COLECȚIA

Iubiri de poveste

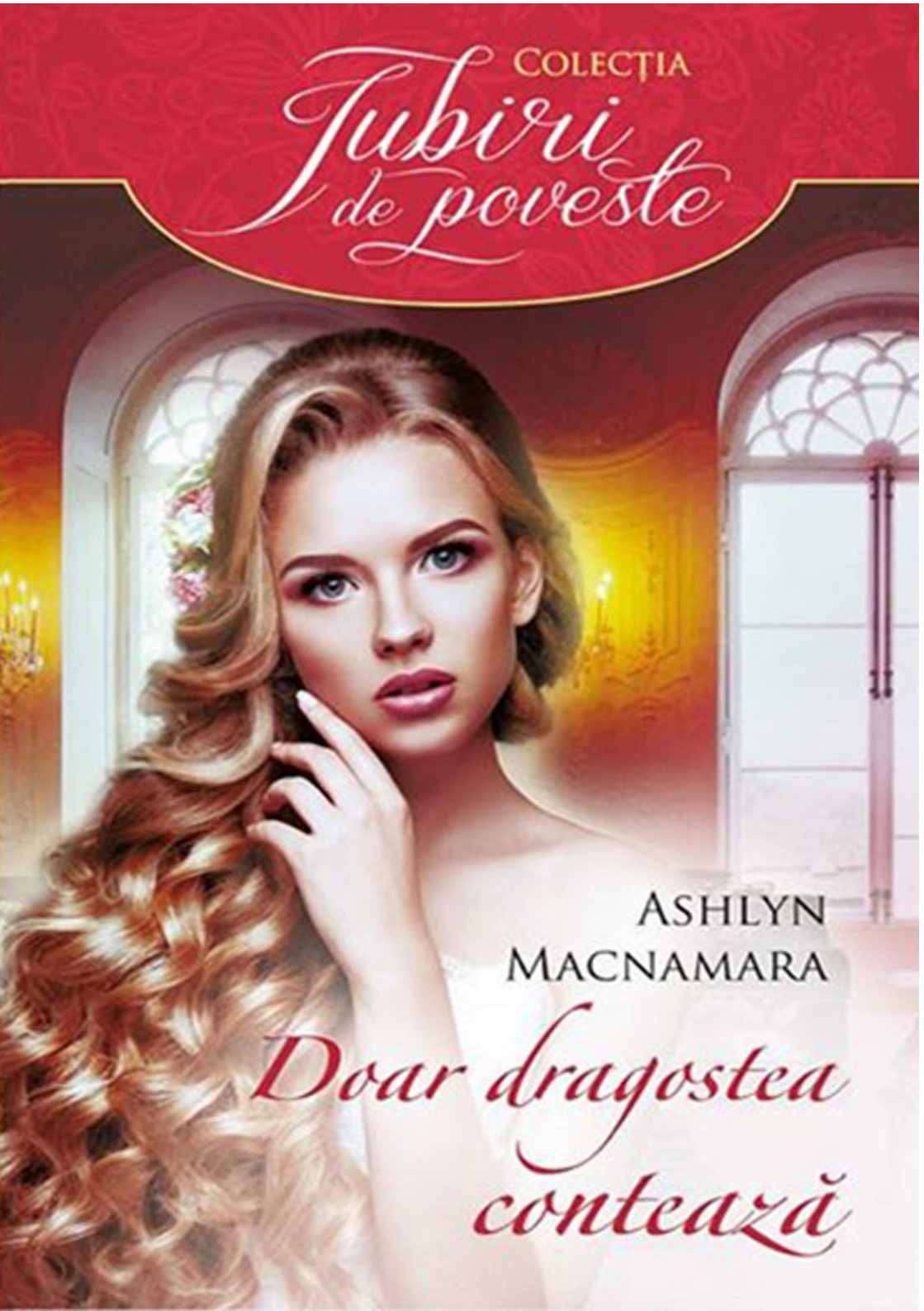

ASHLYN MACNAMARA

Doar dragostea contează

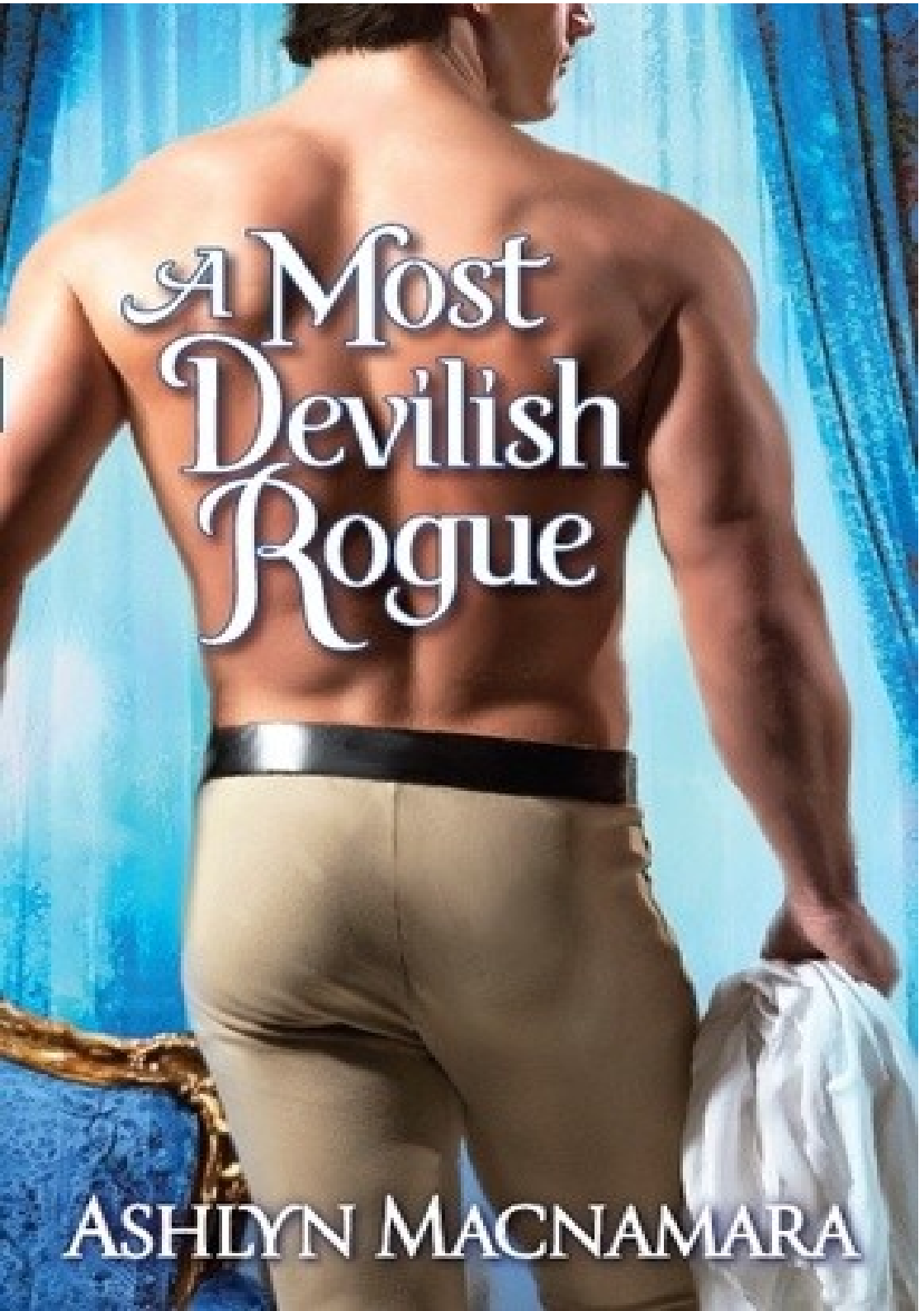
A Most Devilish Rogue
Ashlyn Macnamara

ASHLYN MACNAMARA

Doar dragostea contează

A Most Devilish Rogue
Ashlyn Macnamara 2013
Traducere publicată prin înţelegere cu Ballantine Books, un imprint al Random House, o divizie a Penguin Random House LLC.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

Doar dragostea contează
Ashlyn Macnamara

2015 Grup Media Litera

Copertă: Florentina Tudor

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MACNAMARA, ASHLYN
Doar dragostea contează / Ashlyn Macnamara.
Trad.: Andreea Şeler.— Bucureşti: Litera, 2015
ISBN 978-606-33-0344-9
I. Şeler, Andreea (trad.)
821.111(73)-31135.1

ASHLYN MACNAMARA

Doar dragostea contează

Traducere din limba engleză
Andreea Şeler

Alma®

Pentru Kathleen –
m-ai ajutat să ies dintr-un impas
în scrierea acestei cărţi în mai multe feluri

Capitolul 1

Londra, 1820

Dacă secretul în anunţarea veştilor proaste era să o faci la momentul potrivit înseamnă că amanta lui George Upperton era o maestră a acestei arte.

— Ce-ai zis? O emoţie bizară se strecurase în ceaţa extazului post-amoros, iar bărbatul se întoarse pe o parte. Zău, pentru o secundă mi s-a părut că mi-ai zis că eşti însărcinată.

Lucy Padgett îşi închise pleoapele cu gene lungi. Părul blond-roşcat i se revărsă peste umerii şi sânii goi când îşi lăsă bărbia în piept.

— Chiar aşa e.

Ca un pumn în plex, cuvintele ei îi goliră brusc plămânii de aer. George se încruntă şi se ridică într-un cot.

— Eşti sigură? Ar fi o glumă de foarte prost gust…

Femeia se întoarse pe spate, cu braţele încrucişate peste piept şi ochii larg deschişi, scânteind de văpăi albastre.

— O glumă? Glasul ei, de obicei melodios, devenise tăios ca gheaţa. Nu e vorba de o glumă. Cum poţi fi atât de nesimţitor încât să-mi pui la îndoială vorbele?

— Eu doar… Sternul său încă mai resimţea lovitura aceea de pumn. Parcă se lăsase în jos, în stomac, ca un plumb, dar se tot extindea, până ce simplul act de a respira deveni o trudă. Trase puţin aer pe nas şi încercă din nou: Credeam că durează ceva timp până ce o femeie ştie sigur că a rămas grea.

— Au trecut două luni de când nu am mai avut sângerarea. Nu mi-a mai întârziat niciodată.

George numără zilele în minte. Două luni… opt săptămâni… multe lucruri se puteau întâmpla în viaţa cuiva în atâta timp.

În ceea ce-l privea, *chiar se întâmplaseră foarte* multe. Suficiente cât să-i alunge din minte gânduri cu Lucy care pretindea că era indispusă.

— Credeam… în mod clar, femeii n-avea să-i placă următorul său comentariu, dar, la naiba, nu avea cum să nu-l facă. Oricum nu erau şanse să-şi petreacă restul serii într-un mod mai plăcut. Nu după o asemenea veste. Simpla idee de a se mai angaja în alte activităţi la orizontală îi făcea stomacul să se contracte dureros şi să ameninţe că avea să-şi verse conţinutul. Credeam că ţi-ai luat măsurile de prevedere obişnuite, adăugă el.

— Măsuri de prevedere? Lucy smulse cearşaful de pe saltea şi se înfăşură în el, învăluindu-se în acelaşi timp într-un strat de indignare. Prevedere? Ultima silabă fu rostită pe un ton ascuţit, ca un chiţăit. Ştii foarte bine că măsurile obişnuite de prevedere nu sunt o garanţie. Din câte ştiu eu, nu m-am trezit de una singură cu un plod în burtă. M-a ajutat cineva, nu?

George habar n-avea cum ar fi putut răspunde la una ca asta. Bineînţeles, femeia avea dreptate, dar adevărul era că nu se gândise nicio secundă la aşa ceva. Bănuise că ea se proteja pentru că asta făceau toate femeile inteligente de teapa ei – se asigurau că protectorii lor n-aveau să se confrunte cu cine ştie ce consecinţe neplăcute ale escapadelor lor.

Senzaţia de greutate din piept se intensifică, iar fruntea i se acoperi cu broboane de sudoare. Cât de nepăsător devenise! Cât de cinic! Îşi alungă din minte o imagine a lui Lucy ţinând în braţe un băiat mititel, cu ochii cenuşii şi cârlionţi blond-castanii. Fiul lui. Cine s-ar fi gândit? Bineînţeles, nu putea să o gonească pe biata femeie într-un moment ca ăsta. Ştia din experienţă cât de

amară era respingerea.

— N-are rost să mai dezbatem problema acum, e deja prea târziu. Era uluit de tonul practic pe care-l abordase: măsurat, calm, aproape liniştitor. Aproape că-l făcea *şi pe el* să se simtă mai bine.

Aproape. Gândul de a creşte un copil îl făcea să-şi dorească să se ascundă în dulapul cu băuturi şi să rămână acolo vreo câteva decenii.

La naiba cu totul, nu-şi putea permite una ca asta! Abia dacă şi-o putea permite pe Lucy, mai ales de când se dovedise că aceasta avea nişte gusturi extravagante în materie de garderobă. Ultima factură primită de la modista ei îl făcuse să se refugieze imediat la club.

Lucy îi aruncă o privire furioasă:

— Ce ai de gând să faci?

— Să fac? Al naibii să fie dacă ştia. Momentan, simţea chemarea sticlei de brandy din salon. Era ca o sirenă blestemată, la fel de seducătoare ca legendara Lorelei.

— Nu… nu vrei să-l păstrez, nu-i aşa? se smiorcăi ea. O să am nevoie de ceva ajutor. Cum altfel o să-mi duc zilele? În mod clar n-o să-mi găsesc alt gentleman care să mă întreţină, aşa grasă din cauza plodului tău.

— Nu, nu, bineînţeles că nu. George îşi lăsă picioarele peste marginea patului şi îşi luă halatul de casă din grămada de haine de pe podea. Ah, cum şi le lepădase pe toate cu o oră înainte, fără să ţină cont de nimic! Cât de orb fusese! La ce se referă acest „ajutor”? întrebă în cele din urmă.

Aşteptând răspunsul ei, se arătă foarte preocupat de halat. Îşi strecură braţele în mânecile de catifea grea. Era mai uşor să se concentreze asupra apăsării materialului pe umeri decât să vadă modul în care femeia din faţa lui calcula raţional ce putea avea de câştigat de pe urma lui.

Dar îi era dator acum, nu? Îşi făcuse poftele cu

corpul ei, şi acum trebuia să plătească un preţ mai mare decât îşi închipuise vreodată.

— O să am nevoie de casa asta, bineînţeles.

— Bineînţeles, repetă el.

Era deja în urmă cu plata chiriei.

— Şi-o să păstrez în serviciu bucătăreasa şi menajera. A, şi o garderobă nouă. Bărbatul şi-o închipuia bifând o listă de elemente, pe degete. Nu reuşea deloc să se uite la ea. În câteva luni, n-o să mai am cum să mă îmbrac cu rochiile pe care le am acum.

Greutatea din stomacul lui se intensifică într-atât, încât George fu nevoit să se lase pe saltea. Îşi acoperi gura cu palma până ce reuşi să se asigure că cina o să rămână la locul ei, după care îşi lăsă degetele să alunece peste bărbie.

— Lucy, draga mea, chiar voiam să-ţi spun… Adică, ar fi trebuit să-ţi spun ceva mai înainte. Şi-mi asum total vina. Dar, sincer…

Cuvintele pur şi simplu refuzau să se lase articulate. George Upperton era cunoscut în cercul său de amici drept un om foarte spiritual, dar acum, când avea cea mai mare nevoie de asta, nu reuşea să-şi concentreze gândurile pentru a dezvălui adevărul.

— Câtă neruşinare! Femeia sări de pe pat, târând cearşaful cu ea. Eşti un ticălos, un ticălos până în măduva oaselor! Cum poţi să faci aşa ceva?

George îi aruncă o privire piezişă. Faţa îi căpătase o nuanţă de stacojiu aprins care nu se potrivea deloc cu părul auriu-roşcat.

— Ce să fac?

— Tocmai ţi-am spus că mă aflu într-o situaţie delicată, iar tu ai tupeul colosal de a-mi da conge[1]?

George scoase un sunet care, în cea mai delicată interpretare, putea fi numit un pufnet. Ţipătul ei fusese

1 „Concediu”. Aici „a da papucii”, în limba franceză(n.red.)

atât de ascuţit, că ar fi putut să spargă paharele de cristal sau să-i facă pe câinii din cartier să înceapă să urle. Lucy nu era nicidecum o făptură delicată. Însă restul acuzaţiei lansate îl lovi direct în abdomen.

— *Conge?* Nu sunt atât de lipsit de inimă. Ceea ce încercam să-ţi spun… O bătaie puternică la uşa dormitorului îl întrerupse. Ce dracu'…?

Lucy se holba la el cu ochii cât cepele şi îşi trase cearşaful mai strâns peste sâni. Bătăile crescură în intensitate până ce scândurile de stejar ale uşii începură să se zgâlţâie din balamale.

George îşi strânse cureaua, se ridică şi se duse de cealaltă parte a camerei.

— Poftim! Ce se-ntâmplă…

Deschise uşa şi se trezi nas în nas cu un bărbat înalt, cu părul negru. Avea o vestă din pânză grosolană şi pantaloni largi, peste care purta o haină groasă jerpelită.

În spatele intrusului stătea menajera lui Lucy, care părea gata-gata să intre în pământ de ruşine.

— Îmi cer iertare, domnule, dar a insistat…

George îşi îngustă ochii şi aruncă o privire peste umăr, către Lucy:

— Pot să-ntreb şi eu ce caută bărbatul ăsta aici, şi de ce are impresia că are tot dreptul să dea buzna în iatacul tău?

— N-am venit pentru ea, mârâi nou-venitul. Îl apucă pe George de partea din faţă a halatului şi îl scutură bine. Am venit după tine.

După el? Ce dracu' se-ntâmpla? George se forţă să schiţeze un rânjet.

— Ai fi putut să mă găseşti foarte uşor la casa mea din oraş, în timpul orelor decente de vizită. Acum m-ai prins total nepregătit pentru oaspeţi. Cred că am putea s-o convingem pe menajeră să pună ceainicul pe foc, dar mă tem că am rămas fără biscuiţi.

În timp ce trăncănea aşa, îl înşfăcă pe străin – o strategie veche de-a sa, căpătată în urma implicării într-o mulţime de situaţii tensionate. Nou-venitul avea o faţă pătrăţoasă, pe care se distingeau sprâncenele întunecate şi gura, strânsă într-o linie subţire. Nu avea nimic cunoscut. În mod clar, nu era vreunul dintre cei cărora le datora bani. Oricum, creditorii săi erau mult mai eleganţi de-atât.

— N-am venit într-o vizită de curtoazie, îl lămuri străinul zgâlţâindu-l din nou.

— Da, îmi dau seama de asta. Îşi infuză tonul cu o doză considerabilă de nonşalanţă. Ar fi fost prea dificil să-şi cerceteze indiferent unghiile, din moment ce individul acela îl ţinea de pieptul halatului. Dar ce-ar fi, înainte să mă snopeşti în bătaie, să-mi şi explici cine eşti şi de ce mă cauţi? Aşa, aş putea – sau nu – să reacţionez ca un bărbat adevărat, în funcţie de părerea mea în privinţa celor spuse de tine.

O altă zgâlţâitură, de data asta suficient de puternică încât să-i facă măselele să clănţăne.

— Vorbeşti prea mult.

— Da, mi s-a mai spus. Schiţă un zâmbet larg – triumfător, spera el – în timp ce-şi strângea pumnii. Învăţase şmecheria asta în şcoală. Să-l faci pe adversar să creadă că ai de gând să-l duci cu vorba pentru a evita confruntarea fizică, până ce acesta ajungea să aibă un sentiment înşelător de siguranţă. Această strategie – combinată cu un simţ înnăscut de a se feri exact la momentul oportun – îi salvase integritatea piramidei nazale de mai multe ori. Dar se pare că nu pot să mă abţin, continuă. Când sunt ameninţat, am tendinţa să turui fără încetare. Vezi? Iar am început.

— Tacă-ţi fleanca şi ascultă la mine. Mi-ai adus sora într-o situaţie delicată, iar eu o să mă asigur că o să plăteşti pentru asta.

— Sora? Fără să vrea, mai aruncă o privire în direcţia lui Lucy, spunându-i: N-ai dat niciodată de înţeles că ai avea vreo rudă apropiată. O simplă privire în direcţia nou-venitului îi arăta clar că era vorba de nişte rude destul de voinice. Probabil că Lucy era tocmai excepţia de la această caracteristică. Draga mea, se pare că mi-ai ascuns nişte lucruri…

În secunda în care scoase ultimul sunet, falca îi fu izbită de ceva ce semăna cu un baros. Capul i se duse automat pe spate, cu o mişcare violentă. Durerea explodă din punctul de contact şi i se răspândi prin tot corpul. Podeaua parcă se înclină dintr-odată, aşa că făcu vreo câţiva paşi împleticiţi în spate, până ce se prăbuşi grămadă lângă pat.

Exact. Problema cu Lucy mai suferea ceva amânare. Era timpul să se concentreze asupra pericolului imediat. Fără să ia în seamă ţiuitul din urechi, se ridică în picioare cu ceva efort şi se apropie din nou, cu paşi nesiguri, ca şi cum ar fi înaintat prin apă, însă adversarul său era în mod clar într-o formă mult mai bună. În ciuda fizicului masiv, fratele lui Lucy se mişca uşor pe vârfurile picioarelor, cu stânga ridicată pentru a para orice atac, în timp ce dreapta oscila ameninţător, cam la nivelul bărbiei.

George se prefăcu a lansa o lovitură cu stânga înainte de a lovi cu dreapta, însă adversarul său anticipă această manevră şi se retrase rapid dincolo de raza lui de acţiune. Pumnul lui George nu lovi decât aerul, aşa că acesta se împletici din nou, dezechilibrat, şi lăsă garda jos. Un alt pumn şuieră chiar pe lângă urechea sa, însă a doua lovitură îl nimeri drept în bărbie.

Din cauza şocului, văzu stele în faţa ochilor, şi parcă toată camera se învârtea cu el. Se lăsă într-o parte, pe ceva moale şi primitor. Lucy îl prinse, ajutându-l să-şi recapete echilibrul, dar George n-avea de gând să-i permită din nou să-i distragă atenţia, îşi ţinea privirea

aţintită asupra inamicului său, care se îndreptă de spate pentru o secundă, parcă un pic roşu în obraji, dar respirând regulat şi calm.

Ce ticălos îngâmfat! Cu un muget, George se repezi spre el.

— Roger! ţipă Lucy.

George nu o luă în seamă pe femeiuşcă aceea nerecunoscătoare şi se repezi către gâtul lui Roger. Maimuţoiul se feri, însă George se aşteptase la una ca asta şi se mişcă în consecinţă, prinzându-şi adversarul de talie şi trântindu-l la podea. Îşi lăsă toată greutatea pe burta celuilalt, îi înfipse o mână în gât şi îşi trase pumnul în spate, gata să lovească.

— George, opreşte-te în momentul ăsta!

Strigătul îngrozit scos de Lucy îl făcu să şovăie pentru o fracţiune de secundă prea mult. Roger îşi împinse greutatea în sus, iar mâna lui George alunecă. Imediat, se trezi lovindu-se cu partea din spate a capului de podeaua din stejar. Corpul lui Roger îl ţintuia, scoţându-i cu forţa aerul din plămâni. Se forţă să inspire, cu gura larg deschisă, dar fără succes. Câmpul vizual începea să i se restrângă, tivit cu întuneric.

— Opreşte-te, reuşi să mormăie. Greutatea de pe pieptul său păru să devină mai uşoară. Ce vrei de la mine?

— Păi… e destul de simplu, mârâi Roger.

Ticălosul naibii, nici măcar nu respira greu.

— O să faci ceea ce se cuvine pentru sora mea.

În abdomenul lui George se făcu simţit un junghi de panică în stare brută. Roger n-avea cum să insiste ca el să o ia de nevastă pe Lucy, nu când prin patul ei trecuseră înaintea lui o mulţime de alţi „protectori”.

— Şi ce-ar însemna asta?

— Simplu. Tu ai băgat-o în belea… tu s-o scoţi. O compensaţie pe măsură o să acopere totul, fără scandal.

— Ăsta-i şantaj.

Roger schiţă un zâmbet, mai degrabă un rânjet batjocoritor şi răutăcios care-i încreţi liniile pătrăţoase ale chipului.

— Ba nu, asta-i o afacere profitabilă. Iar tu ai fi putut să eviţi toată tărăşenia asta dacă ţi-o ţineai în pantaloni.

— Dacă *mi-aş fi ţinut…* Şi cum rămâne cu restul…

Roger îl prinse mai strâns de gât şi îl scutură bine.

— Ceilalţi n-au fost prinşi cu pantalonii în vine, nu-i aşa?

— Poate să păstreze casa şi o să stabilesc o sumă pentru cheltuielile curente. Mai mult de-atât… Nu putea să recunoască adevărul în ceea ce privea situaţia sa financiară. Nu cu maimuţoiul ăla călare pe pieptul lui.

— Mai mult de-atât, o să pui la bătaie o sumă frumuşică. Soră-mea merită un trai decent.

*

— Capul sus, dragule, aproape că am ajuns.

George îşi reprimă impulsul de a-şi da ochii peste cap drept răspuns la vorbele mamei sale. Dumnezeule, cum putea femeia asta să radieze voioşie după atâtea ore de drum hurducăit într-o trăsură, prin zona rurală a comitatului Kent, înghesuită cu surorile lui?

Îşi îndreptă privirea către Henrietta, care-i răspunse cu o privire care-i arăta că gândurile lor erau pe aceeaşi lungime de undă.

— Era şi cazul, zău, îi răspunse mamei lui. De-abia îmi pot stăpâni entuziasmul. N-o să mai stăm înghesuiţi în trăsura asta, ci într-o casă, cu o mulţime de oameni.

Ah, cât de mult detesta ideea de a participa la o asemenea petrecere la conac, chiar dacă gazda era cel mai vechi prieten al său. Era chiar mai îngrozitoare decât un bal, căci nemernicele astea durau zile întregi, nu doar câteva ore. Nu se putea refugia în salonul unde se jucau

cărţi decât seara, în timp ce în restul zilei trebuia să-şi găsească metode mai creative de a evita încercările mamei sale de-a face pe peţitoarea.

Zâmbetul femeii rămase netulburat.

— Să ştii că sarcasmul nu-ţi vine deloc bine, de câte ori să ţi-o spun? Ai face mai bine să afişezi un aer vesel. Mă gândesc că aşa ai putea atrage o viitoare mireasă.

Ochiul său stâng fu zgâlţâit de un spasm muscular involuntar, aşa cum se întâmpla întotdeauna când mama lui deschidea subiectul căsătoriei.

— O să ţin cont de asta, dacă o să fie cazul să vreau să atrag una. Ce-ai recomanda? Ceva de genul ăsta? Îşi compuse o mască de veselie exagerată care, fără îndoială, îi lăsa la vedere măselele. În mod clar, dacă păstra această mină, aveau să-l doară obrajii imediat. Plus că nu îl ajuta deloc faptul că rânjetul lui afecta şi câteva vânătăi proaspete.

— Încetează imediat, îl mustră mama sa, însă Dumnezeu ştia că nu era în stare să-şi păstreze o mină severă mai mult de câteva secunde. Păcat că tocmai acum te-ai trezit să vii acasă cu faţa plină de vânătăi. Zău aşa, n-o să pot înţelege niciodată de ce voi, bărbaţii, ţineţi morţiş să vă bateţi cu pumnii în halul acesta.

— Este vorba despre un sport.

Îşi explicase vânătăile printr-o minciunică despre un incident la clubul de box la care era membru. Adevărul ar fi făcut-o pe mama lui să apeleze imediat la sticluţa cu săruri.

— Chiar şi aşa, sunt convinsă că o să-ţi cunoşti viitoarea soţie la petrecerea asta. Să vezi tu dacă n-o să fie aşa!

— A, da, şi Henny – George îi făcu cu ochiul surorii sale – o să-şi anunţe logodna cu şeful servitorilor. A, da, cred că o nuntă de Crăciun ar fi tocmai potrivită.

Mama făcu o încercare vitejească să se încrunte, dar

un hohot de râs reuşi să-i distrugă toate eforturile.

— Ah, eşti de-a dreptul incorigibil!

— Dar cât se poate de distractiv.

— Şi dacă ţi-ai pune farmecul ăsta în funcţiune cu câteva domnişoare…

George ridică o palmă, ca şi cum s-ar fi apărat:

— Doamnă, cred că nu sunt singura persoană incorigibilă din această trăsură.

— Aiureli! Mama îşi aruncă uşor capul pe spate, iar penele de la bonetă i se frecară de faţa surorii lui, pe nume Catherine. Sunt pur şi simplu hotărâtă. E o diferenţă, să ştii.

Lui George îi stătea pe limbă să-i spună că era mai degrabă obsedată şi monomaniacă, însă îşi înghiţi cuvintele. Bineînţeles că mama lui voia să-l vadă căsătorit. Era scopul tuturor mamelor, după ce urmaşii lor ajungeau la vârsta potrivită. Din păcate, între concepţia lui şi a ei despre această vârstă potrivită exista o diferenţă de cel puţin zece ani. Pentru numele lui Dumnezeu, nu avea decât douăzeci şi nouă de ani!

Întâlni privirea Henriettei. Buzele acesteia tresăriră uşor, într-un zâmbet uşor afectat care era mai grăitor decât o mie de cuvinte. „Mai bine să te aibă în vizor pe tine, decât pe mine.” Dar mama avea să-şi concentreze cât de curând atenţia asupra celei mai mari dintre fiicele sale. Fără îndoială, când aveau să ajungă în sala de bal unde Revelstoke îşi ţinea pianul de concert. Asta, în combinaţie cu ceea ce Catherine pretindea a fi cântat…

Fără să vrea, se făcu mic pe locul său. Se rugă ca Revelstoke să fi pregătit pentru oaspeţi o cantitate generoasă de brandy. Urma să aibă nevoie de cantităţi mari, dacă mama lui avea să insiste ca fiicele ei să-i distreze pe ceilalţi participanţi cu talentele lor muzicale.

Trăsura se opri cu un zăngănit greu în capătul unei alei largi. Silueta de piatră a conacului Shoreford se înălţa,

cenuşie, pe fundalul cerului albastru. Din curte se înălţară imediat mai multe strigăte, urmate de un bufnet greu, când fură coborâte treptele. George sări de la locul lui, pregătit să le ajute pe mama şi pe surorile sale să coboare din trăsură.

O briză blândă aducea cu ea mirosul sărat al Canalului Mânecii, amestecat cu o notă greoaie, de pământ, care adia dinspre grajduri. Soarele de sfârşit de august îi proiecta o căldură paşnică pe ceafă.

— Nu-mi vine să cred că ai venit!

George se întoarse pentru a-l vedea pe Benedict Revelstoke apropiindu-se din direcţia reşedinţei, cu un zâmbet larg pe chip. Totuşi, când ajunse la o distanţă mai mică, privirea îi deveni sticloasă când sesiză vânătăile de pe chipul prietenului său şi se încruntă.

— Tocmai voiam să te întreb cât de tare ţi-a forţat mâna maică-ta ca să te convingă să vii, dar din câte văd a recurs la nişte mijloace de convingere mult mai drastice.

George îi strânse mâna vechiului său prieten.

— Ţi-aş rămâne îndatorat dacă n-ai atrage atenţia asupra lor. Dacă mă trezesc iar cu comprese reci şi comentarii atente de la femeile de aici, aş putea la fel de bine să mă bag în pat şi să zac.

— Nu ştiu cum o să scapi de aşa ceva, oricum. Când o să te vadă Julia…

— Mi s-a părut mie că vorbeşte cineva de mine! Soţia lui Benedict. Şi făcu apariţia din spatele său, mergând legănat în spatele unei burţi proeminente. Ia spune, dragule, mă bârfeşti?

Revelstoke o prinse de mână şi o trase lângă el. Degetele li se împletiră de parcă n-ar mai fi suportat încă o secundă de separare. Pentru o clipă, se priviră adânc în ochi şi, în acest interval scurt, ei a ca şi cum ar fi dispărut în lumea lor, unde nu existau decât ei. Acest schimb de priviri nu dură mai mult de două secunde, dar fu ca şi cum

ar fi purtat o întreagă conversaţie.

Încercând să nu cadă pradă impulsului de a-şi da ochii peste cap, George îşi drese vocea. Afurisit să fie dacă el avea să ajungă aşa vrăjit vreodată.

— Dumnezeule mare, ce-ai păţit? întrebă Julia făcând încă un pas spre el, pentru a-l cerceta mai îndeaproape.

Revelstoke ridică din sprâncene şi din umeri. Înainte de a răspunde, George se asigură că mama sa era ocupată cu dirijarea servitorilor care se ocupau de bagaje.

— M-am trezit în locul nepotrivit, la finalul unei dezbateri destul de înflăcărate, dar nicio grijă. Arată mai rău decât e.

— O s-o rog pe bucătăreasă să-ţi facă o prişniţă care să vindece vânătăile.

George refuză cu o mişcare din cap.

— Nu te deranja pentru mine! Sunt convins că are o mulţime de treburi, cu toată casa plină de musafiri pentru toată săptămâna viitoare.

— Dar nu e niciun deranj! Cumpără un amestec special de ierburi de la o femeie din sat. Unul dintre caii noştri de un an s-a lovit acum ceva vreme, dar ierburile şi-au făcut treaba şi acum e ca nou. Când se-ntrec pe păşune, îi depăşeşte pe toţi şi de-abia dacă respiră greu.

— Vrei să mă tratezi cu un leac pe care-l foloşiţi la animale? Cred că zic pas, mulţumesc de ofertă. Dar te-aş ruga să-mi faci o favoare şi să nu-i pomeneşti nimic despre aşa ceva maică-mii.

Cu un hohot de râs, Julia se scuză şi se retrase cu paşi îngreunaţi pentru a le întâmpina pe surorile Upperton. La scurt timp, atmosfera fu invadată de tot felul de comentarii lansate pe un ton ascuţit.

George făcu un semn în direcţia conacului.

— Pari dezgustător de fericit.

Revelstoke clătină din cap.

— Mereu cu comentariile spirituale. Văd că nu te

dezici. Înaintă câţiva paşi către casă, după care adăugă: Ai de gând să-mi spui acum care e adevăratul motiv pentru care ai venit?

— Particip la această petrecere în urma invitaţiei pe care mi-ai trimis-o. Din ce alt motiv aş fi putut veni, în afară de acela al dorinţei de a petrece câteva zile în liniştea rustică a conacului tău, împreună cu ceilalţi oaspeţi? Zău dacă-mi vine în minte altceva mai distractiv.

Revelstoke îi aruncă o privire piezişă.

— Hai, acum scoate cartea sincerităţii. Din câte văd, te-ai băgat în cine ştie ce belea, aşa că ai venit fie pentru a te ascunde, fie pentru că vrei să te scot din încurcătură.

— N-ai vreun cal cu care să vrei să te lauzi? George făcu semn din mână în direcţia grajdurilor. Vreo iapă de prăsilă nouă? Poate una care să fi dat născare următorului campion de la Ascot?

Revelstoke îl bătu uşurel pe umăr.

— Atât de grav? Poate că ai prefera să bem un păhărel în biroul meu, până se instalează doamnele. Şi, dacă ai ceva păcate de mărturisit, o să te ascult.

— Nu am fost nicicând un om religios. Ştii tu, prea multe distracţii sunt văzute cu ochi răi. Dar, dacă vicarii le-ar oferi brandy credincioşilor, ar putea descoperi că parohia lor ar găsi mai uşor drumul spre credinţă. Urcară treptele care duceau spre intrarea în casă, în urma a doi valeţi care cărau un cufăr. Văzându-i, George îşi aduse aminte că surorile şi mama sa se sfătuiseră să-şi ia în bagaj toată garderoba. Îşi întrebă prietenul: Ia zi, pe cine ai invitat la petrecerea asta?

— Mulţi, prea mulţi oameni, dar Julia a fost de părere că ar trebui să ne arătăm cât mai ospitalieri. Dacă o să pot să-i conving pe câţiva dintre domni să cumpere cai de la mine, s-ar putea să şi merite toată tevatura. Julia şi-a invitat sora, bineînţeles, şi pe fratele meu, iar dacă o să avem în casă un conte şi un marchiz, normal că jumătate

din lumea bună a considerat necesar să se roage pentru o invitaţie, chit că-i voiam aici sau nu.

George îşi înăbuşi un geamăt.

— Asta înseamnă că mama o să insiste să le etaleze cât mai mult pe surorile mele. Spune-mi, te rog, că pianul tău e dezacordat. Aşa, ar putea măcar o dată să cânte şi ele acceptabil.

— Adevărul e că Julia tocmai a chemat un specialist să se uite la el.

— În cazul acesta, ai face bine să mai comanzi o ladă de brandy, pe care să mi-o rezervi mie, personal.

Revelstoke închise uşa biroului său şi se îndreptă imediat către o masă, aflată lângă perete, pe care se afla o sticlă din cristal faţetat, plină cu un lichid de culoarea ambrei. Gazda turnă două porţii sănătoase şi îi întinse lui George unul dintre pahare. Acesta se uită lung în adâncimile în continuă rotire ale lichidului din paharul său şi se gândi serios să dea pe gât tot conţinutul dintr-o singură înghiţitură. Nu, era mai bine să nu exagereze cu alcoolul, căci altfel ar fi putut să mărturisească mai mult decât era necesar.

Revelstoke îşi ciocni uşor paharul de al lui şi îl ridică demonstrativ.

— Hai acum… Ce te-a adus aici, în starea în care te afli?

— Se pare că amanta mea a uitat să-mi spună una-alta. Cum ar fi că are un frate căruia nu prea îi place faptul că sora lui e o femeie întreţinută.

— Nu e ca şi cum tu ai fi cel care i-a răpit fecioria. Revelstoke ridică dintr-o sprânceană: Sau eşti?

— Bineînţeles că nu, şi nici n-ar trebui să întrebi aşa ceva. Sunt total împotriva pervertirii femeilor inocente. Se uită lung pe fereastră, la verdeaţa de dincolo de menou. În spatele unui gard dat cu var, iepele păşteau împreună cu mânjii lor jucăuşi. Nu sunt primul „protector” al lui Lucy

şi, în mod clar, n-o să fiu nici ultimul.

— Şi-atunci de ce l-ar deranja pe frate-său tocmai persoana ta?

Pentru a câştiga ceva timp, George luă o înghiţitură din paharul cu brandy.

— N-am venit aici să discut despre problemele mele cu amanta.

Privirea pe care i-o aruncă Revelstoke stătea mărturie pentru scepticismul cu care era primită această declaraţie.

— Şi-atunci de ce ai venit?

— Adică nu pot să-mi vizitez şi eu un vechi amic din anii de şcoală, mai ales că tu nu vii niciodată în capitală? Îşi puse paharul pe masa de stejar lustruit. Zău aşa, practic mi-ai forţat mâna să bat atâta cale până în colţul ăsta uitat de lume din Kent.

— Ultimul lucru pe care l-aş fi aşteptat din partea ta era să onorezi o invitaţie la un eveniment atât de respectabil precum o petrecere la conac, mai ales că sunt şanse mari ca surorile tale să ne tortureze cu talentele lor muzicale. Deci… care este motivul?

Afurisitul de Revelstoke… îl cunoştea mult prea bine.

— Cum merge afacerea cu creşterea cailor?

— E de-a dreptul înfloritoare. Dădu din cap înspre tabloul pastoral de dincolo de fereastră: Roag-o pe Julia să-ţi facă un tur mai târziu şi o să vezi câte îmbunătăţiri am făcut din profitul obţinut. Dar pe tine te interesează cumpărarea unui cal şi mai puţin decât participarea la vreo petrecere la conac.

George îşi înşfăcă paharul pentru o înghiţitură care să-l îmbărbăteze.

— Mă gândeam… din moment ce îţi merge atât de bine, dacă ai avea cum să-mi dai un împrumut.

Revelstoke îşi întoarse privirea dinspre fereastră.

— De cât ai nevoie?

Încă o duşcă. Ultima.

— Cinci mii de lire.

Revelstoke scuipă gura de brandy pe care tocmai o sorbise.

— Cinci mii? Dumnezeule mare, amice! Ce te face să crezi că-mi permit să-ţi pun în palmă atâta bănet?

— Ţi s-ar părea mai rezonabil să-mi împrumuţi o mie, să zicem, sau cinci sute?

— Aş zice că ai mai multe şanse, da. Revelstoke se apropie din nou de masa de lângă perete, în căutarea sticlei. Dar ce Dumnezeu ai făcut, de ai nevoie de atâţia bani?

George cerceta modelul covorului de Axminster.

— Una-alta. S-ar putea să fi exagerat cu datoriile la cărţi… pe lângă restul.

Revelstoke se uită bine la paharul pe care tocmai şi-l umpluse din nou, înainte de a-l aşeza pe masă, cu mişcări încete.

— Să întreb ce înseamnă „restul”?

George ridică din umeri.

— O amantă cu gusturi scumpe, în principal. A insistat să locuiască într-un cartier la modă, şi am rămas în urmă cu chiria.

Revelstoke îşi aţinti privirea asupra lui George:

— Nu crezi că ar fi vremea să renunţi la acest stil de viaţă şi să te aşezi la casa ta?

George se uita fix la bârnele din tavan. Erau închise la culoare şi masive, ca restul mobilierului din încăpere.

— O, nu. Nu începe şi tu. E suficient c-o am pe mama, care ţese intrigi să-mi scoată în cale orice domnişoară disponibilă, nu mai am nevoie să-mi ridici şi tu în slăvi virtuţile poetice ale vieţii de om însurat. În plus, nu poţi să-mi spui că întreţinerea unei soţii şi a unui copil e mai ieftină decât cea a unei amante.

— Dar chiar aşa e. Nu e nevoie să mai plăteşti pentru

două case, în primul rând. Sau două rânduri de servitori.

George clătină din cap.

— De când te-ai încătuşat de bunăvoie în lanţurile căsătoriei, ai devenit cum nu se poate de practic. E de-a dreptul plictisitor.

— Alături de femeia potrivită…

— Poftim, iar vorbeşti ca mama! Sunt primul care să te felicite pentru gustul impecabil în alegerea unei soţii. Tu, măcar, ai avut prevederea de a alege una cu minte şi bun-simţ. Dar va trebui să înţelegi că ai în faţa ta un simplu muritor, care nu are norocul tău în acest domeniu.

Revelstoke îşi dădu ochii peste cap, exasperat.

— Spui numai absurdităţi.

— Absurdităţi sau nu, o logodnă n-o să-mi rezolve problemele financiare. Asta dacă nu cumva ai invitat la tine vreo câteva moştenitoare ale unei averi fabuloase, dispuse să-mi treacă cu vederea pomelnicul lung de-un cot cu defecte. Se opri din vorbit suficient de mult timp cât să-i permită lui Revelstoke să-i răspundă, ştiind cât se poate de bine că prietenul său nu avea relaţiile sociale necesare pentru a atrage o asemenea moştenitoare. Văzând că prietenul său tace, continuă: Din moment ce pe lista invitaţilor nu se află nicio moştenitoare putred de bogată, ai putea să-mi spui care dintre domnii de aici ar putea fi convinşi să joace câteva mâini de whist.

— N-ai învăţat nimic din încurcătura în care te afli? Revelstoke îşi împinse paharul deoparte. Ai probleme pentru că ai jucat *cam prea multe* mâini de whist. Un alt joc n-o să te salveze. Ba chiar ar putea să te afunde şi mai mult.

— Şi-atunci cum zici c-aş putea face rost de cinci mii? Am nevoie de bani, rapid.

Între sprâncenele lui Revelstoke se săpă o cută.

— Aici e vorba de ceva mai mult decât pur şi simplu o amantă cu gusturi scumpe.

— Ce te face să spui una ca asta?

— Pentru că, dacă asta ar fi fost singura ta problemă, i-ai da *conge* şi cu asta basta. Prin urmare… ce-ar fi să-mi spui adevăratul motiv pentru care ai nevoie de atâţia bani, iar eu o să mă gândesc să-ţi acord un mic împrumut.

— Ai dreptate. George luă sticla şi turnă peste lichidul din paharul lui Revelstoke înainte de a-şi turna şi lui o altă porţie. Când venea vorba de noaptea aceea, îşi aducea aminte automat de un vechi prieten din anii de şcoală. Un prieten care fusese în încurcături mult mai grave decât ale lui – într-atât de negre încât să-l facă să-şi bage ţeava pistolului în gură şi să apese pe trăgaci. Aducându-şi aminte de una ca asta, George se cutremură cu totul şi îl întrebă: îl mai ţii minte pe Summersby?

Revelstoke rămase tăcut câteva secunde, cu paharul suspendat în aer, în drumul spre gură.

— Am auzit şi eu. O adevărată tragedie.

— Ştii de ce a făcut-o? Creditorii îl hărţuiau, adăugă după ce Revelstoke clătină din cap. Se afundase prea mult în datorii şi n-avea cum să plătească.

— Şi avea nevastă şi un copil mic. Revelstoke dădu din nou din cap, de data asta pentru a arăta că-şi cenzura vorbele. Exact la asta mă refeream şi mai devreme. Dacă ajungi să ai datorii prea mari…

— Nu sunt datoriile mele, îl întrerupse George. Ci ale lui Summersby. Vreau să le plătesc, până la ultima. Nu este cazul ca familia sa să aibă de suferit. Au avut parte de suficiente momente rele.

Revelstoke îşi puse paharul pe masă cu un bufnet şi îl prinse pe George de umăr:

— Un gest lăudabil din partea ta. N-aş fi crezut vreodată că-ţi voi spune asta, dar… e o iniţiativă nobilă.

— Ba deloc! George lăsă să-i scape un sunet care semăna mai degrabă cu un lătrat aspru. Vreun alt interlocutor l-ar fi luat drept un hohot de râs, dar

Revelstoke îl ştia prea bine pentru a interpreta greşit ceea ce auzise. Era o manifestare a unei dureri, pur şi simplu. Vreau să-i distrug până la unul, începând cu contele de Redditch.

Revelstoke scoase un fluierat uşor.

— Summersby s-a încurcat cu cei de teapa lui Redditch?

— Din păcate, da.

Deşi era printre cei mai bogaţi membri ai lumii bune, Richard Marshall, conte de Redditch, avea o sete nestăpânită de bani.

Încă era să câştige o anumită sumă de la cineva la masa de cărţi, apela la toată influenţa familiei sale pentru a se asigura că toate datoriile îi erau onorate. Şi tocmai aşa reuşise Summersby să se afunde atât de mult.

— S-ar putea să ţinteşti un pic cam sus cu el. Dacă ai venit aici cu intenţia de a te întâlni cu el, mă tem că familia lui are legături un pic cam prea selecte pentru unii ca noi.

George bănuise una ca asta.

— Nu contează. Dacă poţi să mă ajuţi cu ceva fonduri, o să pot să mă apuc de treabă pentru a le spori. Aşa, când o să mă întorc în oraş, voi fi pregătit pentru ticăloşii ăia.

— Îmi pare rău, dar cred că ai o misiune destul de dificilă în privinţa asta. Revelstoke îl bătu din nou pe umăr. Vezi tu… este vorba de tatăl Juliei. Nevastă-mea nu vrea să fie ispitit, aşa că m-a rugat să îi anunţ pe toţi că a interzis jocurile pe bani pe toată durata petrecerii.

Capitolul 2

George mergea pe aleea care despărţea straturile de flori agăţătoare şi tufişurile ornamentale. Fără jocuri cu

mizã. O idee ridicolã, dar ar fi trebuit sã se aştepte la una ca asta. Tatãl Juliei aproape cã îşi adusese familia la sapã de lemn din cauza datoriilor acumulate. Ei bine, avea sã gãseascã o modalitate sã ocoleascã aceastã interdicţie, dacã dãdea de vreun partener interesat de vreo câteva mâini de pichet. Preferabil cineva cu buzunare adânci şi bine garnisite. Ar putea sã se retragã într-un sat din apropiere.

Pietrişul mãrunt scârţâia sub tãlpile cizmelor sale ca de soldat prusac, dar nu suficient de tare pentru a acoperi vacarmul care se auzea dinspre sala de bal. Catherine falsã din nou, iar sunetul acela chinuit i se înfipse lui George ca un burghiu în creier.

Nici mãcar nu se mai deranja sã tresarã. Nu avea niciun rost. Odatã ce surorile sale îşi începeau repetiţiile, cel mai bun antidot era o sticlã mare de brandy, preferabil consumatã undeva în Ţara Galilor. Dacã o pornea la drum acum, ar fi putut ajunge în Cardiff într-un ceas-douã, dar asta nu i-ar fi rezolvat necazurile pecuniare.

Un ogar alb cu pete negre, din cei care aleargã pe lângã trãsurã, se apropie de el pentru a-l mirosi. George se aplecã şi scãrpinã uşor gâtul animalului în timp ce atrocitãţile muzicale îi bombardau urechile. Câinele scoase un scâncet plângãreţ.

La naiba, chiar nu era nicãieri la adãpost? Dacã nu se îndepãrta cât mai repede, avea sã-l ia o durere de cap teribilã, ca şi cum ar fi dat pe gât mai multe sticle de gin Whitechapel cu o searã înainte. Altã notã falsã, iar ogarul protestã lãsându-şi capul pe spate şi începând sã urle.

— Te-nţeleg, bãtrâne, murmurã George.

Îşi duse degetele la tâmple şi începu sã le maseze. Doamne, chiar avea nevoie sã se îndepãrteze. Deja simţea în creier pulsaţii, ca stârnite de un curent electric, care deocamdatã erau slabe, îl.ir nu aveau sã rãmânã astfel prea mult timp. Atmosfera încãrcata cu arome florale nu

reuşi să ţină la distanţă următorul junghi dureros. Începu să meargă în ritm mai alert. Grădina se termina dintr-odată cu un gard viu înalt. De cealaltă parte a acestuia se întindeau pajişti unduitoare, pe care păşteau mai multe iepe în timp ce mânjii lor se jucau şi loveau cu picioarele din spate în. Ier, alergând veseli în cerc. Porni de-a lungul gardului viu până la o stâncă, de unde pornea o potecă şerpuită care cobora până mir un golfuleţ adăpostit.

Acolo, măcar, mugetul valurilor aveau să acopere văicărelile care emanau dinspre conac. Dacă se mişca suficient de rapid pentru a evita instalarea unei migrene serioase, acolo urma să aibă parte măcar de câteva ceasuri de linişte.

Cizmele sale tocmai atinseseră porţiunea plată cu pietriş de jos, când îi văzu. Lumina soarelui făcea să strălucească două creştete blonde. Un copil, un băieţel de nici şase ani, alerga prin valuri, schelălăind ori de câte ori apa rece îl muşca de tălpi. În urma sa se plimba agale o femeie tânără. Privirea ei atentă era în totală contradicţie cu aparenta lejeritate a paşilor pe care-i făcea. O pală bruscă de vânt venit dinspre Canal îi zbură boneta de pe cap. Cu un ţipăt, tânăra întinse mâna după ea, iar degetele lungi i se flexară pe marginea materialului chiar în ultima secundă.

După o încercare zadarnică de a-şi fixa boneta de pai pe cap, o lăsă să atârne pe spate, susţinută de nodul panglicilor. Vântul îi eliberă părul din coafura strictă, făcând cârlionţii lungi să danseze liberi. Ca şi copilul, avea tălpile goale, iar poalele umede ale rochiei i se lipeau de glezne.

George făcu un efort să reînceapă să respire. Nu se cuvenea să se uite lung, dar nu se putea abţine. Când femeia izbucni în râs văzând isprăvile băieţelului, sunetul se reverberă precum notele pure ale unui clopot de biserică într-o dimineaţă îngheţată de iarnă. Ecoul părea

suficient de puternic încât să parcurgă kilometri întregi, prin aerul proaspăt. Notele acelea vesele îi atinseră urechile ca un balsam vindecător.

Băiatul se avântă cu paşi mărunţi în valuri, lăsându-se fugărit de ele, în timp ce sora lui – n-avea cum să fie altă legătură între ei, căci era prea tânără – rămase pe loc, fără să-l piardă vreo secundă din ochi. Poziţia umerilor ei arăta clar că era mereu pregătită să sară în ajutorul lui.

Cei doi încă nu observaseră că George era şi el acolo, aşa că acesta rămase deoparte, simţind că dăduse buzna într-un moment intim, de familie. Nicio domnişoară din lumea bună n-ar fi vrut ca un domn să o surprindă neîncălţată, cu părul răvăşit de vânt şi cu boneta lăsată pe spate. Cine era el, să strice acest moment obligând-o să adopte aerul formal impus de prezenţa unui străin?

Şi nu era vorba de orice străin, ci de un bărbat, iar ea nu avea nicio însoţitoare, aşa cum cerea eticheta.

Se gândi serios să se întoarcă la conac, dar perspectiva de a îndura reprezentaţia surorilor sale îl împiedică să-şi pună în mişcare picioarele. Aici, atmosfera era dumnezeiesc de lipsită de note false, iar singurele sunete acute erau ţipetele de bucurie ale copilaşului.

Un copil, Doamne sfinte! Un copil, ca şi cel din pântecul lui Lucy. Gândul acesta îl lovi cu la fel de multă putere ca şi lipsa de ureche muzicală a surorilor sale. Îi zăngănea în minte, lovindu-se de pereţii fiinţei lui. Nu ceruse nimănui să-l facă tată. La naiba, nu era pregătit pentru aşa ceva! Ce să facă el cu un alt suflet, care să caute în el sprijin, un exemplu şi protecţie? N-avea nici cea mai vagă idee ce însemna să fii tată. Nici măcar nu avusese parte de vreun exemplu în acest sens.

Un strigăt îl făcu să-şi îndrepte atenţia din nou asupra băiatului – un alt fel de ţipăt, plin de frică, şi nu de bucurie. Imediat se auzi şi ţipătul tinerei de pe plajă, cu o tonalitate de jeluire copleşită de mugetul valurilor. Capul

ud leoarcă se legănă la suprafaţa apei preţ de câteva clipe, după care dispăru. Alergase prea departe. Un val îl prinsese.

George nu zăbovi nicio clipă să se gândească la ce era de făcut. Nu se deranjă nici măcar să-şi dea jos cizmele. Traversă în goană plaja, cu paşi grei care proiectau pietricele în stânga şi-n dreapta, după care se aruncă în valuri. Încleştarea ca de gheaţă a apei îi amorţi picioarele de la primul contact. Pieptul i se strânse brusc şi se văzu nevoit să se lupte pentru a putea trage o gură de aer.

Dar nu era momentul să îngheţe. Trebuia să-şi continue înaintarea. Trebuia să ajungă la copilaş.

Gata! Capul băiatului ieşi din nou la suprafaţă, cu părul său blond devenit dintr-odată mult mai întunecat din cauza apei şi intrând în ochii mari de frică. George se avântă în apă, întinzând mâinile după trupul mic, dar atingând doar apa rece. La a doua încercare, degetele atinseră ceva solid – o mânuţă. O înşfăcă imediat şi trase corpul băiatului în poziţie verticală. Acesta se uită la el şi îl apucă înnebunit de haină.

— Gata, gata, copilaş! Te-am prins, reuşi să îngaime, printre dinţii care-i clănţăneau puternic.

Băiatul îşi petrecu braţele pe după gâtul lui şi se ţinu bine în timp ce George se chinuia să ajungă din nou pe mal. Valurile se succedau cu repeziciune, abătându-se pe rând asupra lor, parcă încercând într-adins să-i bage la fund. Nevoia de a ţine aproape trupul tremurând al copilului îl împiedica să-şi folosească braţele în lupta cu undele. Fundul apei părea a dispărea mereu de sub picioarele sale, ameninţând ca la fiecare pas să-l lase să se răstoarne, la mila mării învolburate.

Tânăra reuşi cu mari eforturi să ajungă lângă el. Se treziră faţă în faţă, cu apa până la brâu. El trase cu greu aer în piept, iar ea întinse mâna către băieţel. Ochii ei

întunecaţi erau în puternic contrast cu tenul palid. Cu o expresie în care spaima şi furia se amestecau, îl fixară dur.

— Daţi-l încoace imediat, i se adresă tânăra, dintr-odată, fără menajamente.

Pe un ton superior. În fine… Putea măcar să-i mulţumească pentru faptul că-şi distrusese o pereche de pantaloni foarte buni, sărind în apa aia sărată şi îngheţată pentru a-i salva fratele.

— Sigur… domnişoară. Un val îl izbi din plin, aruncându-l înainte. Instinctiv, George întinse mâinile, pentru a-şi recăpăta echilibrul şi o dărâmă pe tânără. În clipita următoare, se ridică din nou drept. Vi-l dau cu cea mai mare plăcere, imediat ce ajungem pe mal, completă el.

Văzută mai de aproape, femeia era mai matură decât apreciase el iniţial. Chipul ei oferea o iluzie de tinereţe – trăsăturile delicate şi bărbia ascuţită te duceau cu gândul la o zână.

George dădu din cap, ca şi cum ar fi vrut să-şi limpezească mintea. Ca să vezi, ce idee năstruşnică, mai ales acum, că sprâncenele ei se coborâseră spre ochi într-o expresie de mânie pură, care scotea în evidenţă două cute gemene, chiar deasupra nasului. Erau suficient de adânci pentru a declara clar că femeia din faţa lui trecuse de ceva timp de vârsta unei şcolăriţe. Iar corsajul ei ud leoarcă accentua curbele unui trup mai voluptuos decât i se păruse iniţial lui. Forme frumoase, ferme şi rotunde.

În ciuda pericolului, femeia întinse din nou mâna după băiat. Vârfurile degetelor îi tremurau, iar buzele îi erau strânse într-o linie fermă, ca şi cum ar fi vrut să ţină în frâu o vibraţie răsunătoare care făcea ravagii dincolo de ele. Ridicând băiatul mai mult, lipit de pieptul lui, George se luptă să iasă din valuri. Necunoscuta îl urmă cu paşi care stârneau agitaţie în apă şi îi smulse copilul din braţe.

Apoi luă băieţelul la piept, închizând ochii, şi inspiră prelung, cutremurându-se toată. Palmele i se contractară

până ce copilul scoase un scâncet şi începu să se zbată. Reuşi să se desprindă din îmbrăţişare şi se lăsă pe pământ.

— Jack! rosti străina, pe un ton destul de mustrător.

— Nu e cazul să strigaţi la băiat. George se aşeză greoi pe plajă, trăgând aer în piept cu lăcomie. Apa îi băltea în cizme, iar o briză răutăcioasă îşi înfipsese colţii în hainele sale ude leoarcă, iar acum îi rodea necruţătoare carnea. Chiar şi locul unde Jack stătuse lipit de pieptul lui se răcise. Continuă: A tras o spaimă pe cinste. Lăsaţi-l un pic, să-şi revină.

— Jack, trebuie să plecăm acasă. Acum!

*

Isabelle bătea darabana pe propriul picior, pentru a masca tremurul care o cuprinsese. Fusese cât pe-aci! Cât pe-aci să-l piardă.

— Hai, Jack, încercă din nou, însă tonul folosit refuza să se îmblânzească.

Numai nemernicul ăla era de vină – necunoscutul. Ţâşnise ca din neant şi se aruncase în apă, salvându-l pe Jack când ea fusese copleşită de frică. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare şi să-i mulţumească, dar, în sufletul ei, iritarea că intimitatea îi fusese violată se amesteca cu mai vechea ei prudenţă. Inima îi pompa sângele cu viteză sporită, cu mult după ce valul de adrenalină ar fi trebuit să se potolească. Ah, dacă Jack ar lăsa-o să-l ţină în braţe câteva clipe sau chiar un ceas, însă băiatul îşi aţintise atenţia din nou asupra bărbatului, holbându-se la el ca şi cum şi-ar fi dorit să-l păstreze în apropierea lui. Copil încăpăţânat!

Scoţând un oftat, se duse cu paşi hotărâţi spre el şi îi întinse mâna:

— Îmi cer scuze pentru deranj, domnule! Aş prefera să nu îl mai duceţi în braţe mai departe.

— Nu e niciun deranj.

Bărbatul îşi mută greutatea, sprijinindu-se pe coate. Haina îmbibată cu apă i se lipi de piept. De pieptul său foarte lat, încadrat de umeri pe măsură. Isabelle îşi lăsă privirea în jos, dar gestul se dovedi la fel de periculos. Valurile îi udaseră pantalonii, făcându-i să i se muleze pe coapse. Femeia îşi petrecu braţele peste talie, pentru a stăvili un val de tremur. N-ar fi trebuit să se uite la corpul lui. Şi, mai ales, n-ar fi trebuit să-i remarce degetele lungi şi subţiri sau cârlionţii obraznici care i se revărsau peste frunte. Culoarea acestora se potrivea cu cea a pietricelelor ude de pe mal. Nici nu conta că purta pe chip urmele unei încăierări, având un ochi vânăt şi umflat.

Şi mai rău, se uita şi el la ea, lăsându-şi ochii să hoinărească pe contururile corpului ei, măsurând-o făţiş din cap până-n picioare.

Fără îndoială, rochia ei udă era cât se poate de relevatoare: i se lipise de trup la fel cum o făcuseră şi hainele lui. Privirea bărbatului se opri asupra picioarelor ei. Isabelle îşi încordă degetele de la picioare, parcă încercând să le ascundă printre pietricelele de pe plajă.

Degetele ei dezgolite. Ah, cum de putuse să neglijeze eticheta într-atât? Pantofii şi ciorapii ei se aflau pe plajă, aruncaţi cât-colo într-un moment de bucurie copilăroasă. Pentru câteva clipe, voise să alerge pe plajă la fel de lipsită de griji ca şi Jack. Pentru câteva clipe, voise să-şi retrăiască zilele de inocenţă. Oare când avea să înveţe odată că nu exista cale de întoarcere?

Într-un final, Jack îşi desprinse privirea de la bărbatul străin, îşi întoarse chipul către ea… şi zâmbi larg. Un zâmbet în spatele căruia parcă se ascundea Necuratul în persoană.

— Puşlama mică, murmură Isabelle.

Rânjetul puştiului se lărgi şi mai mult, dar tot refuza să vină la ea. Cu faţa radiind de admiraţie, se apropie şi

mai mult de salvatorul său:

— Cum te cheamă?

Isabelle trase aer în piept, surprinsă.

— Jack, unde-ţi sunt manierele?

Străinul izbucni într-un hohot puternic de râs, un sunet ciudat de reconfortant. Isabelle refuză să dea atenţie acestei din urmă observaţii. Nici asta nu trebuia să gândească despre el.

— Poţi să-mi spui George.

— Ba evident că n-o să i te adresezi domnului astfel, decretă Isabelle. Era timpul să înăbuşe răul din faşă. Nu se cuvine să te adresezi celor superiori ţie pe numele de botez.

Străinul – Isabelle refuza să se gândească la el drept „George” – îi făcu cu ochiul. Ca să vezi!

— De unde ştiţi că nu e vorba de numele meu de familie?

Femeia strânse din buze. Nici ea nu ştia din ce motiv, însă acestea păreau să se întindă într-un surâs.

— Chiar şi aşa, e necuviincios, domnule…

— Prea bine. Puteţi să-mi spuneţi domnul Upperton. Se ridică un pic, stând ghemuit, astfel încât să aibă faţa la nivelul celei a lui Jack: Dar tu poţi să-mi spui George când suntem numai noi doi. Aşa… eu pot să-ţi spun Jack, sau preferi o adresare mai formală? N-oi fi cumva Lord Cutare sau Cutăriţă?

— Nu. Zâmbetul băiatului lăsa la vedere o strungăreaţă între dinţii din faţă. Doar Jack şi-atât.

— Ei bine, Jack-Şi-Atât, ce-ai zice să-mi spui cum o cheamă pe sora ta, ca să fim prezentaţi după toate regulile etichetei.

Un fior puternic îi coborî lui Isabelle pe şira spinării, iar inima începu să-i bată atât de tare încât acoperea mugetul valurilor.

— Isabelle.

Ah, de ce-şi spusese automat numele de botez după ce insistase atât asupra a ceea ce se cuvenea şi ce nu? Pentru o secundă îngrozitoare, se aşteptă să primească proteste, provocări sau chiar o contrazicere. Jack clipi, privind-o încruntat. Dar provocarea, aşa cum apăru ea, veni din cu totul altă parte.

— Să înţeleg că doriţi să mă folosesc de numele dumneavoastră de botez când discutăm? întrebă domnul Upperton.

— Puteţi să-mi spuneţi domnişoara Mears.

Un alt răspuns dat în pripă. Dacă şi-ar fi lăsat timpul necesar pentru a gândi, ar fi putut să se prezinte drept o „doamnă", însă domnul Upperton părea să aibă un efect tare ciudat asupra minţii ei. Ar fi fost mult mai uşor dacă acesta ar fi rămas cu impresia că era măritată sau măcar văduvă. Nu ar pune întrebări dificile. Nu ar face anumite presupuneri. Nu i-ar pune la îndoială moralitatea.

Iritarea o făcu să simtă nişte furnicături în ceafă. De ce să-i pese ce credea domnul Upperton? Doar n-avea să devină prietenă cu el. După ziua de azi, probabil că n-avea să-l mai vadă niciodată – şi cu atât mai bine.

Croiala hainelor lui, calitatea stofei şi pielea fină a cizmelor pe care le purta îi spuneau tot ce trebuia să ştie. Era un gentleman din oraş, care fără îndoială stătea la conacul de lângă stâncă, iar ea ştia dintr-o experienţă plină de amărăciune că asta îl făcea periculos.

— Eu, unul, prefer de departe Isabelle. Un zâmbet larg se întinse pe chipul lui, lăsând la vedere două şiruri de dinţi albi şi uniformi. Vi se potriveşte mai bine. Mears sună aproape comun, ca şi cum aţi fi o femeie comună, dar mă îndoiesc că sunteţi aşa.

O, da, era periculos sigur, cu o minte ageră şi darul vorbirii. Ea mai cedase în faţa unui astfel de om o dată şi plătise pentru asta. Dar n-avea să se mai întâmple vreodată.

Îşi înălţă bărbia şi îşi încleştă maxilarul.

— Nu v-am dat permisiunea să folosiţi numele meu de botez.

Bărbatul se ridică încet în picioare. Isabelle recunoscu gestul ca atare – o încercare de a juca de pe o poziţie egală. Nu putea să suporte ca ea să se afle mai sus decât el. Pe de altă parte, el era mai înalt decât ea. Isabelle fusese dintotdeauna mărunţică, dar înălţimea impunătoare a domnului Upperton o făcea să se simtă ca şi cum ar fi fost aproape de înălţimea lui Jack.

— Într-adevăr, domnişoară.

Îşi infuză tonul cu o răceală aristocratică, formală. Un fel de concediere aproape tăioasă. Ah, cât de bine îşi amintea! Cât de fericită fusese trăind departe de judecăţi şi de aere de superioritate. De ipocrizia asta în stare pură. Însă el continua să se uite lung la ea, iar privirea lui era atât de pătrunzătoare încât, la un moment dat, lui Isabelle i se păru că o ardea din interior – o senzaţie în acelaşi timp familiară şi deranjantă. Sub focul ochilor lui cercetători, femeia îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt, profund conştientă de textura abrazivă a pietricelelor de sub tălpile ude şi de faptul că poalele ude leoarcă i se lipiseră de picioare. Îşi încleştă dinţii, pentru a-i opri din clănţănit.

Jack se uita de la unul la celălalt.

— Mami?

Isabelle închise ochii, simţindu-şi sângele urcându-i în obraji. Dumnezeule mare, acum chiar că nu mai putea să-l privească în ochi pe străinul acesta. Nu acum, că Jack îi dezvăluise involuntar secretul.

— Mami? O mânuţă care o trăgea de rochie o forţă să se uite la băieţelul ei. N-ar trebui să-i mulţumim că m-a salvat?

Femeia îi acoperi creştetul cu palma, netezindu-i părul blond.

— Bineînţeles, dragule. Strângând din dinţi, făcu o reverenţă. Mă scuzaţi, domnule. Am uitat cu totul de maniere. Vă sunt profund recunoscătoare că l-aţi scos pe Jack din apă.

— Pentru nimic.

Ceva din tonul lui îi atrase privirea. Bărbatul o studia atent, cântărind-o din nou. Reevaluând-o, exact aşa cum Isabelle ştia că avea să o facă. Privirea lui trecu rapid de la mâna ei stângă la Jack şi apoi la chipul ei. Calculându-i vârsta. Toţi făceau acelaşi lucru, imediat ce descopereau adevărul.

Şi totuşi… Nu simţea că omul din faţa ei o judeca. Singura atitudine pe care o detectă fu curiozitatea. Slavă Domnului! Slavă Domnului că nu avea să fie nevoită să mai îndure aceleaşi lucruri. Nu credea că ar mai fi putut, nu după sperietura pe care tocmai o trăsese. Începu să tremure mai tare, aşa că şi încleştă pumnii.

— George? întrebă Jack, senin. Apoi, deşi Isabelle deschise gura pentru a-l mustra, băieţelul deja continua: A fost distractiv.

— Distractiv? reuşi ea să îngaime, printre buzele care-i tremurau puternic. Spaima cu palpitaţii reveni fulgerător, înlocuind orice griji despre ce se cuvenea şi ce nu. Aproape că-l pierduse. Ar fi putut foarte bine să vadă cum căpşorul acela blond dispărea sub valuri, în timp ce ea stătea neputincioasă, paralizată. Adăugă: Era cât pe-aci să te îneci.

— Ai face bine să-ţi asculţi mama, zise George blând. Isabelle nu îndrăznea să se uite la el, acum că declarase clar că ştia adevărul. Se străduieşte foarte mult să nu o arate, dar sunt convins că a tras o spaimă pe care nu e dispusă să o retrăiască vreodată, adăugă bărbatul.

Ochii ei se ridicară instantaneu către ai lui. Nu se putu abţine. Cum de observase? Era un străin. Iar ea nu ştia nimic de el sau despre ce intenţii avea. Nu voia să fie

ţinta cercetărilor sau a privirilor lui. Şi în mod clar nu voia să-l vadă lângă Jack, nu când mustrarea sa blândă îl făcuse pe fiul ei să-şi lase privirea în pământ, clipind des, cu ceafa suspect de roşie. Adevărat, nu strigase la el, nu îl certase, nu îl amenințase. Rostise un adevăr destul de simplu, iar Jack stătea acolo, tăcut şi mâhnit, dar – zău aşa! — îşi însuşise lecţia.

— Câţi copii aveţi? Întrebarea îi ţâşnise de pe buze înainte ca Isabelle să o poată stăvili.

Domnul Upperton clipi, nedumerit.

— Poftim? Ce vă face să mă întrebaţi asta?

— Pur şi simplu… Ah, de ce se lăsase pradă curiozităţii?! Ultimul lucru de care avea nevoie era să-l încurajeze. Exista pericolul să interpreteze lucrurile greşit – că ar fi căutat un protector. Vă pricepeţi la copii, mă gândeam că poate aveţi câţiva acasă.

O, Doamne! De ce nu îl întrebase clar dacă era însurat? Nici că ar fi putut să bată mai tare la ochi. În maxilarul lui, un muşchi zvâcni, iar obrajii i se colorară uşor.

— Eu? Să mă pricep la copii? Asta-i bună! Ca să-şi susţină vorbele, lăsă să-i scape un chicotit. Sunetul avea o intonaţie suficient de dură pentru a o face să-l bănuiască a fi forţat. După care adăugă: Nu sunt însurat, şi nu am niciun bastard de care să ştiu.

Isabelle tresări. Bineînţeles, bărbatul încercase doar să ia lucrurile în spirit de glumă şi uitase de situaţia ei, dar asta nu însemna că în sufletul ei nu apăru un junghi de ruşine. Practic, îşi simţea ceafa arzând din cauza stânjenelii.

— Hai, Jack! L-am deranjat prea mult pe domnul. Ar trebui să pornim spre casă.

— Pot să vă conduc?

Să-i conducă? Vorbea de parcă ar fi schimbat politeţuri în salonul unei matroane din înalta societate, şi

făcuse aluzie la dorinţa de a-i vedea grădina. Doamne fereşte! Oricum, trecuseră şase ani de când viaţa ei nu mai arătase în felul acela. Şi când o astfel de propunere o pusese într-o situaţie teribil de dificilă.

Pe lângă asta, mai avea o anumită doză de mândrie. Nu putea permite ca un domn atât de rafinat să vadă ce devenise viaţa ei, indiferent dacă acesta pleca urechea la bârfe sau nu. Indiferent dacă îşi dădea seama de înşelătoria numelui ei şi descoperise care îi era adevărata identitate.

— Nu cred că e nevoie.

— Pentru mine n-ar fi niciun deranj, vă asigur.

Isabelle îl privi atent, căutând vreun semn că bărbatul din faţa ei o considera o ţintă uşoară. În fond, el ştia că îşi ridicase poalele rochiei o dată. Adevărul era că fusese păcălită, dar el n-avea cum să ştie asta.

— Ne-am descurcat mereu singuri, mulţumesc.

— Locuiţi în sat? Iniţial… am crezut că aţi putea fi una dintre musafirele lui Lord Benedict.

O pală puternică de vânt din briza Canalului îi lovi poalele rochiei, lipindu-i-le de gambe. Isabelle îşi petrecu braţele pe după talie, încercând să se apere de aerul rece care se abătu asupra ei.

— Vă rog, nici nu mă gândesc să vă mai inoportunăm mai mult decât am făcut-o deja. Ar trebui să pornim spre casă. N-aş vrea ca vreunul dintre noi să se îmbolnăvească.

*

— Mami? Mami! Mergi prea repede.

Isabelle îşi lipi palma de piept şi se opri. Respira sacadat, gâfâit. O luase la goană şi nici nu-şi dăduse seama.

Jack venea cu paşi repezi pe panta dinspre plajă, mişcându-şi cu putere picioruşele. Isabelle aşteptă ca fiul

ei să o ajungă din urmă, după care îl prinse într-o îmbrăţişare sălbatică. Toate emoţiile pe care nu îndrăznise să le exprime în faţa unui străin se manifestară în puterea cu care-l strângea. Din nou, inima îi bătea cu disperare în coaste, iar spaima se reîntoarse.

— Mami, protestă băiatul.

Mult prea repede, acesta o împinse. Din pantalonii copilului curgeau picături de apă, iar părul îi atârna pe lângă faţă, în şuviţe ude. Avea să fie nevoie să-l îmbuneze suficient cât să stea nemişcat până ce avea să-i descurce cârlionţii înainte să se usuce şi să nu mai aibă ce le face. Dacă Biggles făcuse biscuiţi, avea şanse destul de mari, cel puţin până se terminau dulciurile.

— Hai, să ne punem pantofii şi ciorapii înainte să ne întoarcem în sat. Isabelle făcu un efort să-şi alunge nodul din gât şi să adopte un ton practic şi senin. În ultima vreme, Jack nu mai tolera prea multe dădăceli. Repede, repejor!

Băieţelul se ghemui în mijlocul potecii şi îşi trase ciorapii peste tălpile pline de noroi. Strâmbând din nas, îşi trase împletitura grosolană peste gleznele şi gambele umede. Tânăra simţi din nou un nod în gât, văzându-l îndeplinind o sarcină cum nu se poate mai obişnuită, la atât de puţin timp după ce… Prea târziu, îşi închise ochii. Prea târziu pentru a alunga imaginea aceea. În minte, retrăi momentul îngrozitor când valul îl cuprinsese cu totul. Părul acela blond, atât de luminos în razele soarelui, dispărând ca o flacără stinsă. Într-o clipită. Pierind. Sub pleoape, simţi o usturime, ca şi cum i-ar fi intrat apă de mare în ochi.

— Mami? Jack o trase rochie. Tu nu te încalţi?

— Ăăă… a, da.

Evident, n-avea cum să se întoarcă în sat desculţă, ca o cerşetoare. Hainele lor sărăcăcioase erau şi-aşa greu de suportat. Oricum, ar fi putut să se îmbrace şi în cele mai

fine mătăsuri, nevasta măcelarului tot urât s-ar fi uitat la ea. Nu că şi-ar fi putut permite prea des să cumpere carne…

Se aşeză pe o piatră şi îşi trase ciorapul pe picior. Avea tălpile la fel de murdare ca şi fiul ei. Nisipul în curs de uscare dintre degete o înţepa.

— Mâine va trebui să stăm pe lângă casă, zise în timp ce-şi punea pantofii în picioare.

— Offf, mama…

— Ai avut zi de sărbătoare azi. Îl luă de mână şi porni pe potecă. Mâine trebuie să lucrăm.

Băieţelul se bosumflă. Expresia lui nu era deloc un semn bun.

— Poţi s-o ajuţi pe Biggles în grădină. Pun pariu că poţi să scoţi mai multe buruieni decât ea, zise Isabelle.

— Nu vreau să scot buruieni.

Ei, drăcie! În mod normal, ideea de a-şi vârî ambele mâini în pământ şi de a-şi pune cât mai multă ţărână pe cămaşă era suficientă pentru a transforma truda în joacă.

— Nu putem întotdeauna să facem ce ne place. Cât de des îi amintise asta, de-a lungul anilor? De cele mai multe ori, i se părea că îşi amintea şi ei însăşi, nu doar băiatului. Dacă eşti cuminte şi nu te mai plângi, îţi spun o poveste nouă. Una pe care n-ai mai auzit-o până acum, îi promise.

Bosumflarea lui se micşoră puţin.

— O să fie cu un balaur?

— S-ar putea.

— Şi-o să-mi povesteşti despre oamenii care stau în casa mare?

Isabelle aruncă o privire peste umăr. Spre stânga, silueta conacului de pe deal se contura pe fundalul cerului presărat cu nori.

— Nu ştiu dacă se poate şi asta, şi balaurul.

Singurii balauri la care se putea gândi când venea

vorba de conacele de ţară erau matroanele din înalta societate. Iuţi pasul. Trebuiau să ajungă acasă. Pâlcul de locuinţe, toate văruite cu grijă şi cu acoperişuri lucioase de ţiglă, se afla la niciun kilometru şi jumătate distanţă, la baza unei pante uşoare. În capătul opus, o clădire mai mare se detaşa faţă de celelalte. Hanul, deşi de cele mai multe ori era vizitat doar de localnicii dornici de o halbă cu bere şi de ceva bârfă, la finalul unei zile lungi.

Isabelle ajunse grăbită la căsuţa ei, o clădire singuratică aflată chiar la marginea aşezării. Aceasta se distingea de restul prin înfăţişare.

— George a venit de la casa mare, nu?

— Da, probabil că da. Era destul de greu să crezi că ar fi putut trage la han. Dacă aşa ar fi stat lucrurile, ar fi venit şi el pe cărarea care ducea către sat. Isabelle precizează: Şi nu ai voie să i te adresezi pe numele mic. Nu… e cuviincios.

Dumnezeule mare, aproape că îi spusese că „nu aşa se face în lumea bună”, iar acesta era ultimul subiect despre care ar fi vrut ca Jack să o asalteze cu întrebările. De nevoie – din cauza propriilor fapte – lăsase în urmă viaţa aceea cu hotărâre.

Capitolul 3

— Unde aţi fost? E aproape ora ceaiului. Cu mânecile suflecate şi braţele acoperite cu o peliculă de făină, Biggles se opri pentru un moment deasupra bilei de cocă pe care o frământa. Dumnezeule! Da’ ce-aţi păţit amândoi?

Isabelle intră în bucătărie, inspirându-i adânc aroma – drojdie, făină şi fum, printre care se strecura un miros de levănţică. Buchete întregi din aceste plante – cu ajutorul cărora îşi câştiga ea existenţa – erau atârnate de grinzile

tavanului, la uscat.

— Jack a avut parte de o aventură pe mare.

— O, Doamne! Biggles ocoli masa şi se aplecă până ce chipul ei zbârcit ajunse la acelaşi nivel cu al băiatului: Sunteţi teferi? Uită-te la el, ca un pisoi ud.

Jack îşi umflă pieptul:

— Nu mi-a fost frică deloc, zău aşa. Iar George m-a scos din apă.

Biggles îi aruncă o privire lui Isabelle. Ambele ei sprâncene dispărură temporar sub masa de cârlionţi cărunţi dezordonaţi.

— I-am spus clar lui Jack că nu are voie să vorbească despre un domn folosindu-i numele de botez, spuse Isabelle.

— Dar el m-a lăsat, insistă Jack. Mi-a dat voie chiar el.

Biggles îi aranjă gulerul băiatului.

— Hai, fuguţa să-ţi pui nişte haine uscate! Şi, când te-ntorci, o să-ţi dau un biscuit.

Când Jack plecă să se schimbe, bătrâna se ridică din nou, cu greu.

— Un domn, ca să vezi…

— Ar trebui să mă schimb şi eu.

Obrajii lui Isabelle erau în flăcări, aşa că-şi lăsă capul în jos pentru a-şi ascunde stânjeneala, dar nu suficient de repede pentru a scăpa de privirea ageră a lui Biggles.

— Lasă, te usuci numa’ bine aci, lângă foc. Mai bine mi-ai povesti ce s-a întâmplat.

Isabelle se întoarse către vatră şi îşi lăsă obrajii să se încălzească de la flăcări. Dacă roşea mai tare de atât, n-avea să se mai observe.

— Nimic complicat. L-am dus pe Jack să se joace pe mal şi l-a prins un val. Un domn, care se afla din întâmplare pe acolo, a sărit în apă şi l-a scos înainte să se înece.

Tânăra îşi împreună mâinile, pentru a ascunde tremurul brusc care le cuprinsese. Un val de spaimă o copleşi din nou, amintindu-şi cât de aproape fusese să-şi piardă băiatul. Imaginea căpşorului blond dispărând sub apa cenuşie şi rece ca gheaţa îi străfulgeră din nou în minte.

Avea să o bântuie pentru tot restul vieţii, căci o parte din ea avea să se întrebe mereu: dacă ar fi fost singură, ar fi reuşit să-şi salveze fiul? Tatăl ei nu văzuse niciodată cu ochi buni băile de soare. Ar fi reuşit ea oare să se scuture din încleştarea fricii pentru a se arunca sub valuri ori de câte ori ar fi fost nevoie pentru a-l găsi? Ar fi avut umerii ei puterea de a-l trage din apă?

Îşi petrecu braţele pe după talie, pentru a se apăra de un fior rece iscat pe neaşteptate.

— Gata, gata, domnişoară. Biggles îi puse o mână grea pe umăr şi o strânse. Totu-i bine când se termină cu bine. N-a păţit nimeni nimic, aşa că-i mai bine să nu te gândeşti la ce-ar fi putut să se întâmple.

Isabelle încuviinţă cu o mişcare din cap. Asculta proverbele lui Biggles de ani întregi. Ca tânără mamă, străduindu-se să înveţe cum să aibă grijă de un sugar, apoi de un copilaş curios şi care se dezvolta cu repeziciune, o auzise repetându-le des. Ca de obicei, zicalele bătrânei reuşiră să o calmeze în aceeaşi măsură – adică deloc.

Biggles o mai lovi uşurel pe umăr, ca să-i ajungă, după care se întoarse la coca ei.

— Şi de unde crezi c-a apărut domnu’ ăsta, şi fix la ţanc aşa? Nu ştiu pe nimeni în sat pe care să-l cheme George.

Isabelle o privi cum îşi apăsă podurile palmelor pe aluat, întorcându-l şi apăsându-l din nou într-un ritm căpătat în urma anilor de experienţă.

— Numa’ spiţeru’. Da’ pe el nu-l strigă nimeni George, nu? Umblă cu nasu’ pe sus şi vrea să-i zici domnu’

Putman, chit că-l crezi aşa sau nu.

Biggles punctă ultima frază cu o mişcare din cap, care-i făcu volanele bonetei să tremure viguros. Văzând atâta loialitate, Isabelle schiţă un zâmbet. Ea bănuia că spiţerul insista asupra unui asemenea nivel de formalitate doar cu ea. Poate că accepta să cumpere de la ea săculeţi cu levănţică pentru câţiva penny, dar bunăvoinţa sa nu se întindea dincolo de asta. Dincolo de relaţia lor de afaceri, nu voia să aibă nimic de-a face cu ea.

Făcu un efort să-şi alunge acest gând din minte. Cel mai bine era să-i satisfacă orice curiozitate lui Biggles, înainte ca aceasta să apuce să mai pună şi alte întrebări indiscrete.

— Oricum, nu a fost vorba de spiţer.

— Nici n-aş fi crezut. Omul ăla nu şi-ar uda tivul pantalonilor nici măcar pentru vicar.

În încăpere se lăsă o tăcere plină de emoţia aşteptării.

— Cred c-a venit de la conac, dezvălui Isabelle, într-un final.

Braţele lui Biggles se opriră din frământarea ritmică.

— A, deci e un domn *din ăla.*

Isabelle îşi feri ochii de privirea cercetătoare a lui Biggles.

— Statutul social n-are nicio importanţă.

— Ba cum să nu, dacă omu’ are mălai.

Isabelle strânse din dinţi. Biggles era alături de ea de mult prea mult timp – singura ei tovarăşă în nopţile nedormite, pline de griji, când Jack fusese bolnav, singura persoană cu experienţă din viaţa ei, care să o sfătuiască – pentru ca vorbele ei să o enerveze.

— Poate că omul are mălai, cum spui tu, dar e cu mult, mult peste nivelul meu, aşa că nu contează dacă are zece mii pe an sau niciun gologan. Cel mai probabil, n-o să-l mai văd niciodată.

*

— Ia zi, unde ai fost?

Ajuns la jumătatea curţii, George încremeni. Henrietta stătea în faţa lui, cu braţele încrucişate, măsurându-l din cap până-n picioare, de parcă ar fi fost un şcolar neascultător, iar ea, profesorul lui.

— Am făcut o plimbare până pe plajă, răspunse el. N-am crezut că e interzis.

— Iar dai bir cu fugiţii. Ce-ai făcut? Ai încercat să te îneci?

— Gata, gata! George îşi studie hainele ude leoarcă. Din câte îi părea, nici măcar valetul său n-avea cum să le mai scoată faţa. Mama nu m-a dus chiar în pragul sinuciderii, adăugă după o clipă.

— Deocamdată.

Deşi adevărul era că reprezentaţiile muzicale ale surorilor sale aveau mai multe şanse să-l aducă în punctul acela decât încercările mamei lui de a-l însura. Dar nu o putea jigni pe Henrietta cu o asemenea remarcă. Chiar şi el ştia că asta era o limită pe care nu trebuia să o treacă.

— Nu te-aş învinovăţi, să ştii. Tânăra îşi dădu ochii peste cap: Mă tot îmboldeşte să mă apropii de Marcus Chatham.

— Chatham? George porni alături de ea, apropiindu-se împreună de intrarea servitorilor. Nu e băiat rău.

— Duhneşte a ţigări de foi şi a brandy.

— Zău? Şi de unde ştii asta, nu cumva te-ai apropiat prea mult de el?

O cută îi încreţi fruntea fetei.

— Nu e nevoie să stai mai aproape decât dictează eticheta ca să observi mirosul. Practic, n-ai cum să-l ignori de cum intri în încăperea în care se află.

— Ei bine, e un miros decent şi masculin. N-o să

găseşti un bărbat care să miroasă a trandafiri, levănţică sau alte parfumuri de-astea femeieşti.

Henrietta îl lovi în braţ.

— Şi ce ştii tu? Şi tu eşti în aceeaşi situaţie.

— Vă rog să mă scuzaţi. Inspiră cu emfază. În momentul de faţă, în mod sigur nu miros a brandy. O situaţie pe care avea de gând să o remedieze cât mai curând cu putinţă.

Sora lui strâmbă din nas:

— Miroşi a alge.

— Corect, dar te rog să observi că algele şi ţigările de foi nu miros deloc asemănător.

— Nu contează. Până la sfârşitul serii, o să duhneşti de la o poştă şi a ţigări, şi a brandy.

— Dacă această mireasmă are acelaşi efect asupra altor domnişoare ca şi asupra ta, ar trebui să o includ în noua mea strategie.

Fata se opri în dreptul uşii şi îşi încrucişă din nou braţele peste piept.

— Hm…

— Şi cu ce diferă asta de plimbatul pe la grajduri pentru a evita atenţiile nedorite?

Obrajii ei se înroşiră. Ha! O prinsese cu mâţa-n sac!

— Te căutam pe tine, dacă vrei să ştii. Mama nu ştia unde ai dispărut. A sosit Prudence Wentworth, împreună cu mai multe prietene, şi voia să te prezinte.

George îşi înăbuşi un geamăt.

— Să mă prezinte? Am mai întâlnit-o o dată şi a fost mai mult decât suficient.

— Nu pe ea, pe verişoara ei. Care e mai tânără şi nemăritată, adăugă Henrietta.

— Verişoara asta… a moştenit şi nasul ăla oribil?

Henrietta îl plesni din nou peste braţ.

— Zău aşa! La o fată nu contează numai felul în care arată. Ar trebui măcar să vorbeşti cu ea, să vezi dacă nu

cumva aveţi lucruri în comun.

George reuşi să se oprească înainte de a-i spune că măcar în dormitor ar fi putut stinge lumânările, ca măcar să nu fie nevoit să vadă biata creatură.

— Nici n-aş vrea să mă însor cu o femeie care are aceleaşi interese ca şi mine. Ar fi de-a dreptul indecent.

— Şi care ar fi aceste interese? Henrietta ridică dintr-o sprânceană, imitând foarte bine… da, expresia lui favorită. O slăbiciune pentru jocurile de cărţi?

— Printre altele… pe care nu am de gând să le discut cu o soră nemăritată.

Henrietta se bosumflă, cu un aer plângăreţ.

— Să ştii că nu e corect.

— Ce anume?

— Lumea se aşteaptă chiar ca bărbaţii să capete experienţă în anumite domenii, în timp ce fetele trebuie să rămână complet neştiutoare, sau altfel riscă să îşi distrugă viaţa.

George încremeni. Simţi o serie de înţepături neplăcute în ceafă.

— Ce ştii tu despre lucrurile astea? Dumnezeu mi-e martor, dacă ţi-a făcut cineva avansuri necuviincioase îl provoc la duel.

Fata clipi la el, cu ochii ei albaştri-cenuşii, rotunzi şi nevinovaţi.

— Din păcate, ştiu foarte puţine lucruri, aşa că poţi să te liniştеşti. N-o să iei pe nimeni în cătarea pistolului. Nu pentru mine, cel puţin.

— Eşti sigură?

În fond, ajunsese la o vârstă la care anumiţi bărbaţi n-o mai considerau bună de măritat, ci perfect acceptabilă ca amantă. Sau, dacă bărbatul care o părăsise în anul debutului ei în societate s-ar fi întors pe neaşteptate din India…

— Perfect sigură.

George strânse din buze. În vârstă de douăzeci şi cinci de ani, sora lui se îndrepta cu paşi hotărâţi către o viaţă singuratică, şi părea să prefere un astfel de destin. Nu dansa niciodată de două ori cu acelaşi partener, şi niciodată nu încuraja vreun domn să o viziteze. De fapt, de la ruperea dezastruoasă a logodnei ei, nu avusese niciun pretendent.

— Şi atunci de ce ai deschis un asemenea subiect?

— Era o simplă observaţie, atâta tot. Dar trebuie să recunoşti că bărbaţilor li se dă mult mai multă libertate în tinereţe.

— Iar ai citit din scrierile baborniţei ăleia.

Colţurile gurii Henriettei se arcuiră uşor.

— Domnişoara Wollstonecraft? Şi ce dacă aş fi citit?

— Oamenii vor crede că eşti una dintre simpatizantele Societăţii ciorapilor albaştri[2].

— Şi ce dacă aş fi? Făcu un gest din mână, ca şi cum ar fi alungat această idee. Nu are nicio importanţă, căci am luat deja o hotărâre. Nu am de gând să mă căsătoresc.

— N-o să te căsătoreşti? George deschise gura, după care o închise din nou, repetând gestul de câteva ori, până ce-şi dădu seama că, în ochii vreunui privitor, probabil că semăna foarte bine cu un peşte.

Henrietta îi aruncă o privire senină.

— Ai de gând să-ţi exprimi vreo părere? Dacă da, te sfătuiesc să o faci cu grijă, căci altfel aş putea considera orice comentariu drept o dovadă de ipocrizie.

George avusese parte de numeroase situaţii care-i arătaseră clar cât de ageră era mintea surorii sale mai mici, dar nu îi plăcea să ştie că înţelepciunea ei era acum

---

2 Una dintre primele mişcări feministe din societatea engleză, promovând o atmosferă informală (de aici şi numele, care marchează preferinţa pentru ciorapii de zi cu zi albaştri, în defavoarea celor negri, consideraţi indispensabili pentru un eveniment formal), educaţie şi cooperare (n.tr.)

îndreptată împotriva lui, mai ales că Henrietta se afla pe o poziţie de superioritate.

— Mama ar fi trebuit să-ţi interzică să mai citeşti. Ai devenit prea deşteaptă pentru binele tău.

— Dacă tu ai voie să faci cum te taie capul fără să fii căsătorit, nu văd de ce n-aş putea face şi eu la fel.

Zicând acestea, tânăra dădu din cap, ca şi cum ar fi emis o sentinţă care pecetluia întreaga chestiune.

— Henny, ai milă de fratele tău… Dacă află mama de asta, n-o să ne mai slăbească nicio clipă.

Henrietta îi aruncă o privire fixă şi dură.

— Da… Tu *trebuie* să te însori pentru a duce mai departe numele familiei, în timp ce eu n-aş deveni decât un receptacul pentru sămânţa vreunui bărbat.

George expiră prelung, în timp ce întorcea pe toate părţile, în minte, cuvintele ei. Da, *tocmai* se numise „un receptacul”.

— Dumnezeule mare, Hen, ascultă şi tu ce spui!

— Dar nu poţi nega adevărul, nu-i aşa?

— Ce… ce ai de gând să faci cu viaţa ta, atunci?

— Presupun că mă pot dedica mai multor cauze bune. Îşi sprijini un deget de bărbie şi continuă: De fapt, aş putea să-mi câştig existenţa. Am auzit că Lady Epperley caută o însoţitoare.

— Însoţitoare?! Nu pot permite aşa ceva! În calitate de cap al familiei, îţi interzic asta. Însoţitoare! Ca şi cum nu ne-am permite să ne întreţinem familia!

Henrietta încremeni locului, iar chipul îi păli, cu excepţia câte unei pete stacojii pe fiecare obraz. Ceea ce nu era niciodată un semn bun.

— Şi mai ce? O să mă obligi să mă mărit cu primul pretendent potrivit care apare în calea mea? Nu. Atâta timp cât tu nu te căsătoreşti, n-ai cum să mă împingi pe această cale. Aşa e corect, şi nu poţi să mă contrazici în privinţa asta.

George expiră prelung.

— Vrei să spui că nu trebuie decât să-mi aleg o mireasă pentru ca tu să termini cu aiurelile astea?

Tânăra zâmbi – un surâs maliţios care-i stârni un junghi dureros în stomac. Ultima dată când George avusese parte de această senzaţie, tocmai primise de veste că prietenul său, Summersby, avea mari probleme. Şi iată cum se sfârşise totul – bărbatul se omorâse.

— Având în vedere cât de îndărătnic eşti, nu prea cred că am cum să pierd la cum se arată lucrurile.

— Cum se arată lucrurile? rosti un glas nou. Aş zice că lucrurile arată cât se poate de bine. Ce ziceţi?

George se întoarse. Un bărbat se apropia de ei – sau, mai precis, un dandy se apropia de ei. Avea gulerul atât de ţeapăn, eşarfa lui avea un nod atât de complicat, iar părul lui era umflat cu atâta artă, încât valetul lui trudise probabil câteva ore bune pentru a-l pregăti. George îşi scormoni memoria, dar nu-şi putu aminti să-l mai fi întâlnit pe acest individ în niciunul dintre locurile unde-şi petrecea de obicei timpul. Sau, dacă fuseseră prezentaţi la vreun joc de cărţi, el sigur fusese prea beat pentru a-şi aduce aminte numele lui.

Cu un zâmbet radios, nou-venitul se opri în faţa Henriettei.

— Aş zice că lucrurile arată din ce în ce mai bine, cu fiecare clipă care trece.

Tânăra îi aruncă o privire fixă, cu un efect ucigător perfecţionat îndelung, în anii în care aceasta făcuse toate eforturile pentru a se feri de atenţiile nedorite ale bărbaţilor.

— Am fost prezentaţi cumva?

— Aş zice că aceasta este o problemă pe care am de gând să o îndrept.

Îi aruncă lui George o privire plină de speranţă, în timp ce Henrietta îl ţintui cu una glacială.

George îşi permise o uşoară tresărire a colţurilor buzelor, o expresie pe care sora lui avea să o interpreteze – pe bună dreptate – drept un rânjet frăţesc care marca răzbunarea. Şi-o făcuse cu mâna ei, insistând să-l tot bată la cap cu atitudinea lui legată de căsătorie.

— Aceasta este sora mea, domnişoara Henrietta Upperton.

Indiferent de ce reproşuri i-ar fi putut aduce George acestui bărbat, trebui să recunoască faptul că acesta schiţă o reverenţă destul de elegantă, într-o singură mişcare fluidă, îndoindu-se de mijloc, ca şi cum s-ar fi aflat într-o sală de bal elegantă, şi nu în faţa intrării servitorilor. Totuşi, gestul necesita mult spaţiu, astfel că Henrietta fu forţată să facă un pas în spate.

— Reginald Leach, la dispoziţia dumneavoastră.

Slavă Domnului că nou-venitul avu inspiraţia de a-şi pronunţa numele, salvându-l pe George dintr-o situaţie stânjenitoare. Nu că ar fi fost prezentaţi vreodată. Ameţit sau treaz, George n-ar fi uitat în veci un nume atât de ridicol[3].

Henrietta înclină din cap, politicoasă, dar când se îndreptă întâlni privirea lui George. Un colţ al buzelor îi zvâcni uşor – singurul indiciu al hohotului de râs interior pe care şi-l stăpânea.

— Şi cum se face, rosti din nou Leach, că nu am avut până acum ocazia de a face cunoştinţă cu dumneavoastră?

— N-aş putea să mă pronunţ, domnule… dar eu nu prea ies în lume.

Tonul ei era politicos, dar tânăra avu grijă să extragă din el orice urmă de căldură.

— Nu prea ieşiţi în lume? Dumnezeule, ce pierdere! Trebuie să remediem această problemă chiar acum. Îi oferi braţul şi, când Henrietta refuză să îl accepte, adăugă în grabă, netulburat: Aş putea să vă prezint multor

3 A extrage, a goli.

domnişoare şi domni cum nu se poate mai încântători. Am auzit că destul de mulţi vor fi la această petrecere, începând cu marchizul de Enfield şi contele de Highgate, şi până la domnişoara Prudence Wentworth. Am auzit că Lady Epperley ar putea chiar să-şi părăsească reşedinţa pentru a-şi face apariţia aici. Lucru nemaiauzit, de altfel.

— Da, într-adevăr, confirmă George, cu o expresie de nepătruns. Spuneţi-mi, aţi auzit vreun zvon cum că Hector Poore ar avea de gând să apară şi el pe-aici?

Leach îşi desprinse ochii de la Henrietta.

— Dumnezeule mare, nu! A trebuit să plece din ţară. Vânat de creditori. Dacă a avut noroc, a reuşit să fugă pe continent cu un schimb de haine, dar bineînţeles fără vreun valet care să-l servească… A ajuns foarte rău. Îşi dădu capul pe spate, pentru a-şi sublinia spusele: Foarte rău, într-adevăr.

La naiba, iată cum se ducea pe apa sâmbetei cea mai bună şansă a sa de a pune mâna pe nişte bani de care avea mare nevoie. Poore era celebru pentru cât de mult se aventura după ce băuse câteva pahare de brandy – mult şi nebuneşte. Henrietta îşi flutură mâna în dreptul feţei. Dacă ar fi fost într-o sală de bal, şi-ar fi folosit evantaiul.

— Ei bine, sunt convinsă că asta e o veste cât se poate de fascinantă…

Leach îi adresă un zâmbet radios:

— Nu-i aşa?

— Lui George sigur i se pare aşa, dar aş zice că ştirile despre Poore i se par dezamăgitoare.

— De ce Dumnezeu ai zice una ca asta? întrebă George, încercând să-şi infuzeze tonul cu o notă de plictiseală egală cu cea a Henriettei.

Tânăra îşi cercetă unghiile pentru o secundă, după care şi le trecu de a lungul braţului.

Mă gândeam că te-ai fi aşteptat să faci câteva partide de cărţi pe timpul şederii aici.

George clipi. De unde Dumnezeu ştia ea despre asta?

— Dumneavoastră jucaţi cărţi, domnişoară Upperton?

— Bineînţeles că nu, interveni George, înainte ca Henrietta să apuce să răspundă. Cel puţin nu cu mizã.

Această întrerupere o făcu pe tânără să-i adreseze o privire cum nu se poate mai ciudată, în care furia se combina cu o licărire care nu prevestea nimic bun. Sora lui avea de gând să-l facă să plătească pentru că o prezentase lui Leach – cu dobândă, chiar. Dobândă cu capitalizare, mai mult ca sigur.

— Fratele meu are dreptate. Henrietta îşi strecură degetele în îndoitura braţului lui Leach. Nu joc. Dar mi-ar plăcea la nebunie să învăţ de la cineva care se pricepe atât de bine.

— Aş fi încântat. Leach îi zâmbi, privind-o de la înălţimea lui, cu o expresie asemănătoare celei a unui copil într-un magazin de dulciuri. Chiar încântat.

George făcu un pas spre ei şi îl fixă pe Leach cu o încruntare demnă de orice frate protector. În urmă cu câţiva ani, primise şi el o mulţime de asemenea priviri, astfel că se considera oarecum expert.

— Poate că asemenea cunoştinţe se dobândesc mai bine în familie.

— Asta-i absurd, George! Am zis că mi-ar plăcea să învăţ de la cineva care ştie despre ce e vorba.

Ei, drăcie! Nu mai era vorba de dobândă cu capitalizare, ci deja de camătă scandaloasă.

— Ia ascultă, de ce ai impresia că eu n-aş şti?

Henrietta îşi permise să aştepte o clipă înainte de a răspunde:

— Când ai câştigat ultima oară?

— A, excelentă întrebare, domnişoară Upperton.

Leach zâmbi atât de larg, încât George fu nevoit să-şi înfrâneze impulsul de a-i sparge dinţii, pentru a-i vedea ducându-i-se pe gâtul acoperit de eşarfa aceea impecabil

legată. Şi ar fi dus gândul la împlinire, zău, dacă Leach i-ar fi făcut avansuri necuviincioase Henriettei. Nu că Henny ar fi permis aşa ceva. Era suficient de inteligentă pentru a vedea adevărata natură a acestor bogătani din lumea bună. Dar, pe de altă parte, acum îi zâmbea şi ea idiotului şi, ei drăcie, parcă se şi îmbujora puţin? După discuţia pe care o avuseseră, cum de îndrăznea să facă aşa ceva?

Al naibii să fie dacă avea să permită ca sora lui să se mărite cu un asemenea tont împopoţonat. Zău aşa, individul ăsta ar fi fost în stare chiar să-i complimenteze talentul muzical.

— Nu zicea mama că ar trebui să o supraveghezi îndeaproape pe Catherine? Să te asiguri că e prezentată persoanelor potrivite? Genul ăsta de lucruri…

— A, sunt sigură că mama voia să te ocupi tu de asta.

Henrietta nici măcar nu se uită la el, fiind concentrată asupra lui Leach.

Leach. Ce fel de nume era ăsta? Nu era genul de nume care să treacă neobservat, oricât te-ai fi străduit. Ar fi trebuit să intre în comerţ sau, şi mai bine, să devină doctor.

— Păi…

Se întrerupse brusc, auzind cum cineva îşi dregea vocea. Se întoarse şi văzu un servitor care aştepta lângă un rond cu flori. Bietul om, fusese nevoit să caute peste tot pentru a da de el.

— Domnule Upperton, tocmai am primit mesajul acesta pentru Domnia Voastră. Din câte se pare, e cum nu se poate mai urgent.

George aruncă o privire spre plicul de pe tava pe care o ţinea în mână servitorul. Nu prea părea a fi vorba de ceva urgent. De fapt, părea cam subţirel. O pală de vânt dinspre ocean ar fi putut să îl ia în zbor în orice clipă. Dintr-odată, se trezi că îşi dorea să se întâmple una ca asta. Aşa, s-ar fi putut concentra asupra sarcinii de a se

asigura că sora lui n-avea să accepte vreo cerere în căsătorie de la un idiot cu nume absurd.

Aşa, ar fi putut ignora cu seninătate orice veşti înfiorătoare se aflau pe bucăţica aia de hârtie. Pentru că instinctul îi spunea că erau chiar înfiorătoare. Mulţi aşa-numiţi gentlemeni preferau să-şi someze datornicii cu asemenea scrisorici.

Se apropie cu paşi grei de servitor. Bărbatul în livrea rămase pe loc, cu un chip lipsit de expresie – el pur şi simplu îşi făcea datoria. Bineînţeles. Doar văzându-i aerul fad, George simţi că apăsarea de pe inima lui se accentuă. Dacă ar fi fost veşti bune, servitorul ar fi avut motiv să zâmbească sau măcar să nu-şi mai ţină maxilarul atât de încordat.

Luându-şi un aer de falsă nonşalanţă, George culese bucata de hârtie şi o deschise încet, ca şi cum nu ar fi contat ce conţinea – în mod clar nu ca şi cum n-ar fi vrut să citească mesajul de pe ea.

A, da, o somaţie sau o reamintire. Doamne, şi nu era vorba de una dintre datoriile mai mici. Chiar îi datora lui Barnaby Hoskins încă sute de guinee? Însemna că fusese beat-turtă în seara aceea, nici nu îşi aducea aminte. Totuşi, recunoscu semnătura ticălosului bătrân care se ocupa de afacerile lui, neagră pe fundalul alb, la fel de clară ca lumina soarelui revărsându-se peste Canalul Mânecii. Iar apoi privirea i se duse mai jos pentru a descoperi o a doua semnătură, iar greutatea din stomacul său parcă luă foc dintr-odată. Odată ce descifră mâzgălitura aceea nefamiliară, descoperi că era numele lui Roger Padgett.

Capitolul 4

Padgett. Maimuţoiul voinic şi păros, fratele lui Lucy.

Ei, drăcie, cum de îl găsise, tocmai în Kent, în colţul ăsta uitat de lume? Şi de ce apelase la agentul de recuperări al lui Hoskins?

Calul afurisit al lui George se avântă înainte, încercând în mod evident să-şi prindă semenii din urmă. Tânărul smuci din frâie şi îşi lăsă greutatea pe spate, în şa, însă blestematul animal îşi aruncă rapid capul pe spate şi scurmă cu o copită în pământ. Revelstoke îl asigurase că era un animal blând, dar plimbarea din dimineaţa aceasta nu demonstrase altceva decât că proprietarul său era un mincinos şi jumătate. Ori asta, ori mârţoaga aia ştia să se prefacă de minune. În orice caz, în mod clar, cel care controla situaţia era animalul.

George se uită mijind din ochi de-a lungul aleii din faţa sa. Mărginită de-o parte şi de cealaltă de copaci cu frunze tivite cu stacojiu şi galben care-şi uneau crengile ca o boltă, era pustie.

Restul grupului ajunsese atât de departe, încât nu se mai vedea. Cam aşa stăteau lucrurile cu tovărăşia şi prietenia. Până şi sora lui îl abandonase în voia sorţii – sau cel puţin a propriilor gânduri. Mai rău chiar, dacă vreo câtorva dintre domni le venea ideea să se întreacă, George n-ar fi fost de faţă să parieze pe rezultat.

— Hoo, afurisenie! Din nou, trase de frâie şi se lăsă pe spate. Animalul se opri brusc, lăsându-l pe George să inspire aerul răcoros de toamnă târzie, infuzat cu o aromă sărată. Aşa e mai bine. Acum stai liniştit, să apuce omu’ să-şi limpezească un pic mintea.

Însă aroma de mare îi readuse în minte ziua precedentă şi imaginea unei plaje izolate, mărginită de stânci înalte. „Nu, nu asta.” Îşi scutură capul, încercând să gonească aceste gânduri. Trebuia să-şi dea seama ce urmărea nemernicul de Roger Padgett, şi cum avea să se scoată din mizeria asta.

Ca şi cum acea mică mişcare din mintea sa era un

semnal înţeles numai de cabaline, calul său pufni pe nas şi se ridică în două picioare. Lumea se înclină periculos în faţa ochilor lui George. Pentru o clipă, încercă o senzaţie de anulare a gravitaţiei, după care dosul său se izbi de pământ cu o zdruncinare care-i făcu dinţii să-i clănţăne în gură. Mârţoaga aceea nerecunoscătoare se întoarse brusc şi o porni la galop către grajduri, făcând tot pământul să se cutremure sub copitele ei.

În ciuda durerii, George trase aer în piept.

— Dracu' să te ia, ticălos nemernic!

Ce fusese în capul lui, de-l lăsase pe Revelstoke să-l convingă să se urce pe spinarea afurisitului ăluia, era şi acum un mister pentru el. Ar fi fost mai bine să fi rămas pur şi simplu în pat, numai că aşa ar fi trebuit să îndure eforturile de peţitoare ale mamei sale, când avea să apară, într-un final, la micul dejun. În momentul acela, cum stătea în mijlocul unei poteci pentru plimbări călare, simţind o durere puternică în noadă şi o piatră ascuţită care-l împungea în posterior, îşi zise că i-ar fi fost mai uşor să se confrunte doar cu maică-sa.

Având în faţă cel puţin un kilometru şi jumătate până la conac, cel mai bine ar fi fost să pornească la drum. Se ridică cu un efort şi se şterse de praf. Îşi stricase o pereche foarte bună de pantaloni de cerb şi nici nu putea să-şi ia alţii până ce nu rezolva problema cu amanta lui şi fratele ei.

„La naiba cu femeia asta!" Nu, nu! N-ar trebui să se gândească aşa la ea. Nu rămăsese însărcinată de una singură. Dar… un copil! Ce să facă el cu un copil?! Măcar de cea mai mare parte a lucrurilor. Avea să se ocupe Lucy, dar urma să se aştepte ca el să îi viziteze şi, lucrul cel mai important, să contribuie cu suficienţi bani pentru a-i asigura copilului un viitor.

Încercă să invoce o imagine – nu a unui bebeluş, ci a unui băieţel cam de vârsta lui Jack. Plin de idei diavoleşti,

mereu zâmbind, cu o gură slobodă şi o licărire maliţioasă în ochii săi cenuşii. Plus o notă de neînfricare, îndeajuns cât să-l facă să alerge prin apă, deşi nu ştia să înoate – exact ca Jack.

Îşi aduse aminte de senzaţia de greutate senină pe care o avusese ţinând copilul în braţe, de apăsarea degeţelelor agăţându-se de ceafa lui şi de tremuratul pe care băieţelul încerca să şi-l controleze. Nu, dârzul Jack n-avea de gând să arate că îi era frică. Ştrengarul acela avea nevoie de un bărbat în viaţa lui, care să-l înveţe lucruri necesare, precum înotul şi cum să se apere când avea să meargă la şcoală.

Dar, pe de altă parte, Jack n-avea să se ducă la şcoală, nu? În mod clar nu la internat, la o instituţie ca Eton, unde ar fi trebuit să se descurce de unul singur sau să se lase înghiţit de sistem. Poate că era un noroc pentru Jack că nu urma să aibă parte de o asemenea educaţie, însă băiatul tot avea nevoie de un tată.

George clătină din cap. De ce îşi bătea el capul cu asta? Nu era copilul lui, în timp ce, în câteva luni foarte-foarte scurte, Lucy avea să-i pună în braţe propriile responsabilităţi. Slavă Domnului că refuzase să ia micul dejun atât de devreme. Ouăle, scrumbia afumată, rinichii sau alte asemenea mâncăruri s-ar fi grăbit să iasă la lumină pentru a face loc în stomacul său pentru povara paternităţii de care se apropia iremediabil.

— Ce-o să faci?

George tresări. Glasul, cunoscut şi plin de tinereţe, venise de undeva de deasupra capului său. Cercetă atent ramurile unui stejar aflat în apropiere. Jack stătea cocoţat pe una dintre ele, cu picioarele goale atârnând la aproape doi metri deasupra pământului.

— Auzi… cum ai reuşit să te urci acolo?

— M-am căţărat. Jack îşi legăna unul din picioarele murdare. Ce înseamnă „afurisenie”?

— Să nu cumva să te prind că foloseşti cuvântul ăsta în faţa… Se opri şi aruncă o privire în jur: Unde e Isabelle?

— Adică mami? E acasă.

Acasă? Ieri presupusese că locuiau în sat, dar asta însemna la mai mult de un kilometru şi jumătate distanţă. În mod clar, Jack şi mama lui nu locuiau pe moşia lui Revelstoke.

— Şi ştie că eşti aici?

— Nu cre' că ştie.

Ceva din tonul băiatului – o inflexiune dură – îl făcu pe George să îşi ia un răgaz de gândire.

— Ce-ar fi să te dai jos din copac şi să mergem la ea? Îşi puse mâinile în şolduri, ca şi cum acest gest i-ar fi dat un oarecare aer de autoritate. O să îşi facă griji când o să vadă că nu eşti prin apropiere şi ai speriat-o deja suficient ieri.

— Sunt supărat pe ea. Cuvintele lui Jack fură rostite cu o nuanţă de îmbufnare. A zis că, după ziua de ieri, n-o să mă mai ducă niciodată pe plajă.

— Aha. George întinse mâinile către băiat, sperând că acesta avea să înţeleagă şi să se aplece spre el, însă Jack râmase nemişcat, cu braţele încrucişate şi sprâncenele coborâte. Vezi tu, trebuie să înţelegi că femeile au nevoie de timp ca să-şi revină după o asemenea experienţă. Dacă mai aştepţi câteva zile, o să vezi c-o să se îmbuneze.

— Nu vreau să aştept. Vreau să mă duc acum. Apoi, expresia copilului se îmblânzi şi se lăsă în braţele lui George, care-l aşteptau. N-ai vrea tu să mă duci acolo?

— N-ar fi deloc frumos din partea mea. George îl puse uşurel pe băiat pe pământ. Era micuţ, dar voinic. Îmi pare rău, va trebui să respectăm dorinţa mamei tale, deocamdată. Ce-ar fi să te duc înapoi acasă? Ce zici, îmi spui unde locuiţi?

— Pun pariu că pe tine, când erai mic, mama ta te

lăsa să faci o groază de lucruri.

— Ba chiar deloc. Reuşi să se oprească înainte de a adăuga că reuşise, în schimb, să scape basma curată făcând tot felul de lucruri interzise. Jack era suficient de isteţ să înţeleagă asta. În niciun caz nu avea nevoie de încurajări.

— Şi-atunci cum te distrai?

— La fel ca majoritatea băieţilor: îmi necăjeam surorile.

Jack se aplecă şi ridică o creangă uscată de pe jos.

— Eu n-am surori.

— În sat nu sunt şi alţi băieţi de vârsta ta?

Jack ridică din umeri.

— Doar băiatul vicarului, da' n-are voie să se joace cu mine. Nu că aş vrea… e prea papă-lapte.

*

Isabelle îşi trecu arătătorul peste căptuşeala delicată a bonetei, atentă ca nu cumva pielea ei îngroşată de muncă să strice materialul. Mătase, de un alb pur şi feciorelnic. Scumpă. Mult peste ce şi-ar putea permite ea. Ca şi pe rochiile de bal pe care le luase când plecase de acasă, ar fi putut să o vândă pentru nu mai puţin de o coroană, dar singura dată când o purtase îi agăţase borul de o creangă. Acum nu mai putea să facă altceva decât să recupereze cât mai mult din ea. Luă un ac, trase aer în piept şi începu să desprindă căptuşeala de pe calota veche de pai, cu maximă atenţie. La vremea ei, o cusătoreasă petrecuse ore întregi, până ce căpătase cârcei la degete, pentru a o prinde atent de bonetă.

Totul pentru ca o domnişoară care tocmai îşi făcuse debutul în societate să o poarte la câteva plimbări rafinate prin Hyde Park înainte de a renunţa la ea. În singurul ei sezon monden, şi acela întrerupt înainte de vreme, Isabelle

nu se gândise aproape deloc la angajatele din atelierele de croitorie. Acum, în timp ce le desfăcea cusăturile, le aprecia eforturile. Din materialul acesta rafinat aveau să iasă câţiva săculeţi eleganţi pentru ierburile ei.

O ciocănitură la uşă o făcu să tresară.

— La naiba!

Nu-şi putea permite să-i alunece acul niciun pic şi să tragă de material. Boneta asta era ultima dintre toate pe care le avusese. Gestionând banii cu grijă, reuşise să trăiască şase ani din veniturile aduse de rochiile ei de bal, reuşind să-şi suplimenteze rezervele din ce în ce mai mici cu sumele pe care le obţinea din vinderea ierburilor. Puse boneta uşor pe podea, după care se ridică în picioare.

— Cine e?

Chiar aşa, cine să o viziteze? În mod clar, niciuna dintre femeile din sat. Cât despre bărbaţi… întinse mâna după foarfece.

— Doamna Weston, se auzi un strigăt estompat de dincolo de uşă.

Isabelle expiră prelung. Soţia vicarului, o persoană care nu se arăta prea dificilă, atâta timp cât Jack respecta cea mai recentă sentinţă a sa şi stătea departe de băiatul ei. În ciuda faptului că erau apropiaţi ca vârstă, cei doi nu reuşeau să se înţeleagă. Oricum ar fi stat lucrurile în realitate, lacrimile sau jeluirile erau invariabil din vina lui Jack.

Deschise uşa şi o văzu pe cealaltă femeie stând calmă şi senină chiar dincolo de prag. La o distanţă decentă. Care se potrivea cu poziţia ei foarte dreaptă, boneta cu bor lat care-i acoperea norul de păr închis la culoare şi rochia de dimineaţă sobră care i se revărsa în falduri perfect ordonate până peste pantofi.

Isabelle abia se abţinu să nu-şi netezească poalele din material aspru.

— Mă scuzaţi. După cum vedeţi, nu mă aşteptam să

primesc vreo vizită.

— Am venit în legătură cu Peter.

Isabelle închise ochii preţ de o secundă.

— Ce i-a mai făcut Jack?

— A, n-are nicio legătură cu Jack.

Isabelle îşi reprimă un oftat de uşurare. Din câte se părea, n-avea să fie ţinta unei predici despre toate defectele băieţelului ei – care, fără îndoială, erau din cauza circumstanţelor nefericite ale naşterii sale. Nu că doamna Weston ar fi fost vreodată într-atât de nepoliticoasă încât să facă o asemenea declaraţie clară, însă în spatele cuvintelor ei se afla mereu această aluzie. Poate că relaţiile familiei ei nu erau demne de aşa-numita *beau monde,* dar femeia aceasta era în stare să te biciuiască verbal cu la fel de multă dulceaţă şi politeţe ca orice matroană din înalta societate.

— Băiatul meu, spuse grăbită femeia. Iar se simte rău.

— Aţi trimis după doctor? În fond, nevasta vicarului ar fi trebuit să-şi poată permite să apeleze la un profesionist.

— A, nu cred că e nevoie de doctor aici. Doamna Weston înaintă în cameră. Nu când infuzia aia pe care mi-ai dat-o data trecută a rezolvat problema.

Data trecută, îi oferise o sticluţă cu una dintre fierturile lui Higgles, pentru că o avea la îndemână.

— Tot burtica?

— Da, îl doare.

— Dar nu într-atât încât să chemaţi doctorul?

Doamna Weston păli.

— Doctorul insistă să-i ia sânge şi nu cred că…

Isabelle şovăi o secundă. Măcar în privinţa asta era de acord cu ea. Pe de altă parte, o privire iute aruncată spre dulapul ei deschis îi arăta că, până la urmă, Peter avea să fie nevoit, totuşi, să facă faţă lanţetei medicului.

— Din câte văd, nu mai am din leacul acela pentru burtică.

— Ah, ai putea să faci încă o tranşă? Doamna Weston culese ceva din buzunar. Pot să-ţi plătesc.

Câţiva şilingi luciră tentant în palma ei acoperită de mănuşă. Cu ei ar fi putut lua, probabil, un os de la măcelar, suficient cât să dea aromă unei tocane din legume şi să-i aducă aminte ce gust avea carnea de vită.

— Bineînţeles. O să-l aduc imediat ce o să fie gata.

— Te rog să te grăbeşti! Nu-mi place deloc să-l văd alb la faţă şi chinuit de durere.

Doamna Weston lăsă monedele pe masă şi plecă.

Biggles plecase pe jos până într-un sat învecinat, în vizită la o veche prietenă, dar Isabelle era sigură că învăţase suficiente de la ea pentru a fierbe un leac simplu pentru stomac de una singură. Nu avea nevoie decât de nişte creţuşcă, busuiocul cerbilor şi mentă, dar ştia deja că printre buchetele atârnate de bârnele din tavan nu avea deloc mentă. O folosiseră pe toată.

— Jack? Jack, am o treabă pentru tine.

Niciun răspuns. Bătu uşor darabana pe propriul picior. Ar fi trebuit să-şi dea seama că era prea linişte în casă. Probabil că se dusese pe-afară.

Deschise fereastra care dădea spre grădina din spate. O explozie de culoare se înălţa pe tulpini graţioase către razele soarelui de dimineaţă. Fluturii pluteau din floare în floare.

— Jack? Hai, ieşi din ascunzătoare.

În continuare, nimic. Ah, băiatul ăsta! Un fior rece de nelinişte îi străbătu abdomenul. În minte îi apăru fulgerător imaginea lui la micul dejun, îndesându-şi morocănos lingură după lingură de terci în gură. Dacă o sfidase şi se întorsese pe plajă singur? Era în stare. Era la fel de poznaş ca oricare alt băiat de vârsta lui, plin de neastâmpăr şi la fel de încăpăţânat… ei bine, la fel de

încăpăţânat ca mama lui. La naiba, nu avea timp de asta! Avea să fie nevoită să îi dea banii înapoi doamnei Weston. Dar nu-şi putea asuma riscul ca Jack să fie în pericol.

Ridicându-şi poalele şi fără să se mai deranjeze să-şi pună o bonetă, ţâşni pe uşă şi porni cu paşi iuţi şi grei pe drum, către cărarea care ducea spre malul mării. În scurt timp, răsuflarea i se transformă într-o serie de gâfâieli precipitate, iar balenele corsetului îi apăsau dureros coastele. Soarele de sfârşit de august strălucea apăsător însă, în ciuda căldurii, un firicel de transpiraţie rece îi curgea printre omoplaţi.

Dacă îl doborâse din nou un val? Dacă fusese tras în apele reci ca gheaţa ale Canalului? Gândul la trupul mic aruncat din val în val de curenţii nemiloşi îi înceţoşă privirea. Jack al ei, în acelaşi timp rezistent şi fragil, suficient de dur încât să nu-şi arate frica, dar incapabil să ţină piept valurilor şi apei. Alergă orbeşte pe poteca de calcar care ducea către malul apei. Când simţi sub picioare suprafaţa instabilă a pietricelelor de pe plajă, trase aer în piept pentru a se întări, abia apoi îndrăzni să deschidă ochii. Nimic, cu excepţia vaierului unui pescăruş singuratic. Vântul mătura ţărmul gol, cu un şuier constant punctat de ritmul neîncetat al valurilor care se spărgeau pe mal.

Genunchii i se înmuiară şi se lăsă moale, sprijinită de stânca din spatele ei. Un suspin îi tăie respiraţia şi îşi apăsă pumnul de buze, pentru a înăbuşi un vaier demn de milă. Ar fi trebuit să îl supravegheze mai atent. Ar fi trebuit să caute de mult un meşter la care să-l dea în ucenicie. Un băiat de talia lui putea primi o mulţime de sarcini mărunte pe care să le poată face şi să aibă mereu o ocupaţie.

Trebuia să renunţe la ideea că nepotul unui conte era mai presus de asemenea lucruri. Familia ei o renegase, şi pe bună dreptate, din cauza lui Jack. Nu reuşise să se

comporte ca o domnişoară cuviincioasă din înalta societate, iar acum constata că nu reuşise nici să fie o mamă bună. La urechi îi ajunse un strigăt venit de pe potecă, de undeva de deasupra. O, Doamne! Cineva avea să îi descopere din nou ruşinea. Nedorind să dea ochii cu respectiva persoană, oricine ar fi fost aceasta, se uită fix la întinderea de pietriş care acoperea porţiunea dintre faţa stâncii până la valurile care plescăiau pe mal. Astăzi erau atât de înşelător de blânde, de calme. Chiar şi plaja imaculată îi râdea în nas, cu perfecţiunea ei lină. Nicio urmă, oricât de estompată, nu îi murdărea suprafaţa.

Nicio urmă? Îşi încleştă pumnii. La naiba, dacă băiatul nu venise aici, unde Dumnezeu se dusese? Se întoarse şi sursa strigătelor deveni clară: Jack şi domnul Upperton tocmai coborau panta care ducea spre plajă.

— Jack! Goni în sus, către fiul ei. Senzaţia aceea de panică cu inima bubuindu-i în piept se transformă într-o înfierbântam maximă. Unde Dumnezeu ai fost?

Băieţelul începuse să alerge înspre ea, dar se opri imediat, cu zâmbetul dispărându-i de pe buze. Fruntea i se încreţi, într-o expresie de nesiguranţă. Rar se întâmpla ca Isabelle să fie atât de aspră cu el. Biggles susţinea că nu era suficient de severă. Ea ştia că aşa ar fi trebuit să fie, însă ori de câte ori se străduia să fie mai fermă, o parte din ea se întreba dacă nu cumva era prea aspră cu bietul băiat.

În fond, nu şi-l dorise. Nu dorise să aibă parte de nimic din toate astea.

— Ai venit să mă cauţi aici? întrebă Jack.

— Nu dădeam de tine nicăieri. Glasul ei tremură, căci îşi amintea de senzaţia de gol în stomac din clipa când îşi dăduse seama că Jack dispăruse. Să nu mai pleci niciodată aşa, niciodată!

— Să o asculţi pe mama ta, rosti domnul Upperton, investindu-şi vorbele cu o autoritate discretă. Nu vrei să

treacă printr-o altă spaimă, nu?

Jack îşi lăsă bărbia în piept şi trasă o linie în ţărână, cu degetul mare de la picior.

— Nu, domnule.

Isabelle se forţă să-l privească în ochi pe domnul Upperton. Ceea ce se dovedi o greşeală. Căpătase un aer de seriozitate, cu urme fine ale amuzamentului de mai devreme. Când râdea şi glumea amabil, i se păruse chipeş. Serios şi sever, era răvăşitor. Gura i se uscă instantaneu, iar buzele i se întredeschiseră fără să-şi dea seama.

La naiba, nu-şi putea permite să reacţioneze aşa la prezenţa lui. Dacă s-ar fi înfrânat mai mult în primul ei sezon în societate, nu s-ar fi aflat în situaţia aceasta. Nu-şi putea permite să cedeze din nou în faţa farmecului unui bărbat, indiferent cât de copleşitor era acesta.

— Unde l-aţi găsit?

Upperton îşi duse o mână la ceafă. Un colţ al gurii i se arcui într-un început de zâmbet.

— Era într-un copac, sincer să fiu.

— Într-un copac? În apropierea satului, singurii copaci suficient de mari pentru căţărat erau pe moşia Revelstoke. Isabelle i se adresă copilului: Ce Dumnezeu căutai la conac?

Jack o privi în ochi, cu un aer nevinovat:

— Ai zis că nu pot să mă duc pe plajă. N-ai zis că n-am voie să mă urc în copaci.

— Trebuie să stai suficient de aproape încât să te pot supraveghea mereu. Nu ai ce căuta pe proprietăţile celor superiori ţie.

Superiori lor. Da, cei din familia Revelstoke le erau superiori. Acum. Cândva, ea le-ar fi fost egală. Cândva, ar fi putut fi invitată la conac, la ceai. L-ar fi putut cunoaşte pe domnul Upperton într-o situaţie conformă cu legile etichetei. El ar fi putut să o invite la dans. Ah, cât de dor îi era de acea plăcere simplă…

Jack se bosumflă.

— Ei, afurisenie!

Isabelle scoase un sunet uimit înainte de a-şi întoarce ochii îngustaţi către Upperton.

— Şi de la cine a învăţat asemenea cuvinte?

Upperton avu bunul-simţ să-şi ferească privirea.

— N-ar trebui să repeţi cuvinte pe care nu le înţelegi, mormăi spre copil.

Jack îşi ridică bărbia.

— Te-am întrebat ce-nseamnă, dar n-ai vrut să-mi spui.

— Şi bine am făcut. Asemenea cuvinte nu sunt pentru copii. Aruncă o privire către Isabelle. În apărarea mea, trebuie să precizez că nu mi-am dat seama că mă poate auzi. Un cal m-a aruncat din şa, şi credeam că sunt singur-singurel. Jack era ascuns în copac.

— Jack. Isabelle se aplecă până ce ochii îi ajunseră la nivelul celor ai fiului ei. Ochii căprui-închis, atât de asemănători cu ai ei, clipiră la ea. Nu ai voie să mai repeţi asemenea cuvinte. Ai înţeles? De fapt, cred că ar fi cel mai bine să te ţii departe de oamenii care vorbesc aşa.

— Dar, mami…

— Sunt convinsă că domnul Upperton e un om ocupat. Are lucruri mai importante de făcut decât să stea după noi.

— Zău aşa… Upperton îşi drese vocea. Nu a fost niciun deranj. Mă gândeam că o să vă faceţi griji pentru băiat. Nu am vrut decât să vă scutesc de o spaimă.

Isabelle îşi îndreptă poziţia. Bărbatul făcu un pas spre ea şi îi întinse mâna. Tânăra se uită fix la ea, iar degetele lui se strânseră spre podul palmei, ca şi cum aşa ar fi putut ascunde intenţia din spatele gestului. Ca şi cum atitudinea ei ar fi putut anula acea mişcare. Isabelle îşi ridică privirea către ochii lui şi, ca şi cu o zi înainte, când el o măsurase atent, intensitatea din spatele acelei

căutături o izbi brusc.

„E interesat de mine. Mă consideră atrăgătoare.”

Ce bine ar fi fost să nu fie aşa! Ar fi fost mult mai uşor să ignore fierbinţeala care i se stârnise în abdomen, răspunzând dorinţei lui. Isabelle nu putea să îşi stăvilească senzaţiile, însă nu o obliga nimic să acţioneze sub impulsul lor. Numai că…

Întunecarea din ochii lui începea să o îmboldească… de parcă ar fi fost o poruncă.

— Vă asigur că nu a fost niciun deranj. Chiar şi glasul lui parcă devenise mai grav, mai persuasiv. Parcă-i spunea „Cedează!”, dar ea mai făcuse o dată lucrul acesta şi se alesese cu o dezamăgire cruntă şi cu întreaga viaţă distrusă.

— Mulţumesc pentru ajutor. Isabelle îşi îndreptă umerii, ţinându-i ţepeni pentru a sublinia tonul formal pe care-l adoptase. Nu cred că vom mai avea nevoie de aşa ceva.

— Jack, ce-ar fi să porneşti fuguţa spre casă? Copilul clipi, primind solicitarea cu o scăpărare de curiozitate în ochi. Bravo, bun băiat! Eu şi mama ta o să te ajungem din urmă imediat. Vreau doar să schimb câteva cuvinte cu ea… între patru ochi.

— Stai să vin şi eu, Jack, interveni Isabelle înainte de a se întoarce către Upperton. Nu am timp de discuţii. Vă mulţumesc că mi-aţi găsit fiul şi că l-aţi adus la mine. Acum, vă rog să mă scuzaţi, chiar trebuie să plec.

Leacul pentru doamna Weston nu mai suporta amânare.

Mâna lui ţâşni să-i prindă antebraţul, într-o mişcare fermă, concretă, deloc ameninţătoare, şi totuşi poruncitoare.

— Vreau să discut ceva anume cu dumneavoastră.

— Ce am putea avea de discutat, domnule? De-abia dacă ne cunoaştem.

— Mami? Jack se uita de la unul la celălalt, cu fruntea încreţită.

— Hai, du-te, insistă Upperton. Eu şi mama ta o să venim în urmă.

Jack, ştrengarul neascultător, o luă la goană pe cărare. Isabelle trase aer în piept să-l cheme înapoi, dar mâna de pe braţul ei se strânse mai tare.

— Asta dacă n-aţi prefera să ne audă cum discutăm despre el… mormăi Upperton.

— Viaţa fiului meu nu vă priveşte, iar eu am treabă.

Isabelle porni după Jack, iar Upperton îi dădu drumul, însă începu să meargă alături de ea. Dumnezeule mare, ce putea dori să discute cu ea? Cu rochia ei simplă, sigur îi părea doar o femeie banală. Exact ca o servitoare sau o angajată în cine ştie ce atelier.

Nedemnă de a fi observată. Înfăţişarea ei nu mai era ce fusese odinioară.

— Ce doriţi?

Nu îi plăcea deloc cum suna glasul ei, atât de slab şi de neînsemnat, când i se adresa.

— Unde e tatăl băiatului?

— Poftim?

Isabelle iuţi pasul, însă începu şi el să meargă mai repede.

— Tatăl lui.

— Jack, strigă Isabelle. Îţi aduci aminte planta aia pe care ţi-am arătat-o ieri? Cea despre care ai zis că miroase foarte frumos?

Băiatul se întoarse şi încuviinţă.

— Îţi aduci aminte unde am găsit-o? O altă mişcare afirmativă din cap. Am nevoie să-mi culegi cât de multă poţi. Hai, grăbeşte-te! Lui Upperton nu-i aruncă nici măcar o privire. Încă un pic de mers în ritm susţinut şi avea să ajungă acasă. Şi intenţiona cât se poate de serios să-i trântească uşa în nas.

— Mulţumesc, zise Upperton. E cel mai bine să nu audă.

— Nu am nicio intenţie să discut acest subiect cu dumneavoastră. Nu vă priveşte în niciun fel.

„Mergi. Pur şi simplu mergi mai departe. Nu te uita la el. Nu îl băga în seamă.”

— V-a părăsit? Glasul lui căpătă o inflexiune dură de scandalizare. Era cu mult mai presus de ea din punct de vedere social, însă odinioară lucrurile nu stătuseră aşa. În urmă cu şase ani, *ea* i-ar fi fost superioară *lui.*

— Nu are importanţă. Nu e aici, cu noi. Asta e tot ce contează.

— Tot ce contează? Băiatul are nevoie de un tată.

Isabelle se opri brusc, încleştându-şi pumnii la această amintire.

— Nu are deloc nevoie de adevăratul lui tată. Era un ticălos.

Upperton se apropie mai mult de ea, până ce acoperi întregul câmp vizual al femeii. O briză sărată îi ciufulea părul, ridicându-i-l şi conferindu-i un aer fermecător de erou periculos.

— Şi totuşi, are nevoie de un bărbat în viaţa lui.

Aproape izbucni într-un hohot de râs.

— De ce, vă oferiţi voluntar?

Dintr-odată, obrajii lui înroşiţi de vânt păliră, iar Upperton se retrase.

— Nu.

— Şi-atunci de ce deschideţi subiectul? De ce vă băgaţi nasul acolo unde, în mod foarte clar, nu vă fierbe oala? Isabelle porni din nou, îndepărtându-se de el. Jack dispăruse pe potecă, în căutarea mentei. În faţă, primele case se vedeau deja. Iar căsuţa ei se afla pe uliţa care pornea de la locuinţa vicarului, pe lângă han. Adăpostul ei.

— Doar că… Bărbatul o prinse din nou din urmă. La naiba! Nu v-ar fi mai uşor să aveţi pe cineva care să vă

ajute să aveţi grijă de el? Pe măsură ce o să crească, o să se vâre în din ce în ce mai multe belele.

— Vorbiţi din experienţă, nu?

Isabelle aruncă o privire cât se poate de evidentă către vânătăile din jurul ochiului său stâng.

— Dacă vreţi să ştiţi, da. Dar, pe lângă asta, se simte singur.

— V-a spus el asta?

O senzaţie ciudată de arsură îi pişcă stomacul. Să fie oare gelozie, din cauza faptului că fiul ei i se confesase acestui străin, în loc să discute cu propria mamă?

— Nu mi-a spus-o în aceste cuvinte, dar am putut să-mi dau seama. Un băieţel de vârsta lui are nevoie de tovarăşi.

Isabelle salută cu o mişcare din cap o matroană care tocmai ieşea din spiţerie

— Mă are pe mine.

— Dumneavoastră sunteţi mama lui. Într-o zi, o să aibă nevoie de un bărbat care să-i spună despre…

Se opri, însă roşeaţa care i se acumula în obraji arăta destul de clar la ce se referea.

— O să vrea să ştie cum să seduci fete nevinovate şi să le distrugi viaţa?

Asta-i stăvili avântul. Exprimarea directă avea de obicei acest efect. Deschise gura, după care o închise din nou. Înghiţi în sec. În acelaşi timp, o licărire speculativă din ochii lui îi arătă lui Isabelle că înţelesese la ce se referea.

— Aş prefera ca fiul meu să nu înveţe aşa ceva.

— Atunci, cu atât mai mult are nevoie de un fel de tată.

— Şi unde mi-aţi sugera să găsesc un asemenea model de virtute? Ar trebui să mă ia şi pe mine la pachet, compromisă aşa cum sunt.

Privirea lui se plimbă pe corpul ei, înfierbântând tot

ce atingea, de la faţă, la sâni, şi până într-un loc din adâncul fiinţei ei… un loc interzis. Şi iat-o stând în mijlocul satului, şi lăsându-l să se zgâiască la ea. Era timpul să termine – aici şi chiar acum.

— Intenţionez să evit exact genul acesta de bărbat, domnule Upperton.

Capitolul 5

George înaintă pe uliţa plină de praf către un han cu un aspect promiţător. Exact genul de bărbat pe care voia să-l evite, ca să vezi. El nu-şi propusese să facă nicio aluzie. De parcă ar fi putut lua asupra sa problemele femeii ăsteia, când el avea mai mult decât suficiente deja.

Studie hanul – presupunea că era vorba de un han, având în vedere dimensiunile clădirii. Iar asta însemna că ar fi putut lua ceva să se răcorească. Numai Dumnezeu ştia cât de bine ar fi mers o halbă de bere, după dimineaţa pe care o avusese. Fusese respins şi de o cabalină, şi de o femeie. Nu că le-ar fi plăcut prea tare nici pe una, nici pe cealaltă. O, nu!

— V-aţi cam abătut de la drum.

George se uită chiorâş în direcţia vocii masculine care îl interpelase. Leach venea din partea opusă a drumului, ducându-şi calul de căpăstru. Revelstoke se apropia în urma sa, împreună cu mai mulţi dintre oaspeţii săi de sex masculin, care îşi conduceau şi ei caii în acelaşi mod.

Prietenul său se apropie de el şi îl prinse prietenește de umăr:

— Vreau să ştiu ce ai făcut cu Buttercup.

— Cine e Buttercup?

Ticălosul zâmbi fățiş.

— Îmi aduc aminte clar că azi-dimineaţă ţi-am împrumutat un cal.

Aha, deci bestia aia era o iapă, ca să vezi. Ar fi trebuit să-şi dea seama.

— Acel exemplar nu era nicidecum demn de un nume aşa de blând, nici vorbă de floricică. Era mai degrabă o mârţoagă nerecunoscătoare care s-a hotărât că mai bine trage un pui de somn la grajduri, decât să mă poarte pe mine la o plimbare. Sunt convins că afurisita s-a întors la boxa ei şi-acum se îndoapă cu ovăz.

Revelstoke izbucni în râs.

— Şi să nu îndrăzneşti să spui că ultima persoană care a călărit creatura aia diavolească a fost un copil de şase ani, adăugă George. Va trebui să mă răzbun cumva.

— Dacă vrei, poţi să o provoci la duel pe Buttercup, dar va trebui să-ţi găseşti alt secund, eu nu mă bag în aşa ceva. Noi tocmai ne duceam la han să bem ceva, dar probabil că tu o să refuzi o asemenea invitaţie. O să ai nevoie de ceva timp în plus să ajungi la conac, având în vedere că ai rămas pe jos.

— Nu-i nicio problemă. Chiar mi-ar pica bine un pahar. Aruncă o privire spre ceilalţi: fratele lui Revelstoke şi cumnatul acestuia, marchizul de Enfield şi, respectiv, contele de Highgate, stăteau de-o parte şi de cealaltă a lui Leach. Dacă vreunul dintre voi are cumva şi un pachet de cărţi asupra lui… nici asta n-ar fi rău deloc. Ce ziceţi?

Pe trăsăturile lui Leach se întinse lent un zâmbet larg. Vârî mâna în buzunarul hainei şi scoase un pachet:

— De când aşteptam o asemenea propunere!

Revelstoke îl înghionti.

— Chestia asta cu jocul de cărţi…

— Ce e?

— Nevastă-mea a hotărât că nu vrea jocuri pe bani în casă. Este o tentaţie prea mare pentru taică-său.

Leach se încruntă.

— Asta înseamnă că n-o să ne putem delecta decât cu cine ştie ce jocuri de salon.

Ridurile din jurul ochilor marchizului se adânciră când acesta oameni în râs:

— Şi, dacă ai ceva noroc, doamnele mai în vârstă or să se uite în altă parte la Sărută sfeşnicul[4].

— La cum o ştiu eu pe mama, spuse George, chiar ar încuraja un asemenea comportament, după care ar striga chiar ea în gura mare că am compromis-o pe nu ştiu care domnişoară.

— Aşadar, rămâne hotărât. Leach vârî din nou pachetul de cărţi în buzunarul de la piept, lovind uşor locul unde îl ascunsese. Sforţările fizice din dimineaţa asta mi-au făcut o sete cumplită. Ce-aţi zice dacă am încerca berea din zonă? Şi, poate, şi alte delicii disponibile în acest sat?

Highgate ridică din sprâncene.

— Ce alt fel de delicii am putea găsi într-un asemenea loc?

— Dumnezeule mare, parcă stau de vorbă cu un popă! Te-a moleşit chiar de tot viaţa de bărbat însurat? Leach lăsă să-i scape un hohot asemenea unui lătrat. Să nu-mi spui că în han nu se găsesc şi vreo fetişcană sau două dispuse…

— Nu pot să spun c-ar fi, răspunse Revelstoke.

— Da, încă unul prins în mrejele fericirii maritale! Aş zice că asta înseamnă doar că nu ai fost suficient de atent. Însă nu m-aş prinde la un rămăşag că Upperton, aici de faţă, nu ne-a luat-o înainte în asemenea cercetări. Îi dădu un cot în coaste lui George şi continuă: Eeei? Ce zici? Ai încercat bunătăţile din zonă în timp ce noi goneam încolo şi încoace până ni s-a uscat gura?

George făcu un pas înapoi. În mod normal, s-ar fi

---

4 Joc de societate *de* epocă, în cadrul căruia o doamnă trebuie să sărute un sfeşnic ţinut sus de un domn care, în acelaşi moment, face o reverenţă, rezultatul fiind un „sărut accidental", (n.tr.)

angajat cu mare avânt în asemenea speculaţii, chiar dacă numai de dragul câtorva glume fără perdea. Dar nu şi acum. Dintr-un motiv serios, imaginea lui Isabelle îi plutea în minte. Zărise pentru câteva secunde care era casa ei când aceasta se retrăsese în grabă înăuntru. Era îngrijită, da, însă foarte mică. Indiferent care îi fusese statutul social – şi modul în care vorbea îi arăta clar că fusese unul înalt – acum trăia mult mai modest. Şi dacă, din disperare pură, recurgea la faptele la care făcea aluzie Leach? Dacă se vânduse deja oricărui individ care avusese câteva monede de dat, ca să aibă în continuare un acoperiş deasupra capului? Să se expună la asemenea riscuri, mai ales dacă întâlnea un bărbat de soi rău…

„Intenţionez să evit exact genul acesta de bărbat, domnule Upperton.”

Dacă deja se întâmplase asta? Gândul îl izbi ca un pumn în stomac şi îl lăsă instantaneu fără aer. Nu, nu şi dacă el putea interveni în această situaţie. Dar ce putea face? Oricum, deocamdată Leach nu ştia nimic despre ea. Iar el trebuia să se asigure că lucrurile rămâneau astfel.

— Vă reamintesc că mi-a luat jumătate de dimineaţă să ajung aici pe jos. Spera că toţi ceilalţi aveau să interpreteze nota dură din vocea sa drept rezultatul iritării de a fi fost aruncat din şa. De către un cal pe nume Buttercup. Ia spuneţi, cum rămâne cu băutura aia?

Orice, numai să-i facă să plece din mijlocul străzii. Simţind în continuare o durere surdă în dos, intră primul în han. Sala de mese avea un plafon din bârne groase şi câteva ferestre înalte. Un foc capricios îşi înălţa flăcările în vatră, emanând mai mult fum decât căldură. Suliţele subţiri de lumină care se strecurau pe geamuri erau punctate de fulgi mici de cenuşă. O femeie cu bust generos le aruncă o privire fioroasă din spatele barului.

George îl îmboldi pe Leach şi arătă cu o mişcare din cap către hangiţă.

— Iată şi o mostră din deliciile locale.

Leach se încruntă şi se lăsă moale pe cel mai apropiat scaun.

— Hai să ne apucăm de treabă.

Câteva ceasuri mai târziu, George se înveselise şi devenise dispus să treacă cu vederea orice urmă de junghi din zona posteriorului în favoarea eforturilor de a avea buzunarele garnisite, dacă nu acum, măcar în viitorul apropiat.

— Va trebui să-mi accepţi poliţa de garanţie, îi spuse Leach, înmânându-i o bucată de hârtie în palmă.

— Ce-i asta?

Obrajii lui Leach se colorară violent, mai mult decât ar fi putut fi pus pe seama băuturii consumate. Murmură ceva prea încet pentru ca George să audă, mai ales cu toată gălăgia din cameră.

— Poftim?

Leach îşi drese vocea.

— Am zis că… dacă nu cumva nu vrei să faci o înţelegere cu sora ta.

George îşi încleştă degetele pe bucata de hârtie.

— Ia ascultă… ce legătură are Henrietta cu o înţelegere între doi domni? Nu ai de ce să aduci vorba despre ea aici.

Ochii lui Leach se îngustară, un gest de mişcare aproape imperceptibil în semiîntunericul salonului de han.

— M-a lăsat lefter aseară, bine?!

Revelstoke izbucni într-un acces de tuse falsă, care nu reuşi decât să întunece şi mai tare chipul lui Leach.

— Te-a lăsat lefter? George începu să bată darabana pe masă. Şi cum ai reuşit să joci pe asemenea mize fără ca Julia să observe?

Leach ridică din umeri.

— Nu cred că era prea atentă.

— Aşa-ţi trebuie, dacă ai lăsat-o pe Henny să te bată.

— Nu am lăsat-o să mă bată, răspunse Leach, pe un ton aspru.

George ignoră inflexiunile de avertizare din răspunsul lui Leach. Atinsese un subiect prea savuros. Îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

— În cazul acesta, îţi sunt dator cu mulţumiri pentru că ai învăţat-o cum trebuie. Dacă n-ar trebui să-i protejez reputaţia, ar trebui să mă gândesc la o cale să o fac membră la clubul meu. Aşa poate mi-aş recupera şi eu o parte din banii pierduţi la masa de joc.

— Gata. Picioarele din lemn ale scaunului fură trase cu zgomot peste podeaua din scânduri, iar Leach se ridică. Eu o iau din loc.

George îl cercetă pe măsură ce ieşea cu paşi mari din sala de mese. Pachetul său de cărţi se afla în continuare pe masă. Expresia tensionată a buzelor şi poziţia rigidă a umerilor săi în mers erau cât se poate de grăitoare. Întorcându-se către ceilalţi, George îşi ridică halba şi dădu pe gât restul de bere.

— De unde a apărut tipul ăsta? Nu-mi aduc aminte să-l mai fi întâlnit până acum, şi aş zice că, la o întrunire între prieteni, ar trebui să-i cunosc pe toţi invitaţii.

Revelstoke se îndreptă de spate, întorcându-şi privirea către uşă.

— E o cunoştinţă de-a soţilor Wentworth. Sau cel puţin a venit din capitală împreună cu ei. N-aveam cum să nu îl primesc, ca prieten al unor oaspeţi invitaţi.

— Cam sensibil pentru unul cu obraz gros, nu ţi se pare? zise George. Care crezi că e problema lui?

Highgate se aplecă peste masă, spre el:

— Chiar trebuia să pui sare pe rană?

— Bărbatul e în mod clar un idiot prea împopoţonat. George îşi împinse halba deoparte. Ce contează? Netezi poliţa scrisă de Leach pentru a admira suma trecută pe ea. Tânărul avea o caligrafie la fel de înflorită ca şi modul său

de a vorbi şi de a se îmbrăca. Imediat ce-o să mă plătească, o să-ţi primeşti banii înapoi, îl anunţă pe Revelstoke.

Şi nu doar atât, ci avea să poată să-şi lichideze datoria la maimuţoiul acela de Padgett, şi tot urma să-i rămână şi lui destui bani – pe care să-i investească în strategia sa de a-l distruge pe Redditch.

Revelstoke se lăsă pe spătarul scaunului său.

— Nu trebuie să-mi dai banii înapoi. Păstrează-i pentru a mai achita din datoriile lui Summersby.

Highgate vârî mâna în buzunarul hainei şi aruncă o punguţă din piele pe masă.

— Şi poţi adăuga şi contribuţia mea.

— Şi a mea.

Punguţa lui Enfield ajunse lângă cea a lui Highgate, cu un bufnet surd. George se sprijini de spătar, incapabil să scoată un cuvânt preţ de câteva momente.

— Chiar nu e nevoie. N-am avut intenţia să organizez o strângere de fonduri în scopuri caritabile.

— Ei, ia-i şi tacă-ţi fleanca, zise Revelstoke, adunând banii.

— Dar am poliţa lui Leach. Fără alte cuvinte, adună cărţile şi le puse în buzunar. Apoi adăugă: E un început.

— Nu crezi că eşti prea încrezător?

George îşi strânse degetele peste pungile cu bani.

— Ce vrei să spui?

— Că presupui că o să-şi plătească datoria.

*

Cu buzunarele zornăind, George traversă peluza, păstrându-şi privirea aţintită asupra tinerelor doamne ale căror rochii păleau nişte buline pe fundalul ierbii. Unele îşi instalaseră câte un şevalet pentru a imortaliza în acuarelă şirurile ordonate de flori tare mărgineau aleea. Altele se

concentrau asupra unor schiţe, în timp ce prietenele lor discutau ultimele bârfe, ducându-şi mâna la gură. Nişte piţigoi în culori pastel, sporovăind întruna. Şi, mai rău de-atât, niciuna dintre surorile sale nu se vedea pe nicăieri.

— Ce bine că te-am găsit! Degetele mamei sale îi prinseră încheietura cu o forţă de-a dreptul surprinzătoare. Nu poţi să te ascunzi toată săptămâna. N-o să te las!

— Ai văzut-o pe Henrietta? Trebuie să schimb două vorbe cu ea.

De fapt, nu doar două. Replica finală a lui Revelstoke, la han, îl făcuse să se întrebe dacă Leach îi spusese adevărul când declarase că nu pierduse intenţionat în faţa ei. Dacă făcuse în aşa fel încât să-i fie dator pentru a o atrage într-o capcană…

— Henrietta e ocupată în momentul de faţă, iar tu n-ai voie să o deranjezi, îl avertiză mama sa, strângându-l şi mai tare de mână.

Nota serioasă din tonul mamei sale îl făcu să-şi desprindă privirea de la peisaj.

— Cum adică „ocupată”?

— N-aş fi crezut, după atâta vreme! A atras atenţia unui pretendent, şi nu pare dornică să îl alunge.

Glasul mamei sale se redusese la o simplă şoaptă, ca şi cum adevărul ar fi putut să-l sperie pe respectivul pretendent. La naiba, ar fi trebuit să-şi dea seama!

— De-asta şi vreau să vorbesc cu ea. Nu cred că domnul respectiv e potrivit pentru…

— Prostii! Anul viitor o să facă douăzeci şi şase de ani. Cu vârsta şi trecutul ei, începusem să cred că n-o s-o mai măritäm. Şi cel mai bine ar fi să o facem înainte să apuce să-i mai bage tot felul de idei în cap lui Catherine. Iar în ceea ce te priveşte…

Presiunea aplicată pe încheietura lui se schimbă. Femeia îl trase pur şi simplu către un grup de domnişoare

care chicoteau de zor. Dacă ele n-ar fi fost de faţă, mai mult ca sigur l-ar fi tras de ureche, ca pe un băieţel îndărătnic. Una dintre fete stătea mai departe de celelalte, ţinându-şi mâinile împreunate, într-o imagine perfectă de sfială feciorelnică, în timp ce o alta o desena cu mişcări graţioase, folosind o bucată de cărbune. Prietenele lor scoteau din când în când câte o remarcă încurajatoare. Privite în ansamblu, părea că locul lor era într-o sală de clasă. Iar mama lui credea că vreuna dintre ele i-ar fi putut deveni mireasă?!

— Mama, zău aşa… mormăi el.

— Sunt hotărâtă, răspunse femeia în colţul gurii, trăgându-l deloc subtil de mânecă. Dacă l-ar fi tras de ureche, acum mai mult ca sigur i-ar fi şi răsucit-o. Apoi, pe un ton afabil: Ah, iată că am ajuns! Domnişoară Abercrombie, nu cred că l-ai cunoscut pe fiul meu. George, ţi-o prezint pe domnişoara Theodosia Abercrombie.

Theodosia. Dumnezeule mare! George simţi un junghi de milă pentru biata fetişcană, nevoită să poarte un nume atât de neatrăgător. Domnişoara Abercrombie îşi ridică privirea de la schiţa ei şi zâmbi o clipită, după care îşi îngustă ochii, adresându-i o căutătură pătrunzătoare şi rece. Celelalte domnişoare amuţiră, în timp ce privirea ei îi analiză chipul, de la frunte până la vârful bărbiei. „Interesant model”, parcă spuneau ochii ei.

— Încântată, bineînţeles, murmură tânăra înainte de a se apleca din nou peste foaia ei.

George făcu o plecăciune, mai degrabă în faţa foii decât a fetei.

— Asemenea. Acum, dacă aţi…

Însă mama sa îl întrerupse scurt:

— Cine sunt prietenele dumitale?

În mod clar, artista nu avea de gând să se lase deranjată în mijlocul impulsului de energie creativă, căci cuta dintre sprâncenele ei negre se adânci, dar îşi continuă

mişcările delicate cu cărbunele pe hârtie. O altă fată făcu un pas înainte şi schiţă o reverenţă.

— Cred că am fost prezentaţi la balul familiei Pendleton, în sezonul trecut.

Da, era domnişoara Prudence Wentworth, cea cu nasul acela de rău augur.

— Acum aţi făcut cunoştinţă cu verişoara mea. Tânăra făcu un gest din cap, arătând-o pe artistă, înainte de a adăuga alte câteva nume. Iar aceasta e domnişoara Emily Marshall.

George încremeni. Mama lui îşi retrase mâna de pe braţul său.

— O, Doamne! Sunteţi cumva înrudită cu contele de Redditch?

— E unchiul meu.

Tonul fetei era glacial, ca şi cum i s-ar fi adresat unei servitoare. Deloc surprinzător, având în vedere că provenea dintr-o familie al cărei cap era în stare să distrugă un om fără vreo remuşcare. George o cercetă pe fată, în timp ce în minte i se învârteau tot felul de posibilităţi. Tânăra stătea în faţa lui, palidă, blondă, cu tenul alb şi rochia şi mai albă – putea fi o fantomă, fiind aproape translucidă cu tot albul acela. Chiar şi ochii… aveau o nuanţă atât de deschisă de cenuşiu, încât se pierdeau în aspectul şters al întregului chip. Nu prea avea ce să o recomande ca o frumuseţe, asta dacă nu cumva întâlnea vreun bărbat care prefera tablourile în tonuri de alb. Dar, dacă reuşea să străpungă stratul de gheaţă care o înconjura, ar fi putut să se apropie suficient Încât să o poată vizita în capitală. Nu avea nevoie decât de o *entree*[5]. Ar fi fost nevoie de tot farmecul lui pentru a-i topi aerul glacial. Îi susţinu privirea şi se gândi la gustul dulce al victoriei pe care avea să-l simtă atunci când va fi plătit toate datoriile lui Summersby şi apoi va dezvălui întregii

5 Intrare, în limba franceză, în original

lumi adevărata faţă a lui Redditch.

Aşa… Ar trebui să fie un zâmbet convingător. Şi un succes, dacă era să se ia după corul de suspine alcătuit de domnişoarele din jur.

— Am terminat! anunţă domnişoara Abercrombie.

Celelalte fetişcane se adunară să-i admire opera, însă George rămase pe loc. Văzuse suficiente încercări artistice de-ale domnişoarelor de familie bună şi, în cazul de faţă, era mult mai interesat de model. Astfel, îl luă complet pe nepregătite replica domnişoarei Abercrombie:

— Domnul Upperton va fi modelul următorului portret.

Îşi ridică mâinile, în semn de protest.

— Doamnelor, chiar nu cred că…

— Ah, vă rugăm, se auziră toate într-un glas.

Chiar şi domnişoara Marshall părea să se fi însufleţit suficient cât să susţină corul tinerelor.

— Ei bine, dacă insistaţi… Adică atâta timp cât nu ţineţi morţiş să stau ca o statuie. Totul va fi mult mai plăcut dacă mi se permite să mai spun una-alta.

Domnişoara Abercrombie smuci din cap în semn de încuviinţare. Slavă Domnului! Ar fi putut s-o ia razna dacă trebuia să stea pur şi simplu şi să se gândească la concentrarea din privirea ei. Se postă în locul arătat de ea şi încercă să îşi alunge neliniştea pe care i-o induceau ochii ei.

— Marshall, Marshall… îşi bătu uşor bărbia cu degetul. Parcă-mi amintesc că am avut un coleg cu numele ăsta la Eton, într-o clasă mai mică cu un an sau doi. Nu cumva aveţi un frate mai mare?

Domnişoara Marshall îi aruncă o privire de gheaţă.

— Îmi pare rău, nu am.

George fu nevoit să-şi ciulească bine urechile pentru a-i auzi răspunsul, care fu mai degrabă un murmur.

— Păcat. Un văr, atunci?

— Nu, domnule.

Când rosti mai mult mormăit aceste cuvinte, în privirea ei apăru o urmă – avea nişte ochi prea banali pentru a fi numită o scânteie – de ceva. O umbră care dispăru fără urmă. Deci puştoaica avea ceva de ascuns, ca să vezi!

Acest lucru era valabil pentru mulţi membri ai aristocraţiei, dar familia ei ţinea foarte mult la ascunderea oricărei slăbiciuni. Poate tocmai de aceea fata se străduia atât de mult să se camufleze şi mai mult. Ţinta privirii sale cercetătoare, domnişoara Marshall, părea a se ofili cu fiece secundă care trecea.

— Marshall, da… Acum îmi aduc aminte exact. Henry, aşa îl chema. Mereu se vâra în câte un bucluc. Aproape la fel de des ca şi mine. Se opri câteva momente, pentru a permite asistenţei să se desfăşoare, eliberând câteva chicote timide. Dacă stau să mă gândesc un pic, semăna cu dumneata. Sau dumneata semeni cu el…

Tânăra îşi lăsă capul într-o parte, ca şi cum ar fi încercat să îşi dea seama ce era în mintea lui.

— Nu se poate…

— A, bineînţeles. Bineînţeles că nu, pentru că Henry Marshall, presupusul ei văr, nu exista. George continuă: Acum îmi dau seama. Avea acelaşi nas ca dumneata şi era blond. Cu un ten ceva mai colorat.

Umerii ei se înălţară puţin când trase aer în piept. Sprâncenele deschise la culoare se lăsară un pic în jos. Două pete rozalii i se iviră în obraji – în mod clar, gradul maxim de colorare în cazul ei. Probabil că în sinea ei clocotea de-a dreptul.

— Îmi pare rău, dar vă înşelaţi. Nu am nicio persoană pe nume Henry Marshall în cercul meu de cunoştinţe, cu atât mai puţin în familie.

Cu fiecare cuvânt rostit de domnişoara din faţa lui, George era din ce în ce mai sigur că atinsese un punct

sensibil. Ascundea ceva. Sau poate că nu ea anume, ci era vorba de un scandal mai mare din familia ei despre care nu putea să discute. Dar ce? George îşi scormoni în memorie, însă nu fusese niciodată genul de om care să plece urechea la bârfe, cel puţin nu atunci când nu îi aduceau vreun avantaj. Dacă prin lumea bună circulau zvonuri că un aristocrat pierdea sume mari la masa de joc, poate că ar fi vrut să ştie şi el. Dacă cineva îşi câştiga o reputaţie de corupător de domnişoare, ar fi fost suficient de atent pentru a-şi putea avertiza surorile şi a le feri de el.

Însă nu îi acordase niciun fel de atenţie contelui de Redditch înainte de a afla de problemele lui Summersby. Ei bine, acum avea ocazia. Nu trebuia decât să o convingă pe tânăra din faţa lui să discute cu el într-un decor mai favorabil, ca să vadă ce putea scoate de la ea. Iar asta însemna să găsească o modalitate de a se întâlni cu ea. Între patru ochi.

*

Trebuia ca Peter Weston să se facă bine, îşi spuse Isabelle când ieşi din casa vicarului. Mama lui era prea permisivă. Cu atâtea dulciuri, orice băieţel ar fi avut parte de asemenea dureri de burtică.

Briza sărată ridica fuioare de praf de pe drumul care străbătea satul. Mergând spre casă, îşi duse mâna la cap, pentru a se asigura că n-avea să-i zboare boneta. Monedele îi zornăiau în buzunar, sunet care-i dădea o senzaţie de siguranţă sau măcar certitudinea că în seara aceasta n-aveau să se culce flămânzi.

Din prăvălia măcelarului ieşiră două matroane cu coşurile de cumpărături atârnate pe braţ. Din politeţe, Isabelle le salută cu o mişcare din cap. Cele două îi întoarseră salutul cu înclinări abia perceptibile ale bonetelor, suficient de scurte cât să nu fie de-a dreptul

nepoliticoase.

Isabelle era mult prea obişnuită cu reacţia lor pentru a mai fi tulburată. Când venise în sat, cu burta la gură, purtarea celorlalţi o scandalizase şi o rănise profund. Acum nu făcu altceva decât să zâmbească un pic mai larg şi îşi reprimă un chicot când le văzu pe cele două iuţind imediat pasul. Doamne fereşte ca salutul lor să fie interpretat drept un prilej ca ea să le vorbească! Să îndrăznească să facă vreo observaţie despre vreme sau ceva asemănător! Îşi continuă drumul spre căsuţa ei, bănuind – fără să se uite în direcţia lor – că femeile îşi apropiaseră capetele şi o bârfeau fără jenă. Pereţii văruiţi ai casei sale îi apărură în faţa ochilor, încadrând uşa din stejar. Nu era cine ştie ce, dar păstra suficientă mândrie din vechea ei viaţă încât să menţină totul în cea mai mare ordine posibilă. Poteca de sub ferestrele cu obloane era mărginită cu flori, ale căror culori vii erau subliniate de razele vesele ale soarelui.

Când intră pe uşă, Biggles îi întinse o bucată de hârtie, împăturită într-un pătrat.

— Cre’ că ăsta e pentru tine.

Isabelle clipi, nedumerită.

— Ce-i ăsta?

O întrebare fără sens, căci Biggles abia dacă ştia să descifreze literele.

— Un bilet, aşa pare. L-am găsit pe jos, când am intrat, o lămuri indicând zona din apropierea pragului.

Sprâncenele lui Isabelle se lăsară în jos. Singura persoană despre care ştia să aibă îndrăzneala necesară de a-i strecura bileţele pe sub uşă nu avea niciun drept să o facă. Ca şi cum respingerea de mai devreme nu fusese de-ajuns.

— Vedem noi…

Înşfăcă hârtia din mâna lui Biggles şi o desfăcu:

Vino în grădina conacului Shoreford. La miezul nopţii. Singură. Ştiu ceva foarte important despre fiul tău.

Isabelle cercetă caligrafia complicată de două ori, fără să-şi creadă ochilor, însă cuvintele îi părură la fel de lapidare şi de rău augur ca şi prima oară. Strânse biletul în pumn, ca să-şi înăbuşe tremurul care o cuprinsese. Să fi fost domnul Upperton cel care-i trimisese mesajul? N-avea nicio logică. Înainte de ziua de ieri, domnul Upperton nici nu avusese habar de existenţa lui Jack. Ce informaţii foarte importante ar fi putut avea?

Aşa cum nu putea fi vorba nici de cineva din sat. Niciunul dintre vecinii ei nu ar fi recurs la asemenea mesaje criptice. Dar asta însemna că nu putea fi decât cineva din trecutul ei. Cum să o fi găsit cineva, după atâţia ani? Şi ce ar fi putut şti?

— Ce e, drăguţă? Biggles îi puse o mână pe umăr şi o strânse uşor. Te-ai făcut albă ca varul.

— Nimic. O prostie, atâta tot.

Nici ea nu ştia cum, însă reuşi să nu îi tremure glasul. Se duse către vatră şi aruncă biletul în flăcări, privind cum foaia se transforma în cenuşă. Ceea ce-i spusese lui Biggles era pe jumătate minciună – pentru că orice lucru legat de Jack putea fi în acelaşi timp nimic şi totul.

Capitolul 6

George trase pentru ultimă oară din ţigara de foi, după care azvârli chiştocul în gardul viu. Fetişcana nu avea să vină. Era şi normal. De ce s-ar fi aşteptat să o facă doar pentru că îi strecurase el un bileţel. Pentru domnişoara Marshall – cea atât de cuminte – era un risc

prea mare să se întâlnească cu un libertin în grădină, fără vreo însoţitoare care să garanteze pentru caracterul cast al întâlnirii. În orice caz, avea mai multe şanse să dezgroape ceva bârfe de la vreuna dintre doamnele mai în vârstă. Într-un fel sau altul, era hotărât să afle – apelând la ceva farmec – adevărul. Apoi, când urma să aibă suma necesară pentru a plăti toate poliţele lui Summersby, avea să apară pe câmpul de bătălie înarmat – în toate privinţele.

Porni cu paşi apăsaţi către cea mai apropiată uşă din sticlă. Când o deschise, aceasta scârţâi, iar sunetul reverberă prin sala de bal, acum goală. Bineînţeles. Privaţi de distracţiile obişnuite ale unei asemenea petreceri, care implicau mize mari, ceilalţi oaspeţi se retrăseseră de mult în paturi. Poate că n-avea ocazia de a-şi investi câştigurile de mai devreme la câteva mâini de *vingt-et-un*[6], dar putea profita în alte moduri de faptul că era singur în toată casa.

În stânga sa, pianul mare se înălţa sumbru, o masă întunecată în umbrele nopţii. Instrumentul acela blestemat, pe care surorile sale îl preschimbaseră într-unul de tortură, parcă îl chema la el. Exact! Fiind atât de târziu, nu era nici ţipenie în jur. Nimeni care să facă haz de el, că se arăta interesat de o ocupaţie atât de puţin masculină ca muzica. Nimeni care să râdă de el dacă falsa – aşa cum sigur avea să se întâmple. Dacă voia ca acest interes să treacă neobservat, nu putea să exerseze zilnic, aşa cum ar fi trebuit.

Se aşeză pe scaunul pianului, cu clapele din fildeş întinzându-se în faţa sa, un şir de dinţi ascuţiţi, cu intervale regulate între ei. Îşi puse arătătorul pe do, trase aer în piept şi apăsă. Nota răsună clar în întunericul din jur.

Îşi poziţionă corect mâna stângă şi simţi cum îl străbate un fior, în care anticiparea şi spaima se amestecau în cantităţi egale, înainte ca mintea să fi avut

6 Blackjack, joc de cărţi, în limba franceză, în original

ocazia să intervină, degetele se puseră în mişcare, unduindu-se pe clape, fără vreo direcţie anume. Ele ştiau ceea ce partea raţională a creierului său nu cunoştea, iar urechile îi stăteau martore că fiecare notă era impecabilă.

Nu făcea altceva decât să treacă în revistă gama, un lucru destul de simplu, dar, în momentul în care închise ochii, muzica puse stăpânire pe el cu totul. Degetele sale găsiră calea către melodia care parcă se afla în jurul său, alcătuită din note pure, fiecare corect executată, fiecare interzisă lui.

Ce miracol că muşchii săi păstrau în ei amintirea, capacitatea să execute mişcările complexe ale unui arpegiu! În mod normal, degetele sale ar fi trebuit să se împiedice, neîndemânatice, pe clape, ca un copilaş care abia învăţa să alerge. Exersa atât de rar încât ar fi trebuit să-şi piardă agilitatea, însă acum iată că se întindeau cu uşurinţă peste o octavă! Îşi aminteau necesitatea de a aborda uşor notele acute, pentru a le face să răsune ca nişte clopoţei de argint. Şi nu uitaseră nevoia de a insista în registrul grav, pentru a accentua ritmul.

Nu era nevoie să gândească mişcările. Nu avea nevoie decât să simtă, să se umple cu muzică până ce acel George Upperton pe care-l ştia lumea bună – libertinul, amatorul de jocuri de noroc, cel capabil să dea replici spirituale – înceta să existe. Bărbatul acela era o carapace, un înveliş care ascundea miezul fiinţei lui, esenţa sa, pe care nici măcar cei mai apropiaţi prieteni ai săi nu puteau să o vadă, şi a cărei existenţă nici măcar el nu o recunoştea.

Într-un final, degetele sale dansară peste pasajul de încheiere, iar ultimele note se pierdură în camera întunecată. Acum, tăcerea nu mai era tulburată de nimic, cu excepţia respiraţiei sale neregulate, ca şi cum tocmai ar fi alergat un kilometru şi jumătate. O picătură de transpiraţie i se scurse pe obraz şi căzu pe clape cu un

pleosc.

Trase aer în piept, dorind să-şi calmeze pulsul care parcă o luase razna, şi-atunci auzi – ritmul constant al respiraţiei unei alte persoane, care era în contratimp cu propria răsuflare. Se uită din nou către uşa de sticlă. Deschisă. Dar oare el o lăsase aşa? Nu-şi mai aducea aminte.

Era cu putinţă, oare, ca domnişoara Marshall să fi ignorat principiile decenţei şi să fi venit să se întâlnească cu el?

— Cine-i acolo?

Întrebarea sa, o şoaptă intensă şi răguşită, reverberă prin nemişcarea din jur.

— Îmi cer scuze, eu…

George îşi înălţă capul în direcţia de unde venise şoapta aceea, recunoscând întru câtva glasul acela, deşi era imposibil… Isabelle stătea în celălalt colţ al încăperii, cu părul ei blond-deschis redus la o simplă licărire a razelor lunii în umbrele de abanos. De unde stătea, îi putea simţi tensiunea, nesiguranţa. Rămase pe scaunul pianului, cu corpul masiv al instrumentului ca o pavăză între ei. Dar pe cine proteja? Pe el în aceeaşi măsură ca şi pe ea, căci George nu voise nicicând să se expună aşa – nici în faţa ei, nici într-a oricui altcuiva.

— Ce cauţi aici?

George adoptă un registru voit informal. Nu era cazul să se arate supărat, chiar dacă era ca şi cum l-ar fi văzut gol. Dacă ar fi fost vorba de orice altă femeie, chiar ar fi preferat ca lucrurile să fi fost aşa. Ar fi fost mult mai distractiv. Şi ar fi avut parte de mai multă plăcere. Orice, numai să nu îndure cercetarea atentă din spatele tăcerii ei.

— Eu…

Venise cu un scop, dar nimic legat de el. Ce altă explicaţie să fie? În minte îi apăru o idee care-l izbi ca un pumn în stomac:

— S-a îmbolnăvit Jack?

Aşa. Îi oferise un colac de salvare, un pretext, ceva de care se putea agăţa. Şi să fugă.

— Nu, e de mult în pat. L-am lăsat cu Biggles.

— Biggles?

— Locuim la ea. E în siguranţă cu ea.

George îi studie chipul, căutând un semn, orice semn. În lumina slabă, părea ca venită din altă lume, ca o zână, cu cârlionţii ei argintii luminaţi din spate de strălucirea lunii, formând parcă o aură. Ce putea distinge din chipul ei îi indica o expresie precaută, ca şi cum i-ar fi fost frică să recunoască motivul venirii la conac.

George îşi frecă palmele de coapse, simţind ţesătura fină de lână încălzindu-se în contact cu pielea lui, şi rămase în aşteptare. Pentru ca ea să spună ce făcea aici. Isabelle nu putea să stea pentru totdeauna în pragul dintre lumea ei şi a lui.

Femeia făcu un pas şovăitor, anunţat de o mişcare uşoară a rochiei ei. Mâna i se întinse şi se opri pe suprafaţa de lemn lustruit a pianului.

— Cânţi la pian… nu ştiam asta.

— Nu mă pricep.

Isabelle deschise gura să spună ceva, după care o închise din nou.

— Bineînţeles că te pricepi. N-am auzit niciodată pe cineva cântând… cu atâta virtuozitate.

— Nu cânt la pian, insistă el, rostind cuvintele dur, cu asprime.

De ce făcea asta? De ce încerca să o îndepărteze pentru că aflase din întâmplare de o latură a lui pe care n-o dezvăluia nimănui?

— Nu, ai dreptate. Să spun că pur şi simplu „cânţi” e de-a dreptul frivol în comparaţie cu ceea ce tocmai am auzit. N-a fost vorba de un simplu „cântat” acolo.

— În mod clar n-a fost o interpretare deosebită,

replică el, iritat. Îşi schimbă poziţia pe scaun, devenind dintr-odată foarte conştient de suprafaţa de lemn de sub el. Dură, implacabilă, imperturbabilă. Cât putea vedea din el, în întunericul ăsta? Prea mult. Şi nu avea nevoie să-i vadă ochii, nu când tocmai avusese parte de…

— Frumuseţe pură, exact asta a fost. Frumuseţe ideală.

George expiră cu zgomot, scoţând un sunet la fel de distonant ca oricare dintre notele scoase din pian de către surorile sale.

— Da, chiar aşa. Ce calitate masculină, să atingi asemenea culmi ale frumuseţii… De ce ai venit aici?

Isabelle îşi retrase mâna.

— Am auzit muzica şi nu am putut să mă abţin.

— M-ai auzit tocmai din casa ta, din sat?

— Nu. Această recunoaştere şoptită abia dacă-i atinse urechile. Din grădină.

— Ţi-a cerut cineva să vii la o întâlnire?

George se ridică în picioare, cu un efort. În ciuda luminii slabe, remarcă postura rigidă a umerilor ei.

— Ce ţi-ai închipuit că se va întâmpla aici? Spune! adăugă, când văzu că Isabelle nu scoase un sunet. Ai adus pe lume un copil. Nu poţi să pretinzi că n-ai idee de ce se întâmplă între bărbaţi şi femei.

Tânăra îşi feri privirea, întorcându-şi capul într-o parte şi apoi lăsându-l în pământ, iar George regretă imediat că adusese vorba de scandalul din trecutul ei.

— Iartă-mă! A fost o remarcă exagerată.

— Chiar aşa. Tonul lui Isabelle era glacial: Mai ales când nu cunoşti toate datele problemei.

— Da, datele astea. Întotdeauna asta schimbă totul.

George rămase în aşteptare. Oare avea să-i spună, fără alte încurajări? Nu că trecutul ei l-ar fi privit, dar era oarecum curios, în mod clar, avusese parte de o educaţie aleasă. Felul în care vorbea, felul în care se purta arătau

asta. În mod clar, familia ei era suficient de aleasă încât să-i ofere asta.

— Nu vreau să spun nimic mai mult de-atât, declară Isabelle într-un final, ca şi cum George ar fi interogat-o. Nu am auzit pe nimeni interpretând atât de frumos. Haydn, nu-i aşa?

— Da. O, era chiar educată, la fel de educată ca orice domnişoară de familie bună. Suficient de educată încât să recunoască opera unui compozitor cunoscut mai degrabă pentru simfoniile sale decât pentru sonatele pentru pian.

George îşi sondă memoria, căutând vreo amintire legată de un scandal în care să fie implicată o domnişoară. Sigur îşi făcuse debutul în societate, dar în urmă cu şase ani el petrecea mai mult timp în saloanele cu mese de jocuri decât în sălile de bal. Nici nu era de mirare că dispariţia neaşteptată a unei domnişoare din societatea bună trecuse neobservată în ceea ce-l privea.

Dar, dacă fuseseră prezentaţi, sigur şi-ar fi amintit de o femeie ca ea, cu trăsături fine şi mâini subţiri. Oricât se obişnuise să se ferească de piaţa matrimonială, dacă ar fi văzut-o pe Isabelle într-o rochie de bal, cu braţele ei lungi şi albe acoperite cu mănuşi, cu cârlionţii disciplinaţi într-o coafură la modă, s-ar fi putut răzgândi în această privinţă.

Slavă Domnului că nu o văzuse pe-atunci. S-ar fi făcut de râs de tot, căci evident inima ei îşi luase anumite angajamente în altă direcţie.

— Sigur ai învăţat să cânţi de la un adevărat maestru.

— Am învăţat de la acelaşi profesor care s-a ocupat şi de surorile mele şi poţi să-i mulţumeşti lui Dumnezeu că n-ai fost nicicând nevoită să asişti la spectacolele lor.

— Ei, fii serios! Isabelle schiţă un zâmbet uşor, o simplă umbră printre atâtea altele. N-au cum să cânte atât de prost. Nu când fratele lor are un asemenea talent.

— Le-aş da bucuros o parte dintr-al meu. Aşa, ar ajunge fiecare să cânte suportabil.

— N-ai vrea să mai cânţi ceva?

Chiar solicitarea de care se temuse.

— Nu. N-am vrut niciodată să cânt în faţa nimănui.

— Păcat… Pentru o clipită, Isabelle îşi prinse buza inferioară între dinţi. Îmi erai mai simpatic când cântai.

— Îţi eram mai simpatic?

— Nu că mi-ai fi fost antipatic înainte, numai că… Of, parcă s-a amestecat totul. Cum să-ţi explic? Mai înainte, când te ascultam, păreai… ei bine, păreai mai puţin ameninţător.

— Ameninţător? Draga mea, dacă nu te opreşti, o să mă faci să roşesc sub presiunea atâtor complimente. Acum, că nu mai cânt, ţi se pare că te ameninţ?

Aşteptă să primească un răspuns. Cum să fie el o ameninţare pentru ea? A, da, dar chiar asta fusese. În prima zi, pe plajă, Isabelle avusese garda ridicată. În spatele vălului de furie, fusese extrem de temătoare. Dar de ce să se teamă de el?

Tăcerea se întinse mult prea mult pentru ca Isabelle să o poată ignora.

— Un pic. Flutură din mână. Dacă ne-ar găsi cineva aici, reputaţia mea ar fi compromisă.

Din nou. Niciunul din ei nu îndrăznea să pună adevărul în cuvinte, dar acesta atârna oricum între ei.

— Păcat că nici măcar nu faci să merite un asemenea risc.

Isabelle îşi ţinea mâinile împreunate, întruchiparea perfectă a unei domnişoare sfioase şi atrăgătoare.

— Da, păcat!

George îşi drese glasul.

— Ai vrea ceva?

— Nu din partea ta.

Nu, bineînţeles că nu. Nu George fusese cel care solicitase plăcerea companiei ei, ci altul.

— Şi totuşi, iată-te aici! Trebuia să te întâlneşti cu

cineva în grădină? Hai, du-te, dacă aşa stau lucrurile.

Isabelle rămase pe loc, cu capul înclinat într-o parte. Ei bine… indiferent cine era persoana cu care trebuia să se întâlnească, în mod clar nu-i plăcea deloc ideea.

— Poate că ar trebui să-l compătimesc pe bietul băiat. Entuziasmul tău e de-a dreptul copleşitor, zău.

— Nu ştii nimic. Chiar nimic.

Cel mai probabil, voise ca aceste cuvinte să fie un atac, dar le lipsea forţa… şi nici ea nu ştia de ce.

— Şi totuşi, eşti aici, insistă el. Cu mine.

Şovăiala ei i se părea sfâşietoare. Era obişnuit cu femei experimentate, femei care ştiau ce voiau şi nu se temeau să ceară exact asta. Unele erau chiar într-atât de îndrăzneţe încât să facă ele prima mişcare. Isabelle era diferită, având o oarecare experienţă, şi totuşi părând perfect inocentă. De obicei, George fugea de virgine. Acestea se aşteptau să fie curtate. Se aşteptau să primească flori, să fie însoţite la tot felul de plimbări prin parc şi să fie cerute în căsătorie. Isabelle, deşi nu mai era virgină, păstra sfiala, şovăiala aceea care de obicei îl făceau să o ia la sănătoasa.

Şi-atunci de ce nu fugea de ea? De ce ocolea pianul pentru a se apropia de ea? De ce îi ridica bărbia şi o obliga să îl privească în ochi?

Când îi atinse pielea, buzele ei se întredeschiseră, iar George le cercetă, pline, primitoare şi moi, dar nu chiar ademenitoare. O anumită încordare a muşchilor feţei ei o făcea să nu se relaxeze complet.

— Nu ai de ce să te temi de mine, murmură el. Nu m-am impus niciodată cu forţa în faţa unei femei, şi nu am de gând să încep cu tine.

În loc să se liniştească, Isabelle deveni şi mai tensionată. Gura i se închise, strângându-se într-o linie subţire.

— Ce e?

În loc să răspundă, tânăra îi luă mâna şi i-o desfăcu, astfel încât fiecare deget se întindea, drept. Apoi îşi lipi mâna liberă de ea, palmă în palmă, cu pielea ei albă şi delicată în contrast cu mâna lui mare. Degetele lui lungi le depăşeau cu mult pe ale ei. Dacă voia, putea cu uşurinţă să-şi strângă pumnul şi să îi zdrobească palma.

Înţelese imediat. Femeia din faţa lui voia să se asigure că avea să fie blând cu ea. George îi ridică braţul şi-şi apăsă buzele de încheietura ei. Isabelle inspiră cu zgomot.

— N-o să te fac să suferi şi n-o să fac nimic din ce nu vrei şi tu.

Îi întoarse palma şi-şi trecu buzele peste pielea sensibilă de la baza ei, inspirând în acelaşi timp, sorbindu-i prospeţimea, lumina, aerul acela nepământean. Mirosea a levănţică, a aer sărat şi aspru, avea mireasma aceea de trup de femeie. Se gândi să nu se grăbească, să o îmblânzească încet-încet până ce avea să se mişte peste ea, învăluit în fierbinţeala şi moliciunea ei. Dintr-odată, sângele îi năvăli în zona vintrelor.

Îi eliberă mâna, i-o puse pe umărul lui şi o trase suficient de aproape pentru ca vârfurile sânilor ei să se atingă de pieptul lui. Îi mângâie şira spinării, atingând cu degetele protuberanţa fiecărei vertebre, simţind cum corpul ei se elibera de tensiune pe măsură ce mâna lui se apropia de talie.

Isabelle expiră într-un val cald care-i mângâie gâtul. George îi atinse cu buzele tâmpla, apoi obrazul şi, într-un final, îşi trecu uşor buzele peste buzele ei, uşor, încet, întorcându-se cu o insistenţă sporită văzând că ea nu îngheţa sub atingerea lui. Îi tachină buzele până ce obţinu o reacţie din partea ei, o presiune uşoară, neexperimentată, cu totul şi cu totul diferită de mişcările cunoscătoare ale amantelor sale.

Şi totuşi, cu ea, răbdarea de a o învăţa îi venea

extrem de uşor. În mod clar, idiotul care o lăsase însărcinată nu se deranjase să facă asta. Cuprinzându-i ceafa în palme, îi trasă conturul buzelor cu vârful limbii. Când o simţi încordându-se preţ de o secundă, reacţia nu îl luă deloc prin surprindere. Era atât de şovăielnică Isabelle a lui, dar mai intrase în bucluc şi înainte… Nici nu era de mirare că acum înainta cu paşi plini de precauţie. Îi mângâie din nou spatele şi, ca o pisică, femeia se arcui sub atingerea lui.

— Deschide-ţi buzele pentru mine, draga mea, îi şopti el, cu buzele atingându-i-le pe ale ei. Jur că doar o să te sărut.

Mâna ei se strecură spre ceafa lui, iar vârfurile degetelor îi apăsară pielea de lângă marginea gulerului. Era tentată, însă tot ezita.

— Ai încredere în mine…

Ah, cât de mult îşi dorea! Acele săruturi blânde de început aprinseră acele flăcări cunoscute din abdomenul ei – dar acestea deschideau o cale care era marcată de dezamăgiri şi ruşine. Nu putea ceda din nou în faţa pasiunii pentru un bărbat, nici măcar dacă acest bărbat era George Upperton, ale cărui blândeţe şi răbdare ar fi făcut-o să aibă încredere în el. Când îşi lipise palma de a lui, voise să-i arate cu câtă uşurinţă ar fi putut să o zdrobească dacă voia. Iar el înţelesese. N-avea să-şi folosească forţa pentru a o domina. Dar, într-un final, avea să ceară mai mult decât ar fi putut ea să-i dea.

Şi totuşi… corpul lui era atât de tare lângă al ei. Trezea în ea o dorinţă insinuantă, o curiozitate de a-l cunoaşte pe deplin, iar aceste sentimente ameninţau să devină mai puternice decât amintirile şi temerile ei. Putea să îl sărute, dar nimic mai mult.

Ca şi cum bărbatul i-ar fi simţi acordul, îşi aplecă din nou capul şi îi luă buzele prizoniere. Isabelle se deschise, lăsându-l să-i exploreze gura cu limba şi chiar se lăsă

prinsă în dansul senzualităţii. O, Doamne, da! Îşi amintea senzaţia aceasta, de a se lăsa dusă de valul de pasiune, de plăcere, de fierbinţeala aceea în stare pură, de durerea aceea plăcută care i se trezea în vintre. La optsprezece ani nu ştiuse despre ce era vorba. Experienţa o dusese pe culmile ruşinii şi ale umilinţei, însă în timp ce se întâmpla totul – cel puţin la început – fusese de-a dreptul minunat.

Şi cu George era şi mai bine. Focul ardea şi mai intens, iar durerea aceea era şi mai dulce-amăruie. Avea gust şi miros de fum. Şuviţele părului lui păreau mătase printre degetele ei. Pieptul lui se lipi de sânii ei, iar sfârcurile lui Isabelle se întăriră instantaneu.

Cu un geamăt, bărbatul îşi smulse buzele de pe ale ei, cu respiraţia precipitată. Tânăra deschise ochii şi descoperi că o devora cu privirea. O, Doamne, ce flăcări se regăseau în ochii aceia, abia mascate! Îşi muşcă din nou buza de jos, iar degetele lui se strânseră şi mai tare.

— Deja mă ispiteşti să-mi calc jurământul şi să cer mai mult de-un sărut.

Îşi lăsă capul în jos, pentru a-i sorbi din nou buzele.

— Iar eu te-aş refuza, răspunse ea, când sărutul luă sfârşit.

Glasul ei căpătase inflexiuni tainice, răguşite.

— Şi cum aş putea să te înduplec? O sărută din nou. Câte sărutări până când te voi fi îmbătat de pasiune suficient cât să-ţi dai consimţământul?

— Prea multe. „Prea puţine, de fapt”, însă Isabelle nu putea să recunoască un asemenea lucru, căci altfel s-ar fi trezit din nou pe spate, iar apoi avea să-i crească din nou burta. Ştiu deja care-i urmarea. Prefer să nu mai trec prin aceeaşi ruşine şi a doua oară.

George îşi lipi buzele de pielea de sub lobul urechii ei. Cum de ştiuse? Cum de ştia exact unde să o atingă şi să o înnebunească de dorinţă?

— Sunt anumite măsuri de precauţie la care am

putea apela.

— Dintre care cea mai sigură e abstinenţa.

George îşi luă mâna de pe spatele ei, punând capăt acelei atingeri liniştitoare, şi îşi trecu mâna prin păr:

— Te-aş proteja.

— Să mă protejezi? Aceste cuvinte o loviseră ca o palmă peste obraz. Îşi ridică braţele de pe corpul lui, petrecându-şi-le în jurul taliei, ca şi cum ar fi vrut să se apere de un fior de frig apărut din senin. Mă vrei drept amantă?

— Nu, ai înţeles greşit.

— Atunci explică-mi, te rog, ce ai vrut să spui, pentru că, altfel, singura semnificaţie pe care o pot da vorbelor tale ar fi mult mai rea de-atât.

George nu răspunse imediat. Gura i se mişca fără să scoată un sunet, iar obrajii i se întunecară, căpătând o nuanţă cenuşie în lumina lunii, deşi sub razele soarelui s-ar fi arătat îmbujoraţi într-un roşu-închis. Da, amantă, însă oricât de jignită se simţea, o parte din ea recunoştea că acum nu era potrivită decât ca ţiitoare a unui bărbat ca el. Reuşise să-şi distrugă reputaţia, aşa că nici nu se putea aştepta la mai mult de-atât.

Însă nu l-ar fi supus pe Jack la un asemenea aranjament. Era un copilaş nevinovat, iar ea avea să se asigure să rămână aşa pentru cât mai mult timp. Era suficient de dureros să vadă cum iluziile ei se transformau în ţărână, aşa că avea să-l cruţe pe fiul ei de o asemenea suferinţă.

— N-am vrut să te jignesc, răspunse Upperton într-un final.

Isabelle îşi încrucişă braţele pe piept.

— Da, chiar aşa.

Bărbatul expiră, iar Isabelle simţi o satisfacţie perversă văzându-l atât de jenat. Îl încolţise şi, sinceră să fie, chiar îi plăcea senzaţia.

— Isabelle, eşti o femeie extrem de frumoasă. Te-ai gândit vreodată să-ţi faci viaţa mai uşoară acceptând un protector?

Ah, George devenise alb ca o foaie de hârtie.

— Viaţa mea e perfect acceptabilă aşa cum e. În situaţia mea, nici nu pot spera la ceva mai bun,

— Nu? George se apropie mai mult de ea, suficient ca ea să-i simtă mirosul de fiecare dată când respira. Apoi continuă: Iar când stai în pat, noaptea, şi somnul refuză să ţi se lipească de gene, când tânjeşti după un alt corp lângă tine, după un pic de căldură, un pic de tovărăşie? Îi ridică bărbia, forţând-o să-l privească şi adăugă: Un pic de pasiune?

Isabelle închise gura, cu severitate. Bărbatul acesta voia să o seducă, însă ea nu avea de gând să cedeze. Nu după oferta pe care i-o făcuse cu câteva clipe mai înainte.

— Mă descurc chiar bine, mulţumesc. Acum, dacă mă scuzi, e târziu şi trebuie să mă întorc acasă. Am responsabilităţi şi nu pot să le dau uitării sau să mă aştept ca un servitor să se ocupe de ele în locul meu.

George îşi lăsă mâna în jos, iar Isabelle îşi permise să schiţeze un zâmbet văzându-i poziţia rigidă a corpului. Deci înţelesese aluzia ei. Cu atât mai bine. Erau nişte membri ai societăţii total inutili. Cu ce o ajutase vreunul dintre ei pe ea, personal? De ce să vrea să aibă ceva de-a face cu vreunul dintre ei, mai ales cu un bărbat care nu voia mai mult decât vreo câteva ceasuri de plăcere – a lui, nu a ei –, după care să o lase în urmă imediat ce se va fi săturat de ea? Şi-ar fi tare norocoasă dacă ar scăpa fără vreo amintire permanentă a trecerii lui prin viaţa ei.

— Noapte bună, *domnule.*

Nu aşteptă ca el să-i răspundă. Îndreptându-şi umerii, ieşi pe uşa din sticlă, în grădină. Porni cu paşi iuţi pe alee, auzind pietrişul scârţâindu-i sub tălpi. „Auzi la el, amantă!” De ce ar apela vreo femeie la un asemenea mod

de viaţă – plătită şi fiind mereu la cheremul unui bărbat, pentru a-i face poftele într-un mod cât se poate de dezgustător?

„E cea mai bună alternativă pentru una ca tine.” Încercă să-şi alunge acest gând, care refuza să se lase gonit. Niciun bărbat n-ar fi considerat-o demnă de căsătorie, iar nicio familie respectabilă n-ar fi angajat-o ca guvernantă sau însoţitoare. Avea noroc că găsise o locuinţă confortabilă. Altfel, ar fi fost nevoită să se vândă din pură disperare, cu mult timp în urmă.

Ocoli conacul şi porni pe cărarea care ducea către sat. Luna ieşi de după un nor, creionând lumea într-o gamă suprarealistă de nuanţe de gri. Dinspre mare se stârni o briză severă, care aducea cu ea şi ritmul surd al valurilor care se loveau de plaja nevăzută de la baza stâncilor. Golfuleţul ei se afla în apropiere, scăldat în aceeaşi lumină nepământeană.

Din ziua aceea în care Upperton dăduse de ei, golfuleţul acela nu mai era secretul ei şi al lui Jack. Nu era decât un intrus, ba chiar un intrus grosolan. Ce fusese în capul ei să intre în conac, când ar fi trebuit să-l aştepte pe cel care-i scrisese biletul acela, oricine ar fi fost el? A naibii curiozitate, mereu o abătea de la calea cea bună. Şi o făcuse să rateze întâlnirea aceea. Orice-ar fi vrut *bărbatul acela* de la ea… Da, era vorba de un bărbat. Lăsând deoparte înfloriturile literelor, caligrafia aceea avea ceva bărbătesc. Apropiindu-se de conacul Shoreford, îşi simţise inima grea. Ce putea şti persoana aceea despre Jack, după atâţia ani?

Dar ajunsese în grădină şi se lăsase distrasă de la scopul ei de Upperton. Deşi se ţinuse de cuvânt şi nu făcuse altceva decât să o sărute, experienţa ei plină de amărăciune ar fi trebuit să o înveţe să fie mai precaută. Şi chiar avea de gând să fie astfel, de acum înainte. Urma să se întoarcă în căsuţa ei, să-şi vadă de treburile ei, să-şi

crească fiul şi n-avea să se mai uite vreodată în direcţia unor oameni ca George Upperton.

O trosnitură de undeva din gardul viu aflat în stânga potecii pe care mergea o făcu să tresară. Inima începu să îi bată nebuneşte, iar senzaţia de alarmă îi ascuţi toate simţurile. Aerul nopţii – tăcut, cu excepţia mugetului îndepărtat al valurilor – parcă o apăsa. În faţa ei, cărarea se întindea impasibilă, pustie. Şi era sigură că nici în spatele ei nu se afla nimeni. În mod clar, Upperton nu era prin apropiere. Nici măcar el nu era atât de arogant încât să o fi urmărit. Nu după modul în care încheiase ea discuţia.

Trăgând adânc în piept o gură de aer sărat, făcu un efort de voinţă şi îşi urni din loc picioarele ca de plumb. Dintr-odată, o senzaţie de conştientizare a unei prezenţe îi înţepă ceafa. Ah, cât şi-ar fi dorit să fi rămas acasă! Acolo era în siguranţă. Acolo nu o pândea niciun pericol – atât la adresa persoanei, cât şi a reputaţiei ei.

Dar altfel stăteau lucrurile când nu era decât o femeie tânără care hoinărea prin întuneric. Iuţi pasul până aproape că ajunse să alerge. N-avea niciun rost să arate că îi era frică. Deşi nu se vedea nici ţipenie de om în jur, simţea din ce în ce mai puternic că o urmărea cineva, într-atât încât înţelegerea o apăsa efectiv, sumbră şi dominatoare precum atmosfera dinaintea unei furtuni. Respira sacadat, cu zgomot.

Chiar înaintea sa, din întuneric se desprinse o siluetă – un trup masiv, impunător. Care bloca poteca.

Isabelle se opri şi se întoarse repede. Dacă o lua la goană, ar fi putut să ajungă suficient de aproape de conac încât ţipetele să îi fie auzite înainte să fie prinsă. O mână se întinse şi o prinse strâns de încheietură, cu degete puternice ca nişte bare de oţel.

Forţa surprinzătoare a aceste mişcări o aduse nas în nas cu un străin.

— Chiar credeai că o să mă păcăleşti în seara asta? mârâi bărbatul. Ameninţarea din glasul lui îi stârni un fior de teamă îndeajuns de puternic încât să-i înmoaie genunchii. Te-aşteptai să stau cu mâinile în sân?

Isabelle deschise gura şi lăsă să-i scape un ţipăt.

Capitolul 7

După plecarea intempestivă a lui Isabelle, George ieşi din nou în grădină, de unul singur. Trase în piept fumul parfumat al unei ţigări de foi, dar, pentru prima oară în viaţă, gustul nu reuşi să-l liniştească deloc. Nu izbuti să şteargă amintirea buzelor lui Isabelle mişcându-se sub ale lui. Porni cu paşi mari către marginea grădinii. Cel mai probabil, plecase în direcţia aceea, luând-o furioasă pe cărarea care ducea către sat. Drace, drace şi… drace!

Ar fi putut oare să-şi fi formulat întrebarea într-un mod mai stângaci decât o făcuse? George Upperton – bărbatul celebru pentru uşurinţa cu care vorbea şi replicile lui spirituale. Numai că, în seara aceasta, talentul îl părăsise cu totul. În seara aceasta reuşise să jignească o biată femeie care, cel mai probabil, se confrunta zi de zi cu suficiente bârfe. Şi făcuse în aşa fel încât era sigur că ea n-avea să-i mai accepte vreodată atenţiile.

Câtă înţelepciune! Ce inteligenţă! Era un prost, pur şi simplu.

Lăsă chiştocul să cadă şi apoi îl strivi cu tocul cizmei. Dar de ce să-i pese, în fond? Dacă s-ar fi încurcat cu ea, asta nu l-ar fi apropiat de contele de Redditch. Şi nici n-ar fi reuşit să avanseze în achitarea datoriilor lui Summersby. Se confrunta cu suficiente probleme pentru că se încurcase cu altcineva, mai ales că acum avea pe cap şi faptul că urma să apară şi un copil. Un alt copil.

Şi n-avea niciun rost să stea aici, cu gândul tot la Isabelle. În mod clar, nu tânjea ca un îndrăgostit. Dacă s-ar fi găsit cineva care să-l acuze de aşa ceva, l-ar fi provocat la duel fără să se gândească de două ori.

Liniştea nopţii fu străpunsă de un ţipăt de femeie, ascuţit şi plin de groază. Isabelle! O, Doamne! Porni pe potecă în viteză maximă.

*

Îi văzu chiar în ultimul moment, când dădu colţul pe lângă un gard viu foarte înalt. Două siluete în umbră – dintre care una mai înaltă decât cealaltă – care se luptau în mijlocul potecii.

Nu se opri pentru a-şi măsura adversarul. Se năpusti cu toată forţa peste bestia aceea, împingându-şi umărul între Isabelle şi atacatorul ei. Cu un ţipăt, femeia se dădu în spate, împleticindu-se.

George se întoarse pentru a-l prinde pe nemernic de revere, însă acesta se ridică, împingându-se în faţă şi scăpând din strânsoarea lui George. Acesta din urmă se feri exact la timp pentru a evita un pumn abătut asupra lui. În secundele următoare, nu mai auzi decât bufnetul paşilor grei ai necunoscutului, care se îndepărta în fugă.

Se scutură bine şi-şi îndreptă cât de cât hainele, recunoscător că se afla în întuneric, şi nu i se vedea îmbujorarea din obraji, însă acelaşi întuneric ascunsese şi chipul celuilalt bărbat. Isabelle se retrăsese către gardul viu, ţinându-şi braţele petrecute pe după talie, privind lung în urma atacatorului ei. De pe buze i se desprinse un scâncet slab, de parcă ar fi încercat în zadar să şi-l reprime.

— Te-a lovit? întrebă George.

Femeia se uită la el, cu ochii mari.

— Nu, nu! A pornit-o către sat.

— Presupun că e destul de logic ca un nemernic ca el să se retragă într-acolo, se poate ascunde printre case.

— Nu, nu înţelegi!

Ridică tonul automat, într-o răbufnire de panică.

— Dacă ai prefera să nu te duci acum direct acasă…

— *Nu.* Trebuie să ajung acasă. Chiar acum, insistă, năpustindu-se pe cărare, hotărâtă.

— Ei, stai puţin. Nu pot să te las să porneşti de una singură, cu un asemenea nemernic în libertate prin zonă.

Isabelle nu îl luă în seamă. Iuţi pasul până ce ajunse să alerge. Ei bine… Invitat sau nu, George nu o putea lăsa să plece pur şi simplu, când ştia bine că putea fi atacată oricând de ticălosul acela. Porni după ea.

— Ce voia de la tine?

— Nu e treaba ta! Isabelle rosti cuvintele sacadate cu răceală. Nici măcar nu îi adresă vreo privire. Şi nu te-a invitat nimeni să vii cu mine.

George mări pasul, pentru a o prinde din urmă.

— Ca gentleman, nu pot să-ţi permit să te întorci acasă fără să fii însoţită.

Femeia îi aruncă o privire fioroasă, peste umăr.

— N-ai avut niciun scrupul să mă săruţi, şi nici măcar nu deschid discuţia acum despre ceea ce mi-ai sugerat după aceea. Nu s-ar spune că-s acţiuni demne de un gentleman.

Aceste cuvinte îl înţepară precum nişte ace înfipte în carne sau, mai precis, în conştiinţă.

— Iar acum te rog să mă scuzi, deja am lipsit prea mult de lângă Jack.

Trebuia să se îndepărteze de Upperton. Nu, trebuia să se îndepărteze de *amândoi,* iar cea mai mare urgenţă era să se întoarcă acasă, la Jack. „Ceva important”, aşa scria în biletul primit. Un val de panică i se înălţă din stomac, învârtejindu-se şi zbătându-se ca şi cum ar fi fost vorba de un uragan care urmărea să o înece. Dumnezeule,

nu putea să-şi arate frica. Nu când domnul Upperton îi sărise deja în ajutor o dată. Doamne, avea deja impulsuri protectoare şi, dacă ajungea la concluzia că era în continuare nevoie să fie apărată, nu putea să mai scape niciodată de el.

Şi trebuia să ajungă acasă, pentru a se asigura că Jack era bine, să se asigure că niciun ticălos nu pusese mâna pe băieţelul ei. La naiba, Jack era al ei, de la naştere era comoara pe care ea trebuia să o păzească. El era toată familia ei acum.

Strânse pumnul, prinzând o bucată din materialul rochiei, pentru a-şi masca tremurul degetelor. Blestematul acela de Upperton era tot în urma ei şi, atâta timp cât era lângă ea, Isabelle nu-şi putea permite luxul de a alerga de-a dreptul. Se mulţumi să-şi lungească paşii până ce ajunse să strângă din dinţi la fiecare mişcare exagerată. Îl ignora pe bărbatul care o urmărea, privind cu ochi mijiţi poteca din faţa ei. *Unde* dispăruse individul acela? El fusese cel care-i lăsase biletul. Ştia care dintre locuinţele joase din sat era a ei. Oare pornise direct într-acolo? Oare în momentul acesta îl ridica pe Jack din aşternuturi?

Gâtul i se contractă, încercând să stăvilească un suspin care i se umflă în piept până ce ajunse să simtă o durere fizică. Ah, la naiba cu tot! O porni la goană. În urma ei, domnul Upperton lăsă să-i scape un strigăt. Alergând, Isabelle îi ignoră protestele până ce îşi simţi încheietura prinsă într-o strânsoare de fier.

— Hei, ce crezi că faci? Doar nu-ţi închipui că o să scapi de mine cu fuga…

— Dă-mi drumul.

Isabelle făcea eforturi să-şi păstreze vocea măsurată şi tonul politicos, ca şi cum ar fi dat ordine vreunui servitor. Cândva, tatăl ei o învăţase cum să facă asta – să li se adreseze servitorilor cu o autoritate senină care asigura supunere, dacă nu şi loialitate. Această lecţie era o parte

din viaţa pe care o respinsese. Iar acum nu reuşi să o respecte. Glasul i se frânse, căpătând accente ascuţite de isterie.

— Ce e cu graba asta? N-o să mă faci să cred că îţi faci brusc griji pentru Jack.

Isabelle îşi smuci încheietura din mâna lui.

— Motivele mele nu te privesc nicidecum. Îşi lăsă răspunsul să fie marcat de o doză importantă de iritare. Nu îi mai păsa ce părere îşi făcea despre ea. Dă-mi drumul!

— Sunt sigur că e bine şi în siguranţă, visând în pătucul lui, aşa cum a fost toată seara. N-ai zis că l-ai lăsat cu cineva? Cu Biggles, da, de parcă o bătrânică putea să facă mare lucru în confruntarea cu o aşa matahală!

— N-ai cum să ştii sigur! Te rog, nu mă mai reţine aici.

Bărbatul expiră puternic şi strânsoarea slăbi. Slavă Domnului! Isabelle îşi trase mâna şi porni din nou, cu paşi iuţi care deveneau din ce în ce mai iuţi. Şi nu se opri până ce nu ajunse la căsuţa ei cufundată în întuneric, aflată la marginea satului. Pe lângă conacul în care crescuse, lui Isabelle i se păruse mereu sărăcăcioasă şi minusculă, dar asta era soarta ei acum. Şi nici nu merita mai mult.

Uşa era închisă, o barieră solidă de stejar care ieşea în evidenţă pe fundalul pereţilor văruiţi. Liniştea domnea peste tot, ba chiar era atât de linişte încât cântecul greierilor îi reverbera în minte atât de puternic, încât acoperea ritmul sacadat al respiraţiei sale. Inima îi bătea iute şi slab, ca aripile unui fluture. Puse mâna pe mâner, cu pieptul strâns de spaima a ceea ce ar fi putut găsi dincolo de uşă. Blestemată imaginaţie, mereu o lua razna! O făcuse să calce strâmb când era suficient de naivă încât să se încreadă în promisiunile unui tânăr înflăcărat că n-o să meargă într-atât de departe încât să o compromită. Şi, odată ce o făcuse, că avea să o ia de soţie. Când o să-nveţe minte?

— Isabelle?

Trebuia neapărat să intre. Domnul Upperton venea pe cărare, în urma ei. Ce-o fi zicând despre ea… Că era o proastă, de se temea să intre în propria casă? Prinse apoi mânerul şi îl roti. Uşa se deschise cu un scârţâit, inundând camera principală cu raze de lună spectrale.

Senzaţia ei de nelinişte deveni şi mai puternică. Îi umplu pieptul până ce simplul act de a inspira deveni un efort. Niciun lucru nu era deranjat, şi totuşi… şi totuşi… Ceva era în neregulă. Cineva fusese acolo. Cineva străin. Era aproape ca şi cum ar fi lăsat în urmă un miros anume.

Aşa… Uşa dormitorului lui Jack se afla chiar în cealaltă parte a camerei. Isabelle îşi îndreptă spatele şi traversă în grabă podeaua din scânduri, fără să ia în seamă faptul că paşii grei ai domnului Upperton – ale cărui cizme făceau mult mai mult zgomot – o urmau. Deşi nu îl poftise înăuntru, o mică parte din ea îi era recunoscătoare că nu ţinuse seamă de formalităţile obişnuite.

Trase cu putere de uşa dormitorului. Era gol. O, Doamne, patul era gol, iar lumina lunii cădea drept pe aşternuturile boţite. Perdelele se unduiau în vânt, strecurându-se afară prin fereastra deschisă.

Fereastra deschisă. Îşi duse mâna la gură şi se năpusti spre ea, ca şi cum ar fi putut să-l prindă cumva pe fiul ei fugind prin grădina din spatele casei.

— Nu! Grădina era la fel de goală ca şi dormitorul. Vântul care se juca prin perdea punea şi iarba în mişcare, al cărei verde devenise cenuşiu sub mângâierea palidă a lunii. Nu, a dispărut! Ştiam eu!

Ochii îi ardeau în cap, însă nu avea timp de lacrimi. Nu cu Jack dispărut. Se întoarse către domnul Upperton şi se năpusti asupra lui:

— N-ar fi trebuit să vin! N-ar fi trebuit să-l las!

Îşi încleştă pumnii şi începu să-l lovească în piept. Orice, numai să-şi stăvilească tremuratul.

Mâinile lor o prinseră de umeri cu blândeţe, dar pline de fermitate.

— Ce s-a întâmplat?

— A dispărut, prostule! Au plecat cu Jack!

— Cine? Cine ar face una ca asta?

Ce tupeu! Asta nu era treaba lui. Era poate vina lui, pentru că o făcuse să întârzie, dar în niciun caz treaba lui.

— N-avem vreme să trăncănim. Poate reuşim să-i dăm de urmă.

Poate, da. Vinovatul n-avea cum să fi ajuns departe. Nu avusese un avans mai mare de cinci minute. Având în vedere cât de masiv era, cum de nu îl auziseră? De ce nu-l simţise Biggles?

— Dar cum rămâne cu persoana cu care ziceai că l-ai lăsat pe Jack? Unde e?

În mod clar, Upperton se gândea la acelaşi lucru.

— Doarme în pod, dar…

— Cheam-o aici.

— N-are cum să…

— *Cheam-o*.

Isabelle încremeni. Tipic pentru un bărbat de obârşie înaltă, să adopte un ton atât de poruncitor. George adăugă:

— E măcar pe-aici?

— Bineînţeles că e, cum îndrăzneşti să sugerezi că… Biggles!

Însă bătrâna cobora deja pe scară. Bufnetul picioarelor voinice păşind în camera învecinată îi anunţă coborârea.

— Ei drăcie, ce e gălăgia asta?

Isabelle ţâşni pe lângă Upperton, în camera principală.

— Unde e Jack?

— Păi… ar trebui să doarmă dus, da’ cum o putea vreun suflet să se odihnească cu tot vacarmu’ ăsta…

— Ce-ai auzit?

Întrebarea tăioasă a lui Upperton o întrerupse pe femeie. Bărbatul pronunţă fiecare silabă clar, ca şi cum ar fi recitat în faţa unui învăţător. Biggles se îndreptă în aşa fel încât să îşi arate adevărata înălţime – undeva pe la 1,52 metri, dacă s-ar fi deranjat să se încalţe.

— Tot felul de bocăneli şi zdrăngăneli. Zău, te scoală şi din morţi, vorb-aia. Cum să dormi…

— Bocăneli, interveni Isabelle. Noi n-am bocănit.

— Ba da, se smiorcăi Biggles. Buşituri de paşi şi tot felu’ de zgomote.

— N-am făcut aşa mult zgomot, protestă Isabelle.

— Ba io zic că da. De ce…

— Înseamnă că nu au cum să fi ajuns departe, declară Upperton, peste mormăielile lui Biggles. Staţi aici. O să arunc o privire prin grădină.

— Nu, e fiul meu, zise Isabelle, pornind către uşă. E responsabilitatea mea.

— Da’ ce e cu băiatu’? întrebă Biggles.

— Nu e în pat, răspunse Isabelle, pe un ton nefiresc de calm.

După atâţia ani în care-şi înfrânase din greu emoţiile în ceea ce îl privea pe fiul ei – astfel încât persoanele străine să nu îşi dea seama de adevărata natură a relaţiei lor – devenise expertă în a se detaşa de ele. Părea de-a dreptul rece şi nepăsătoare. De multe ori, Isabelle se temea că această faţadă era chiar adevărată, că îşi acoperise emoţiile cu un strat atât de adânc de gheaţă, încât acestea ar fi putut să îşi piardă căldura pentru totdeauna. Dar, sub stratul acela de gheaţă, îşi simţea inima strânsă.

Faţa cărnoasă a lui Biggles îşi pierdu instantaneu culoarea:

— Doamne, ai milă de noi!

— Dacă ai auzit atâta zgomot, de ce nu ai coborât să

vezi ce se petrece?

Upperton făcu un pas către ea, iar bătrâna parcă se micşoră în faţa lui. Umerii i se lăsară în jos, iar bărbia îi coborî în piept.

— Am crezut că e maică-sa, la întoarcere. Jur!

George dădu aprobator din cap.

— Du-te şi pune de ceai şi, când e gata, pune o porţie sănătoasă de orice alcool ai prin casă. Domnişoara Mears o să aibă nevoie de ceva îmbărbătare.

Cât tupeu, să se apuce să dea indicaţii în casa ei! Isabelle se întoarse la el şi îl smuci de mână:

— N-am nevoie. Vin cu tine!

O sprânceană de culoarea nisipului se arcui, iar bărbatul îşi coborî privirea la degetele ei petrecute peste ale lui.

— Ba o să stai aici. Nu se ştie ce fel de ticălos l-a furat pe Jack.

— E fiul meu. Al meu! Isabelle aproape că scuipă aceste cuvinte, după care spuse: Cu cât stăm mai mult să ne certăm, cu atât mai departe o să ajungă şi o să ne scape.

— De ce l-ar fura cineva pe băiat? Nu e moştenitorul vreunui ducat, nu?

Chiar aşa… de ce? Nimic din toate astea nu avea logică. Un străin o chemase la conac. Cum descoperise că locuia aici? Şi cum de aflaseră care dintre case era a ei, dacă nu cumva… Un junghi rece de spaimă îi trecu de-a lungul coloanei vertebrale, făcându-i pielea de găină. Dacă nu cumva o urmăriseră de ceva timp. Dacă nu cumva uneltiseră să aibă parte de acest prilej, ademenind-o departe de casă şi să-l lase pe Jack nepăzit. Poate că… poate Jack fusese deja răpit când bărbatul acela o oprise pe drum.

Upperton îşi mişcă mâna în aşa fel încât degetele să i se împletească cu ale ei.

— Ce e? Parcă ai văzut o fantomă, sau chiar mai rău de-atât…

— Bărbatul acela de pe drum, care m-a acostat în seara asta. Cred… cred că a fugit cu Jack. Răspunsul ei fu rostit cu un glas tremurat şi nesigur. Isabelle precizează apoi: Numai că nu ştiu de ce. Te rog… te rog, hai să-l găsim.

— Bineînţeles că o să-l găsim.

Dar, un ceas mai târziu, tot n-aveau niciun indiciu. Căutarea prin grădină nu le oferise nici măcar o urmă de încălţări în solul moale de la marginea casei – şi era mult prea târziu şi doar să ia în considerare ideea de a-i trezi pe vecini. Dacă cineva ar fi auzit ceva neobişnuit, sigur ar fi venit până atunci să le spună.

— Nu înţeleg… Un bărbat în toată firea nu dispare aşa, fără urmă. George îşi trecu o mână prin păr, adăugând: Şi nu singur, ci cu un băieţel energic.

— Trebuie să-i căutăm în continuare. Mai mult ca sigur o să găsim ceva, orice.

Ultimele cuvinte se auziră tremurat.

— Şi tot n-ai idee de ce?

Era a nu ştiu câta oară când punea această întrebare, în ultima oră.

— Nu, deloc. Din nou, Isabelle îi oferi acelaşi răspuns. De ce ar vrea cineva să răpească un… copil ilegitim…

Restul frazei se pierdu într-un suspin gâtuit. George întinse imediat mâna spre ea. Briza nopţii îi unduia părul, desprins de mult din ace şi revărsat în cârlionţi peste gât şi faţă. Razele lunii se strecuraseră în jur, formând o aură care-i încadra chipul. Femeia îşi prinse buza inferioară între dinţi.

— Isabelle. Când văzu că ea nu protesta că i se adresase pe numele de botez, se aventură şi mai mult. Se apropie de ea şi o prinse uşor de umăr. N-o să găsim nimic pe întuneric. Cel mai bine ar fi să aşteptăm până

dimineaţă. La lumina zilei, s-ar putea să descoperim ceva ce am trecut cu vederea pe timp de noapte.

— Şi dacă nu?

Tonul ei deveni dur. Reuşise să extragă de undeva puterea de a protesta. George o strânse de umăr.

— O să cercetăm tot satul. Nu e chiar atât de mare.

— Până atunci ar putea să ajungă hăt departe.

— Dar n-au cum să treacă neobservaţi. Îşi puse mâna liberă pe celălalt umăr al ei, însă rezistă impulsului de a o trage într-o îmbrăţişare propriu-zisă. Poate că nu voia decât să îi aline spaima, dar ea n-avea să interpreteze gestul ca atare. Am prieteni la conacul Shoreford, adăugă. Or să ne sară în ajutor.

— Ba n-or să sară în ajutorul *meu.*

— Ce te face să spui una ca asta?

Isabelle îşi dădu capul pe spate.

— Cândva, poate că am fost şi eu una dintre femeile acelea elegante de la conac. Iar persoanele de genul acesta mi-au întors spatele. Toţi… până şi rudele mele.

Fără să vrea, George o trase mai spre el. Nu era chiar o îmbrăţişare, dar acum erau suficient de apropiaţi pentru ca mireasma ei de levănţică să-i gâdile nările.

— Eu nu ţi-am întors spatele. Vreau să te ajut.

— Nu e acelaşi lucru. Tu o să rămâi lângă mine doar până o să-ţi dai seama că n-o să obţii nimic de la mine. După care o să dispari, exact ca şi restul.

Bărbatul îşi lăsă mâinile pe lângă corp.

— Ar trebui să fiu foarte jignit de asemenea cuvinte. De fapt, chiar aş fi ofensat, numai că avem probleme mai importante la care să ne gândim. Aşa că o să dăm jignirea asta deoparte până ce o să-l găsim de Jack, după care o să-ţi cer satisfacţie.

Isabelle trase aer în piept, cu un zgomot scandalizat.

— Cum poţi să…

— Ei, nu atât de prozaic cum cere eticheta, cu

pistoale în zori. Am trecut prin aşa ceva, şi o dată mi-a fost de-ajuns. Dar am de gând să-ţi dovedesc că te înşeli, şi-atunci va trebui să îmi ceri scuze cum trebuie. Până atunci, ţi-aş sugera să te odihneşti pe cât posibil. O să mă întorc dimineaţă cu întăriri.

Îi întoarse spatele, intenţionând să plece, ştiind că merita ca ea să fie scandalizată, având în vedere gafa pe care o făcuse mai devreme. Ce fusese în capul lui, să-i propună acestei femei frumoase şi mândre să-i devină amantă? Ar fi trebuit să ştie că nu s-ar fi coborât în veci să facă aşa ceva, nici pentru el, nici pentru alt bărbat. Ar fi putut obţine un preţ bun de la o mulţime de domni din lumea bună dacă ar fi ales o asemenea cale. Ar fi putut-o face de mult, dar în acel caz ei doi nu s-ar fi întâlnit niciodată. Chiar şi ca femeie întreţinută, ar fi fost cu mult peste posibilităţile lui – iar ea se considera oricum mai presus de aşa ceva. Un bărbat ca el nu merita favorurile ei.

Dar putea să se revanşeze pentru greşeala făcută. Putea să-i aducă fiul înapoi, să iasă în linişte din viaţa ei şi apoi să se întoarcă la problemele ei. Pe lângă evidenta ei disperare de mamă care-şi pierduse copilul, ce conta o datorie de câteva mii de lire?

Isabelle întinse mâna şi-i atinse braţul cu vârfurile degetelor. Acest simplu contact îl ardea, prin materialul fin al hainei, creându-i patru focare mici, ovale.

— Stai puţin!

Supunându-se cerinţei ei, bărbatul rămase nemişcat. Oare ce mai putea dori de la el?

— Te rog… Nu… nu vreau să rămân singură. N-o să pun geană pe geană, nu până ce băieţelul meu n-o să fie înapoi acasă…

Sigur nu sugera că voia ca trupul lui să-i ofere uitarea de la ceea ce se petrecuse. Nu când deja îl refuzase clar. George îşi drese vocea şi răspunse:

— Nu cred e ar fi cea mai bună idee să rămân. Cum

rămâne cu reputaţia ta?

— Bruma de reputaţie pe care am avut-o a fost distrusă de mult şi deja ai stat la mine mai mult decât dictează legile decenţei. Te rog! Nu vreau să înfrunt ceasurile lungi ale nopţii singură.

Capitolul 8

Isabelle aştepta, anticipând că el urma s-o refuze. Avea tot dreptul s-o facă, având în vedere cum îi criticase onoarea. Integritatea. Şi nu numai asta. Se arătase slabă, dezvăluindu-şi nevoia ca el să-i aline suferinţa. O senzaţie de dispreţ de sine îi ardea în stomac.

Secundele se întinseră între ei până ce ritmul liniştit al cântecului greierilor li se întipări în auz. Inima ei bătea în aceeaşi cadenţă. Niciun alt sunet nu mai tulbura nemişcarea nopţii, nici scârţâitul vreunei roţi de trăsură, nici bufnetul vreunei tălpi de cizmă şi nici lipăitul mai slab al unui pas de copil cu încălţări nepotrivite. Jack.

Închise ochii, pentru a face faţă durerii renăscute din inima ei. De câte ori se străduise, în ultimii ani, să nu-i poarte pică unui copil nevinovat pentru simplul fapt că venise pe lume? Cât de des se gândise cu dor la singurul sezon monden de care avusese parte şi la ce ar fi putut avea, dacă ispita nu i-ar fi schimbat destinul? Jack nu ceruse să vină pe lume şi, în mod clar, nu sub asemenea auspicii. Zilnic se lupta să îl trateze corect – să evite să-l învinuiască pentru ceea ce devenise viaţa ei.

Dar acum, confruntată cu senzaţia aceasta de nesiguranţă, confruntată cu ideea că era posibil să nu-şi mai vadă niciodată băiatul, voia să tragă trupul acela mic şi puternic în braţele ei şi să inspire mirosul acela de copil curios – iarbă, pământ şi sare de mare.

În gât i se puse un nod dureros şi se forţă să-şi înghită un suspin. Fără niciun avertisment, două braţe o cuprinseră. George. De ce era în continuare aici, alinând-o, când ea nu merita asta?

Un alt suspin îşi făcu loc cu greu pe lângă nodul din gâtul ei şi ieşi la suprafaţă, în timp ce expiră, cutremurându-se. Palma bărbatului se lipi de ceafa ei. Îşi îngropă degetele în părul ei, exercitând o presiune blândă, însă insistentă, până ce Isabelle îşi lăsă obrazul pe umărul lui.

Trupul lui o împresură. Niciodată nu îi fusese dat ca un bărbat să o cuprindă aşa, fără să aştepte ca din acea îmbrăţişare să se aleagă cu ceva mai mult. George îi oferea căldură fără să ceară nimic în schimb. Doamne, unde fusese omul acesta când ea era o fetişcană inocentă, complet nepregătită pentru mrejele pe care le putea arunca un seducător hotărât? Oare ar fi salvat-o? Sau ar fi dus-o şi el în ispită? La acest gând, întregul corp îi deveni rigid.

— Hai în casă, să vedem dacă ne-a făcut Biggles ceaiul ăla.

Se smulse din îmbrăţişarea lui şi încercă să schiţeze un zâmbet – un zâmbet de gazdă, un zâmbet care, dacă i-ar fi reuşit, l-ar li făcut mândru pe tatăl ei. Dar se temea că buzele nu îi schiţaseră decât o grimasă chinuită.

George – O, Doamne, se gândea la el spunându-i pe numele mic! — îi adresă o privire ciudată, exprimând ceva între o întrebare şi o aprobare.

— O ceaşcă de ceai ar putea fi exact lucrul de care avem nevoie acum.

George detesta ceaiul – dacă nu era dres cu o cantitate generoasă de brandy – şi asta pentru că îi amintea de vizitele de curtoazie la care mama lui îl obliga să asiste şi în cadrul cărora trebuia să poarte conversaţii chinuite cu tot felul de domnişoare sfioase abia ieşite de la

pension. Dacă stătea să se gândească, nu-i plăceau deloc nici biscuiţii, nici bucăţelele acelea simandicoase de pâine prăjită decorate cu felii de castravete şi năsturel care îi întorceau stomacul pe dos.

Slavă Domnului, în bucătăria lui Isabelle nu se găsea niciuna din acele grozăvii, ci doar un ceainic rece şi o bătrânică stânjenită.

— N-aţi găsit nici picior de băiat? Biggles învârtea în mâini o bucată ferfeniţită de pânză – care, fără îndoială, în fragedă juneţe fusese o batistă. Ah, sărăcuţul, sărăcuţul de Jack, furat din aşternut. Ce putem să facem? Au toată noaptea să-l ducă Dumnezeu ştie unde, şi atunci să vezi belea. Ce să vrei de la un prichindel ca el? Se lăsă moale pe o bancă aflată lângă cămin. Cum de-i rabdă pământul, să dispară în noapte cu copilul omului?

Isabelle scoase un sunet gâtuit şi îşi apăsă pumnul de gură.

— Gata, gata! George îi aruncă o privire aspră femeii în vârstă. N-are rost să ne lăsăm pradă disperării. Trebuie să gândim clar.

— Şi cât noi stăm pe gânduri, băiatul e dus hăt departe, mormăi Biggles.

— Nu, nu cred că aşa stau lucrurile.

Isabelle îşi desprinse pumnul de buze.

— Ce te face să spui una ca asta?

— Pe drum n-am găsit nicio urmă de trăsură. Nici urme de potcoave care să ne arate că ar fi fost călare. Nicio urmă. Trebuie să fi venit pe jos şi, dacă aşa e, cât de departe pot să ajungă, cu un băieţel care e obişnuit să doarmă dus la o asemenea oră? Nu, cine a făcut asta e în continuare prin apropiere. Probabil că n-or să se pună în mişcare înainte de răsăritul soarelui.

Ochii lui Isabelle scăpărară, aruncând scântei furioase.

— Şi atunci de ce să nu încercăm să dăm de ei înainte

să găsească o ascunzătoare mai bună?

— Şi cum ai zice să facem asta, pe întuneric? Am căutat peste tot în grădină şi pe străzile învecinate, cât am putut de bine. Eşti pregătită să-i trezeşti pe vecini, pentru o cercetare în toată regula?

— Nu. Isabelle scoase un oftat grăitor. Ţinând cont de situaţia ei, cel mai probabil vecinii n-aveau să se arate dornici să îi sară în ajutor, sau cel puţin nu în toiul nopţii.

George îşi puse palma peste a ei:

— De cum se crapă de ziuă, o să încercăm din nou, şi apoi, dacă tot n-am dat de nimic, o să apelăm la ceilalţi.

*

Privirea majordomului se abătu asupra ei, şi ochii acestuia se îngustară imediat. Isabelle îşi trase şalul mai strâns peste umeri. Ar fi trebuit să se aştepte la o asemenea reacţie. Chiar şi la ţară, servitorii o judecau. Cu o singură privire, îşi dădeau seama cum stăteau lucrurile, ca şi cum pe fruntea ei ar fi scris clar „femeie dezonorată”.

Într-adevăr, nu avea cum să pară o femeie respectabilă apărând la uşa conacului în zori de zi, cu părul în dezordine, purtând în continuare hainele din urmă cu o zi şi stând în spatele domnului Upperton. Da, atâta timp cât avea să fie la conac, *trebuia* să se gândească la el aşa cum cereau convenţiile sociale. Principiile cuviinţei. Nici prin minte nu trebuia să-i treacă vreo noţiune intimă, aşa cum era numele de botez, cu atât mai puţin să îl rostească.

Oricum, femeile aveau să îşi apropie capetele şi să şuşotească. Nu era cazul să le alimenteze speculaţiile purtându-se cu George – adică cu domnul Upperton – ca şi cum ar fi fost altceva decât un străin care-i sărise în ajutor.

— Revelstoke e pe-aici?

Majordomul îşi concentră imediat atenţia asupra lui

George şi îşi îndreptă poziţia până ce creştetul îi ajunse aproape la nivelul bărbiei gentlemanului. Tatăl ei l-ar fi mustrat aspru pe majordomul lor pentru o asemenea jignire adusă unui oaspete.

— Va trebui să mă interesez.

Răspunsul îi era tivit cu ace de gheaţă. Apoi, bărbatul se întoarse şi îi lăsă acolo, în faţa uşii.

— Îţi vine să crezi una ca asta? murmură George. Individul ăsta îşi închipuie dintr-odată că e în Grosvenor Square, nu în sălbăticia comitatului Kent.

Isabelle îşi drese vocea.

— Poate că ar trebui să plec. N-a fost deloc o idee bună. Nu ştiu ce…

— Sssst!

Se întoarse cu faţa la ea şi o strânse uşor de umăr. Un val de căldură se insinuă prin straturile de pânză care-i separau carnea de a lui. Slavă Domnului! Un contact direct ar fi fost într-atât de fierbinte, încât ar fi marcat-o ca un fier încins.

— N-ar trebui să rămâi singură în asemenea momente. Ai nevoie să stai cu alţi oameni, să-ţi distragă atenţia, iar eu pot să fac asta cât îl căutăm pe Jack.

Femeia ridică din umeri, însă strânsoarea lui se intensifică.

— Îmi dau seama când prezenţa mea deranjează.

— Ce te face să spui una ca asta?

— Fii sincer! Eşti prieten cu stăpânul lui, nu-i aşa?

— Da, bineînţeles. Revelstoke şi cu mine ne cunoaştem din anii de şcoală.

— Şi-ai mai fost pus vreodată în postura de a aştepta afară, în frig? Majordomul lui te cunoaşte doar.

Sprâncenele bărbatului se lăsară în jos.

— Sigur ştie cine sunt. Lucrează pentru familia Revelstoke de ani buni. Aş fi putut intra direct chiar acum, numai că…

— Numai că eşti cu mine, ceea ce explică faptul că nu am fost primiţi nici măcar în foaier.

George îşi lăsă mâna pe lângă corp, concentrându-şi privirea asupra a ceva aflat undeva peste umărul ei – un copac sau poate o cabană de vânătoare pe lângă care trecuseră când veniseră spre conac, pe aleea aceea impunătoare.

— Nu poţi găsi un răspuns potrivit la asta, nu-i aşa? insistă Isabelle. Sau nu vrei, pentru că nu doreşti să mă jigneşti. Dar cei de aici ştiu. Chiar şi servitorii, dintr-o simplă privire îşi dau seama ce sunt. Ce-or să creadă despre mine doamnele de aici?

— Soţia lui Revelstoke nu este aşa. George continuă, deşi Isabelle contestă aceste cuvinte cu o clătinare din cap: Dă-i o şansă, da? Odată ce o să audă ce s-a întâmplat, o să fie cât se poate de înţelegătoare.

— Odată ce o să audă ce s-a întâmplat, ar putea să fie de părere că am primit exact ce meritam. A, o să fie prea politicoasă pentru a-şi da glas gândurilor, dar astea vor fi. Şi aşa or să facă toţi.

— Prin simpla sugerare a unui asemenea lucru, să ştii că îmi jigneşti o prietenă dragă, şi asta fără să o fi văzut vreodată în viaţa ta.

— Să-nţeleg că e aşa o sfântă, încât n-o să judece o femeie decăzută, cu un fiu bastard?

— Ţi-a trecut vreodată prin minte să minţi în legătură cu situaţia ta? Spune că eşti văduvă. Cine o să ştie?

Dumnezeu îi era martor că se gândise la un asemenea şiretlic când sosise în sat şi încercase să-şi ascundă legătura cu Jack de ochii lumii. Numai că mândria ei înnăscută n-o lăsase să mintă.

Decât să recunoască una ca asta, Isabelle preferă să schimbe vorba:

— De ce faci toate astea?

George clătină uşor din cap, semn că nu înţelegea

despre ce era vorba.

— Ce fac?

— De ce mă ajuţi? Aseară era de înţeles, dar să mă aduci aici…

— Ce întrebare! izbucni el, fără să se gândească. Ce fel de gentleman aş fi dacă aş întoarce spatele unei doamne aflate la ananghie?

Chiar aşa, ce fel de gentleman? Felul acela care aştepta ceva în schimb. Isabelle deschise gura, pentru a-i da o replică usturătoare, însă întoarcerea majordomului o făcu să-şi stăvilească vorbele.

— La ora asta, Lord Benedict e la grajduri. Am trimis un băiat să îl cheme. Aş zice să îl aşteptaţi în birou. Cât despre însoţitoarea dumneavoastră…

Văzându-l şovăind, Isabelle simţi cum obrajii i se înroşiră de jenă.

— Aceasta este doamna Mears, îl întrerupse George. Locuieşte în sat.

— Cred că mai toată lumea cunoaşte situaţia domnişoarei Mears.

Maxilarul lui George se încordă brusc, trădându-i tensiunea.

— E o mare ruşine pentru profesia ta să apleci urechea la asemenea bârfe. *Doamna* Mears a venit aici cu o problemă cum nu se poate mai urgentă. Aşadar, o vei lăsa să intre, altfel nu răspund pentru faptele mele.

Majordomul se dădu din calea lor, dar ochii îi scăpărau. În mod clar, nu aproba deloc o asemenea purtare, însă trecuse deja de limita insolenţei.

— Vă poate aştepta în foaier.

— O să vină cu mine în biroul lui Revelstoke. Ceea ce am de discutat cu el o priveşte în mod direct. Şi aş adăuga că pe tine nu le priveşte nicidecum.

George trecu pe lângă majordom, cu cizmele bocănind pe podea. Un hol cu aspect de peşteră se

întindea până în partea din spate a conacului, cu un plafon aflat la nu mai puţin de patru metri înălţime, însă Isabelle tot avea senzaţia că pereţii o apăsau şi că se afla într-un loc neprimitor. Piatra pereţilor exteriori ţinea captiv aerul răcoros al Canalului Mânecii. Peste tot domnea o umezeală care-ţi intra în oase.

Ce fel de oameni ar suporta să trăiască într-o asemenea clădire mohorâtă din piatră, pe culme, expuşi intemperiilor şi brizei marine? Îşi simţi coloana străbătută de un fior. Poate că stăpânul de aici era prieten cu George, dar odată ce avea să-şi dea seama cine era ea, avea să o cântărească gânditor – aşa cum făceau toţi – şi urma să o cuprindă într-o privire evaluatoare, care începea şi se termina la sânii ei şi o făcea să fie cât se poate de conştientă de ruşinea ei.

Iar sfânta de nevastă-sa avea să observe – aşa se întâmpla întotdeauna – şi să o cântărească la rândul ei. O presupunere, o judecată şi un avertisment: „Ai căzut în ispită o dată, ai face bine să nu-l tentezi pe bărbată-meu să calce strâmb!” Soţiile negustorilor şi ale meşterilor din sat o tratau destul de aspru. Cât de rece avea să fie primirea pe care urma să i-o facă o membră a înaltei societăţi?

— Dumnezeule mare, unde ai fost toată noaptea?

Un bărbat cu umeri largi, îmbrăcat cu pantaloni strâmţi, traversă holul pentru a le ieşi în întâmpinare. Fruntea îi era acoperită de şuviţe rebele de păr negru. Şi, o secundă mai târziu, o observă. Privirea lui o măsură din creştet până în tălpi şi-napoi, oprindu-se asupra feţei. În mod clar, înfăţişarea ei era suficient de neîngrijită pentru a-i deturna atenţia de la celelalte însuşiri.

Ochii gazdei se mutară de la ea la George, după care se întoarseră în direcţia ei, în timp ce o sprânceană închisă la culoare se ridică uşor:

— Şi cu cine ai venit?

Tonul îi era la fel de senin ca şi privirea, cu o notă

speculativă mascată aproape impecabil în spatele faţadei relaxate. Aproape, dar nu perfect. Din cum arătau lucrurile, nu putea să tragă altă concluzie decât că-şi petrecuse noaptea cu prietenul lui.

— Aceasta este Isabelle Mears. Doamnă Mears, vi-l prezint pe Lord Benedict.

Auzind această minciună sfruntată, Isabelle aproape uită să-şi încline respectuos capul. Nu-i ceruse să mintă. Modificarea adevărului în faţa majordomului era una, şi cu totul alta o minciună spusă prietenului lui. Adevărul era că neadevărul o puse într-o lumină aproape la fel de proastă pe cât ar fi făcut-o adevărul, căci ducea la deducţia că-şi petrecuse noaptea comiţând adulter.

— Nu v-am mai văzut undeva? întrebă Revelstoke. Îmi păreţi cunoscută.

— Trăiesc în sat, milord. Poa' m-aţi văzut vânzându-mi buruienile şi leacurile. Cre' că i-am vândut şi soaţei Domniei Voastre.

Se străduise să imite modul în care vorbeau Biggles şi ceilalţi localnici, dar nu ştia dacă putea să menţină această şaradă prea mult timp. Accentul ei educat, de aristocrată, îi venea mult prea firesc. Upperton o privi printre pleoapele îngustate, însă ea preferă să nu îl ia în seamă. Dacă el putea să mintă fără să o prevină, şi ea putea să se poarte ca o servitoare, la naiba! În orice caz, ca servitoare avea mai multe şanse să treacă neobservată şi exact asta îşi dorea, în ceea ce-i privea pe membrii aristocraţiei. Să nu o ia nimeni în seamă. Să nu o judece nimeni.

Upperton îşi drese vocea, după care începu:

— Fiul doamnei Mears a dispărut. M-am gândit să-ţi cer ajutorul, fiind un membru influent al comunităţii sau măcar încă o pereche de ochi.

— Ba o să fac mai mult de-atât. Poţi să te bazezi şi pe ajutorul fratelui şi al cumnatului meu. Plus al oricăruia

dintre ceilalţi musafiri de la conac. Apoi, Revelstoke i se adresă lui Isabelle: Nu vă faceţi griji, doamnă! O să vă găsim băieţelul, teafăr şi nevătămat.

Femeia schiţă o reverenţă.

— Mulţumesc, milord.

— Daţi-mi voie să vă conduc în salonul de dimineaţă. Soţia şi sora mea o să vă ţină de urât.

— O, nu, milord. N-aş vrea să deranjez în niciun fel.

— Insist. O să vă treacă timpul mai uşor în compania cuiva.

Isabelle îşi muşcă buza de jos şi făcu din nou o plecăciune, pentru a-şi ascunde reacţia. Nu putea da dovadă decât de recunoştinţă, nicidecum de consternare. Ce o dăduse de gol atât de repede? Dacă ar fi fost cu adevărat o servitoare sau o femeie de rând din sat, o femeie care-şi câştiga traiul vânzând ierburile pe care le cultiva în grădină pentru câţiva bănuţi, nu i s-ar fi adresat niciodată cu „doamnă”, şi nici nu i-ar fi propus să îşi petreacă timpul cu soţia lui. Ar fi trebuit să o trimită la bucătărie, cu cei de teapa ei.

Dar nu, Revelstoke insistă şi, cu o mişcare din mână, îi arătă coridorul care ducea către spatele conacului. Isabelle nu avu de ales şi se lăsă condusă într-o încăpere aerisită. Plafonul înalt, boltit, era susţinut de bârne, iar lumina dimineţii se descompunea în mii şi mii de raze, strecurându-se prin două ferestre în formă de romb. În şemineu ardea vesel un foc sănătos. Aerul era împrospătat de mireasma unor flori de vară – caprifoi, levănţică şi trandafiri. Pe mai multe dintre mesele din încăpere se aflau buchete proaspăt aduse din grădină.

Pe fotoliile pereche de lângă ferestre stăteau două femei destul de apropiate ca vârstă de Isabelle. Una era blondă, cu ochii albaştri şi piele fără cusur, un adevărat giuvaer nepătat, demnă de orice sală de bal din înalta societate.

— Julia dragă… în mod surprinzător, Lord Benedict i se adresă celeilalte doamne – nu mai puţin frumoasă, însă părul mai închis la culoare şi tenul pe măsură făceau ca frumuseţea să îi fie eclipsată de cea a surorii ei. Aceasta e doamna Mears, din sat, şi-a pierdut băieţelul.

— O, Doamne! Soţia lui Revelstoke se ridică de pe fotoliu cu un efort, îngreunată de abdomenul umflat. Ce îngrozitor! Trebuie să facem tot posibilul să-l găsim şi să-l aducem înapoi.

— Chiar acum o să-i adun pe oaspeţii noştri, să pornim în căutarea lui, o informă Lord Benedict. Te-ar deranja dacă doamna Mears ar sta cu tine şi cu celelalte doamne?

— Nicidecum, insist să stai cu noi, interveni sora, al cărei nume încă nu fusese rostit.

Alte doamne? Da, bineînţeles, erau şi altele la conac. Cele două femei din faţa ei păreau destul de prietenoase, însă Isabelle nu îşi aducea aminte clar de ele, din vechea ei viaţă. Ceea ce era chiar ciudat… Măcar una din ele îşi făcuse deja cu siguranţă debutul în societate în timpul scurtului sezon monden pe care-l prinsese ea. Dacă niciuna din ele n-o recunoştea, putea avea o şansă – cel puţin până ce în salon urmau să-şi facă intrarea celelalte doamne.

— Te rog, ia loc!

Lady Benedict îi arătă un mic divan, aflat în faţa fotoliului ei. Isabelle se aşeză chiar pe marginea acestuia, neîndrăznind să se facă prea comodă.

— Biata de tine, rosti blonda. Cred că eşti moartă de îngrijorare. Cum s-a întâmplat de a dispărut?

— N-aş şti să vă spun. Am intrat la el în cameră să verific dacă e bine şi am văzut că nu mai era în pat.

— Dumnezeule mare! Îşi duse o mână la piept, în dreptul inimii. Răpit din aşternut!

Lady Benedict se aşeză lângă Isabelle şi îi luă mâna într-a ei. O, da, femeia era o sfântă!

— Şi nu ai auzit nimic?

— Nu, milady, mă tem că nu.

Isabelle strânse din dinţi şi se rugă în gând ca Lady Benedict să nu pună şi alte întrebări. Nu putea recunoaşte adevăratul motiv pentru care nu auzise nimic.

— Te rog, spune-mi Julia.

— Da, şi mie Sophia, adăugă blonda. Nu e cazul să ţinem la etichetă, având în vedere situaţia.

Isabelle nu voia în ruptul capului să plângă. Nu, în niciun caz! Nu avea niciun motiv să se lase impresionată de compasiunea pe care i-o arătau aceste femei, în condiţiile în care, odată ce aveau să afle adevărul, atitudinea lor urma să se schimbe complet.

— Iar noi cum să-ţi spunem? întrebă Julia.

— Isabelle. Îşi împreună mâinile în poală, pentru a le masca tremurul şi aşteptă reacţia celor două. Nu avea un nume prea comun şi era posibil să fi auzit bârfele legate de ea. Chiar dacă ea nu-şi aducea aminte de ele, se putea ca Julia şi Sophia să fi auzit de ea, din nişte motive deloc onorabile.

Expresiile îngrijorate ale celor două surori nu se modificară nici în cea mai mică măsură. Sophia luă un cadru de broderie şi începu să împungă cu acul în material. Julia ridică un clopoţel de pe masă, iar clinchetul acestuia răsună în spaţiul salonului.

— Imediat o să servim ceaiul şi poate că şi celelalte doamne vor veni cât de curând. Ele nu prea sunt obişnuite cu programul de la ţară…

Cu ajutorul lui Dumnezeu, poate că aveau să-şi petreacă toată ziua dormind, astfel încât ea să nu fie nevoită să dea ochii cu ele.

Căruciorul cu ceaiul sosi imediat, iar Julia îi puse o ceaşcă în mâini, împreună cu nişte biscuiţi proaspeţi, gem şi smântână grasă – delicatese pe care nu le mai gustase de şase ani, alături de ceaiul adevărat, de Ceylon. Nici nu-

şi închipuia cum ar fi putut tolera stomacul ei asemenea mâncăruri bogate. Nu când mintea îi stătea tot la Jack. Crescut cu pâinea bună făcută de Biggles şi alimente curate, de ţară, acesta visa mereu la prăjiturile cu glazură de la brutăria din sat. Iar Isabelle nu-şi putuse permite niciodată să-i cumpere. Rupse un colţişor dintr-un biscuit de casă şi îl fărâmiţă între degete.

Julia îşi stăvili fluxul de flecăreli şi se aplecă spre ea:

— Ah, ce-mi mai merge gura! Şi mintea ta e, bineînţeles, la micuţul tău…

— Mă gândeam cât de tare i-ar plăcea lui Jack un biscuit de-ăsta. Şi ciocolată… nu a băut niciodată ciocolată caldă. Îşi împinse farfuria deoparte: îmi cer scuze. Sunt convinsă că-s delicioşi, dar nu pot să înghit nicio fărâmă.

— E şi normal, o linişti Sophia. Eu, una, dacă ar fi să-l pierd pe Frederick al meu, sigur n-aş şti ce să mă mai fac. Şi-aşa mă simt rău, că l-am lăsat cu doica. De când s-a născut, nu l-am mai lăsat niciodată atâta timp singur.

— Câţi ani are? întrebă Isabelle.

— Face trei în noiembrie şi e atât de inteligent! Pentru o clipită, buzele i se relaxară într-un zâmbet plin de mândrie. Highgate l-a învăţat literele şi vrea ca, până la ziua lui, să ştie să se iscălească deja.

— Highgate? Isabelle închise gura înainte de a putea să mai scoată de la sine şi alte cuvinte.

— A, da, soţul meu. Zâmbetul Sophiei se lăţi şi mai mult. Îl cunoşti?

Numai după reputaţie, însă fără îndoială zvonurile care circulau pe seama lui erau exagerate. Dar, dacă bârfele cum că şi-ar fi omorât prima nevastă şi că, după aceea, începuse să trăiască precum un pustnic fuseseră suficient de răspândite încât să-i ajungă ei la urechi, oare despre ea ce se spusese? Ce fel de poveşti mai erau şi acum depănate pe după evantaie de dantelă sau mâini înmănuşate, în şoapte scandalizate?

„Vai, ce neobrăzată, Isabelle asta! Nu s-a dus pe continent, ca să vezi! Şi-a pierdut urma pe undeva pe la ţară, ca să-şi crească bastardul. Taică-său nu i-a dat nici măcar suficienţi bani cât să-şi ducă zilele. Nimeni nu mai vrea să aibă nimic de-a face cu ea, nici măcar rudele. Şi ce perspective avea! Era curtată de moştenitorul unui ducat, care avea s-o ceară de nevastă de pe-o zi pe alta, iar ea a dat cu piciorul la tot…”

Iar toate acestea erau adevărate. Dăduse cu piciorul la tot, dar – la vremea respectivă – nu se putea închipui trăind toată viaţa legată de omul acela. De modul acela de viaţă.

— Nu am făcut niciodată cunoştinţă, milady.

Isabelle se prefăcu a lua o gură de ceai. Bineînţeles că nu li se făcuse cunoştinţă. Nu când ea se ascundea într-un sat obscur.

Sophia – Lady Highgate – se aplecă spre ea şi îi puse mâna, într-un gest ferm, pe braţ.

— Gata, gata cu lucrurile de genul ăsta! Trebuie să ştii că eşti printre prieteni aici.

Isabelle nu avu prilejul de a răspunde pentru că, în momentul acela, mai multe alte doamne îşi făcură intrarea în salonul de dimineaţă. Invitate la petrecerea de la conac. Membre ale aristocraţiei. Isabelle îşi ţinu privirea aţintită asupra ceşcuţei de ceai pe care o avea în mână, în timp ce Julia şi Sophia le salutară pe nou-venite. Cu mare grijă, Isabelle se uită la fiecare, însă niciunul dintre chipuri nu i se păru cunoscut.

Apoi urmară prezentările inevitabile, în urma cărora avea să afle sigur dacă vreuna dintre nou-venite ar putea să o recunoască. Fetele abia ieşite în lume o salutară cu murmurele politicoase cerute de regulele etichetei. Henrietta şi Catherine Upperton o salutară cu o amabilitate solemnă. Doamna Upperton şi doamna St. Claire se uitară una la alta, fără ca fiicele lor să observe.

Isabelle îşi dădu seama că trebuia să stea cu ochii pe ele. În mod clar, ceva din ea declanşase în ele instinctul matern, care le anunţa că era ceva în neregulă. Fără îndoială, ele auziseră de adevăratul ei nume, chiar dacă nu făcuseră cunoştinţă cu ea până atunci. Destul de curând, sporovăială şi bârfele luară locul remarcilor compătimitoare la adresa situaţiei ei. Pe vremuri, o astfel de întrunire ar fi fost o încântare pentru ea. Ar fi schimbat şi ea amabilităţi cu celelalte, cât se poate de mulţumită. Când Catherine Upperton aduse vorba, cu un suspin grăitor, de fiul mezin al ducelui de Amherst, Isabelle îşi muşcă limba pentru a nu povesti cum, odată, îl surprinsese în grajdurile tatălui său, murdar de bălegar de cal din creştet până în tălpi. Îşi închipuia cum ar fi suspinat, scandalizate, cele două surori, însă nu putea recunoaşte a avea vreo legătură cu respectiva familie, la fel cum nu putea recunoaşte că aproape acceptase o propunere din partea fratelui lor mai mare.

— Şi… cu cine sunteţi înrudită?

Doamna St. Claire îşi ţinea ceşcuţa la jumătatea distanţei spre gură, cercetând hainele din pânză ale lui Isabelle, care în mod clar nu aveau nicio legătură cu moda pariziană. Isabelle nu purta rochii de muselină în nuanţe pastelate. Doar haine de lucru, în cu lori care ascundeau petele.

Tânăra se forţă să-i susţină privirea. Dacă bârfitoarele tot o numeau obraznică, atunci trebuia să înfrunte acest moment ca atare.

— Cu nimeni important.

— Locuieşte în sat, mamă, interveni Julia. A venit la noi să o ajutăm.

În ochii femeii în vârstă apăru o licărire ciudată. Nu era ceva clar, cum ar fi fost o scânteie de recunoaştere. Nu, era mai degrabă o străfulgerare de îndoială îndoită cu suspiciune. O mai văzuse undeva pe Isabelle, şi în mod clar

nu într-un sat din Kent. Doar că nu-şi putea aminti exact unde sau când.

Isabelle îşi dădu seama de toate acestea cât timp doamna St. Claire sorbi delicat din ceaşca ei şi o aşeză înapoi pe farfurioară.

— Şi de ce fel de ajutor aveţi nevoie?

Isabelle deschise gura, să-i răspundă, însă cuvintele îi rămaseră blocate în gât. N-ar fi vrut să atragă atenţia femeii acesteia asupra necazului ei. Dacă îi dezvăluia existenţa lui Jack, practic i-ar fi dat încă o bucăţică din tabloul complet al situaţiei ei, pe care nu-şi dorea deloc ca aceasta să-l pună cap la cap. Nu şi-o amintea pe doamna St. Claire din perioada de dinaintea izgonirii ei, însă cunoştea destul de bine genul acesta de persoană. Femei mai în vârstă, prinse într-un mariaj nefericit, care îşi petreceau timpul ascultând bârfe şi alimentându-se cu discuţii despre eşecurile altora pentru că asta umplea golul din vieţile lor şi poate, într-o oarecare măsură, aşa reuşeau să stea cu ochii şi pe soţii lor năbădăioşi.

Sosirea unei alte femei o salvă şi nu mai fu nevoită să răspundă. Un salut voios, un glas familiar. Inima îi tresări în piept. Imposibil! Se întoarse spre nou-venită şi inima parcă i se făcu de plumb. Chiar ea era. În cadrul uşii, nemişcată ca o statuie şi holbându-se la ea, se afla Emily Marshall. Verişoara sa.

Capitolul 9

— Tu!

Cuvântul se desprinse de pe buzele lui Emily sub forma unei şoapte uluite, Isabelle îşi simţi mâinile îngheţându-i dintr-odată şi aşeză cu grijă ceşcuţa deoparte, cât încă mai simţea contactul cu porţelanul.

— Ce cauţi aici? Emily înaintă în încăpere. Ce-nseamnă asta?

La o asemenea întrebare, isabelle nici nu ştia ce să răspundă.

Presiunea privirii celorlalte femei i se fixă pe umeri, ca o povară copleşitoare. Probabil că gazdele ei se uitau îngrijorate una ia cealaltă. Fără îndoială, Lady St. Claire îşi reprima un zâmbet batjocoritor, gândindu-se cu mare bucurie la cum avea să povestească. Această scenă savuroasă la toate petrecerile din sezonul monden.

Toate aceste reacţii erau doar presupuneri, totuşi. Isabelle nu şi putea desprinde privirea de la verişoara ei. În timpul scurs de la ultima lor întâlnire, Emily crescuse. Când izbucnise scandalul, era prea mică pentru a fi auzit totul de la rudele ei mai în vârstă, însă destul de mare pentru a afla bârfele de una singură. Pe la treisprezece ani, Emily devenise deja expertă în a asculta la uşi când adulţii discutau pe ton scăzut.

Verişoara ei stătea în faţa ei: înaltă, într-o rochie de muselină galben-pai cu aplicaţii din cea mai fină dantelă franţuzească.

După ultima modă, bineînţeles. Nimic nu era prea bun pentru cei din familia Marshall, atâta timp cât se ridicau la înălţimea standardelor lor.

— Trebuie să mi se dea o explicaţie.

Acest ordin, rostit ca şi cum tânăra s-ar fi adresat vreunui servitor, reuşi să rupă vraja care parcă le menţinea pe toate femeile din cameră într-o stare de încremenire. Julia făcu un efort şi reuşi să se ridice.

— Doamna Mears a venit din sat. Şi-a…

— Doamna Mears, zău aşa? Emily îţi ţinu privirea aţintită asupra lui isabelle. Ai păcălit vreun nefericit să te ia de nevastă? Sau le-ai minţit pe aceste doamne amabile?

— Ascultă ce-ţi spuneam, insistă Julia. A venit la noi să o ajutăm. Nu e cazul să o acuzi de minciună.

— Nu e nicio problemă, milady. Cuvintele calme ale lui Isabelle reuşiră să submineze tensiunea. Aceasta îşi ţinea privirea aţintită în pământ, pentru a nu vedea mustrarea de pe chipul Juliei când avea să audă această adresare formală. În situaţia dată, prefera distanţa oferită de formalism. Locul ei nu mai era în lumea aceasta. N-o să vă mai deranjez mai mult decât am făcut-o.

Se aplecă în faţă, pregătindu-se să se ridice în picioare cu toată demnitatea de care era în stare în acel moment. O mână aşezată pe umărul ei o opri. Întoarse capul şi văzu că Sophia traversase încăperea, pentru a se aşeza lângă ea, pe divan.

— Nu ne deranjezi câtuşi de puţin. Vocea contesei – în mod normal uşor întretăiată – căpătă inflexiuni de oţel: Eşti cât se poate de bine-venită să rămâi la noi. Dacă e vreo persoană care se simte jignită de prezenţa ta, aş spune că problema îi aparţine.

Isabelle clipi de câteva ori, dar senzaţia subită de arsură din spatele globilor oculari nu se lăsă alungată. În gât îi apăru un nod dureros, astfel că singurul răspuns posibil fi o mişcare scurtă de aprobare.

— Ar trebui să fie problema ei. Emily trase aer pe nas, cu o expresie extrem de încrezută, de arogantă, ţinându-şi bărbia sus şi buzele strânse. Nicio familie decentă n-ar primi-o în casă. Şi nici n-ar trebui.

Furia îşi croi, înflăcărată, drum către suprafaţă şi distruse nodul din gâtul lui Isabelle. Cum îndrăznea să zică aşa ceva? Dacă Emily şi-ar fi ţinut gura, ar fi putut trece de acest moment fără ca nimeni să afle. Dar scandalizarea habotnică a fetei nu făcea altceva decât să atragă atenţia asupra vechiului scandal. Ruşinea lui Isabelle arunca o lumină proastă asupra întregii familii Marshall, inclusiv asupra lui Emily. Ei bine, verişoara Emily fusese mereu o răzgâiată nesuferită.

— Vrei să sugerezi că gazdele tale nu sunt persoane

decente? În cazul ăsta, poate că ar trebui să pleci, înainte de a-ţi păta reputaţia impecabilă şi de a-ţi distruge şansele de a face o căsătorie potrivită.

În momentul în care Isabelle tăcu, dinspre una dintre doamnele din cameră se auzi un geamăt surprins. Prea târziu, îşi dădu seama că, în furia ei, uitase să-şi învăluie glasul în accentul legiunii în care se afla. Dicţia îi fusese pe cât de clară şi de precisă – o învăţase în copilărie, de la guvernantă – la exact acelaşi nivel cu cel verişoarei sale.

Pe obrajii lui Emily se formară două pete roşii.

— Dacă nu am atras atenţia unui pretendent potrivit, asta e din cauza scandalului care ne-a umbrit familia.

— Zău aşa? Ridicând din sprâncene, Isabelle se ridică rapid. Vrei să spui că tata nu s-a asigurat să muşamalizeze totul?

— Are metodele lui, după cum ştii foarte bine. Nimeni nu îndrăzneşte să aducă vorba de tine de faţă cu el, însă în lipsa lui… Emily flutură din mână, într-un gest de respingere. În lipsa lui, n-are cum să intervină.

— Şi, în tot acest timp, nimeni nu a găsit alt subiect de discuţie? Chiar vă sabotaţi singuri, ţinând bârfele de odinioară pe tapet? Pentru că altfel nu-mi închipui de ce faptele mele ar rămâne proaspete în mintea cuiva pentru atâta timp. Nu m-am plimbat prin lumea bună în ultima vreme. Am dus un trai foarte discret, departe de oricare dintre voi de ceva timp. Şi aş fi putut continua în acelaşi mod, dacă n-ai fi adus tu vorba de trecut.

Se opri să respire şi simţi în spate arsura privirilor tuturor celorlalte femei. O, da, acum chiar că o făcuse lată. Toată lumea avea să vorbească despre ea zile în şir, repetând povestea ruşinii ci şi adăugând că anii care se scurseseră de atunci o transformaseră într-o scorpie. Şi nici n-o să mai poată să-şi ascundă trecutul. Nu după izbucnirea lui Emily. Întâlni privirea Sophiei şi simţi un junghi adânc în abdomen. Aceasta era o contesă frumoasă,

care-i întinsese o mână prietenească, numai pentru a se trezi trădată…

Stătea în picioare lângă Isabelle, palidă şi mută, cu ochii însufleţiţi de un sentiment asemănător cu mila.

— Vă rog să mă iertaţi, murmură Isabelle. V-am deranjat întâlnirea prea mult timp.

Îşi îndreptă coloana, îşi înălţă bărbia şi porni cu paşi hotărâţi spre uşă. În drumul spre ieşire, nu întâlni privirea nici uneia dintre femei.

*

Când George puse piciorul pe prima dintre treptele impunătoare de la intrarea conacului Shoreford, soarele îşi începu se coborârea către orizont. După o noapte nedormită şi o zi de căutări temeinice, ar fi trebuit să fie extenuat. Cine şi-ar fi închipuit că un băieţel dintr-un mic sat putea să dispară chiar fără urmă?

Abia pe la sfârşitul după-amiezii dăduse de ceva care să semene cu un indiciu propriu-zis. Unul dintre grăjdarii de la han îi spusese că parcă auzise pe cineva mişcându-se prin întuneric. Cercetând podul grajdului, descoperise o batistă tivită cu dantelă uitată, însă aceasta ar fi putut să fi ajuns acolo în urma vreunui rendez-vous grăbit.

Şi totuşi, era mai mult decât găsise în tot restul zilei. Acum nu mai voia decât să dea ochii cu Revelstoke şi cu ceilalţi, pentru a-şi împărtăşi descoperirile. Dacă putea să-i dea lui Isabelle noutăţi care să-i ofere o speranţă, toate aceste ore de căutări nu fuseseră zadarnice.

Intră direct în biroul lui Revelstoke, aşteptându-se să-i găsească pe ceilalţi discutând despre descoperirile fiecăruia, cu câte un pahar de brandy în mână. Însă când trase uşa, se trezi într-o încăpere goală.

Ei, drăcie! Acum ce să facă? Nu putea să se prezinte în faţa lui Isabelle cu batista aceea, nu când aceasta

mirosea a trandafiri. Scoase bucata de pânză din buzunarul de la piept şi o mirosi din nou. Nu, nu se înşelase. Ce ciudat! Fostul proprietar al batistei avea aceleaşi gusturi la parfumuri ca şi fosta sa amantă. Vârî obiectul nesuferit înapoi în buzunar. Ultimul lucru de care avea nevoie era să-şi aducă aminte de problemele acelea.

Şi, dacă îşi petrecea vremea ajutând-o pe Isabelle să-şi găsească fiul, oare îşi putea totuşi rezerva câteva ceasuri pentru misiunea de a-i uşura pe câţiva dintre restul invitaţilor de ceva bani?

Trebuiau să-l găsească pe Jack, şi asta chiar repede, înainte ca petrecerea să ia sfârşit şi ca toţi creditorii să-i dea dea de urmă. Creditorii lui, printre care se număra acum şi Roger Padgett. Fratele lui Lucy. Scoase batista şi o adulmecă din nou. Ce şanse erau să fie vorba doar de o coincidenţă?

Prea mici să parieze pe ele, dar nu într-atât încât să le treacă cu vederea. La naiba, unde erau ceilalţi? Ar putea să se ocupe de ambele sale probleme la câteva mâini de *vingt-et-un* însoţite de o discuţie despre descoperirile lor. Ar fi putut să-şi distragă atenţia de la această preocupare, pe care Isabelle avusese dreptate să o pună sub semnul întrebării dimineaţă. Ce fel de gentleman ar li fost dacă i-ar fi ignorat necazul? Ce fel de *om?* Era cât se poale de firesc să simtă această pornire protectoare pentru o femeie e are avea probleme. Nu era aşa?

Închizând uşa biroului în urma sa, porni în direcţia sălii de bal, sperând că avea să dea de vreunul dintre tovarăşii săi de petrecere. Dar şi încăperea respectivă era goală. Lipsa notelor false care sa răsune în aer ar fi trebuit să-i arate clar că aşa stăteau lucrurile. Fără îndoială, surorile sale li se alăturaseră celorlalte doamne, afară. După-amiaza era caldă şi însufleţită de un vânt uşor, perfectă pentru o plimbare prin grădină sau pentru desenat. Mai mult ca sigur, domnişoara Abercrombie

găsise vreun model-două demne de atenţia sa.

Pianul îl chema. Nu, nu putea… Nu acum, când avea probleme mai importante pe cap.

Dar parcă-l dureau degetele din dorinţa de a atinge din nou clapele şi tânjea după sentimentul de pace pe care muzica i l-ar fi oferit. Să se piardă în voia melodiei preţ de câteva minute era o plăcere aproape la fel de mare ca un pahar de brandy. Stătuse în faţa clapelor chiar cu o seară înainte, iar Isabelle îi descoperise taina, însă nevoia se trezi din nou în fiinţa lui. A naibii dorinţă de a simţi melodia curgând prin el, în jurul şi în interiorul lui, pornind de undeva din profunzimile fiinţei sale, din spatele inimii, poate din zona în care se afla şi sufletul său.

Făcu vreo câţiva paşi să se îndepărteze, însă nu-şi putea lua ochii de la instrumentul muzical. Care ţinea să îl controleze mai mult decât oricare dintre amantele sale şi îl ademenea. Ba chiar îşi râdea de el. „Da, hai la mine! Ştii că vrei… Nu poţi să-mi rezişti.”

O, Doamne, da, sentimentul acesta, obsesia, bucuria asta… ceva ce încercase să îngroape în sine cu mulţi ani în urmă. Dar, ori de câte ori ceda în faţa ei – de când îşi satisfăcuse dorinţa cu o noapte înainte – îi răpea din nou libertatea şi îi cerea să se bucure de ea la lumina zilei.

Sala de bal era învăluită în tăcerea umedă de după-amiază târzie. Aici, la adăpostul pereţilor din piatră, nicio pală de vânt nu îndepărta apăsarea umidităţii din aer. Cizmele i se loviră surd de suprafaţa podelei când traversă încăperea, până la pian. Instrumentul domina această parte a încăperii, iluminat de un snop de raze care se strecurau oblic printr-o fereastră înaltă, care dădea spre apus.

Se aşeză pe scaunul pianului şi îşi trecu arătătorul peste suprafaţa netedă şi rece a unei clape. O notă, doar una. Sub atingerea lui, fildeşul se încălzi ca o făptură vie. Apăsă până ce clapa se coborî, iar puritatea notei răsună

prin spaţiu. Sol, cu nouă tonuri şi jumătate peste de. Ştia asta fără să fie nevoie să se uite, doar auzindu-i tonalitatea.

Închise ochii şi apăsă o altă clapă, apoi încă una. Cealaltă mână i se alătură primeia şi se lăsă în voia melodiei, creând contrapunctul, zvâcnirea notelor joase care să contrasteze cu clinchetul celor înalte. Muzica îl transpuse într-o altă lume în care nu exista decât armonia melodică, în care timpul era abolit, iar el se putea pierde…

— Dumnezeule, n-am auzit niciodată aşa ceva.

George tresări, deschizând ochii brusc, iar degetele îi căzură pe clape, scoţând un final cacofonic. Se făcu mic şi-şi lăsă braţele în jos, pe lângă corp. Henrietta se holba la el, cu ochii mari, de lângă standul de partituri, gol. Bineînţeles, el nu cântase vreo melodie care să se afle în vreunul dintre caietele cu note. Improvizase, lăsându-şi degetele să se mişte mai iute decât gândurile. Ar fi trebuit să se rezume la ceva de Mozart.

Privirea lui George trecu, pe rând, peste toate chipurile din încăpere – o mare de persoane se strânseseră în jurul pianului, cu expresii care variau de la şoc la curiozitate sau speculaţie. Ochii domnişoarei Abercrombie îl studiau printre pleoapele îngustate, ca şi cum i-ar fi refăcut deja portretul.

— Domnule Upperton, habar n-aveam că ştiţi să cântaţi atât de frumos!

Prudence Wentworth flutură din gene, fără a-l scăpa din ochi. George clipi de două ori. O, Doamne, cum de putuse să se lase luat de val chiar într-atât? Abia apoi îşi aminti că ar trebui să îşi plece uşor capul, în semn de mulţumire pentru complimentul primit.

— Ah, vă rog, nu vă opriţi! Mai cântaţi şi altceva, ciripi o altă domnişoară.

— Da. O a treia bătu din palme şi adăugă: Dacă s-ar întoarce şi ceilalţi domni, am putea să şi dansăm.

O făcuse lată. De-acum n-aveau să-l mai lase în pace. Al naibii impuls care-l împinsese să-şi dezvăluie taina! Ar fi trebuit să sfărâme pianul acela cu barosul, să-l transforme în aşchii de lemn, coarde contorsionate şi fărâme de fildeş. Îşi înăbuşi gândul şi se ridică de pe scaunul pianului.

— N-aş fi deloc politicos dacă aş continua, în condiţiile în care sunt atâtea persoane care ar putea să-şi demonstreze talentele. În mod clar, el nu intenţionase să şi-l expună pe al său. Făcu semn către scaunul gol: Vă rog!

Din public se ridică un cor de suspine, alcătuit din glasuri de femei. Niciuna nu îndrăzni să protesteze la o asemenea invitaţie, nu când mamele şi însoţitoarele lor erau cu ochii pe ele, vânând chiar şi cea mai mică abatere de la principiile etichetei. George îşi simţea ceafa cuprinsă de căldură. Deşi, în mod normal, îi plăcea să fie ţinta privirilor feminine, de obicei acestea se îndreptau spre el pentru reuşitele sale mai masculine. Cântatul la pian, aşa cum îl certase de-atâtea ori tatăl lui, nu era nicidecum o specialitate bărbătească. Ironia era că mai multe domnişoare îl fixau cu o admiraţie nedisimulată, cu obrajii îmbujoraţi de un entuziasm cast şi politicos. „O, Doamne, apără-mă!”

Se concentră asupra surorii sale, care se uita cu coada ochiului la el, având capul întors într-o parte. Oare cuta aceea de pe fruntea ei trăda suferinţă? Invidie? George i-ar fi cedat fără ezitare acest talent inutil, dacă ar fi putut.

Într-un final, domnişoara Wentworth se aşează în faţa clapelor şi se lansă într-o interpretare credibilă a unei sonate pentru pian scrisă de Beethoven. Degetele ei mai denaturau din când în când ritmul originalului – în mod clar, interpreta nu avea complexitatea sufletească necesară unei interpretări emoţionante – dar oricum înregistră mult mai puţine note false decât Henrietta.

George îşi aşternu pe chip ceea ce spera el a fi o

expresie de amabilitate senină şi se retrase, pas cu pas, sperând să poată ieşi pe uşă fără ca vreuna dintre invitate să observe. Deja pierduse prea mult timp. Avea nevoie ca bărbaţii să se întoarcă, şi asta repede, nicidecum să-şi petreacă restul după-amiezii cu un cârd de pianiste aspirante. Şi nici n-o zărise pe Isabelle printre ele.

— Să nu crezi că poţi să te furişezi afară aşa, nu când le-ai vrăjit de-a dreptul pe fetele astea.

George îşi înăbuşi un geamăt. Ultimul lucru de care avea nevoie erau cicălelile mamei sale de a se mai da încă o dată în spectacol. Era suficient de rău că le punea pe surorile lui să-şi arate mereu talentele. Plus că mama lui nu avea nicio strângere de inimă legată de acest subiect. Spre deosebire de tatăl lui, ei nu avea să i se pară că era cazul să-i critice priceperea într-ale muzicii ca fiind nedemnă de un bărbat.

— Mi s-a părut c-ar fi politicos să las şi pe altcineva să cânte.

Mama lui i se puse chiar în cale. Acum, că poziţia ei îl obliga să o privească direct în ochi, putea să-i vadă lacrimile care-i scânteiau sub pleoape.

— Niciodată, *niciodată* n-am auzit aşa ceva, şi chiar fiul meu! Cum de… îşi duse degetele la buze, pentru câteva clipe, după care îşi reluă întrebarea: Cum de nu te-am auzit niciodată cântând, mai ales că surorile tale sunt atât de pricepute?

George era hotărât să nu izbucnească în râs. Nu, n-avea să-şi permită una ca asta. Nu când mama lui era atât de convinsă că lucrurile stăteau chiar aşa. Nu când era atât de *emoţionată.* Îşi înălţă uşor umerii, într-un gest relaxat.

— Tata prefera să mă concentrez asupra altor lucruri. Pronunţă cuvintele cu grijă, pentru a fi sigur că vocea sa nu avea niciun dram de amărăciune.

— Vai, dragul meu, dacă aş fi ştiut… Aş fi insistat să

studiezi mai mult.

Ar fi putut să insiste cât voia, dar nimic nu l-ar fi făcut pe tatăl lui să se răzgândească în ceea ce privea preocupările potrivite pentru un bărbat. Se arătase de-a dreptul neînduplecat în această privinţă: jocurile de noroc, băutura, frecventarea damelor de consumaţie, ba chiar duelurile – dacă era nevoie – reprezentau viaţa de zi cu zi a unui gentleman. Pasiunea pentru muzică – cu excepţia situaţiei în care această iubire nu se manifesta sub forma unei predilecţii pentru cântăreţele de operă – era pentru femei. Bărbaţii care se complăceau în asemenea preocupare pentru muzică erau de-a dreptul suspecţi – anormali, chiar.

Iar George fusese întruchiparea unui fiu îndatoritor.

— Nu contează.

Ba conta, dar asta nu însemna că trebuia să mai răscolească trecutul. Nu când tatăl său plecase de mult pe lumea cealaltă, şi nu mai putea fi tras la răspundere pentru lipsurile sale. Cel mai probabil, mama lui nu ştia nici pe departe câte vicii avusese soţul ei. N-avea niciun rost să o tulbure şi mai mult dezvăluindu-le acum.

— Trebuie să dai un spectacol.

„O, Doamne, nu!” Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca toată lumea bună să se uite lung la el. Era destul de mulţumit să ştie i a îl considerau un libertin. Sufletele artistice, chinuite de emoţii profunde, nu aveau ce căuta la mesele de joc din tripouri şi prin cluburile pe care le frecventa el.

— Lasă asta pe seama lui Henny şi a lui Catherine.

Bărbia mamei sale se înălţă, semn sigur că avea de gând să-şi impună punctul de vedere.

— Am ceva mai urgent de rezolvat. Ceilalţi domni s-au întors?

— Încă nu. Dar nu înţeleg… E o petrecere, şi toţi tinerii s-au făcut nevăzuţi. Domnişoarele au fost şi-aşa

destul de supărate azi, chiar nu aveau nevoie de o după-amiază întreagă lipsită chiar şi de cea mai măruntă ocazie de a cocheta… îşi flutură palmele în dreptul feţei, ca şi cum simpla idee a unui asemenea necaz o făcea să o ia cu fierbinţeli. Apoi rămase nemişcată şi îl privi direct în ochi: Dacă stau să mă gândesc, şi tu ai lipsit toată ziua. Să nu-mi spui că tu i-ai convins pe toţi bărbaţii disponibili să se ascundă ca să evite reprezentantele sexului frumos…

— De fapt, mamă, ne-am petrecut ziua în căutarea unui copil dispărut.

Mama lui clipi de câteva ori înainte ca privirea să îi capete un luciu dur.

— E legat cumva de femeia aia… Mears, din sat? Ştii cine e, de fapt? După izbucnirea domnişoarei Marshall, am pus cap la cap toată povestea ei sordidă.

— Domnişoara Marshall? George o fixă pe mama sa cu o privire intensă. Ce legătură are Isabelle cu domnişoara Marshall?

— Din câte se pare – mama lui se smiorcăi, trăgând aer pe nas – domnişoara Marshall e verişoara femeii aceleia.

— Verişoara ei?

Răspunsul său era complet nepotrivit, însă mintea i se învârtea, copleşită de implicaţiile acestei dezvăluiri. Mama sa nu ştia nimic despre planurile din mintea sa legate de familia Marshall, şi numai Dumnezeu ştia că era cât se poate de hotărât ca lucrurile să rămână astfel.

— Da, verişoară primară. Femeia oftă: Şi eu, care credeam că o să faci o partidă reuşită. Ce influenţă ai fi putut căpăta…

Şi ce influenţă ar fi putut căpăta *ea,* ca urmare a căsătoriei lui. George se abţinu, însă, să facă această completare. Mama sa adăugă:

— Dar domnişoara Marshall şi-a scurtat deja vizita. Îţi aduci aminte, nu?

— Nu.

Nu putea rosti mai mult de-atât. Nu când inima îi bătea atât de tare, încât o simţea ca şi cum i s-ar fi urcat în gât. Şi parcă ardea, plină de un amestec de furie şi curiozitate.

— Familia a încercat să muşamalizeze totul, bineînţeles. O fiică de conte, să-şi distrugă viaţa aşa. Închipuieşte-ţi numai! Mama lui cătină din cap. În faţa lumii, au zis că a plecat să stea cu cine ştie ce mătuşă nevolnică sau aşa ceva, dar nimeni nu a crezut cu adevărat povestea asta.

Acesta era exact genul de subiect căruia George nu-i acorda nici cea mai mică atenţie, având în vedere că avea în centru îi domnişoară abia ieşită în societate. Conform ideilor tatălui lui privind ceea ce însemna un bărbat adevărat, el era interesat mai degrabă de femeile mai mature, mai experimentate, eventual văduve. Dacă vreo domnişorică se băga în bucluc şi dispărea din societate din această cauză, nici că îi păsa. Deşi poate că ar fi trebuit.

— Oricum, turui netulburată mama lui, acum nu pot fi de acord cu o asemenea partidă. Nu când ştiu ce s-a întâmplat cu verişoară-sa.

— Mă uimeşti. I se părea de-a dreptul şocant cum reuşea să pară atât de calm şi de controlat, când pe interior îşi simţea sângele clocotind. Furia ameninţa să iasă la suprafaţă cu fiecare bătaie de mimă. Dumnezeule mare, chiar mama lui! Copilul femeii a dispărut, continuă el. Am crezut mereu că eşti capabilă de o oarecare compasiune pentru necazurile semenilor tăi.

Buzele femeii se mişcară în gol preţ de o secundă-două. Apoi, aruncă o privire prin cameră, ca şi cum ar fi vrut să-şi aducă aminte de faptul că erau în pericol de a fi auziţi. Imediat, se traseră deoparte. Domnişoara Wentworth cânta în continuare, netulburată, dar oricum nu era cazul ca vreunul din ei să ridice tonul vreun pic.

— Nu fi ridicol! Bineînţeles că sunt capabilă de compasiune.

— Când îţi convine, vrei să spui. Având în vedere poziţia noastră socială, eşti ultima persoană pe care aş bănui-o să ţină nasul pe sus. Felicitări, mamă! Chiar m-ai surprins azi. Bravo! Te-aş aplauda, dar nu trebuie să facem o scenă, nu-i aşa?

Chipul femeii fu străbătut de o umbră trecătoare. George presupuse că se simţea întru câtva vinovată. Nu i se întâmplase niciodată să-şi îndrepte genul acesta de sarcasm împotriva ei. Nu avusese ocazia să o facă. Se tachinau mereu, cu voioşie, dar până azi nu îi vorbise nicicând cu răutate. Mai mult, emoţiile care-i înfierbântau inima îl mânau şi mai departe de atât. Să se repeadă direct la jugulară. Să răsucească lama cuţitului în rană. Să nu se oprească până ce nu avea să-şi fi anihilat adversara. Adică propria mamă. „O, Doamne!” Dar expresia femeii deveni dintr-odată de o fragilitate extraordinară.

— Te-ai culcat cu stricata aia, nu-i aşa? Şi, chiar dacă n-ai făcut-o, te gândeşti la asta. Ei, să te gândeşti bine, pentru că dacă încearcă să pună gheara pe tine… Glasul ei căpătase o tonalitate mai ridicată şi tocmai acum se opri pentru a-şi trage răsuflarea. Apoi îşi reluă ideea: Să n-o laşi pe femeia aia să te ducă de nas într-atât încât să o iei de nevastă, ai înţeles? N-o să tolerez ca în familia noastră să intre o persoană cu o asemenea reputaţie.

— Te rog să mă scuzi. George nu mai avea timp pentru intrigile de parvenire socială ale mamei sale. Trebuia să o găsească pe Isabelle. Nu numai că avea nevoie de ajutor pentru a-şi găsi fiul, dar era foarte posibil să-l conducă direct la Redditch.

Capitolul 10

George porni pe drumul care ducea către sat, bombănind în barbă. Emily Marshall era chiar o vacă, deşi această etichetă putea reprezenta o insultă pentru bovine. Ce tupeu, să-şi gonească verişoara de la conac! Totuşi, având în vedere din ce familie făcea parte, n-ar fi trebuit să fie aşa surprins. Chiar şi rudele mai apropiate o goniseră pe Isabelle de-acasă, lăsând-o să se descurce de una singură.

Cam pe la jumătatea distanţei până în sat, se întâlni cu Revelstoke. Acesta se afla în fruntea unui grup de bărbaţi acoperiţi de praf şi posomorâţi. La naiba, asta nu putea însemna decât că nici ceilalţi nu dăduseră de vreo pistă. George pipăi cu vârful degetelor bucata de pânză pe care o avea în buzunar.

— Aţi găsit ceva?

— Absolut nimic. Revelstoke îl prinse de umăr. Tu?

George clătină din cap. Nu i se părea că ar fi fost cazul să pomenească de batista găsită.

— Zău că nu înţeleg. Un puşti de şase ani e mititel, dar n-are cum să dispară pur şi simplu. Nu fără să se işte mare tărăboi.

— Te întorci să mai arunci o privire prin sat?

— Şi să vorbesc cu doamna Mears, zise George, încuviinţând.

Revelstoke aruncă o privire către ceilalţi şi îl întrebă pe un ton scăzut:

— E ceva între voi despre care ar trebui să ştiu şi eu?

— De care să fie nevoie să ştii tu? Sprâncenele lui George se coborâră, adumbrindu-i privirea. Absolut nimic.

— Mie, unul, mi se pare că eşti foarte implicat. De-abia ce ai cunoscut-o.

George aruncă o privire către ceilalţi bărbaţi. Fără îndoiala, unii dintre ei ar fi fost interesaţi şi de cea mai mică aluzie că Isabelle era dispusă să primească vizite.

Slavă Domnului că Leach nu se vedea pe nicăieri.

— Da, păi… N-ai cum să negi că e destul de arătoasă.

Măcar asta putea să recunoască. Prefera să ţină cele mai recente bârfe doar pentru el. Revelstoke avea să descopere destul de curând legătura lui Isabelle cu familia Marshall, însă George ar fi preferat să nu fie de faţă în momentul respectiv.

— A, da, chiar aşa. Revelstoke zâmbi larg şi adăugă: Iar acum te duci să îi alini suferinţa.

George îşi strânse pumnul.

— Soţia ta şi sora ei au avut aceeaşi idee. Şi nu prea mi se pare că e momentul de glume.

Zâmbetul afurisitului de Revelstoke se lărgi şi mai tare.

— Cum zici tu. Apoi redeveni serios: Spune-i că vom încerca din nou, mâine, şi că se poate baza pe ajutorul nostru oricât este nevoie.

— Deja am pierdut o zi. Va trebui să ne lărgim zona de căutare.

— Dacă trebuie, trebuie. Dar asigur-o că o să-i găsim băieţelul.

George porni din nou. Oricât i-ar fi plăcut, nu putea să-i facă nicio promisiune lui Isabelle. Copilul putea să fi ajuns deja până la jumătatea distanţei faţă de Yorkshire, şi numai Dumnezeu putea şti de ce fusese răpit. Cum era posibil ca un necunoscut să apară din senin din umbrele unui gard viu şi să răpească un copil de lângă mama lui? Era posibil oare ca Redditch să fie cumva în spatele dispariţiei băiatului? Genul acesta de manevră era exact genul de maşinaţiune pe care ar fi putut-o pune la cale unul ca el. Dar de ce, după şase ani?

Un bastard era, în fond, un copil al nimănui. Bunicul lui Jack n-ar trebui să-şi dorească vreo legătură cu el. Asta dacă nu cumva Redditch se hotărâse să o pedepsească pe Isabelle pentru ruşinea ei. Dar, în mod clar, acesta o

gonise deja din rândul familiei. De ce să aştepte alţi şase ani pentru a o pedepsi şi mai mult?

Poate că George voia să obţină ceva răspunsuri, dar avea să fie nevoie să acţioneze cu foarte multă atenţie pentru a le ob ţine. Isabelle era deja supărată pentru că fiul ei dispăruse. Fără îndoială, scena de dimineaţă, din salonul de la conac, nu reuşise decât să-i sporească agitaţia. Dacă era să ia în consideraţie reacţia mamei sale, domnişoara Marshall se dăduse în spectacol. Ce umilinţă pentru Isabelle! Ultimul lucru pe care şi l-ar fi de rit ar fi fost să-i sporească tulburarea aducând vorba de aspectele mai puţin plăcute ale secretelor sale de familie. Şi prefera să nu-şi analizeze prea temeinic motivele pentru care adopta această poziţie.

*

Încă o casă. Avea să mai întrebe la o ultimă uşă înainte de a se lăsa în voia disperării. Casa parohială se înălţă în faţa ochilor ei, o clădire mai mare şi mai bine întreţinută decât majoritatea celor din sat. Aleea care ducea la treptele de la intrare era mărginită de straturi de fiori atent îngrijite. Isabelle lăsă ciocănelul să se izbească de lemnul uşii, aşteptând să vadă ce-i rezerva soarta.

Doamna Weston răspunse la a treia bătaie în uşă.

— O, Doamne! E jumătatea de zi liberă a servitoarei, iar eu n-am apucat să fac altceva decât să răspund la uşă. Chiar dacă nu era o zi caldă, părul ei castaniu ca penele de pitulice îi încadra faţa lucioasă, în şuviţe umede de transpiraţie.

— Mă scuzaţi. Isabelle se opri exact la timp înainte de a face o reverenţă, ca şi cum ar fi fost o servitoare. Ce ridicol! Îl caut pe Jack. L-aţi văzut cumva?

— Îmi pare rău, nu. Aşa cum i-am spus şi domnului care a întrebat mai devreme.

Bineînţeles. Auzise acelaşi răspuns în toate celelalte case din sat, articulat cu diferite grade de răceală şi suspiciune. Versiunea doamnei Weston era oarecum neutră şi, astfel, părea aproape prietenească.

De undeva din casă răzbătu un geamăt slab. Doamna Weston aruncă o privire peste umăr, pălind.

— Te rog… băiatul meu!

Tot se simte rău?

— Chiar şi mai şi.

Isabelle îşi muşcă uşor buza inferioară. Oare greşise la prepararea leacului, sau starea băiatului era mai gravă decât o simplă indigestie determinată de un consum exagerat de dulciuri? În tonul femeii mai în vârstă nu detectă nicio notă de acuzare, dar asta s-ar fi putut schimba în curând. Dacă doamna Weston mai voia o doză din leacul acela, măcar putea să o ia de la Biggles.

— Cât de grav?

— Vezi şi dumneata.

Doamna Weston făcu un pas în lateral şi o primi pe Isabelle în casa parohială. Când păşi peste prag, lui Isabelle i se păru că pătrunde pe alt tărâm. De când sosise în sat, nu fusese niciodată la imită într-o altă locuinţă într-o vizită de curtoazie. În prăvălii, prezenţa ei era tolerată atâta timp cât îşi făcea cumpărăturile sau îi vindea săculeţii cu ierburi, dar nici măcar nevasta vicarului nu îi oferise măcar o ceaşcă de ceai.

Salonul era o încăpere cu mobilier destul de ponosit, cu draperii din brocart decolorat şi catifele fără formă, al căror material se subţiase de mult. În aer domnea o miazmă acră. Pe un divan zăcea un băieţel cu pielea albă, ţinându-se de abdomenul proeminent. Avea obrajii moi şi grăsuni, iar mâinile durdulii aveau gropiţe la încheieturile degetelor, ceea ce te ducea cu gândul mai degrabă la un sugar de şase luni decât la un băieţel de şase ani.

— Mami, mă doare.

Doamna Weston îi dădu bretonul blond din ochi.

— Ştiu, dragul meu.

— Sunteţi sigură că nu e nevoie să-l vadă un doctor? întrebă Isabelle.

La auzul cuvântului „doctor”, Peter Weston lăsă să-i scape un scâncet.

— Nu-l lăsa să mă înţepe!

Isabelle nu ştia ce să mai zică. În mod clar, starea băiatului era prea gravă pentru leacurile lui Biggles.

— Ce ai mâncat azi?

— A, mai nimic, răspunse în locul lui doamna Weston, şi în mod normal are o poftă de mâncare sănătoasă.

Din câte-şi dădea seama Isabelle, nu era chiar aşa, vizând mai degrabă tot felul de prăjituri şi biscuiţi.

„Băiatul ăla are nevoie de-o curăţare temeinică”, aşa spunea Biggles de fiecare dată când doamna Weston cerea leacuri de stomac pentru copilul ei. „Dacă l-ar pune să mănânce cum trebuie, nu s-ar mai văita tot timpul. Şi ar putea să-l lase să alerge şi să se joace, ca orice copil de seama lui. N-ar mai fi aşa molatic.”

Însă Isabelle nu putea să sublinieze aceste lucruri.

— Aţi încercat să-i daţi fructe confiate?

Peter se strâmbă imediat.

— Scârbos!

— Da, păi ar putea să te ajute să te simţi mai bine dacă guşti câteva.

Jack ar fi înfulecat cu mare entuziasm asemenea delicatese, din moment ce Isabelle nu-şi permitea să-i cumpere fructe. De asemenea, băiatul ei nu se plângea mai niciodată de dureri de burtică.

— Să o trimit pe Biggles încoace cu încă o doză de leacuri? o întrebă pe doamna Weston.

— Ah, ai putea?

Ieşită din casa aceea neaerisită, Isabelle traversă drumul şi porni pe străduţa care ducea la uşa ei. După o

noapte nedormită şi o dimineaţă plină de încercări, urmată de alte ore în care îndurase murmure de falsă compătimire, mişcări dezolate din cap şi uşi zăvorâte care nu se deschiseseră, era de-a dreptul epuizată.

Slavă Domnului că o avea pe Biggles, care putea să-i prepare o fiertură liniştitoare, pe lângă infuzia pentru Peter. Avea să-i ceară să-i adauge în amestec şi ceva care să o întărească. Avea nevoie de toată puterea de care era în stare, căci nu voia nici în ruptul capului să se odihnească până ce Jack n-avea să fie găsit. Băieţelul ei – din nou în siguranţă. Şi n-avea să-l mai scape vreodată din ochi.

— Iată-te!

Auzind glasul lui Upperton, Isabelle se întoarse, cu maxilarul încleştat. Expresia ei nu trăda nicio emoţie.

— Mi s-a părut că era mai bine să nu aştept la conac. Flutură scurt din mână: Nu după…

— Ştiu.

Bărbatul făcu un pas spre ea, cu braţele întinse, ca şi cum ar fi vrut să o apuce de umeri sau să o tragă într-o îmbrăţişare. O secundă mai târziu, şi le lăsă însă să cadă pe lângă corp. Nu, era mai bine să nu îi arate vreun semn de afecţiune sau vreun gest de alinare chiar în mijlocul uliţei.

— Mi-a povestit mama despre scandalul iscat. Pentru mine nu are nicio importanţă.

Isabelle refuză să ia în seamă această declaraţie. Era şi normal să nu conteze, din moment ce cunoscuse de la început situaţia ei.

— Ai descoperit ceva? Vreun indiciu?

Bărbatul îşi înclină capul brusc, cu buzele strânse.

— Nimeni nu a dat de niciun semn. Tu ai găsit ceva?

Isabelle expiră încet, iar umerii i se lăsară în jos, sub greutatea cuvintelor lui.

— Nimic. Nu înţeleg. De ce să…

Între sprâncenele lui George se contură o cută, iar acesta dădu din cap în direcţia casei.

— Nu e un lucru de discutat aici.

— Nu, bineînţeles că nu. Porni pe poteca dinspre intrare, dar se opri brusc în faţa uşii, aproape împiedicându-se de un coş mare din răchită. Un bilet de scuze, prins de pânza în pătrăţele care acoperea conţinutul îi arăta că darul era din partea Juliei Revelstoke şi al Sophiei Highgate. Ce naiba-i asta?

— Mie mi se pare a fi un dar de pace.

— Da, dar de ce l-au lăsat aici, şi nu lui Biggles?

Luă coşul şi îl primi în bucătărie, aşteptându-se să fie asaltaţi de Biggles, curioasă să afle noutăţi. Însă în încăpere era o linişte mormântală. Nu fu întâmpinată de aroma primitoare a pâinii, abia scoase din cuptor. Pe foc nu clocotea nicio oală cu tocană. Chiar şi focul aproape că se stinsese. Dintr-odată, simţi o greutate de plumb în stomac.

— Biggles?

Niciun răspuns. Tăcerea se întindea până sus, la bârnele tavanului, de care atârnau buchete de ierburi care înmiresmau atmosfera. Absenţa oricărui sunet parcă anula parfumul delicat.

— Crezi că a pornit şi ea în căutarea lui Jack? întrebă Upperton.

— Nu. Isabelle îşi duse vârfurile degetelor tremurânde la buze. N-ar fi plecat fără să ne spună.

— Nici n-ar fi avut cum, din moment ce am fost plecaţi toată ziua.

Corect, însă acest gând n-o liniştea nicidecum.

— Nu, ar fi stat aici. Pentru cazul în care Jack s-ar fi întors singurel acasă.

Upperton începu să se învârtă prin încăpere, căutând indicii.

— Nu ţi-ar fi lăsat vreun mesaj?

— Nu ştie să scrie şi să citească.

Glasul lui Isabelle tremură la intonarea ultimei vocale. Situaţia nu părea a fi deloc de bun augur, însă trebuia să fie sigură. Ignorând mormăielile de protest ale lui Upperton, Isabelle îşi strânse poalele în pumn şi urcă pe scara care ducea în pod. În lumina slabă a după-amiezii, zona de sub acoperişul oblic era învăluită în umbre. Sub bârnele acoperişului se afla o saltea din paie, pe care o cuvertură era întinsă cu la fel de multă grijă ca întotdeauna, însă cuiele bătute într-unul dintre stâlpi, de care Biggles îşi ţinea atârnate hainele pe care nu le avea pe ea, stăteau acum părăsite, dezgolite de veşmintele de bumbac şi stofă aspră pe care le susţineau de obicei.

Deci plecase. Gândul o lovi pe Isabelle ca un pumn în stomac, îşi duse antebraţul la frunte şi rămase aşa preţ de câteva secunde, trăgând aer în piept în mod repetat. Mai întâi Jack, şi acum Biggles. Dumnezeu ştia că Biggles se descurcase de una singură mult mai mulţi ani decât avea Isabelle în total. Aşa că sigur era bine. Trebuia să fie bine.

— Ce e? se auzi glasul lui Upperton, de la capătul de jos al scării.

— Şi-a luat lucrurile.

Răspunsul lui Isabelle fu o simplă şoaptă. Nu era în stare de mai mult de-atât. Inspiră adânc încă o dată, însă aerul refuza să-i umple plămânii. Simţea în continuare ca şi cum o mână invizibilă ar fi prins-o de gât şi încerca să o sugrume. Sub picioarele ei, barele scării parcă se legănau, aşa că strânse mai tare lemnul în mâini, până ce unghiile i se înfipseră în el.

Genunchii îi tremurau. N-avea cum să coboare în siguranţă. La urechi îi ajunse un zgomot continuu, ca un fâsâit. Upperton. Degetele sale se încleştară pe glezna ei.

— Hai, coboară acum, murmură bărbatul.

În orice altă situaţie, i-ar fi spus vreo două pentru obrăznicia de care dădea dovadă, însă gestul lui nu avea

nicio intenţie de a o seduce. Voia să o ajute să coboare de pe scară. Cumva, talpa lui Isabelle reuşi să găsească bara de dedesubt, apoi pe următoarea, până ce se trezi din nou pe podeaua neclintită. Păcat însă că genunchii ei refuzau să-şi facă datoria. Se clătină, însă Upperton o prinse cu un braţ solid petrecut pe după talie. Isabelle n-ar fi trebuit să se sprijine de el. Ar fi trebuit să stea pe propriile picioare, însă în momentul acesta, când şi Jack, şi Biggles dispăruseră, nu mai avea forţa necesară. Se lipi de pieptul lui şi îl lăsă să o susţină până ce nodul imens din gâtul ei avea să-i permită să respire.

Doar putea să accepte alinarea unei alte fiinţe preţ de câteva momente, la finalul unei zile grele, nu? Măcar atât putea să aibă, fără să plătească scump. Sigur Upperton n-avea să-şi ceară plata sub formă de favoruri, nu? Braţele lui se strânseră în jurul trupului ei, iar Isabelle lăsă să-i scape suspinul care-i blocase respiraţia atâta timp.

Avea să îşi permită acest moment pentru că avea nevoie de el, însă odată ce avea să ia sfârşit, odată ce bărbatul de lângă ea urma să-şi slăbească strânsoarea, trebuia să se îndepărteze şi să-l conducă spre ieşire. Nu putea să-l lase să se aştepte la ceva mai mult din partea ei, chiar dacă oricum era compromisă.

— O să-l găsim, mormăi George. Sigur o să-l găsim.

— Acum iată că va trebui să o găsim şi pe Biggles.

Detesta cât de slab îi suna glasul. Cu atât mai mult cu cât doamna Weston mai ceruse o doză din leacul acela pentru stomac.

Aducându-şi aminte de asta, Isabelle se retrase din braţele lui şi îşi trecu antebraţul peste ochi. Se duse la rafturile cu provizii şi începu să caute printre borcanele în care Biggles îşi ţinea ierburile uscate. Tătănească, salvie, vârnanţ. Unde era menta? Mâinile îi tremurau suficient de tare încât să răstoarne din greşeală unul dintre borcane,

care se prăbuşi cu zgomot şi se sparse. Atmosfera fu inundată de aroma puternică de anason.

— La naiba! Îşi împinse podul palmei peste buze, muşcându-şi carnea pentru a-şi înăbuşi un alt suspin, care pândea undeva în gât.

— Gata, gata! Upperton îi puse mâinile pe umeri. Stai jos!

— Nu pot. Trebuie să fac asta. Am promis.

— Ce să faci?

Bărbatul îi vorbea în continuare încet, pe un ton liniştitor.

— Băiatul vicarului e bolnav, iar doamna Weston are nevoie de o infuzie. Îşi împreună mâinile şi începu să le frământe. Biggles… în mod normal, Biggles face fierturile astea, numai că…

— Stai jos.

Îi apăsă uşor pe umeri, până ce o făcu să-l asculte şi să ia loc. Ca amorţită, Isabelle se aşeză pe banca din dreptul mesei. Degetele îi tremurau în continuare, aşa că-şi strânse palmele în poală, pentru a-şi ascunde tulburarea. Upperton găsi o mătură şi începu să adune cioburile de sticlă şi anasonul uscat. Upperton, cu o mătură în mână… ca un servitor.

— Ah, nu! Îşi mişcă picioarele, pregătindu-se să se ridice. Nu pot să stau cu mâinile în sân aici. Trebuie să…

— Stai acolo. Cu mişcări la fel de sigure ca ale unei menajere, se aplecă să adune cioburile în făraş. Adăugă: Ţi-aş face nişte ceai, numai că nu ştiu unde-l ţineţi.

— Nu mai am ceai adevărat. Îşi ţinea ochii plecaţi, privindu-şi mâinile, pe care şi le împreunase în poală. E un adevărat lux. Biggles face tot felul de infuzii. Dar…

— De ce ai nevoie pentru leacul ăsta al vostru?

— Mentă şi, şi… Mintea i se goli dintr-odată. Din memorie nu putea distinge decât imaginea unei bătrânici joviale, cu părul cărunt şi cea a unei crenguţe verzi, cu

frunze lunguieţe. O, Doamne, de când nu se mai simţise atât de inutilă – în afară de atunci când se născuse Jack, iar ea n-avea nici cea mai vagă idee cum să-l îngrijească? Iar Biggles o ajutase şi atunci. Îşi termină vorba: Nu-mi mai aduc aminte.

Upperton îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Ai mâncat ceva azi?

Isabelle trebui să se gândească bine înainte să răspundă.

— S-ar putea să fi ronţăit ceva la conac.

— Bine, hai să vedem ce-avem aici.

În coş. Isabelle uitase cu totul de el. Upperton dădu deoparte pânza în carouri şi scoase un borcan cu gem – de piersici sau poate de caise. Isabelle nu mai simţise pe limbă gustul dulce-acrişor al gemului de caise de-o veşnicie. Într-un alt borcan se afla un alt fel de dulceaţă, mai închisă la culoare, posibil mure. Urmară o pâine aurie şi o ulcică plină cu unt, împreună cu o bucată de brânză înfăşurată în hârtie maronie. Apoi, bărbatul scoase la iveală o tabletă maro-închis, de asemenea împachetată.

— Ciocolată. Isabelle făcu un efort să împingă cuvântul pe după nodul care i se formase în gât. O, Doamne, asta era pentru Jack. Julia îşi adusese aminte cum îi spusese la un moment dat că băiatul nu mâncase niciodată aşa ceva. Generozitatea de care dăduse dovadă îi provocă un junghi în inimă. Ah, cum o să le pot mulţumi vreodată?

— Ehei, asta ne-ar putea prinde bine.

Upperton scoase de pe fundul coşului o sticlă de vin de Burgundia. Cu un cuţit, îi scoase dopul şi aduse două ceşcuţe desperecheate. Vin fin în ceşti de ceai. Lui Isabelle îi venea să intre în pământ de ruşine. În mod evident, un bărbat ca el era obişnuit cu cupe de cristal.

Lichidul bogat, rubiniu, se revărsă elegant în vasele de ceramică. Tatăl ei ar fi fost oripilat de o asemenea

blasfemie.

— Prefer aşa ceva în locul ceaiului, oricând.

Bărbatul îi vorbea în continuare pe un ton senin şi relaxat, ca şi cum lui Isabelle nu i s-ar fi prăbuşit lumea în cap în ajun. Nu că ar fi luat totul în glumă, ci mai degrabă încerca să o facă să se simtă mai în largul ei, să alunge senzaţia de panică paralizantă care ameninţa să o sufoce. Upperton îi puse una din ceşti ui faţă.

— Dă-l pe gât.

Aroma vinului îi ardea nările. Era vin bun, gros şi tare, nicidecum licoarea aceea îndoită cu apă care li se servea de obicei domnişoarelor, sau poşirca pe care o cumpăra Isabelle de la han în rarele ocazii în care-şi putea permite un asemenea lux. Luă o înghiţitură mică, plină de precauţie. Aroma complexă îi arse limba cu intensitatea ei, iar lichidul i se duse în stomac, lăsând urme de foc.

Trăgând aer în piept cu zgomot, puse ceaşca deoparte.

— Nu mai sunt obişnuită cu vinul.

Bărbatul îi zâmbi larg înainte de a lua o duşcă sănătoasă.

— Foarte bine. Nu te opri! A doua înghiţitură e mai uşoară.

La îndemnul lui, Isabelle mai luă o gură, simţind cum i se sumeţea curajul, odată cu senzaţia de căldură din abdomen.

— Dacă nu sunt atentă, o să mi se urce la cap.

— Şi după o noapte nedormită… Rupse din pâine şi îi puse o bucată în faţă. Va trebui să-ţi păstrezi puterile.

Când întinse mâna după vasul cu unt, mai mult pentru a-i face pe plac lui Upperton decât pentru a-şi satisface pofta de mâncare inexistentă, ochii îi căzură pe un alt pachet. Ce altceva ar fi putut să-i trimită Julia şi Sophia? Îl trase către ea şi desfăcu hârtia. Pe masă se revărsară tot felul de fructe uscate – mere, smochine,

merişoare, stafide şi caise rotunde şi aurii.

— Caise uscate.

Exact de asta era nevoie. Îmbărbătată de vin, se ridică imediat de pe scaun. Cu degete tremurânde, împachetă din nou fructele şi ieşi pe uşă. Uliţele satului erau pustii şi liniştite, ocupate doar de umbrele din ce în ce mai lungi, iar Isabelle se întoarse la casa parohială fără să se întâlnească cu nimeni. Dacă Upperton o urmase, în mod clar se ţinea suficient de departe cât să nu-şi facă simţită prezenţa. Slavă Domnului! Chiar nu voia să-i explice doamnei Weston ce legătură avea cu el.

Bătu la uşă şi i se deschise imediat.

— O, Doamne! Chiar dacă soarele asfinţise, doamna Weston nu-şi schimbase rochia de zi.

— Să înţeleg că Peter se simte la fel de rău?

— Mă tem că da. Privirea doamnei Weston se aţinti asupra pachetului din mâinile lui Isabelle. În ochi i se ivi o licărire de speranţă. Mi-ai adus deja infuzia?

— Biggles… Isabelle îşi dădu seama că nu voia să-i explice dispariţia lui Biggles tot aşa cum nu voia să dea amănunte despre Upperton. Biggles nu e disponibilă momentan.

— Vai! Şi ea e bolnavă?

— Într-un fel. Isabelle îi răspunse lapidar, sperând că aşa avea să evite alte întrebări. Dar v-am adus astea. Împinse pachetul în mâinile doamnei Weston: Dacă puteţi să-l convingeţi pe Peter să mănânce câteva, ar trebui să se simtă mai bine mâine.

Doamna Weston desfăcu învelişul de hârtie.

— Nu ştiu… devine foarte dificil când nu se simte bine.

— Spuneţi-i că e un soi nou de bomboane.

— Dar asta ar fi… Doamna Weston făcu un pas înainte şi-şi coborî tonul: Dar asta n-ar fi adevărat.

— Nu neapărat. Caisele uscate sunt dulci. Ca şi

merele.

Soţia vicarului încă mai ezita.

— Luaţi-le, vă rog! O să-i facă băiatului mult mai bine decât infuzia aia.

Sau alt amestec de plante pe care Isabelle l-ar fi putut crea, în situaţia de faţă. De fapt, ce voise să spună era că aveau să-i facă mult mai bine lui Peter decât lui Jack. Nu, trebuia să-şi gonească din minte gândurile de felul acesta. N-ar fi servit la nimic să izbucnească iar în plâns, în pragul casei doamnei Weston.

— Trebuie să plec.

Se întoarse, însă nu înainte de a remarca modul în care doamna Weston se uita cu ochii îngustaţi către ceva aflat în spatele ei. Minunat! Nevasta vicarului îl zărise pe Upperton. Aşa, acum urmau să se stârnească tot felul de zvonuri şi de speculaţii. Fără îndoială, până dimineaţă tot satul avea să vuiască.

Isabelle îşi îndreptă spatele şi porni cu paşi demni înapoi spre stradă. Nu avea de ce să-i fie ruşine.

— Cred că m-a văzut.

Upperton se desprinse de poarta casei parohiale şi-i oferi braţul. Isabelle se uită lung la el, nedumerită.

— Şi dacă te porţi ca şi cum mi-ai face curte lucrurile or să arate mai bine în ochii lumii?

Bărbatul aruncă o privire peste umăr.

— Se uită la noi… e tot în prag.

— Bineînţeles că se uită. „Băgăcioasă femeie!” O să se tot uite până ce-o să se convingă că te primesc în casă.

— Şi-atunci n-ar trebui să-i oferim o privelişte chiar savuroasă, dacă tot nu ne scapă din ochi?

Dacă n-ar fi avut public, Isabelle s-ar fi oprit brusc în mijlocul străzii. Doar nu sugerase să… Upperton continuă:

— Sau am putea s-o dezorientăm total şi să facem o plimbare?

O plimbare. Ca şi cum ar fi fost vechi prieteni. Ca şi

cum Upperton i-ar fi făcut într-adevăr curte. Ah, de când nu mai avusese parte de asemenea plăceri simple, cotidiene. Dacă n-ar fi fost după o noapte nedormită şi după o zi extenuantă, ar fi fost tentată… Şi dacă nu ar fi fost atât de îngrijorată.

— Nu cred că e cea mai potrivită idee.

— Nu? Eu aş zice că e un plan minunat. Ai nevoie să-ţi iei un pic gândurile de la ce s-a întâmplat azi. Şi totuşi, adăugă bărbatul înainte ca Isabelle să apuce să protesteze, aş putea sugera alte mijloace de distragere a atenţiei…

Un val neaşteptat – şi în mod clar nepotrivit – de căldură i se cuibări în abdomen. Dar n-avea cum să facă aluzie la nimic necuviincios. Nu în situaţia de faţă.

„Te vrea ca amantă.” Isabelle îşi goni din minte acest gând. Nu era momentul să ia în calcul asemenea propuneri, mai ales că nu fuseseră pomenite.

— Distragerea atenţiei?

Poftim! Reuşise să repete aceste cuvinte, pe un ton perfect neutru. Mai mult de-atât ar fi însemnat să întreacă limita.

— Nimic indecent, să ştii, răspunse el repede. Îţi place să joci cărţi?

Cărţi? Atât? Doar jocuri de cărţi? Isabelle aproape că izbucni în râs.

— Îmi plăcea, pe vremuri.

— Excelent. Îi deschise uşa şi o ghidă spre bucătărie. Dar insist să mănânci un pic înainte. Trebuie să-ţi păstrezi puterile.

— Da, pentru că acum va trebui să o găsim şi pe Biggles, nu numai pe Jack.

Sub nicio formă nu-şi putea da seama cum de reuşea să-şi menţină glasul calm. Se lăsă pe banca de lângă masă şi se uită lung la pâinea de pe masă. Ar fi trebuit să o tenteze, dar bănuia i dacă ar fi luat o gură din acea coajă crocantă, ar fi fost ca şi cum ar fi mestecat rumeguş.

Upperton împinse vasul cu unt către ea, împreună cu cuţitul pe care-l folosise pentru a desface sticla de vin.

— Nu ţi… Se opri, ca şi cum nu-i plăcea deloc ce avea să spună. Nu ţi se pare ciudat că Biggles a dispărut aproape în acelaşi timp ca şi Jack?

Isabelle se opri în mijlocul eforturilor ei de a-şi unge pâinea cu unt.

— Ce te face să pui o asemenea întrebare?

Obrajii lui se înroşiră.

— Te rog să mă scuzi, dar eu abia am cunoscut-o pe femeia asta.

— Nu înţelegi. Isabelle nu-şi putu menţine tonul dur: Biggles nu s-ar implica în veci în aşa ceva. Când am descoperit că eram însărcinată cu Jack, mi-a salvat viaţa. Îi sunt profund îndatorată.

Bărbatul tăie o felie de brânză şi o puse pe farfuria ei.

— Ţi-a salvat viaţa?

— Când familia m-a gonit de-acasă. Îi făcusem de ruşine, înţelegi? Nu puteau să-mi permită să rămân acolo, să le pătez reputaţia.

Gâtul i se contractă subit, înăbuşindu-i cuvintele. Amintirea disperării pe care o simţise pe atunci i se materializă în minte, ca o umbră enormă, declanşată de perspectiva de a fi din nou singură.

— Dacă te-au dat afară fără niciun ban, cum ai reuşit să te instalezi aici?

Isabelle înghiţi în gol.

— Exact despre asta e vorba de fapt. Nu m-am instalat singură aici, ci Biggles m-a adus cu ea. Şi ea fusese dată afară. Concediată, fără recomandare. I-a fost milă de mine şi m-a adus cu ea.

Mai mult de-atât, Biggles o ajutase să-şi sustragă rochiile de bal din casa tatălui ei. Furt de-a dreptul, dacă ar fi fost prinse. Slavă Domnului că nu se întâmplase aşa,

pentru că veniturile obţinute din vânzarea acestora le asigurase cele necesare traiului de-a lungul anului.

— Să-nţeleg că şi-a permis să cumpere o casă din salariul pe care-l obţinuse lucrând ca servitoare în Londra?

— Casa asta a fost a surorii ei. Ea ne-a primit pe amândouă la ea. Între timp, s-a dus pe lumea cealaltă. Biggles n-a reuşit să o salveze. Isabelle închise ochii, asaltată de intensitatea acestei amintiri, Şi-aceea fusese o perioadă neagră, cu Jack sugar şi o boală cumplită făcând ravagii prin sat. Continuă: Dacă Biggles nu m-ar fi adus aici, ar fi trebuit să-mi vând de mult trupul.

Închise gura, pentru a-şi reţine restul declaraţiei – că era, totuşi, posibil să fie nevoită să facă acest lucru la un moment dat, dacă voia să supravieţuiască. Upperton putea să tragă singur această concluzie. Şi chiar asta făcuse, dacă încleştarea maxilarului şi cuta adâncă ivită între sprâncenele lui ar fi fost un indiciu.

— N-ar trebui să rămâi singură.

— Nu am de ales.

Glasul i se frânse la ultimul cuvânt. Fiul ei şi femeia care avusese grijă de ea ca o mamă – şi care îi arătase mai multă iubire decât rudele ei adevărate – dispăruseră fără urmă, într-o singură zi. Isabelle se uită lung la bucata de pâine din faţa ei, neatinsă, ca şi cum aşa ar fi reuşit să-şi potolească senzaţia de arsură din spatele globilor oculari.

Capitolul 11

George vârî în gură ultima bucăţică de brânză şi îşi împinse farfuria deoparte. Isabelle reuşise să mănânce forţat puţină pâine cu unt. Acum fărâmiţa între degete resturile de coajă, cu mişcări bruşte şi ritmice, ca o pitulice speriată. Privirea i se tot întorcea către fereastră.

Afară, soarele apusese de tot, punând capăt unei alte seri de sfârşit de august. Cerul senin îşi închidea nuanţa cu rapiditate, transformându-se într-o mare de întuneric.

— N-ar trebui să te întorci la petrecerea de la conac? întrebă Isabelle, încet.

Tonul ei trăda o oarecare tensiune, în aşteptarea plecării lui. Într-adevăr, legile nescrise ale bunei-cuviinţe îi impuneau să o facă, dar George ştia că femeia din faţa sa nu voia să rămână singură.

— N-am de gând să te las singură, să te otrăveşti cu propriile gânduri. Ideea de a o lăsa să-şi petreacă orele lungi ale nopţii fără alta preocupare decât să se gândească la singurătatea ei i se părea de a dreptul insuportabilă. Adăugă: Plus că ţi-am promis că o să-ţi distrag atenţia. Aş vrea să pot face mai mult de-atât.

— Ai făcut tot ce puteai, răspunse ea în şoaptă. I-ai implicat pe prietenii tăi în căutare. Nici c-aş putea cere mai mult.

— Revelstoke ţi-ar fi sărit în ajutor şi fără intervenţia mea. Ar fi fost suficient să te duci la el. George se ridică şi aprinse lumânările dintr-un sfeşnic, după care-şi vârî mâna în buzunar. Încă mai avea la el pachetul de cărţi pe care Leach îl lăsase pe masa de la han. Cu un gest relaxat, luă câteva cărţi din capătul teancului şi le vârî în mijloc. Ia spune… ce joc îţi place?

— N-am mai jucat cărţi de ani buni. Sunt convinsă că am şi uitat cum se face.

— Ce prostie! Lovi pachetul de cărţi de suprafaţa mesei, pentru a le aranja. Aşa ceva nu se uită niciodată. Care-i jocul tău preferat?

— *Whist.* Folosindu-şi degetul arătător, Isabelle trasă conturul de ceramică al părţii de sus a ceştii. Dar nu ştiu dacă ar trebui să jucăm.

George ştia că se gândea mereu la fiul ei, însă, în vreme ce noaptea se lăsa peste lume, n-aveau cu ce altceva

să-şi ocupe timpul până ce ivirea zorilor urma să le permită să-şi reînceapă căutarea.

— Este mai bine decât să stăm cu mâinile în sân, munciţi de gânduri.

Isabelle îşi ridică ceaşca până la jumătatea distanţei către buze, dar o puse înapoi pe masă fără să bea. Ceramica se lovi cu zgomot de farfuriuţă.

— Nu putem să jucăm în doi.

George se lăsă pe spate, întinzându-şi picioarele sub masă.

— Ba am putea, dacă folosim jumătate de pachet.

— Poftim? Isabelle se încruntă. Să scoatem două suite? Ar fi prea uşor.

Aha, deci jocul ar fi fost prea uşor! George schiţă un zâmbet. Era clar că îi stârnise curiozitatea. Poate că avea să o poată convinge să-şi lase deoparte grijile pentru o vreme.

În aerul dintre ei se iscă o tensiune care-l făcu să fie perfect conştient de fiinţa ei, la un nivel foarte instinctual. Nu de ea ca femeie, ci ca persoană pe gustul lui. Nici lui nu-i plăceau lucrurile prea uşoare – pentru el, cu cât un lucru era mai greu de obţinut, cu atât era mai preţuit în cele din urmă, fie că era vorba de un joc de cărţi sau de ceva mai complicat. Cum ar fi fost un pasaj muzical dificil care necesita ore întregi de exerciţiu până ce notele deveneau o prelungire a degetelor sale. Până ce acestea le reproduceau fără nicio sforţare din partea creierului.

Sau… o femeie. În mintea sa, se scuturǎ zdravăn, pentru a-şi reveni la realitate. De unde apăruse ideea aceea? Trebuia să se gândească exact ce anume o declanşase şi să exileze cauza în cele mai întunecate colţuri ale universului său interior, căci genul acesta de gânduri nu puteau decât să-l bage în bucluc.

— Şi mai zici că ai uitat cum se joacă, îi reproşă el.

Dacă Isabelle gândea aşa, probabil că şi pariase de

câteva ori la viaţa ei.

— Avem nevoie de toate cele patru suite pentru un joc cum se cuvine.

George îşi umplu din nou ceaşca şi luă o înghiţitură de vin.

— Am putea împărţi patru mâini şi apoi să jucăm doar cu două.

— Sau am putea să ne alegem cărţile.

— Şi cum să fie aşa ceva corect? Dacă fac pe gentlemanul şi te las pe tine să alegi prima, o să iei toate cărţile mari.

— Nu şi dacă facem cu rândul. Isabelle întinse o mână către el: Dă-mi mie pachetul. Îl puse între ei şi continuă: Eu aleg o carte dintre primele două, după care tu şi tot aşa până avem fiecare o mână completă.

— Dar o să ştii exact ce cărţi nu sunt în joc.

— Ca şi tine, dar nu vor fi aceleaşi cărţi. Clipi de câteva ori, apoi spuse: Dar, dacă vrei, putem să facem aşa: eu iau prima carte şi, dacă îmi place, o păstrez şi pe a doua o pun deoparte, fără să mă uit la ea. Dacă nu-mi place prima carte, pot să o iau pe a doua, dar asta îmi rămâne, chiar dacă e mai proastă decât prima.

— Ar putea merge. Şi cum am face cu atuul?

— Ultima carte e atu, exact ca la jocul obişnuit.

George zâmbi larg, fascinat de experienţa inventării unui nou joc.

— Şi pe ce jucăm? Pedepse?

— Pedepse? Bineînţeles, ochii ei se îngustară, bănuitori. Experienţa o învăţase să nu se încreadă în oameni. Dacă George voia să obţină răspunsuri, trebuia să abordeze problema într-un mod mai delicat.

— Ce fel de pedepse?

— A, nimic scandalos. Bine, dacă nu cumva preferi mize mai ridicate, nu se putu abţine să nu adauge.

— Chiar nu.

— N-ar fi ceva care să depăşească ceea ce eşti dispusă să dezvălui. Pentru fiecare punct, trebuie să răspunzi sincer la o întrebare.

— Şi eu ce-aş câştiga la fiecare punct?

George îşi permise un zâmbet de crai. Dacă Isabelle îşi închipuia că urmărea să-i smulgă câteva sărutări şi altele asemenea, poate că n-avea să-i bănuiască adevăratele intenţii.

— Poţi să spui ce vrei, iar eu o să mă supun bucuros.

La rândul ei, Isabelle schiţă un zâmbet despre care George nu ar fi putut spune cu prea multă convingere că-i plăcuse. Scânteierea aceea jucăuşă din ochii ei promitea tot felul de suferinţe. Pe rând, traseră cărţi din pachet. Metoda născocită de Isabelle se dovedi a fi teribil de ingenioasă. George putea foarte bine să-şi construiască o suită de o culoare şi să se trezească la final cu un atu diferit. Sau putea să ţină în mână un popă fără să aibă cum să îşi dea seama dacă asul era la ea sau în grămada de cărţi scoase din joc. Putea să încerce să numere cărţile şi să ţină minte culorile care fuseseră scoase în joc, însă asemenea strategii erau îngreunate de teancul de cărţi despre care nu ştia că fuseseră scoase din joc.

Pe măsură ce jucau, Isabelle se dovedi a fi chiar pricepută. Într-un joc adevărat, cu miză mare şi o parteneră ca ea, ar fi putut câştiga cu uşurinţă suficient cât să achite poliţele lui Summersby, plus o sumă frumuşică pentru el – suficient cât să-i instaleze pe Isabelle şi pe Jack într-un cartier respectabil din Londra şi să le angajeze un servitor-doi. Suficient ca ea să-şi ducă zilele într-un mod potrivit cu felul în care fusese crescută.

Isabelle îi trânti un atu peste ultima sa carte. La naiba, deja atinsese scorul necesar, ceea ce însemna…

— Ăsta e punctul meu.

Glasul lui Isabelle arăta clar cât de încântată era de performanţa ei.

— Ca să vezi, odată ce-ţi aduci aminte cum se joacă… Tânăra îşi sprijini bărbia în palmă preţ de câteva secunde, după care îşi schimbă poziţia pe bancă. Ei bine? Hai, loveşte cât poţi de tare şi gata!

— Vreau să te aud încă o dată cântând la pian.

La naiba, orice numai asta nu! Poate că muzica era forţa care-l conducea sufleteşte, însă nu era un talent pe care să-l împărtăşească cu o altă persoană. Şi, fiind o poruncă, nu putea să refuze. Îi promisese că putea să-şi aleagă orice.

— Cum să cânt, când nu am la ce?

— Poţi să te achiţi de datorie cu altă ocazie.

Pe de altă parte, aceste cuvinte sugerau că ar fi putut să se vadă din nou la Shoreford. Având în vedere cum fusese primită mai devreme, probabil că se gândea la o altă întâlnire în miez de noapte.

Cu un zâmbet larg, George îi întinse pachetul de cărţi. Le împărţiră pentru încă o mână. În timp ce jucau, George avu grijă să o studieze cu atenţie. Încet-încet, Isabelle începu să facă greşeli elementare, atacându-i asul cu un decar. La ultimul schimb, mâinile ei tremurau.

George câştigă ultimul schimb.

— Două mâini. Ceea ce înseamnă că trebuie să răspunzi la două întrebări.

— Prea bine. Stătea cu capul plecat şi mâinile împreunate în poală.

— Spune-mi… Nu putea ataca direct subiectul Redditch. Spune-mi ce te face să zâmbeşti.

— Ah…

Pentru o secundă, Isabelle păru pierdută. Şi chiar aşa era. În ultimele două zile, îşi pierduse fiul, îşi pierduse sprijinul în viaţă. Şi lupta din greu, zi de zi. Se lupta să fie acceptată în aceeaşi măsură în care se lupta să supravieţuiască. Mai devreme, George văzuse cu ochii lui reacţia sătenilor când îşi dădeau seama despre ce copil era

vorba. Imediat, chipurile li se înăspreau şi îl priveau bănuitor, exact ca şi majordomul de la conac, de dimineaţă.

— Păi... Jack... Glasul îi tremură, rostindu-i numele. Reluă: Lui Jack îi plac foarte mult poveştile. De obicei vrea să-i inventez ceva cu dragoni şi alte asemenea. Se tot juca cu degetul pe suprafaţa ceştii goale. Săptămâna trecută, eram prea obosită ca să mai născocesc ceva, aşa că m-am gândit că poate i-ar plăcea să audă despre Jack şi vrejul de fasole. Datorită numelui, înţelegi...

— Nu i-a fost frică de căpcăun?

— Nu, chiar deloc. Vreo câteva zile a tot tropăit încolo şi încoace strigând: „Ha! Hi! Hu!" Dar apoi, ştii ce mi-a zis?

George îşi propti bărbia în palmă.

— Nu, spune-mi!

— Mi-a zis că niciun căpcăun serios n-ar spune aşa cuvinte de papă-lapte. Isabelle aproape că izbucni în râs amintindu-şi, dar râsul îi rămase cumva în gât, iar de pe buze i se desprinse doar un sunet sugrumat.

George se aşeză mai bine pe banca de lemn. Ca şi jocul de cărţi, aceste întrebări aveau ca scop să-i îndepărteze gândurile de la dispariţia fiului ei.

— Mai ai o întrebare, zise Isabelle, uşor răguşită.

Ar fi trebuit să întrebe de Redditch, dar cum? Cum să deschidă acest subiect, fără să pară crud amintindu-i de o altă persoană dragă pe care o pierduse? Nu putea să facă asta, după câte necazuri îndurase deja.

— Poate că o să ţi-o adresez mai târziu, când o să am ocazia să cânt în faţa ta.

— Nu-ţi mai vine în minte nimic?

— Mi-o păstrez pentru ceva care să fie foarte, foarte scandalos.

Aşa. Las-o să creadă că nu voia altceva decât să flirteze.

— Şi acum n-ai nimic, nimic de întrebat?

— Bine, dacă tot insişti. Asta ca nu cumva să se spună vreodată despre mine că dau bir cu fugiţii când vine vorba de material pentru scandal. Începu să o privească făţiş, bătând darabana pe bărbie în timp ce buzele îi schiţau un zâmbet de animal de pradă.

Sub privirea lui, obrajii ei căpătară o nuanţă atrăgătoare de roz. Cu atât mai bine. Ultimele câteva zile nu făcuseră altceva decât să-i accentueze paloarea.

— Vai de mine! Isabelle îşi atinse baza gâtului cu vârful degetelor. La ce te gândeşti?

— Să-ţi răspund sincer, chiar dacă nu e o poruncă obţinută câştigând la cărţi?

— Da. Această silabă fu rostită sub forma unei note uşor răguşite, mult mai potrivită pentru discuţiile de iatac. Imediat, Isabelle îşi duse mâna la gură. O, Doamne, ce este în capul meu?

Vocea ei alunecă tremurat într-un registru alarmant de înalt la ultima silabă. Expresia senină dispăru brusc, iar ochii i se închiseră strâns. La naiba, aproape reuşise să-i distragă atenţia! Ba chiar ajunsese să creadă că ar fi putut să o facă pe mica şi rezervata Isabelle Mears să cocheteze cu el.

— N-ar trebui, murmură femeia, cu palma peste gură. Ce fel de persoană…

Practic, se topea în faţa lui. Toată stăpânirea ei de sine se risipea în faţa ochilor lui. Părea că un pumn îi strângea inima. Împinse în spate banca pe care stătea, se ridică şi ocoli masa.

— Te dai un pic mai încolo?

În mod intenţionat, îşi menţinu un ton lejer, împingând-o cu un umăr. Sufocându-se sub presiunea suspinelor, Isabelle se mută puţin, lăsându-l să se aşeze lângă ea şi să o cuprindă cu braţul. Îşi sprijini capul de umărul lui, iar una dintre mâinile ei mici se strecură de-a

lungul celuilalt braţ al bărbatului de lângă ea, până ce ajunse să se agaţe efectiv de el. Răsuflarea i se transformase într-o serie de suspine sacadate, iar trupul îi tremura incontrolabil, lipit de pieptul lui. Lui George i se părea mică în braţele lui, atât de mică şi de vulnerabilă, delicată, deşi puternică. Îl blestemă în gând pe Redditch pentru că o alungase în lumea largă, căci noaptea aceea dusese la situaţia asta – la momentul în care, din nou, Isabelle pierduse totul. O strânse mai tare şi-şi trecu degetele prin părul ei. Dacă ar fi putut, ar fi cruţat-o de toată această suferinţă.

Femeia se cuibări mai aproape, ascunzându-şi chipul în scobitura gâtului său, şi trase aer în piept de câteva ori, ritmic acum, ca şi cum i-ar fi savurat mirosul. Ca şi cum l-ar fi tras înlăuntrul fiinţei ei.

Simţea apăsarea sânilor ei pe piept. Involuntar, corpul lui reacţionă la apropierea ei, la corpul ei moale. O, Doamne, aproape că-i stătea în poală. Ba chiar l-ar fi putut simţi, apăsat de coapsele ei – coapsele acelea albe şi zvelte pe care ar fi vrut să le simtă în jurul taliei. Îşi înăbuşi un geamăt. Ultimul lucru de care avea nevoie Isabelle era să se apere de avansurile lui.

Femeia îşi înălţă capul, fixându-l cu ochii aceia mari, căprui şi luminoşi, puşi în valoare de lumina difuză a lumânării. Nu, strălucirea aceea era dată de lacrimile reţinute, nu de dorinţă. Buzele i se întredeschiseră. Dinţii i se apăsară pe suprafaţa cărnoasă a buzei de jos, iar în mintea lui năvăliră o mie de amintiri despre cât de dulce era capitularea acelor buze moi sub ale lui. Sub atingerea limbii lui.

Blândeţea reuşise să o convingă, însă acum mintea lui se concentră asupra unei singure întrebări: Cum ar fi reacţionat la un atac mai pasional? Căci aşa voia să o posede: dur, tare, copleşitor şi repede.

Însă numai un ticălos s-ar fi supus în faţa unui

asemenea impuls. Doar un ticălos ar fi profitat de vulnerabilitatea ei inocentă – căci, deşi adusese pe lume un copil, era în continuare inocentă. Doar un ticălos s-ar fi lăsat condus de pofte şi i-ar fi răpit această nevinovăţie.

Tânăra clipi, iar buzele i se întredeschiseră din nou. Vârful limbii i se aventură afară, iute. O nevoie înfierbântată îi străfulgeră vintrele bărbatului, dar se forţă să o strângă mai uşor. Probabil că îi simţi ezitarea, căci se apropie şi mai mult.

— Te rog!

Ah, drăcia naibii! Dacă avea de gând să-l roage cu glasul ăla slab şi întretăiat, era complet distrus.

— Isabelle…

— Te rog, am nevoie să…

Îşi lipi degetul de buzele ei, pentru a o opri de la exprimarea gândului.

— Nu e deloc o idee bună. Ar trebui să plec.

Dar n-avea cum să se ridice, cu ea aproape în poala lui, căci ar fi lăsat-o să cadă pe podea.

— M-ar distruge să rămân singură. Aceste cuvinte fură rostite pe lângă degetele lui, iar hotărârea lui se topi şi mai tare.

— Una e să ţii companie cuiva, şi cu totul alta să-l bagi în bucluc.

— Te rog, auzi din nou cuvintele, care-i pârjoleau întreaga fiinţă.

O secundă mai târziu, îi răpi dreptul de a alege, ca şi posibilitatea de a protesta. Îl prinse de revere şi îi acoperi buzele cu ale ei.

Sărutul ei… Doamne, sărutul acela! La cât de blând fusese primul lor sărut, acesta era la polul opus. Era antonimul cuviinţei şi al timidităţii. Era chiar dur, copleşitor şi rapid, exact cum îşi dorea el. Gura ei avea gust de disperare amestecată cu dorinţă, cu nevoie. Îi dărâmă zidul de hotărâre cu subtilitatea unui cal de curse

aflat pe ultima turnantă.

Palmele ei se lipiră de pieptul lui şi începură să urce către umeri. Simţi cum degetele ei trăgeau de… O, Doamne, îi desfăcea nodul eşarfei! Trebuia să o facă să încetinească, până nu îl făcea să se arunce şi el în gol, alături de ea. Poate că Isabelle căuta o cale de a se elibera de furtuna emoţională care o cuprinsese, dar era sigur că Isabelle urma să regrete dacă s-ar fi culcat cu ea – a doua zi dimineaţă, dacă nu cumva chiar din clipa în care aveau să fi terminat, revenind la realitate.

Îşi desprinse buzele de ale ei, însă gura lui Isabelle rămase lipită de obrazul lui, în timp ce degetele i se luptau cu eşarfa lui.

— Isabelle, reuşi el să îngaime, cu un glas aspru. Dumnezeule mare, sigur o să regrete ceea ce avea să facă – sau cel puţin anumite părţi ale corpului său. Isabelle!

Îşi puse mâinile peste ale ei, oprind activitatea febrilă a degetelor aprinse de dorinţă. Tremurau, fie de dorinţă, fie de disperare, n-avea cum să-şi dea seama nici el.

— Încet, nu fug nicăieri.

Isabelle îşi ridică ochii spre el, clipind: ochii aceia rotunzi şi întunecaţi erau uriaşi pe fundalul chipului palid. Vinul era de vină. Asta trebuia să fie explicaţia. Nu mâncase mai nimic toată ziua, iar vinul acela tare i se urcase la cap. Respiraţia ei îi mângâie buzele, ca un sărut fantomatic.

— Nu te opri! Am… am nevoie… nici măcar nu ştiu cum să zic. O să crezi că sunt o desfrânată.

— Şşşşt. George îi strânse mâinile, cu multă căldură. Ştiu de ce ai nevoie. Dumnezeu îi era martor că şi el avea nevoie de acelaşi lucru, dar din alte motive, motive pe care situaţia îi permitea să le ignore. De data aceasta, urma să dăruiască fără să ia nimic în schimb. Adăugă: îţi jur că n-o să facem nimic din ce-ai putea regreta mai târziu, dar va trebui să ai încredere în mine.

Privirea femeii se concentră asupra gurii lui, iar apoi îşi aplecă faţa spre el. Înainte să apuce să se apropie şi mai mult, George o întâmpină la jumătatea distanţei, cu o mângâiere mai blândă. Dacă voia încrederea ei, trebuia să o câştige, începând cu acel moment.

— Spune, Isabelle… ai încredere în mine?

Capitolul 12

Foamea copleşitoare de a se apropia de o altă persoană – de a simţi o bătaie de inimă alături de a sa – înăbuşi orice proteste ar fi putut născoci mintea sa. Tânjea după această evadare din realitate, oricât de efemeră ar fi fost. Iar dacă el putea să-i ofere asta fără să o forţeze să-şi rişte din nou virtutea şi reputaţia, cum să-l poată refuza?

Cum să poată să *nu* aibă încredere în el? Deja i se oferise toată, într-un impuls nesăbuit. Experienţele trecute ar fi trebuit să o înveţe să fie precaută, dar în momentul acesta, când pierduse tot, singurul lucru care-i putea alina sufletul era căldura intimităţii. Buzele lui lipite de-ale ei. Limba şi mâinile lui, căutând să-i scoată la iveală toate secretele. Piele pe piele. Şi, mai presus de orice, o pasiune care să o facă să uite de tot şi de toate.

— Da, am încredere în tine, deşi n-ar trebui.

Glasul răsună străin în propriile urechi, ca o şoaptă joasă, ispititoare, seducătoare.

Ca să vezi, asemenea replici ademenitoare ieşite din gura ei, când ea însăşi fusese victima aceluiaşi cântec de sirenă. Dar acum era ca şi cum toate mişcările îi erau controlate de altcineva. Altcineva sau altceva. În mod clar, nu era vorba de raţiune. Nu, undeva în interiorul ei se trezise o nevoie, o mică scânteie care aprinsese lemnele uscate pentru a le transforma într-o vâlvătaie de temut.

Raţiunea şi logica nu aveau nicio putere în faţa unor asemenea forţe. Şi nici conştiinţa. Nu voia să gândească, ci doar să simtă până ce senzaţiile aveau să preia controlul şi să anuleze tot restul.

— De ce n-ar trebui să ai încredere în mine?

Pentru că era un libertin. Pentru că farmecul lui o captiva pur şi simplu. Pentru că, în momentul acela, Isabelle îşi dorea ca aceste calităţi să nu o fi abătut de la calea cea bună.

— Poate că… îşi concentră privirea asupra materialului hainei lui, pentru a nu-l privi în ochi. Poate că aceea în care n-ar trebui să am încredere sunt chiar eu.

George închise ochii şi lăsă să-i scape un geamăt izvorât din adâncul pieptului.

— Nu spune aşa ceva! Îşi ridică palma către obrazul ei. Cuprinse de tremur, degetele îi atinseră pielea. Îmi zdruncini din temelii hotărârea de a-ţi respecta dorinţele.

Ce dorinţe? Isabelle nu-şi amintea să-şi fi exprimat vreo dorinţă. Buzele lui le acoperiră pe ale ei, dure şi impunătoare, înainte ca Isabelle să apuce să răspundă. Limba lui îi invadă gura şi o obligă să-şi reprime întrebările care i se înghesuiau în gât. O clipă mai târziu, le uitase cu totul, iar el o trase la pieptul lui. Îi zăpăci complet mintea până ce ajunse într-o stare în care nu mai reacţiona decât la negura sărutărilor lui. Se agăţa de el, plimbându-şi palmele peste umerii lui largi, peste spate, trăgându-l spre ea.

Da, da, da! Tânjea ca el să devină parte din ea, să o umple şi să şteargă trecutul, astfel încât să creadă într-un viitor mai luminos. Un viitor mai luminos? Asta era o exagerare. Cu un geamăt, George se desprinse, respirând sacadat şi fierbinte peste obrajii ei.

— Nu gândi! Îşi trecu un deget de-a lungul maxilarului ei, desenând o linie invizibilă peste gât până la punctul acela sensibil în care pulsul îşi trăda goana

incontrolabilă. Simte! Ai încredere… Ultimul lucru pe care l-aş vrea ar fi să-ţi fac vreun rău.

Dar avea să o facă, atunci când urma să plece. Şi exact asta va face – va pleca şi, astfel, îi va frânge inima. Îşi piti chipul în scobitura gâtului lui, iar îmbrăţişarea lui se strânse în jurul ei, ca o pătură caldă şi protectoare.

George îşi lipi pentru o secundă buzele de fruntea ei într-un sărut uşor ca o umbră, abia ghicit. Urmară alte atingeri uşoare, tot coborând. În colţul ochiului, pe pomete, pe lobul urechii. Isabelle închise ochii şi se lăsă în voia tandreţii, a afecţiunii simple din spatele acestor săruturi. Trăise singură atâta timp… Atâta timp, fără să simtă apropierea unui alt adult. Îmbrăţişările şi sărutările pline de entuziasm ale unui copil nu erau de ajuns. Doar un adult o putea cuprinde cu totul, o putea scufunda în această stare de bine. Se lăsă pătrunsă de ea. Avea să accepte orice fel de afecţiune pe care George i-o putea oferi. Să o primească şi să-şi dăruiască propriile simţiri. Trupul ei tânjea după siguranţa îmbrăţişării lui aşa cum plămânii aveau nevoie de aer.

Cu degete tremurânde, îi mângâie obrazul, apăsând ţepii mici ai bărbii de pielea ei, pentru a savura această apropiere de el. O căldură intensă şi umedă îi alunecă de-a lungul gâtului când George o atinse cu limba.

Degetele i se cufundară în părul lui. Ca o mătase caldă, şuviţele îi alunecau pe piele. Bărbatul se lipi şi mai tare de ea, îi muşcă uşor gâtul şi îşi continuă coborârea. Clavicula, punctul sensibil de la baza gâtului. Curba superioară a sânilor. Sfârcurile ei se întăriră imediat, ademenitoare, iar Isabelle îşi arcui spatele, într-o rugă mută de a primi mai mult. Dorinţa ca el să-şi umple palmele cu carnea ei, să o dezgolească pentru a o scălda în privirea lui, să-i sărute mugurii sânilor era atât de intensă, că devenise aproape o durere fizică.

Cu mişcări îndemânatice, bărbatul atacă năstureii de

pe umerii ei care îi susţineau corsajul. După care trase de şireturile de dedesubt. Balenele corsetului, odată dezlegate, se desprinseră uşor, împreună cu bretelele cămăşuţei. Aerul rece năvăli peste pielea expusă, iar sfârcurile i se întăriră, ca nişte boboci, implorând să li se acorde atenţie, să-i simtă buzele, limba, dinţii…

George trase adânc aer în piept. Isabelle deschise ochii şi descoperi că se uita fix la ea, cu ochii întunecaţi şi duri ca granitul, dar nicidecum reci. Nu, privirea lui o atingea ca o limbă de foc. Adânc în pântecul ei, o scânteie răspunse acestei chemări, stârnind o vâlvătaie.

Bărbatul îşi ridică mâinile, iar Isabelle trase aer în piept, aşteptând să-i simtă atingerea, tânjind după ea. Avea nevoie să fie atinsă. Însă degetele lui se opriră pe talia ei, ţinând-o ferm de-o parte şi de cealaltă. Înainte ca Isabelle să-l poată întreba ce făcea, George se ridică, mutând-o şi pe ea în acelaşi timp, înghesuind-o în aşa fel încât o obligă să se dea mai în spate. Simţi marginea tare a mesei împungând-o în posterior. Bărbatul o ridică şi o împinse până ce se trezi aşezată, iar faţa îi ajunse la acelaşi nivel cu al lui, însă privirea bărbatului era fixată asupra gâtului ei.

Din nou, George se apropie şi mai mult. Şoldurile sale înguste se poziţionară între genunchii ei, făcându-i să se îndepărteze. Mâinile i se strecurară de-o parte şi de cealaltă a şoldurilor ei, susţinându-şi greutatea şi ţinând-o prizonieră.

Nu că Isabelle ar fi avut vreo intenţie de a încerca să se mişte. Nu când umflătura din partea din faţă a pantalonilor lui se apăsa de cea mai intimă parte a corpului ei, arzând-o în ciuda tuturor straturilor de pânză. Nu când George îşi lăsă capul în jos, pentru a cuprinde cu buzele un sfârc dornic.

În acest moment, Isabelle scoase un ţipăt, o exclamaţie ascuţită cu inflexiuni de disperare. Cum reuşea

bărbatul acesta să aprindă un asemenea foc în ea? Nu-şi amintea să fi fost aşa – parcă toate reacţiile ei erau acum mult mai intense. Un nod dureros de dorinţă i se strângea adânc în pântece, la fiecare atingere prelungă a limbii lui.

George se aplecă şi mai mult, împingând-o pe spate, pe suprafaţa tare a lemnului. O, Doamne, o întinsese pe masa din bucătărie. Lângă ceştile acelea desperecheate, cu căuşurile pătate de rubiniul vinului. Sub ea se aflau cărţile de joc împrăştiate şi firimituri de pâine. Desfrânare absolută. Dar nu-i mai păsa. Tot ce voia era să primească mai mult. Mai multă plăcere. Mai mult din fiinţa lui. Până ce avea să o umple pe deplin.

Îşi împleti degetele în părul lui, trăgându-l mai aproape. Spatele i se arcui şi capul i se apăsa nepăsător de suprafaţa din lemn de stejar. Pentru o clipită, George se retrase, iar fierbinţeala răsuflării îi mătură carnea sensibilizată, ca un contact dur şi rapid. Ochii lui, întunecaţi de dorinţă, o înfierau cu intensitatea cercetării lor.

Rămânând în continuare complet îmbrăcat, se înălţa deasupra ei, cu părul răvăşit. Sub haina croită impecabil se ghicea puterea trupului său, ascuns de vesta aceea luxoasă, cu nasturi strălucitori, şi sub pânza fină a cămăşii. Putere şi muşchi bine conturaţi, îi simţise prin straturile de material. O mâncau degetele de dorinţa de a le învăţa textura, de a-i simţi pulsul prin piele, de a-şi plimba palmele de-a lungul cărnii înflăcărate şi a tendoanelor încordate, de a experimenta şi de a-l cunoaşte până ce aveau să înceteze a mai exista ca fiinţe separate, bărbat şi femeie. Până ce urmau să se mişte în cadenţa pasiunii.

Întinse mâna către legătura de mătase de la gâtul lui, pentru a termina de desfăcut prima dintre barierele textile care-i separau.

George îi prinse încheietura şi i-o ţintui pe masă, deasupra capului.

— Nu, Isabelle! Un colţ al gurii i se relaxă într-un fel de surâs, sau poate era o grimasă de durere. Am jurat să nu te las cu teama că s-ar putea să ai încă un copil. Dar sunt doar un om, nu-s de piatră.

— Vreau să mă conving cu propriile simţuri.

Aproape că nu-şi recunoscu propria voce. Cuvintele ei pluteau peste amândoi, şoptite şi ademenitoare, ca şi cum ea ar fi fost cea care seducea, ca şi cum ea ar fi fost cea experimentată. George închise ochii, străbătut de un fior puternic. Isabelle îi simţi cutremurarea în fiecare punct în care corpurile li se atingeau – încheietura mâinii, abdomenul, între coapsele desfăcute şi lipite de erecţia lui dură. Ceva pulsa între ei, însă nu-şi putea da seama dacă era corpul lui sau al ei.

— Nu în seara asta. Mi-am dat cuvântul şi, la naiba, am de gând să-mi respect promisiunea. Cum altfel aş putea să-ţi arăt că poţi să ai încredere în mine?

O, Doamne, atâta vorbărie despre încredere, când Isabelle numai la asta nu se gândea. Ar fi trebuit să-l asculte, să nu-şi asume din nou riscul de a rămâne grea, însă corpul ei emitea propriile pretenţii. Îşi aducea aminte senzaţiile trăite ultima oară, numai că… alături de el, totul era minunat. Stăruitor. Impetuos. De nestăvilit.

Era posibil ca, din nou, actul în sine să o dezamăgească, dar trebuia să cunoască, trebuia să simtă doar o dată cum era cu el. Îşi înclină uşor şoldurile. Greutatea dură a erecţiei o apăsă *chiar în locul acela,* exact în punctul acela sensibil, atât de sensibil. Expiră sub forma unui suspin prelung.

— N-o să te las nesatisfăcută, iubire. Ştiu exact ce-ţi doreşti. Aplecându-se, îi lăsă pe buze un sărut uşor ca un fulg. Ştiu exact de ce ai nevoie.

Femeia îl privi pe sub pleoapele pe jumătate închise. Vocea lui nu se schimbase nicidecum, dar era cu neputinţă să fi cedat atât de uşor. Nu după cât insistase asupra

încrederii.

— Cum?

George izbucni în râs – un mormăit senzual născut undeva în adâncul pieptului lui, care o făcu să vibreze.

— Biată fiinţă inocentă! Ar fi trebuit să-mi dau seama că maimuţoiul care te-a compromis nu a procedat cum trebuie.

— Aş zice că s-a descurcat destul de bine.

— Pentru plăcerea lui, poate, dar nu şi pentru a ta. Nu te mai gândi la el. Lasă-mă să-ţi arăt cum ar trebui să fie.

Ar trebui să fie. Ce cuvinte promiţătoare! Şi *el* îi promisese plăcere. Normal că o făcuse – dar era o promisiune pe care nu şi-o respectase. Dar George era altfel, cumva. O simţea în modul în care atingerile sale păreau a se concentra asupra ei, venerând-o. Şi o auzise în inflexiunile vocii sale când îi jurase.

Cum să refuze o asemenea ofertă? Cum ar fi putut să-l refuze orice femeie, întinsă pe masa grosolană ca un ospăţ, cu o sticlă de vin pe jumătate goală chiar lângă cap. Bărbatul acesta o savura deja cu ochii. Iar ea voia să fie devorată.

„Da.” Înghiţi în sec, pentru a-şi umezi gâtul uscat, însă cuvântul refuza să se facă auzit. Cu o mişcare slabă din cap, arătă că era de acord. În privirea lui se ivi o scânteie de foc, care-i stârni un val de foc în pântece. Muşchii interni se contractară instinctiv şi, fără să vrea, Isabelle îşi strânse coapsele de-o parte şi de alta a şoldurilor lui.

Cu un mârâit – nu exista alt cuvânt care să descrie sunetul feroce care-i ieşise din gât –, George îşi îndreptă spatele. Apucând-o de o gleznă, îi aşeză talpa pe marginea mesei. Atingerea degetelor lui îi arse pielea de pe gambă. Isabelle îşi cuprinse buza de jos cu dinţii. Când îi ridică poalele, aerul rece îi atinse jucăuş pielea de deasupra

marginii ciorapilor.

George îi aşeză şi celălalt picior la fel, lăsând-o deschisă, expusă, vulnerabilă, însă văzându-l cum o admira cu nesaţ, Isabelle fu invadată de o senzaţie bizară de putere. Bărbatul o ţinea aşa, ca sub vraja lui, în timp ce ea aştepta ca el să se achite de promisiunea din cuvintele, din ochii şi din atingerile sale. Expresia de veneraţie în stare pură de pe chipul lui – conturul buzelor, rigiditatea maxilarului, concentrarea din ochi – îi arăta clar adevărul. Era fascinat de ea.

Nu de o altă femeie, indiferent cât de experimentată, ci doar de Isabelle, cea care trăia în sărăcie, compromisă poate în ochii tuturor celor din lumea bună, dar nu şi în cei ai acestui bărbat. Nu, pentru el era preţioasă şi demnă de apreciere.

Isabelle se cutremură, străbătută de un fior care îi aminti că se afla întinsă pe suprafaţa dură a lemnului, şi îşi închise ochii, pentru a nu-l mai vedea. Expresia lui avea în substrat o emoţie nenumită, de o profunzime pe care Isabelle nu era încă pregătită să o conştientizeze, căci era periculoasă. Nu-şi putea permite să se îndrăgostească de un bărbat care, într-un final, avea să o părăsească şi să se întoarcă în sânul societăţii care pe ea o renegase.

Auzind scrâşnet de lemn pe lemn, deschise ochii. George trăsese banca lângă masă. Şi chiar acum se aşeza înaintea ei.

— Ce faci?

— Şşşşt.

Acest ordin nu fu mai mult de o simplă răsuflare fierbinte pe pielea sensibilă din interiorul coapsei, în timp ce George se aşeza confortabil direct în faţa… păsăricii ei. Cuvântul îi reverberă prin memorie. N-ar fi trebuit să cunoască un asemenea cuvânt. Doar amintindu-şi cum îl folosise *el* cu atâţia ani în urmă, îşi dăduse seama imediat cât de necuviincios era. Mai mult de-atât, era urât şi

murdar, exact aşa cum se simţise şi ea când el terminase cu ea şi o lăsase să-şi aranjeze fustele pe cât posibil, să şteargă sămânţa lui şi sângele cu furoul şi să se întoarcă în sala de bal, ruşinată de ceea ce tocmai făcuse, temându-se că toţi ceilalţi aveau să îşi dea seama imediat că era o uşuratică. Cum ar fi putut spera să ascundă una ca asta când mirosul eliberării lui îi rămăsese parcă impregnat în piele?

Nu, nu, n-avea să se gândească la noaptea aceea. Nu acum. Nu cu George. Nu când... Un simplu foşnet de ţesătură fu singurul avertisment pe care-l primi înainte ca atingerea fierbinte a limbii lui să treacă peste cel mai intim loc al corpului ei. Plăcerea, intensă şi pătrunzătoare ca o flacără albă, o străbătu din cap până-n picioare. Îşi arcui spatele, iar capul i se apăsă de blatul mesei. De undeva din gât îi ieşi un geamăt surd.

O, Doamne, ce nebunie era asta, să îndrăznească să-i guste locurile cele mai tainice? Mai mult ca sigur, era o depravare, un păcat, un lucru interzis. Nicio doamnă cuviincioasă n-ar trebui să permită asemenea mângâieri, dar ea nu mai era de mult o persoană cuviincioasă.

George îi apucă şoldurile, cu degetele împlântate în carne, şi o trase mai aproape. Următoarea mângâiere fu o atingere trecătoare, lungă şi voluptuoasă, de la baza deschizăturii până în partea de sus, până la locul acela care tânjea şi pulsa de dorinţă. El îl ocoli, cu o mişcare leneşă, iar presiunea din interiorul ei spori dintr-odată. Respiraţia i se transformă într-un şuierat.

George se opri pentru o secundă, îşi lipi buzele de pielea din interiorul coapsei ei, iar favoriţii îi zgâriară uşor carnea tremurândă. Isabelle îşi muşcă buza şi se încordă, aşteptând următoarea atingere, o atingere care nu veni. În loc de asta, un curent fierbinte, ca o briză, îi învălui toată zona inferioară.

Isabelle inspiră şi ţinu aerul în plămâni, în aşteptare.

Mâna lui se retrase de pe talia ei, alunecă de-a lungul coapsei, trecu prin spate şi apoi peste porţiunea interioară, trecând uşor peste cârlionţii ei, atât de aproape, dar prea suav. Isabelle scoase un gâlgâit de protest şi îşi ridică şoldurile. El o răsplăti trecându-şi dinţii peste pielea sensibilă din interiorul coapsei.

— Dacă e să facem asta cum trebuie, o să am nevoie de ceva îndrumare.

Femeia îşi înclină capul şi se ridică, sprijinindu-se pe coate. O, Doamne, cum stătea acolo, între picioarele ei, cu obrajii îmbujoraţi şi ochii arzând, cu umerii mişcându-i-se cu fiecare respiraţie chinuită. Ce mişcare decadentă, să se aşeze în faţa ei ca şi cum ar fi fost la un ospăţ!

— Îndrumare? N-am mai făcut niciodată aşa ceva.

George zâmbi larg, cu buzele arcuite într-un rictus jucăuş.

— Ştiu. Dar ai putea să-mi spui ce-ţi place. Ridică dintr-o sprânceană: Să înţeleg că nu-ţi place nimic din ce s-a întâmplat până acum?

Îşi lăsă capul în jos şi o gustă din nou. Limba aceea răutăcioasă, foarte răutăcioasă a lui îi încercui din nou *locul acela.* Ah, cum îi putea şti corpul mai bine decât şi-l cunoştea ea? Se lăsă pe spate şi se abandonă în voia senzaţiilor. Cum de ştia unde să o sărute, unde să o atingă în aşa fel încât plăcerea să o înnebunească de dorinţă?

— E ciudat, reuşi ea să îngaime printre gâfâituri. Nu m-am aşteptat să…

— Nu e chiar atât de ciudat. E cam acelaşi lucru ca un sărut.

Da, un sărut, însă ea nici nu visase că George avea să-şi atingă buzele de locurile ei cele mai intime. Simplul gând îi iscă un val de căldură care se repezi către partea de jos a corpului ei, fierbinţeală şi sânge fierbinte, însoţit de o senzaţie de vulnerabilitate şi de expunere care o înălţa cumva.

— Poate că e ciudat, murmură el efectiv, cu buzele lipite de carnea ei. Vibraţiile îi contorsionară muşchii pântecului, sporindu-i exaltarea. Dar e bine?

Bine! Un adjectiv atât de comun pentru a reflecta ceea ce trezea în ea. Nu era bine, era paradiziac – sau avea să fie, destul de curând. Doar cu limba, o împingea către o destinaţie necunoscută, iscând în ea o nevoie primară de a ajunge acolo. Curând, foarte curând.

— Nu te opri!

Bărbatul îşi lăsă un deget să alunece în interiorul ei. Isabelle scoase un ţipăt, iar muşchii ei interni se contractară în jurul lui. Se tot mişca în ea, la unison cu mişcările circulare ale limbii, trimiţându-i limbi de foc până în vârful degetelor. Plăcerea îi transforma simplul act de a respira într-o serie de gâfâieli sacadate.

— Mângâie-te, o îndemnă George.

Aceste cuvinte abia pătrunseră prin ceaţa de pasiune care o învăluia.

— Poftim?

George îi luă mâna şi i-o puse pe propriul sân. Acesta se umflă sub atingere, cu sfârcul semeţindu-se la contactul cu degetele.

— Da, Doamne, da! îngăimă înainte de a-şi lipi din nou buzele de carnea ei, trăgând aer în piept în acelaşi timp, trăgând-o *pe ea* în gura lui. Pe ea. O, Doamne, da, pe ea. Isabelle ştiuse că era posibil să o pătrundă, însă nici nu-i trecuse vreodată prin minte că el ar fi putut cuprinde în el părţi ale fiinţei ei.

Degetele lui zvâcneau tare în ea. Un al doilea o pătrunse acum, întinzându-se, în timp ce buzele lui îi prinseră mugurele de carne în care parcă se concentrase toată fiinţa ei. Isabelle se cabra şi se contorsiona sub mângâierile lui. Extazul în formă pură crescu şi tot crescu până în momentul în care femeia avu impresia că s-ar fi putut sparge în mii de fărâme. Coapsele îi fură cuprinse de

un tremur, iar plăcerea o străfulgeră până în tălpi.

Şi apoi, lumea se făcu fărâme. Corpul îi pulsa în jurul degetelor lui, plutind. Inspiră cu zgomot, surprinsă de intensitatea eliberării, fără sfârşit, până ce aproape leşină de plăcere.

O perlă de sudoare se scurse pe tâmpla lui George. Degetele i se prinseră de carnea de pe şoldurile ei, lăsând fără îndoială urme pe pielea delicată. Dar ea nu păru să observe. Încă mai tremura, pradă extazului.

Muşchii braţelor lui se contractară, pradă impulsului de a o trage la piept, pentru a o mângâia până ce avea să-şi vină în simţiri. În acelaşi timp, partea din faţă a pantalonilor părea gata să plesnească, sub apăsarea unei pulsaţii constante care îi amintea că el rămăsese nesatisfăcut.

Impulsul de a îşi desface nasturii de la pantaloni şi de a se împlânta în teaca ei îngustă i se războia cu voinţa de a rezista tentaţiei. Nu. N-avea să o facă. Măcar acum, putea să aştepte! Mai târziu, urma să-şi rezolve singur problema, cu amintirea a ceea ce tocmai se petrecuse în gând. Deocamdată, câştigarea încrederii ei era mult mai importantă decât satisfacerea poftelor sale. Dacă profita de ea acum, Isabelle n-avea să-l ierte în veci.

„Dar de ce îţi pasă?” Amuţi imediat vocea aceea cicălitoare din mintea sa. Îi păsa pentru că Isabelle merita ceva mai bun decât o tăvăleală rapidă pe masă. Îi păsa pentru că mai fusese păcălită o dată, cu rezultate dezastruoase. Ultimul lucru de care ar fi avut nevoie era încă un copil de crescut. Iar ultimul lucru de care ar fi avut nevoie *el* era încă un copil conceput în afara căsătoriei.

O, Doamne, îi păsa suficient pentru a o lăsa în pace acum, la naiba cu nevoile trupului lui! Mai presus de orice, îi păsa pentru că era vorba de Isabelle, femeia dură şi curajoasă dincolo de aerul vulnerabil şi de înfăţişarea delicată. Supravieţuise dispreţului societăţii şi îşi croise un

drum în viaţă aici, unde putea să-şi crească fiul într-o relativă linişte şi siguranţă.

— George?

Cu un foşnet de bumbac, femeia se ridică pe coate. Părul îi atârna în jurul feţei îmbujorate, iar ochii mari îi scăpărau. Avea corsajul desfăcut, lăsând la vedere sânii minunaţi, rotunzi, cu sfârcurile avântate, solicitându-i şi acum atenţia.

Gâtul i se uscă instantaneu. Ignorându-şi erecţia disperată, îi trase de panglicile rochiei. Nuanţa de roz a obrajilor ei deveni mai intensă, iar Isabelle se ridică în şezut, netezindu-şi poalele înainte de a se ocupa de încheierea corsajului.

— Nu ştiu ce m-a apucat. Îşi ţinea privirea aţintită în podea, iar degetele tremurânde tot scăpau şnururile corsetului. Ah, la naiba!

— Isabelle! George îi prinse chipul în palme şi îi înălţă bărbia până ce femeia îl privi în sfârşit în ochi. Îi spuse clar: Nu e nicio ruşine în ceea ce s-a petrecut între noi.

— Mă simt ca o mare neruşinată. Aruncă o privire prin încăpere, după care adăugă: Dumnezeule mare, pe masa din bucătărie! Dacă s-ar fi uitat cineva pe fereastră…

— Nu s-a uitat nimeni.

— Nu… îşi duse degetele la buze, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că erau în continuare la locul lor. Nu pot să-mi fac un obicei din aşa ceva.

— Din ce să-ţi faci un obicei? Din a avea parte de plăcere?

— E un lucru egoist. Nu ţi-am oferit nimic în schimb. Şi cum să pot să mă gândesc la mine, când Jack ar putea avea nevoie de ajutorul meu?

Glasul ei tremura periculos, cu accente de disperare. George o trase aproape, savurând zvelteţea trupului ei lipit de al lui, apăsarea sânilor ei pe pieptul lui, uşoara

rotunjime a şoldurilor ei. Doamne, putea să o ridice atât de uşor şi ar fi exact la înălţimea potrivită… Nu, nu. Trebuia să se concentreze asupra ei.

— Aveai nevoie de apropierea asta. Aveai nevoie să fii cu cineva. Şi încă mai ai. Iar eu n-am de gând să plec.

Capitolul 13

Isabelle se trezi din cauza unui uruit ritmic, bizar. Îşi simţea corpul ciudat de greu, ca şi cum s-ar fi aflat pe fundul unei fântâni cu apă caldă, care o ţintuia pe loc. Pânzele de păianjen ale somnului se lăsară date deoparte, iar ochii i se deschiseră. Lumina slabă a zorilor zugrăvea încăperea în nuanţe discrete de cenuşiu. Nu-şi aducea aminte nici măcar când se culcase, cu o seară înainte.

La un moment dat, era în braţele lui Upperton şi apoi… Upperton! Nu, nu mai putea să se gândească la el astfel. Nu după tot ce se întâmplase între ei noaptea trecută. Nu după ce îşi pierduse controlul sub atingerea măiastră a degetelor şi a limbii lui. Îi făcuse corpul să cânte de parcă ar fi fost un pian, scoţând la iveală note neverosimil de pure, de înalte şi de nebuneşti. Acum, George sforăia încetişor lângă ea – dormind peste pătură. Îşi ţinea un braţ peste ochi, pregătit să ţină la distanţă lumina soarelui de dimineaţă. Pieptul i se înălţa şi i se cobora într-un ritm constant, sincronizat cu uruitul slab care-i răzbătea de undeva din gât.

O, Doamne, cum reuşise să petreacă noaptea cu el fără să observe? Umerii lui laţi ocupau destul de mult spaţiu, pe salteaua de paie. De ce rămăsese aici, când ar fi putut să se odihnească în condiţii mult mai luxoase, la conac? „N-am de gând să plec.” Aşa îi spusese şi se ţinuse de cuvânt.

Obrajii şi bărbia îi erau presărate cu firele negre crescute peste noapte. Întinse mâna şi trasă cu degetul o linie peste suprafaţa aspră. Noaptea trecută n-o lăsase să îl atingă, dar acum voia să o facă. Ah, dacă ar fi putut să-i ofere măcar în mică măsură trăirile divine pe care i le oferise el…

Respiraţia lui deveni mai rapidă, însă apoi reveni la ritmul liniştit de dinainte. Isabelle îşi rezemă capul de braţul îndoit şi îl cercetă atent. Nu avusese până atunci ocazia de a-l privi de-aproape. Inspiră aroma lui oarecum străină, condimentată în acelaşi timp cu note care-i aminteau de mirosul de fum. Probabil că acest parfum i se impregnase deja în pernă. Păcat că nu se băgase sub pătură. Aşa, mirosul i-ar fi rămas în tot patul, iar ea ar fi avut o amintire a prezenţei sale aici, când el avea să se întoarcă în lumea lui.

Căci urma să o facă, într-un final. Poate că avea să-i dăruiască plăcere în repetate rânduri, dar n-o să rămână într-o lume în care nu-şi avea locul. Nu trebuia să uite asta. Să uite şi să-şi permită să se ataşeze de el.

Se dădu uşor jos din pat, iar cămăşuţa i se revărsă în jurul gambelor. Şi nimic mai mult. Nu avea nici măcar corsetul, nu-l simţea stânjenindu-i respiraţia, ceea ce însemna că el o ajutase să se dezbrace – îi dăduse jos rochia şi jupoanele, o vârâse în pat şi dormise alături de ea toată noaptea, îmbrăcat, ca un adevărat cavaler. Deşi fuseseră mult mai intimi de-atât, ar fi trebuit să fie extrem de stânjenită că extenuarea o făcuse să lase deoparte buna-cuviinţă şi să-i permită să o dezbrace, ca şi cum i-ar fi fost servitoare. Totuşi, în locul ruşinii, în piept îi înflori un boboc de căldură pentru bunătatea de care dăduse dovadă. Fusese foarte suspicioasă în privinţa intenţiile sale, însă dincolo de faţada de libertin, descoperise un om cum nu se poate mai cumsecade. Onorabil. Cinstit. Un om care-i ceruse să aibă încredere în el, şi se dovedise demn de ea.

O bătaie în uşă îi făcu inima să bată nebuneşte.

George îşi înălţă capul, clipind somnoros. Privirea i se aţinti asupra ei şi se lăsă apoi în jos. Pe chip i se întinse un zâmbet leneş, promiţător.

— Bună dimineaţa.

Prea târziu, Isabelle îşi aminti că nu purta haine decente, şi obrajii i se înfierbântară.

— Să nu uiţi la ce te gândeşti acum. Îşi trase braţul sub cap şi o admiră, continuând: Nuanţa asta de roz ţi se potriveşte de minune, şi orice amintire care te-a făcut să roşeşti aşa… vreau să mi-o povesteşti în detaliu.

— Termină, îl mustră ea. E cineva la uşă.

Bătaia în uşă se auzi din nou, de data asta mai puternică. Auzind-o, inima ei tresări, iar pulsul începu să-i zvâcnească mai rapid.

— Chiar aşa. Ai face bine să te acoperi şi să răspunzi, altfel musafirii ăştia matinali or să dea buzna aici şi-or să judece după capul lor situaţia în care ne aflăm.

Isabelle nu avea nimic care să semene cât de cât cu un halat, în mod normal, ar fi fost complet îmbrăcată până ce vreun vizitator i-ar fi bătut la uşă, dar de obicei nimeni nu se arăta atât de devreme. Lumina din încăpere arăta foarte clar cam cât era ceasul – nu trecuse nicio oră de la răsărit. Era oare cu putinţă să-l fi găsit cineva pe Jack? „Te rog, Doamne, ah, te rog, te rog să-l fi găsit teafăr şi nevătămat.”

Îşi trase un şal pe umeri, înfăşurându-l bine în jurul trupului şi îşi împinse cârlionţii rebeli spre spate înainte de a traversa bucătăria cu paşi grăbiţi şi a deschide uşa de la intrare.

— Milord… îngăimă, surprinsă.

Lord Benedict stătea dincolo de prag, lovindu-şi palma cu o pereche de mănuşi din piele. În spatele său, un cal masiv îi adulmeca florile, priponit de gardul scund care-i despărţea grădiniţa de drum.

Şi, din păcate, era singur.

— Iertare pentru vizita matinală. Lord Benedict schiţă rapid o plecăciune formală, ca şi cum s-ar fi aflat în vreun salon elegant, şi nu în faţa unei femei desculţe, dintr-o locuinţă sărăcăcioasă. Îl caut pe Upperton şi speram să ştiţi unde e.

— Ah! Obrajii îi ardeau, iar briza rece a dimineţii nu reuşea să-i ostoiască jena. Isabelle îşi lăsă privirea în pământ. O, da, ştia cât de vinovată părea, dar nici nu putea să se comporte altfel. *Chiar era* vinovată şi, în plus, deschisese uşa cu o înfăţişare răvăşită, ca şi cum tocmai ar fi luat parte la o tăvăleală.

— Dacă lucrurile ar fi stat altfel, nu aş fi îndrăznit să vă deranjez, continuă lordul, dar e vorba şi de fiul dumneavoastră.

O sută de întrebări i se îngrămădiră în gât, fiecare căutând să câştige întâietatea. Ar fi vrut să le strige pe toate, să-l înşface de revere pe bărbatul din faţa ei, să-l tragă înăuntru şi să-l oblige să-i ofere răspunsurile de care avea atâta nevoie. Numai că ştia deja răspunsul la cea mai importantă întrebare dintre toate. Jack nu fusese găsit, altfel Lord Benedict l-ar fi adus direct acolo.

Împlântându-şi unghiile în palmă, apelă la acea demnitate care îi fusese insuflată din fragedă pruncie.

— Vă rog, intraţi!

Făcu un pas în lateral, pentru a-i permite să intre, neputând să-şi ridice ochii dincolo de pieptul lui, de teamă că avea să vadă în privirea sa că o judeca. Ar fi trebuit să se obişnuiască de mult să fie privită astfel, însă i-ar fi fost greu să primească o asemenea critică din partea lui, având în vedere cât de bun fusese cu ea cu o zi înainte. Asta fără să ţină cont de cum se purtase soţia lui. Aşa că era indicat să se achite cât mai rapid de exprimarea recunoştinţei pe care le-o purta.

— Vă rămân profund îndatorată.

Rosti aceste cuvinte privind fix nasturii de alamă ai redingotei de călătorie pe care o purta oaspetele ei.

— Nicidecum! Nimeni n-ar putea sta cu mâinile în sân când e vorba de un copil dispărut.

Într-adevăr, nimeni. Oamenii de sat – vecinii ei – nu ridicaseră niciun deget să-i sară în ajutor.

— Nu mă refeream la eforturile de a-l găsi pe Jack, deşi vă sunt recunoscătoare şi pentru asta. Soţia dumneavoastră mi-a trimis un coş ieri.

Privirea i se duse către masa din bucătărie, pe care se aflau împrăştiate rămăşiţele mesei improvizate din seara precedentă. Cărţi de joc, firimituri şi ceşti cu resturi de vin roşu, toate abandonate în favoarea unor alte activităţi. Amintirea a ceea ce se mai întâmplase pe masa aceea îi implântă un junghi fierbinte în abdomen.

Doamne sfinte, şi ce importanţă avea? Dacă avusese nevoie de ceva alinare noaptea trecută nu era treaba nimănui altcuiva. De ce nu putea să-i spună mai repede care era adevăratul motiv al venirii sale aici şi ce ştia de Jack?

— Din ce mi-a spus Julia, a considerat că măcar cu atâta lucru să vă ajute, cu ceva mărunţişuri de la bucătărie.

— Pentru mine nu au fost mărunţişuri.

La naiba! Rostise aceste cuvinte pe un ton mai rece decât era cazul. Lord Benedict n-avea cum să ştie. Probabil că nu-i lipsise niciodată vreun lucru necesar traiului.

— Ce vânt te aduce aici, la aşa o oră?

Slavă Domnului că George intervenise! Slavă Domnului, chiar dacă îşi făcuse apariţia din dormitor, cu hainele boţite şi părul răvăşit.

— Numai tu eşti vinovat c-am sosit atât de devreme. Dacă ai fi venit la conac, am fi discutat omeneşte, la un pahar de vin de Porto, declară Revelstoke, pe un ton într-atât de relaxat încât ai fi crezut că făcuse vreun

comentariu despre starea vremii.

„A, da, plouă iarăşi. Lucru destul de obişnuit în sudul Angliei.” Ploaie, vânt, Upperton petrecându-şi noaptea într-un pat străin. Nimic ieşit din comun. Isabelle nu credea că obrajii i s-ar fi putut înfierbânta mai mult de-atât. Şi de ce, *de ce* nu spunea de ce venise, acum că trecuseră prin formalităţile cerute de regulile etichetei?

— Prezenţa mea a fost necesară în altă parte, replică George, pe acelaşi ton.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, ce aţi aflat despre băiatul meu?

Isabelle îşi puse mâna la gură o secundă prea târziu.

— Exact de-asta am venit. N-aveam nici cea mai mică intenţie să vă deranjez. Revelstoke îşi înclină capul în direcţia lui Isabelle, însă expresia îi rămase de nepătruns. Dar e o chestiune care vă priveşte direct. De fapt, mai mult pe dumneavoastră decât pe Upperton.

— Despre ce e vorba?

Isabelle strânse în pumn capetele uzate ale şalului pe care-l avea pe umeri. Materialul de lână, cândva aspru, devenise moale de la atâta purtat.

— Din câte văd eu, n-avem de ales, trebuie să lărgim zona de căutare. Ieri nu am găsit nimic, iar satul nu e prea mare.

George porni cu paşi iuţi către uşă.

— Îmi împrumuţi un cal, nu? Însă nu pe Buttercup. Sigur ai prin grajduri un cal cu un temperament mai docil.

— Am trimis deja oameni pe teren.

— O, nu! Isabelle îşi duse o mână la baza gâtului. Acum nu trebuie să-l mai caute doar pe Jack. Trebuie să o găsească şi pe Biggles.

Sprâncenele lui Lord Benedict se ridicară într-atât, încât ameninţau să se piardă sub bretonul său scurt.

— Biggles?

— E servitoarea ei, îl lămuri George.

— Nu este servitoarea mea, insistă Isabelle. Ţi-am spus… Se întoarse către Revelstoke, înfigându-şi din nou degetele în materialul moale al şalului şi frământându-l, într-un gest nervos. Măcar aşa n-avea să se dea de gol că tremura. Îşi reluă explicaţiile: O cheamă Lizzie Biggles şi presupun că arată ca o servitoare de rând sau ca o bunică de la ţară. M-a primit să locuiesc cu ea, dar acum a dispărut şi ea.

Revelstoke îşi trase mănuşile prin căuşul celeilalte palme.

— În acelaşi timp? Şi nu vi se pare deloc suspect?

Isabelle îşi înăbuşi impulsul de a ţipa.

— Nu, nicidecum. Am locuit cu ea încă dinainte ca Jack să se nască. Dacă-i voia răul, nu credeţi că aş fi observat până acum?

Lord Benedict se uită dincolo de ea, la George, care nu scoase niciun cuvânt.

— Nu credeţi că s-ar putea să o găsim acolo unde e Jack?

— Nu înţeleg de ce sau cum ar fi posibil una ca asta. A dispărut abia ieri şi, dacă ştia unde se află Jack, nu s-ar fi îndurat să nu-mi spună. Isabelle avea propriile suspiciuni despre ceea ce ar fi putut-o face pe Biggles să plece. Vinovăţia, căci Jack fusese răpit chiar de sub nasul ei. De sub nasul tuturor. Adăugă: Nu pot să o consider vinovată. *Pur şi simplu nu pot.* Nu când eu nici măcar nu eram aici.

Aşa. Îşi exprimase cu voce tare greşeala, iar cerul nu i se prăbuşise în cap. Nu, pământul continua să se învârtă, cel mai probabil pentru a lăsa ideea aceasta să continue să o tortureze.

— Credeţi că a plecat în căutarea lui, de una singură? întrebă Revelstoke. Aveţi vreo bănuială unde s-ar fi putut duce?

Isabelle îşi storcea creierii pentru o idee.

— Are o prietenă la care se ducea din când în când,

în Sandgate, dar de ce s-ar duce acolo ca să-l caute pe Jack…

— În regulă, acolo ne ducem. George îi puse o mână pe umăr. Tu şi cu mine.

Isabelle se uită în ochii lui. Voia să-şi caute fiul. Măcar Biggles putea să se descurce de una singură. Însă ceilalţi bărbaţi porniseră deja.

— Chiar asta cred c-ar trebui să faceţi, declară Revelstoke. Aşa o să aveţi o ocupaţie cât aşteptăm vreo veste.

*

George ar fi vrut să meargă cu trăsura la Sandgate. În ciuda norilor cenuşii pe care vântul îi îngrămădea pe cer, Isabelle insistă să o pornească pe jos.

— Când se duce în vizită, Biggles merge mereu pe jos şi se întoarce abia pe seară, sublinie femeia. În plus, la cum arată drumurile, o să ajungem mai repede pe jos. Pe poteci, drumul este mai scurt.

Dacă ar fi mers călare, ar fi ajuns mai repede, însă George nu rosti acest argument. Călăria nu era punctul lui forte, chiar dacă Revelstoke ar fi putut să le împrumute două mârţoage. Dacă mergeau pe jos însemna c-ar fi petrecut mai puţin timp stând cu mâinile în sân, aşteptând veşti. Un lucru pe care putea să-l înţeleagă era nevoia de a acţiona într-un fel sau altul, de a simţi că îşi aduceau contribuţia la găsirea lui Jack.

Până ajunseră la marginea oraşului, picioarele sale deja protestau faţă de lungimea acestei plimbări. Pe spinarea lui Buttercup, călătoria ar fi fost mai plăcută – şi trebuia să ţină cont şi de drumul de întoarcere.

Vremea se schimbase, în defavoarea lor. Un vânt muşcător biciuia apele din Canalul Mânecii, iscând valuri cu creste înspumate în timp ce, deasupra lor, cerul

căpătase o nuanţă plumburie uniformă. În depărtare, rafale cenuşii de ploaie bombardau apele mohorâte.

— Aş fi în stare să pun rămăşag şi pe ultimul ban din buzunar că n-o să ajungem acasă cu hainele uscate, mormăi.

Isabelle îşi încovoie umerii sub şalul pe care-l purta.

— Dacă merge cineva către Shoreford, poate i se face milă de noi şi ne ia în căruţă.

George aruncă o privire de-a lungul drumului care şerpuia pe tot malul abrupt până la plaja cu pietricele. Dacă lua în considerare cât de circulat era drumul în momentul acela, speranţa ei era cu totul nefondată. În afară de grupurile de case între care se întindeau terase înverzite, pe panta dinspre Canal, întreaga zonă părea cu totul şi cu totul pustie. O privelişte tristă, având în vedere că era august, şi oamenii de o anumită condiţie ar fi trebuit să fie în vacanţă. Dacă se întâmpla vreodată ca vreun grup de aristocraţi la modă să onoreze promenada din acest orăşel, în mod clar astăzi nu era cazul. De-a lungul ţărmului nu se zărea nicio persoană cu stare, îmbrăcată în haine colorate.

— Se pare că, totuşi, cei mai mulţi dintre oameni au avut înţelepciunea de a nu pleca la drum pe-o astfel de vreme.

Isabelle îşi muşcă buza inferioară.

— Şi cei care au plecat în căutarea vreunor veşti despre Jack? Nici ei n-or să ajungă prea departe, şi dacă ar fi fost pe undeva vreo urmă…

Nu era nevoie să-şi termine fraza. O ploaie zdravănă ar fi şters orice urmă. Asta ca să nu mai spunem că, de fapt, se gândea la soarta fiului ei şi se ruga ca, oriunde ar fi fost, să poată găsi unde să se adăpostească de vitregiile vremii.

Şi totuşi, George trebuia să spună ceva care să-i ridice moralul. Nu-i plăcea deloc cât de tern îi devenise

tenul în ultimele două zile. Oricum, pielea ei era ca de porţelan, însă agitaţia îi ofilise trandafirii din obraji. În contrast, pe carnea delicată de sub ochi îi apăruseră cearcăne vinete. Focul acela interior de care dăduse dovadă în prima zi – tăria ei sufletească – se potolise, ca şi restul.

Îşi trecu palma de-a lungul părţii superioare a braţului ei.

Un gest extrem de lipsit de substanţă, când ea avea nevoie de fapt să-şi recapete speranţa că totul urma să se termine cu bine. I-ar fi plăcut să-i reinsufle acest sentiment.

— Dacă tot suntem aici, ce-ar fi să întrebăm dacă nu l-a văzut cineva pe Jack?

Fruntea ei se încreţi.

— Ce să caute pe-aici?

Isabelle arătă spre pâlcul de locuinţe amorţite, prăvăliile îngrămădite în jurul unei biserici şi hanul din apropiere. Oraşul era la fel de liniştit ca sătucul din vecinătatea conacului Shoreford, aproape banal în atmosfera sa provincială şi pastorală. Nicidecum un cuib de răpitori. Nu, singura fărădelege de care s-ar fi putut face vinovaţi locuitorii din Sandgate ar fi fost ceva contrabandă, însă războiul cu Franţa se încheiase de cinci ani.

— De ce să răpească cineva un băieţel din aşternut? contraatacă el. Sigur nu pentru cine ştie ce răscumpărare.

— Nu ştiu. Nu-mi vine-n minte niciun motiv, şi în mod clar nu am banii necesari să plătesc vreo răscumpărare.

— Dar tatăl tău are.

George rosti aceste cuvinte ca şi cum n-ar fi avut mare importanţă, ca şi cum n-ar fi făcut altceva decât să lanseze un comentariu despre peisajul din jur. „Da, când e senin poţi vedea până-n Franţa, iar Richard Marshall, conte de Redditch, e putred de bogat. Şi tot nu-i ajunge.”

— Tata. Isabelle părea să-i cântărească bine cuvintele, însă nu îl întrebă de unde îi ştia numele. Fără îndoială, deduse că îl aflase de la verişoara ei. Din punctul lui de vedere, eu nu mai exist. N-are niciun sens să-l ţină cineva ostatic pe Jack, în speranţa de a stoarce vreun ban de la tata.

— Dar ce zici de tatăl lui Jack?

Încă o undiţă aruncată în ape întunecate, dar în lipsa unor indicii clare, trebuia să înceapă de undeva.

— La fel de absurd. Isabelle începu să meargă cu paşi mai mari, gonind pe drum ca şi cum ar fi vrut să scape de acest subiect de discuţie. Nu l-am mai văzut din… din noaptea aceea. De ce să apară după atâta timp?

— Ştie că are un fiu?

— Dacă da, în mod clar nu ştie de la mine. E posibil să-i fi spus cineva. Ştii tu… bârfe.

Isabelle îşi alesese cuvintele cu grijă, în aşa fel încât să fie muşcătoare, fiecare silabă transformându-se într-o mică lamă care să taie la fel de adânc ca ghearele balaurului care erau gura lumii.

Iar ticălosul acela o lăsase pradă unor asemenea atacuri, singură-singurică! O lăsase să poarte povara ruşinii, când ar fi putut să o salveze.

— Poate că ar trebui să-mi spui mai multe despre el, se aventură George. Un impuls îndărătnic de protecţie îl îmboldise să propună aşa ceva. Dacă îl cunoştea pe bărbatul respectiv? La naiba, poate că îi era chiar simpatic. Tatăl lui Jack ar fi putut fi unul dintre prietenii săi de petrecere, vreun vechi amic de pe băncile şcolii, cineva alături de care se maturizase prin tripouri, cluburi şi saloane cu jocuri de cărţi. Cineva exact ca el.

În minte îi apăru imaginea fostei sale amante. Lucy îşi dădu pe spate coama ei blond-roşcată şi izbucni într-un hohot de râs puternic şi răguşit, în timp ce-şi trecea palma peste burta umflată în care se afla odrasla lui. La naiba! La

naiba cu el!

— Nu pot să-ţi spun prea multe. Hm… Isabelle se opri pentru a înghiţi în sec, încurcată. Până să-i aflu adresa, a plecat.

Normal, nemernicul voise să fie cât mai greu de găsit. Totul ca să fugă de responsabilitate. Responsabilitate pe care trebuia să şi o asume şi el faţă de Lucy. Deşi nu mâncase decât foarte puţin, stomacul i se îngreună brusc. Senzaţia asta afurisită, ca şi cum ar fi avut plumb în burtă, apărea ori de câte ori se gândea că în curând avea să devină tată. Şi, ca un copil în pântecele mamei sale, greutatea aceea devenea din ce în ce mai mare, cu timpul. Vinovăţia o sporea, adăugându-i strat după strat, aşa cum o stridie producea o perlă pornind de la un grăunte de nisip.

— Dacă nu te superi, spuse Isabelle, chiar aş prefera să nu vorbesc despre tatăl lui Jack.

Dacă prefera să schimbe subiectul, George nu prea putea să se opună. În mod evident, eforturile sale de a afla mai multe despre ruşinea pe care o îndurase îi provocau durere. Şi poate că era mai bine dacă nu afla dacă tatăl copilului era vreunul dintre amicii săi. Poate că s-ar fi trezit ispitit să-l strângă de gât cu următoarea ocazie cu care dădea ochii cu el.

Pe măsură ce urcau, vântul devenea mai intens, făcându-i să respire mai greu. O picătură tăioasă îi lovi obrazul. Apoi alta.

— Cât mai avem?

Isabelle făcu un semn în direcţia unui şir de case.

— Cea din mijloc.

George o prinse de mână:

— Bine, atunci hai, mai cu viaţă! N-am chef să mă ude până la piele.

Atâta mers pe jos îi uscase gâtul de-a binelea, întratât încât, la nevoie, s-ar fi mulţumit şi cu nişte apă. Dacă

prietena lui Biggles nu le oferea ceva de băut, avea să o convingă pe Isabelle să intre împreună la han.

Intrară într-o curte plină cu tufe netunse şi stufoase. Uşa poate că fusese cândva roşie, însă vopseaua se decolorase de mult, astfel că acum avea o nuanţă de portocaliu murdar. Atmosfera nu era nicidecum primitoare şi promiţătoare. O privire aruncată către Isabelle îi arătă că aceasta îşi îndreptase umerii şi îşi înălţase bărbia, ca şi cum s-ar fi pregătit mental pentru o înfruntare.

— O cunoşti pe prietena asta a lui Biggles?

— Nu am întâlnit-o niciodată pe doamna Cox, nu, dar sunt convinsă că Biggles i-a povestit câte ceva despre mine. O să-şi dea seama cine sunt.

George bătu la uşă şi aşteptară sub streaşină, timp în care alte câteva picături de ploaie se izbiră de pământ cu pleoscăituri de rău augur. Peste un minut sau chiar mai mult, uşa se deschise cu un scârţâit.

— Da?

Ai fi putut crede că doamna Cox şi Biggles erau rude, căci erau construite aproape la fel – piept mare, trup rotofei şi chip plin. De sub boneta doamnei Cox ieşeau câteva şuviţe de păr încărunţit.

George îi adresă femeii cel mai seducător zâmbet al său. Cu el reuşise să câştige simpatia doamnelor din sălile de bal şi din saloanele de joc din toată Londra, dar se părea că puterile sale nu se întindeau până în Dover, la malul mării. Doamna Cox îşi plimbă ochii fioroşi de la George la Isabelle şi înapoi.

— Dac-aţi venit pentr-o poţiune de dragoste, să ştiţi că tocmai ce-am terminat stocu'.

Ce dracu'…? George îi aruncă lui Isabelle o privire alarmată. Aceasta se uita fix la pragul din faţa lor. Aşa deci… Nu putea spera la vreun ajutor din partea ei.

— Poţiune de dragoste? Nu, am…

— Nu o da la întors acu'. Bătrâna dădu din cap într-o

mişcare smucită, care-i zdruncină volanele bonetei. Doar de-aia îmi bat mie la uşă nobilii ca mata'. Da, vin to'ma' din Londra, toţi numa' un zâmbet. Îşi închipuie că nimeni nu se prinde c-ar avea probleme… dacă-nţelegi ce vreau să zic.

— Ei, ia ascultaţi… George ar fi înaintat, însă femeia stătea de pază în prag, precum Cerber la intrarea pe tărâmul subteran al morţilor. Ţinu să precizeze: Nu am nicio problemă de natură personală.

Doamna Cox îşi încrucişă braţele, pe sub pieptul generos.

— Aşa zic toţi.

— Şi dacă aş avea, nu le-aş discuta la uşa dumitale.

— Păi n-am de ce să vă primesc în casă. Cum v-am zis, nu mai am.

Uşa se mişcă, ameninţând să se închidă.

— O căutăm pe Lizzie Biggles, interveni Isabelle înainte ca pa noul de lemn de culoarea mâlului să fie trântit chiar în nasul lui George. Aţi văzut-o cumva?

Doamna Cox îşi abătu privirea sfredelitoare asupra lui Isabelle.

— N-o ştiu pe Lizzie Biggles asta.

La naiba! Oare Isabelle greşise casa?

— Nu se poate! Isabelle întinse mâna către bătrâna din prag, dar aceasta nu păru deloc impresionată. Vine la dumneavoastră în fiecare lună. A fost aici chiar acum câteva zile.

— Da' cine-ţi umple capu' cu prostii d-astea despre mine? Eu îmi fac singură fierturile. După reţete secrete. Şi sigur n-am nevoie de niciun ajutor. Şi-oricine zice altceva minte de-ngheaţă apele.

— Dar cine-a zis ceva de ajutat? Isabelle scoase un oftat: O caut pe Biggles pentru că a dispărut de-acasă. M-am gândit că poate a venit aici.

— A dispărut? Doamna Cox păru a se mai dezumfla.

Da’ dacă a dispărut, eu cum mai… Se scuturǎ imediat şi zise: Ei, lasă asta… N-am văzut-o, să ştii.

— Dar pe Jack? întrebă George.

Putea măcar să încerce, dacă tot venise până aici.

— Domnişorule, mai toţi de vin la mine zic că-i cheamă Jack… asta când nu le zice John Smith. Mata pe care-l alegi?

— Pe niciunul. Pe mine mă cheamă George.

— Ehei, păi sunt şi d-ăştia destui. Îşi închipuie că le e mai bine dacă se pitesc după un nume de rege.

— Pe noi ne interesează Jack. E un puştiulică. Blond şi iute nevoie mare, cam atât de înalt. George îşi duse mâna la nivelul taliei. Şi seamănă cu maică-sa.

— Aha! Doamna Cox dădu aprobator din cap. Înseamnă că mata eşti Isabelle.

George simţi rigiditatea însoţitoarei sale. Aceasta stătea dreaptă, ca şi cum ar fi purtat armură. Fără îndoială, şase ani de înfruntat oprobriul celorlalţi o învăţase să se poarte aşa.

— Da, eu sunt.

Doar trei cuvinte, dar în spatele lor era mult mai mult. *E vreo problemă?* răsuna în spatele lor.

— Da, Lizzie mi-a zis de mata. În spatele acestui răspuns nu se afla nicio judecată, dar nici compasiune. Şi de flăcău’ mata. Zici c-a dispărut?

— Da.

— Îmi pare rău s-aud una ca asta, drăguţă, da’ nu pot să te ajut să dai de el. În sfârşit, tonul bătrânei se îmblânzise. Nici măcar Lizzie nu ştie să facă o fiertură pentru una ca asta.

George îşi mută greutatea de pe un picior pe altul şi apoi ajunse să se sprijine de cadrul uşii.

— Presupun că n-aveţi vreo idee unde s-ar putea duce Biggles, dacă n-a venit aici.

— Apăi n-am, sigur că nu, păcat…

Din nou, Isabelle întinse mâna către ea, iar de data aceasta o puse pe antebraţul bătrânei.

— Dacă o vedeţi, îi spuneţi că am venit să-ntrebăm de ea?

— Ba chiar mai mult de-atât. Doamna Cox îşi trase şalul mai bine pe umeri. Îi zic să-şi bage minţile în cap şi să se-ntoarcă acasă. Eu n-am loc s-o ţin la mine şi, din ce mi-a povestit, îi e destul de bine acolo.

— Da, aşa să-i spuneţi. Spuneţi-i că e nevoie de ea acasă.

Doamna Cox încuviinţă.

— Aşa fac.

George aruncă o privire către cer. Stratul de nori nu se pornise să toarne cu găleata. Mai degrabă presăra câte o picătură-două din când în când, ca nu cumva cei de jos să uite de ameninţarea care plutea peste capetele lor. Sau să-i avertizeze.

— Bine… nu vă mai reţinem.

— Stai puţin! Isabelle îi puse mâna pe umăr, oprindu-l. Aţi zis că nu mai aveţi poţiune de dragoste, dar aţi avea ceva pentru durere de burtă?

Expresia doamnei Cox se înăspri din nou, exact aşa cum fusese când le deschisese uşa.

— Pentru ce? Îmi păreţi destul de sănătoşi.

— Nu pentru mine. Pentru un băieţel din vecini. Mama lui îl lasă să mănânce tot felul de dulciuri şi asta-i dă peste cap digestia.

— Ei, la asta mă descurc.

Femeia se făcu nevăzută în interiorul casei în timp ce norii eliberară vreo câteva rafale de avertizare.

— Sper că se grăbeşte, mormăi George. Isabelle se dădu mai aproape, astfel că-i simţi corpul zvelt şi cald lângă el. Adăugă: N-avem cum s-ajungem acasă prea curând. Nu dacă ţinem s-ajungem cu hainele uscate.

— Iaca! Doamna Cox veni din nou în cadrul uşii şi-i

întinse lui Isabelle o bucăţică de pânză înnodată. Bagă asta-n apă fiartă şi băiatu' e ca rezolvat. Da' cred că mata ştii asta.

George băgă mâna în buzunarul de la piept, după câteva monede.

— Cât face?

Bătrâna făcu un pas înapoi, cântărindu-l din cap până-n picioare printre pleoapele îngustate. George mai văzuse acest gen de expresie la matroanele din lumea bună, care-i evaluau atent averea, hotărând dacă aceasta îl făcea demn de a le face curte fiicelor lor.

— Juma' de coroană.

— Jumătate de coroană? protestă Isabelle. E de trei ori mai mult decât preţul obişnuit!

— Nu contează. George îi numără banii în palmă. Las-o pe doamnă să tragă şi ea un câştig. Oricum, n-o să mai vândă poţiuni de dragoste o vreme. Nu fără Biggles prin zonă.

Doamna Cox muşcă din marginea unei monede de un şiling înainte de a-l arunca în aer şi de a-l prinde în palmă.

— Mulţam frumos, domnu'.

Isabelle se uită urât la uşa care se închise cu un bufnet.

— O să-i zic eu lui Biggles câteva despre ea. Jumătate de coroană! Sigur îţi dai seama că n-am cum să-ţi înapoiez atâţia bani…

— Nu contează. George aruncă o privire către cer. Potopul mai întârzia deocamdată, dar norii aveau să se dezlănţuie în scurt timp. De fapt, sunt pe punctul de a cheltui şi mai mult. Mie mi-ar prinde bine ceva întăritor. Hai să vedem dacă putem să luăm ceva de mâncare şi de băut până trece potopul.

Capitolul 14

Aproape că reuşiră să ajungă acasă printre reprizele de ploaie. Prima se dezlănţuise, însoţită de rafale puternice de vânt, peste geamurile murdare ale hanului din Sandgate cât timp ei se încălziseră cu o tocană, consistentă şi câteva halbe de bere. După un ceas, furtuna îşi domolise furia şi o luase din loc către răsărit, însă cam pe la jumătatea drumului până la conacul Shoreford, norii se lăsară grei peste lume din nou, iar ameninţarea unui potop începu să se facă simţită tot mai mult cu fiecare pas grăbit.

Mergând cot la cot cu George, Isabelle gâfâia din greu din cauza marşului forţat.

— Trebuie să mă odihnesc!

George aruncă o privire temătoare spre boltă. Chiar în faţa lor se afla un zid scund, care marca limita moşiei Shoreford. Crengile bogate ale unor stejari groşi se aplecau peste drum, oferindu-le poate suficient adăpost dacă ploaia se limita la o burniţă uşoară. El o luă de braţ şi o conduse spre zidul în ruină. Cu un oftat de uşurare, ea se aşeză. Cuprinzându-şi genunchii cu braţele, Isabelle îşi sprijini capul pe ei, ţinându-şi capul întors. Un vânt se stârni dintr-odată, eliberând câteva şuviţe de păr blond din acele de păr.

George se trezi că deja întinsese mâna spre ea. Conturul lin şi prelung al gâtului îl chema. Degetele îl mâncau din dorinţa de a atinge pielea aceea fină şi albă, să dea deoparte cârlionţii rebeli şi să facă loc pentru buzele sale.

— La ce te gândeşti? întrebă, atât pentru a-şi distrage atenţia, cât şi pentru a primi un răspuns.

Glasul îi era uimitor de răguşit – şi doar pentru că-i văzuse gâtul, la naiba! Când i se întâmplase ultima oară ca gâtul unei femei să-l facă să simtă că pantalonii îi erau dintr-odată prea strâmţi?

Isabelle îşi întoarse faţa către el. Obrajii îi erau coloraţi într-o nuanţă de roz. Ar fi putut interpreta îmbujorarea ei drept un semn de excitaţie, însă văzându-i ochii se convinse că nu era aşa. Aceştia scăpărau în lumina slabă, plini de lacrimi.

— La Jack… bineînţeles.

Tonul i se potrivea perfect cu expresia – mohorât, înfrânt, disperat. La naiba, de ce-i făcea inima să i se strângă aşa? Ar fi dat orice să-i poată smulge un zâmbet, să o audă râzând din nou Şi tot ce trebuia să facă era să-i aducă fiul înapoi.

Fiul ei. Ştrengarul acela mic care izbutise să i se bage pe sub piele chiar şi unui om ca el. Un bărbat pentru care copiii nu erau decât un rău necesar, pentru că avea nevoie de un moştenitor, în cele din urmă. Sau cel puţin aşa-l învăţase tatăl său prin fapte şi vorbe.

Cedă în faţa impulsului de a o atinge. Vârfurile degetelor sale trecură uşor peste lobul urechii ei, după care-şi lipi palma de curba gâtului care-l ispitise. Sub atingerea lui, vertebrele deveniră dintr-odată rigide, aşa că aşteptă să o audă protestând. Menţinu o presiune constantă asupra pielii ei – nu era o mângâiere uşoară, ci o atingere fermă.

— O să-l găsim!

Un moment mai târziu, tensiunea de sub degetele sale se atenuă, iar ea se sprijini de el, umăr la umăr, cu capul sprijinit de gâtul lui. Respiraţia ei îi mângâia uşor pielea, ca un fulg.

Oare mai făcuse vreodată aşa ceva? Mai stătuse pur şi simplu alături de o femeie, în tăcere, fără să-i ofere altceva decât alinare? Cu excepţia nopţii precedente, nu-şi

putea aminti nici măcar un singur episod de genul acesta, aşa cum nu-şi putea aminti să fi fost mulţumit doar având o femeie alături de el, doar să-i simtă greutatea capului pe umăr, să-i simtă părul gâdilându-i obrajii şi mirosul curat, de levănţică, în nări.

Toate acestea nu erau legate de atracţia fizică, ci de plăcerea tovărăşiei. De când descoperise deliciile pe care i le putea oferi trupul feminin, nici nu bănuise vreodată că puteau exista asemenea momente. Putea să stea mult timp aşezat aşa, savurând prezenţa ei, în timp ce Redditch, Summersby, creditorii săi, Lucy şi restul problemelor dispăreau undeva în fundal.

Bineînţeles, era nevoie să găsească o rezolvare, într-un final, dar deocamdată avea să se concentreze asupra lui Isabelle. Îi putea reda fericirea destul de simplu şi concret, găsindu-i pe Biggles ni pe fiul ei – redându-i familia… aşa cum era ea. Necazurile lui puteau să mai aştepte.

Tunetul mugi ameninţător, în depărtare. Spre miazănoapte, cerul era acoperit cu un strat de nori închişi la culoare. Un fulger ca o săgeată se iţi din mijlocul lor, iar vântul deveni aspru şi rece, aducând cu sine din nou miros de ploaie.

George se ridică în picioare şi îi întinse o mână:

— Se pare că pauza de odihnă a luat sfârşit.

Isabelle se ridică şi ea, cu oarecare efort, strângându-l de mână. Aruncă o privire îngrijorată către cer.

— N-am cum să ajung până-n sat înainte să se pornească furtuna.

Am putea avea suficient timp să ajungem la conac. George făcu un pas, însă femeia rămase pironită locului. Degetele i se încleştară şi mai tare de palma lui. Hai, o îndemnă el.

— Nu, nu la conac. Eu acolo nu mai calc.

O altă străfulgerare de lumină îl orbi pentru o clipă.

Bubuitul tunetului se auzi o secundă mai târziu.

— Nici măcar dacă trebuie să alegi între a fi făcută leoarcă şi a te adăposti?

— Aleg ploaia.

Cuvintele ei se auziră cu severitate. În mod clar, unele dintre doamne aveau să se scandalizeze dacă o aducea acolo. Nu Julia şi Sophia, însă cu mama lui lucrurile stăteau cu totul altfel. O parte din el ar fi vrut să o ducă pe Isabelle la conac şi să o instaleze în cel mai luxos salon de acolo tocmai din acea pricină. Mama lui n-avea niciun drept să decidă ce femei erau demne de atenţia lui. Ce naiba, avea aproape treizeci de ani.

Dar nu o putea face pe Isabelle să treacă din nou prin asemenea chin, nu când era deja supărată din cauza fiului ei. Mai mult, îşi aminti de comportamentul ei în Sandgate – felul în care o văzuse ridicând garda când intraseră în han, ca şi cum cineva ar fi putut să o recunoască şi să-i adreseze diverse acuze.

— Există o căsuţă pe moşie… E în drumul spre conac. Şi, din câte ştiu, nu e locuită.

Acest ultim aspect era de-a dreptul perfect, numai că asta însemna să fie din nou singură cu el. Isabelle trase în piept aerul plin de tensiunea de dinainte de furtună. Da, putea să se descurce singură cu el. George îi dovedise că putea avea încredere în el şi, dacă-şi concentra puterea de seducţie asupra ei, simţea că putea să ţină piept unui atac susţinut. Trebuia doar să nu uite care puteau fi consecinţele.

O străfulgerare printre nori o făcu să tresară. Bubuitul care urmă îi stârni un fior de spaimă. Isabelle îşi încleştă pumnii, încercând să îl alunge. Nu-i plăcuseră niciodată furtunile. Şi era un adevăr cât se poate de concret că n-avea să ajungă acasă înainte ca aceasta să se dezlănţuie, la fel de concret ca vântul care-i biciuia faţa.

George întinse mâna către ea şi o ajută să sară zidul

de la marginea moşiei. Apoi porni cu paşi hotărâţi printre copaci şi ieşi în câmp deschis. Respirând deja gâfâit din cauza marşului forţai de la Sandgate încoace, Isabelle îl urma cu mişcări precipitate, gata-gata să-şi piardă echilibrul, incapabilă să-şi sincronizeze paşii cu ai lui. O altă bubuitură de tunet o impulsionă şi mai mult.

În faţa lor, un al doilea şir de copaci mărginea aleea lungă care ducea la conac, însă între ei stătea cuibărită o căsuţă cu pereţii văruiţi, ca o scăpărare de lumină în peisajul mohorât. Isabelle se concentră asupra ei, fixându-şi-o drept punct final al marşului ei. Nu mai era mult. Şi totuşi, când ajunsese la jumătatea distanţei de parcurs în câmp deschis, din ceruri se abătu un torent de ploaie rece ca gheaţa.

Ajunse la uşa căsuţei cu hainele lipite de piele. Jardinierele cu muşcate de la ferestre nu reuşeau să înveselească atmosfera sumbră conferită de norii grei şi de coroanele copacilor. George împinse cu umărul în uşa solidă, din lemn şi o făcu să se deschidă. Isabelle intră în urma lui cu paşi precipitaţi, aproape împiedicându-se şi trase aer în piept, surprinsă. Interiorul era prăfuit, căci nu era locuit, însă încăperea era spaţioasă, cu un şemineu care domina unul dintre pereţi, tavanul din bârne, masa rustică încadrată de două bănci din lemn, şi îi aducea aminte de casă. Singura care lipsea era Biggles, să o umple cu aroma bucatelor ei şi cu mirosul proaspăt al ierburilor atârnate, în buchete, de tavan.

George se luptă cu forţa vântului pentru a închide uşa. Afară, tunetul mugea, în timp ce ploaia bombarda acoperişul.

— Un pic cam târziu, îi spuse. Deşi am fi fost într-o încurcătură şi mai mare dacă am fi pornit-o spre conac.

Isabelle se uită la el, cu sprâncenele arcuite.

— Nu prea cred că se poate aşa ceva.

Zâmbind timid, George îşi trăgea de mânecile hainei.

Poate că stofa de foarte bună calitate absorbea mai multă apă de ploaie decât hainele ei din pânză şi bumbac, însă mirosul înţepător de lână udă o făcu să strâmbe din nas. Părul i se udase, iar apa i se scurgea pe faţă şi pe gât, dispărând sub eşarfa udă leoarcă.

Isabelle îngenunche în faţa şemineului. Bineînţeles, nimeni nu se gândise să aprindă focul. Nimeni nu locuia acolo.

— Prima oară a fost mai mult decât suficient.

— Mai mult decât suficient? Ce vrei să spui cu asta? Isabelle găsi câteva surcele în lada pentru lemne şi suficienţi buşteni pentru câteva ceasuri. Puteau măcar să stea aici până trecea furtuna, într-un confort relativ.

— Ne-am cam udat şi în ziua în care l-ai scos pe Jack din apă, n-ai zice?

— A, da.

Glasul lui se auzi de undeva chiar din spatele ei. Isabelle începu să tremure, dar din motive ce n-aveau nicio legătură cu ploaia sau cu tunetele de-afară. Cum de reuşea un bărbat atât de masiv să se mişte fără să facă zgomot? Simplul gând că era în spatele ei, suficient de aproape încât, dacă ar fi întins mâna, ar fi putut să-l atingă, îi făcu dintr-odată pielea de găină.

— Ai nevoie de ajutor acolo?

Isabelle se uită peste umăr, direct în ochii lui cenuşii. George se ghemui în spatele ei, suficient de aproape pentru ca Isabelle să simtă pe piele fierbinţeala emanată de corpul lui, încălzind-o pe sub straiele îmbibate cu apă.

— Ce ştii tu despre cum se aprinde focul?

— Destul de multe. A trebuit să învăţ cât am fost la şcoală, Isabelle închise gura şi încuviinţă.

— Iar eu de nevoie. Mă descurc.

George întinse mâna pe lângă trunchiul ei şi-i cuprinse palma într-a lui. Vârful degetului său mare îi mângâie dosul palmei. Apoi i-o întoarse şi urmări cu el

liniile din căuşul ei. Isabelle trebui să facă un efort de voinţă pentru a nu se mişca, pentru a nu se dărui acestei atingeri sau a nu-şi strânge degetele peste ale lui.

Mâna îi tremura, cu pielea marmorată de frig, dar în acelaşi timp obrajii îi erau străbătuţi de valuri peste valuri de fierbinţeală. Degetele lui treceau peste bătături, nu peste palma fină a unei femei care-şi petrecea zilele brodând sau pictând, iar nopţile pe la petreceri. Cu astfel de mâini era el obişnuit, la asta se aştepta, la o palmă catifelată şi moale. Dar de când Isabelle se stabilise în Kent, mâinile ei nu cunoscuseră altceva decât munca.

Se retrase de sub atingerile lui. Nu voia să fie cercetată de un bărbat ale cărui mâini erau încă la fel de moi pe cât fuseseră şi ale ei cândva. Nu când era posibil să-şi dea seama ce gânduri îi goneau prin minte şi că şi-ar fi dorit să fi avut în continuare mâinile nepângărite.

— Isabelle!

Tânăra lăsă jos lemnele pe care tocmai le scosese din ladă. Acestea căzură cu zgomot sec în vatră.

— Încetează, murmură ea, pentru a ţine la distanţă întrebările pe care le simţea a pluti în aerul dintre ei, la fel de apăsătoare ca norii de ploaie de afară şi la fel de ameninţătoare.

— Eşti o femeie din lumea bună. Încă vorbeşti ca atare.

Aşa cum se temuse, George îi ghicise gândurile. Îşi ţinu privirea aţintită asupra pregătirilor de a face focul. Dacă se concentra suficient asupra modului în care aşeza surcelele, ar fi putut să înăbuşe amintirile din vechea ei viaţă. Ar fi putut să ignore invazia emoţiilor care i se ridicau din piept, împreună cu o avalanşă de imagini de la baluri şi vizite, cu rochii elegante şi ceşti delicate de ceai. Îşi încleştă dinţii şi strânse lemnul de sub degete până ce unghiile i se înfipseră în coajă.

— Dacă nu reuşesc să înteţesc focul, o să îngheţăm.

În spatele ei, ceva moale căzu pe podea, cu un zgomot care trăda că era vorba de ceva ud. Isabelle aruncă o privire într-o parte. Haina lui zăcea pe jos, într-o baltă de apă. Cremenea îi scăpă dintre degetele parcă lipsite de oase şi nimeri chiar în vatră, scoţând o scânteie.

— Ce faci? Refuza să se uite la el. Nu putea. Deja imaginea lui, cu pantalonii mulaţi pe coapse după ce intrase în mare, îi era întipărită în minte. Nu voia să pună alături alta, cu el în cămaşa udă. Mai mult ca sigur, pânza devenise transparentă. Ar fi putut la fel de bine să aibă bustul gol. „O, Doamne!” De cum o să înteţesc locul, o să ne fie numai bine.

Chiar şi glasul îi tremura acum. Dar asta numai pentru că era udă până la piele şi tristă. În niciun caz nu avea vreo legătură cu faptul că el se dezbrăca. Pe podea mai căzu ceva. Probabil o cizmă. Inima parcă îi ţâşni dintr-odată în gât. Dacă-şi dădea jos cizmele, nici pantalonii n-aveau să mai întârzie mult să le urmeze soarta.

— Să ştii că hainele or să ţi se usuce mai repede dacă nu le ţii pe tine.

Isabelle bâjbâi după cremene, încercă să scoată o scânteie, însă din nou îi scăpă printre degete. Ce naiba era cu ea? „Eşti din nou singură cu un bărbat, iar de data asta, chiar se dezbracă în spatele tău.”

Şi nu era vorba de un bărbat oarecare, ci de unul care i se părea mult prea atrăgător. Unul pe care voia să-l vadă gol. Unul pe care şi-ar fi dorit să-l atingă şi să-l guste. Unul pe care nu putea să-l aibă.

„Riscul nu e chiar atât de mare”, îi şopti un glas trădător, îmboldind-o. „N-ai putea avea la fel de mult ghinion şi a doua oară.”

Mai avea puţin până la sângerarea lunară. Dacă risca, avea să afle destul de curând care-i era soarta. Dar nu lua în calcul celelalte pericole. Dacă se culca cu el – dacă îi dăruia corpul ei – putea oare să o facă fără să-şi

dăruiască şi inima?

Nu credea că era cu putinţă. Nu şi de data asta. Tot ce făcuse pentru ea – de la faptul că-l salvase pe Jack de la înec în acea primă zi, până la eforturile susţinute de a-i găsi băiatul acum şi însuşi faptul că rămăsese alături de ea, pentru a nu petrece noaptea singură – îi asigurase un loc în amintirea ei. Avea să părăsească ţinutul acesta întorcându-se la Londra, dar ea urma să poarte mereu o parte din omul acesta în mintea ei, împreună cu notele clare născute din modul în care atinsese clapele pianului, şi cu plăcerea pe care o scosese la iveală din trupul ei, în care alinarea şi extazul se îngemănaseră în mod delicios.

— N-o să mă dezbrac în faţa ta.

Nu conta că deja văzuse mult. Nu conta că deja o sărutase în cel mai intim, cel mai şocant mod cu putinţă.

— Păcat, zău.

Isabelle îşi smuci capul pe spate, pentru a-i arunca o privire cruntă pentru obrăznicia sa. Ceea ce se dovedi a fi o greşeală colosală. George stătea drept, cu cămaşa atârnându-i într-o mână. Dintr-o mânecă se scurgeau picături de apă, însă privirea lui Isabelle nu se opri prea mult pentru a studia acest detaliu. Ochii urmară conturul antebraţului musculos, trecură peste rotunjimea fermă a bicepsului şi ajunseră la nivelul umărului. Gâtul i se uscă, iar simpla acţiune de a respira deveni o trudă. Pieptul lui era lat şi musculos, ca şi cum un sculptor ar fi modelat fiecare contur perfect. Firele de păr care punctau pielea de pe piept se continuau cu o linie care cobora până la buric şi apoi se făcea nevăzută sub betelia pantalonilor. Stofa fină de lână stătea în continuare lipită de coapsele lui, atât de strâns, încât Isabelle îşi putea închipui fără prea mare efort ce se afla sub ea, iar aceste părţi erau la fel de măiastru croite ca şi restul trupului său.

Deschise gura să protesteze în faţa unei asemenea îndrăzneli, dar de pe buze nu-i ieşi decât un chiţăit, care

aducea aminte mai degrabă de un şoricel speriat decât de o mustrare indignată. Şi era speriată – de pretenţiile pe care le emitea propriul corp. Căci parcă o mâncau degetele să atingă contururile dure ale pieptului lui, să simtă jocul muşchilor sub mângâierea ei, să cartografieze peisajul corpului lui în aşa fel încât să işte gemete sau fiori de plăcere.

Chicotitul lui gros o readuse cu picioarele pe pământ.

— Poate că ar trebui să aprind eu focul.

Îngenunche lângă ea, cu şuviţele umede revărsându-i-se peste ochi. Era cu neputinţă să-i fie frig. Din corpul lui răzbăteau valuri de fierbinţeală care o învăluiau, nu îndeajuns cât să-i conteneascâ tremurul, dar suficient cât să-i modifice cauza. Isabelle îşi petrecu braţele pe după talie, pentru a-şi ascunde tulburarea. Palmele i se umeziră de la materialul îmbibat.

George scăpără cremenea şi aprinse aşchiile din vatră. Aplecându-se cu grijă, suflă pentru a înteţi focul. Câteva secunde mai târziu, lumina focului îi auri contururile pieptului şi curbele impunătoare ale muşchilor de pe braţe şi umeri.

Şi, Doamne, fesele acelea minunat de ferme, acoperite doar de materialul pantalonilor! Modul în care stofa de lână se lipea de curbele tari era de-a dreptul indecent. Cantitatea infimă de umezeală care-i rămăsese în gât se evaporă instantaneu. Dumnezeule mare, dacă ar fi avut vreo monedă şi ar fi lăsat-o să cadă pe carnea aceea oţelită, sigur s-ar fi lovit de ea ca de un zid de piatră.

George se dădu în spate, ţinându-şi braţele pe lângă corp, şi îi aruncă o privire piezişă. Isabelle îşi smulse privirea de pe trupul lui, aţintind-o către flăcările care dansau în vatră, şi se aplecă, în speranţa că vâlvătaia i-ar fi putut atenua tremurul.

— Cred că e şi un fel de dormitor dincolo. George făcu semn din cap, arătând către uşa încastrată în peretele

opus. S-ar putea să găsim ceva pături, să ne acoperim cât aşteptăm.

— Ceea ce ar fi soluţia perfectă pentru încurcătura în care ne aflăm.

Da, chiar perfectă. Cât timp el cotrobăia în camera alăturată, Isabelle se ridică în picioare şi începu să-şi desfacă nasturii rochiei. Doamne-fereşte ca lui George să-i vină ideea să joace rolul unei cameriste în slujba unei domniţe şi s-o ajute, acum că era trează şi perfect capabilă să ţină minte o asemenea experienţă. De nevoie, învăţase să se descurce chiar şi cu şireturile complicate ale corsetului fără vreun ajutor, însă acum, când se grăbea să termine înainte ca George să se întoarcă, parcă toate i se înnodau în loc să se dezlege, în ciuda eforturilor sale. Din cauza apei, şireturile se umflaseră, iar faptul că degetele îi tremurau nu îi uşura cu nimic sarcina.

— Ai nevoie de ajutor? bubui glasul lui, chiar de sub urechea ei.

Cum reuşea să se mişte atât de silenţios?

— Mă descurc.

— Bineînţeles că te descurci.

Degetele lui calde i le dădură deoparte pe ale ei. Isabelle rămase încremenită cât el trase de legăturile corsetului. Dacă o atingea, era la mila lui, iar el n-avea cum să îi desfacă legăturile corsetului fără ca încheieturile degetelor să îi treacă peste pielea spatelui. La fiecare contact fugar, genunchii i se înmuiau, ameninţând să nu-i mai susţină greutatea, iar ea îşi amintea noaptea anterioară, în care bărbatul de lângă ea o mângâiase cu atâta pricepere. Nu voia altceva decât să se lipească de el, să-şi unească spatele cu suprafaţa întinsă a pieptului său şi să-l lase să o susţină un ceas-două.

Respiraţia lui o mângâia uşor pe gât, adieri ritmice de aer cald care, pe măsură ce-şi ducea sarcina la bun sfârşit, deveniră mai rapide. Când îşi dădu seama de asta,

ceva înlăuntrul ei se contractă puternic. Şi el o dorea la fel de mult. Poate că tânjea… Din moment în moment, poate că avea să cedeze în faţa tentaţiei şi să-şi lipească buzele de locul acela sensibil de sub ureche, în care pulsul i se zbătea chiar sub piele. „Ah, te rog!”

Corsetul i se lărgi şi căzu pe podea, inutil. Isabelle rămase nemişcată, îmbrăcată doar în cămăşuţă, aşteptând. Ceafa îi ardea la gândul priveliştii care se dezvăluia în faţa ochilor lui. Materialul subţire de bumbac al lenjeriei ei de corp era aproape transparent.

Isabelle se concentră asupra fiecărei respiraţii. Inspiră. Expiră. Dacă îşi focaliza atenţia asupra unui aspect atât de simplu, poate că reuşea să se controleze. Poate că n-avea să se întoarcă şi să-şi plimbe palmele peste pielea lui, ca o uşuratică neobrăzată. Dintr-odată, simţi pe umeri o greutate aspră, care-i dădea mâncărimi. Pătura. Imediat, trase aer în piept. Când îl expiră, era încărcat de uşurare amestecată cu frustrare. Când deschise ochii, descoperi că George venise în faţa ei. O privea pe sub pleoapele pe jumătate închise, ca şi cum ar fi aşteptat – ca şi cum ar fi aşteptat ca ea să dicteze ritmul.

La acest gând, tot trupul îi fu străbătut de un curent de tulburare, ca şi cum un fulger s-ar fi implântat în carnea ei. George îi oferea puterea de decizie. Dacă îl voia, nu trebuia decât să facă o mişcare, iar el n-avea să-şi mai reprime pasiunea. Iar dacă nu, dacă şovăia, atunci…

George îşi smulse privirea dintr-a ei şi se mişcă spre banca din lemn.

— Îmi pare rău că am mers atât fără să obţinem vreun rezultat.

— Nu e vina ta.

Isabelle îşi înfăşură mai bine pătura în jurul umerilor, uluită că era în stare să-i răspundă coerent. Bărbatul îşi lăsă greutatea pe suprafaţa de lemn, făcând ceva loc lângă el. Loc pentru ea, dacă alegea să i se alăture.

— Dincolo de asta şi mai presus de speranţa că am putea afla ceva despre Jack şi Biggles, am zis că poate transformăm drumul ăsta într-o excursie.

Isabelle îi întâlni privirea. Dumnezeule mare, vorbea serios!

— O excursie?

— Păi… da. Presupun că e o noţiune mai nouă, dar excursiile sunt la mare modă în capitală. Să pleci undeva, să faci ceva diferit… ca o plimbare pe plajă, de exemplu. O plimbare pe plajă – exact ce făcuseră ea şi Jack în ziua în care-l cunoscuseră pe George. Păcat că vremea n-a vrut să fie de partea noastră, continuă bărbatul, dar am putea să profităm cât putem.

Ca şi cum i-ar fi făcut curte. O idee de-a dreptul ridicolă. Nu, pur şi simplu încerca să o aline. Niciun bărbat respectabil nu i-ar face ei curte. În ciuda căldurii emanate de foc, simţi un fior, aşa că-şi trase pătura bine în jurul corpului.

Fără să o scape din ochi, George bătu cu palma uşor pe locul gol de lângă el.

— De ce nu stai jos? Ai mers fără oprire timp de jumătate de zi.

Spre deosebire de modul cum îi vorbise mai devreme, acum tonul şi expresia sa erau voit neutre, fără niciun dram de seducţie. Deci îi înţelesese reticenţa. Chiar dacă erau singuri şi, cel mai probabil, aveau să fie izolaţi aici până după căderea nopţii, Isabelle n-avea să se arunce în braţele lui fără să se gândească, indiferent de pretenţiile pe care le ridica trupul ei. N-avea să comită iarăşi aceeaşi greşeală. Nu când deja cunoştea câtă plăcere îi putea dărui el.

Se aşeză pe bancă, lângă el, iar George nu schiţă nicio mişcare pentru a o atinge, pentru a o îmbrăţişa. Tocmai această lipsă de avansuri – gândul la ceea ce el *ar putea* încerca – o făcu să fie extrem de conştientă de

apropierea de el. Între ei se lăsă o tăcere tensionată, timp în care mintea ei se concentră asupra unui singur gând: „E atât de bun cu mine…” Şi chiar aşa era. Toate faptele lui – îl salvase pe Jack din valuri, plătise leacul pentru Peter şi prânzul ei la han şi aşa mai departe – erau total dezinteresate. Isabelle se trezi că-şi târşâia picioarele pe podea, frecarea tălpilor uzate ale încălţărilor ei stârnind un foşnet uşor ca o şoaptă.

— Presupun că nu s-a gândit nimeni să lase pe-aici un pachet de cărţi sau ceva de genul ăsta, rosti Isabelle pentru a umple spaţiul dintre ei.

Simţea nevoia de a acoperi tăcerea cu vorbe, să umple golul cu distracţii fără importanţă, orice numai să uite de situaţia în care se aflau.

— Nu prea cred. Căsuţa asta e folosită foarte rar. Glasul lui se frânse la ultima silabă, aceasta fiind urmată de un acces de tuse.

Isabelle se întoarse către el şi observă că avea faţa roşie şi mâna peste gură, scoţând un sunet ciudat, o tuse falsă, care – bănuia ea – acoperea nişte hohote de râs.

— Ce e?

George îşi drese vocea.

— Ei, doar o amintire…

— Legată de locul ăsta? Isabelle aruncă o privire către stratul de praf de pe poliţa căminului. Dacă e să mă iau după reacţia ta, înseamnă că faptele care s-au petrecut aici au fost cu totul şi cu totul ruşinoase.

— Ah, aşa au fost. Nu chiar ruşinoase, dar… destul de îndrăzneţe.

Văzând că George nu-i oferea mai multe lămuriri, Isabelle îl îmboldi:

— Chiar nu mai zici nimic? Dacă ai ceva de povestit, hai… să te-aud. Chiar ne-ar trebui ceva cu care să ne trecem vremea.

— A, n-aş putea… Se aplecă spre ea până ce Isabelle

simţi curentul respiraţiei lui încălzindu-i gâtul. E ceva mult prea scandalos.

O licărire jucăuşă sclipi în ochii lui – sau poate era doar o reflexie a focului. În orice caz, această scăpărare o provocă să insiste:

— Nici nu m-aş aştepta la altceva, de la tine. Ce ai făcut? Ai dus în ispită vreo biată domnişoară?

George îşi îndreptă uşor spatele, fără îndoială surprins că ea făcuse aluzie la propria situaţie. Şi de ce o făcuse, până la urmă? Dacă bărbatul de lângă ea era în stare să seducă fete nevinovate, ar fi fost mai bine să nu ştie nimic. Dar ceva din inima ei îi spunea că George nu făcuse vreodată aşa ceva. Noaptea trecută ar fi putut profita de ea, dacă ar fi ales să-şi urmeze poftele, când o avusese întinsă pe masă, mai mult decât dornică. Şi totuşi, îşi refuzase plăcerea supremă.

— Nu eu, răspunse el. Ci Revelstoke.

— Poftim? Lui Isabelle nu-i venea să creadă una ca asta. Bărbatul pe care-l văzuse ea părea atât de corect şi de aşezat…

— Bineînţeles, biata domnişoară în cauză e acum soţia lui, aşa că totul s-a terminat cu bine.

— Şi ce legătură ai avut tu cu toate astea?

— Păi Revelstoke m-a trimis să le fac rost de o dispensă specială.

— Ehei, scandalul tău devine din ce în ce mai respectabil. Încep să cred că mai aveai un pic şi intrai în rândul clericilor.

Isabelle nu se putu abţine să nu-l împungă, pentru a vedea cum reacţiona.

— A, nu, sigur nu m-ar primi.

George rosti cuvintele cu un zâmbet care făcea aluzie la tot felul de păcate.

Drept răspuns, buzele ei se întinseră într-un surâs. Şi totuşi, ar fi vrut să-l contrazică. Poate că el se vedea drept

un păcătos incorigibil, însă în spatele acestei aparenţe se afla un om cu un suflet bun. Un tunet puternic parcă zdruncină casa din temelii. Inima ei tresări puternic, iar junghiul de spaimă îi traversă dureros stomacul.

George întinse mâna către ea şi o trase la piept.

— Eşti bine?

Isabelle înghiţi în sec, trimiţându-şi inima speriată înapoi la locul ei, în piept.

— O să fiu.

El îşi petrecu braţele pe după umerii ei, împletindu-şi degetele în şuviţele subţiri care îi evadaseră din coc.

— O să treacă în curând.

Isabelle se trase un pic înapoi:

— Da?

— Furtuna… sigur.

— Dar tot n-am făcut niciun progres în căutarea lui Jack. Sigur oamenii trimişi de Revelstoke n-au avut cum să ajungă prea de parte. Şi orice indiciu ar fi putut găsi va fi distrus de ploaia asta.

George îi prinse chipul în mâini, cu degetele răsfirate pe obraji, obligând-o să se uite în ochii lui. Sinceritatea şi pasiunea se îngemănau în profunzimile cenuşii ale ochilor lui.

— O să-l găsim.

— Nu poţi să-mi promiţi una ca asta.

George se aplecă spre ea până ce respiraţia ajunse să-i mângâie buzele.

— Nu e o promisiune. E un jurământ.

*

Un jurământ! George se opri înainte de a apuca să scuture din cap, uluit de propriile cuvinte. Ce dracu’ făcuse? Jurase ceva care era poate imposibil. Şi nu numai asta, dar îşi lăsase deoparte planurile personale pentru a

se concentra asupra problemelor lui Isabelle.

Ar fi trebuit să fie mai înţelept de-atât, dar ceva legat de ea îl impresiona profund. Ceva din ea trezea în sufletul lui nevoia de a o proteja şi, în momentul de faţă, avea nevoie să fie apărată de propriile gânduri şi temeri. Avea nevoie să-l aibă din nou pe fiul ei alături.

Isabelle se uita fix la el, fără să clipească, cu ochii uriaşi şi rotunzi uşor adumbriţi. Când George îşi petrecuse braţele în jurul trupului ei, singura sa intenţie fusese să o aline şi să îşi arate sprijinul. Seducţia nici nu intrase în discuţie. Isabelle îşi arătase cât se poate de clar poziţia în această privinţă şi, la naiba, avea să-i respecte dorinţele. Şi totuşi, nu-şi putu împiedica degetele să exploreze catifelarea obrajilor ei, într-o mişcare de mângâiere blândă, plină de afecţiune, şi nu de pasiune.

Buzele ei se întredeschiseră, trăgând aer cu un zgomot slab. Dumnezeule mare, chiar că era sperioasă. Sperioasă, dar sensibilă la avansurile lui. Oricât ar fi încercat, nu-şi putea ascunde complet reacţiile. Imagini ale modului în care vibrase la atingerile lui cu o noapte înainte îi inundară mintea. Ca un vis, se desfăşurară parcă din nou: cum se mişcase sub mângâierile lui, gustul sărat al trupului ei, felul în care se deschisese în faţa lui. Cu câtă încredere îl învestise. Ce n-ar fi dat să mai trăiască din nou toate acestea… Aici. Acum.

— Isabelle! O atinse din nou, de data aceasta cu mai multă îndrăzneală, plimbându-şi vârful degetului mare de-a lungul obrazului ei, până la buza inferioară. Dacă te-aş săruta acum, m-ai lăsa? Vârful degetului înaintă şi mai mult. Carnea de sub atingerea sa era caldă, umedă şi de o nuanţă ademenitoare de roz. M-ai lăsa sau mi-ai da o palmă?

Isabelle nu se trase înapoi. Slavă Domnului!

— N-ar trebui să te las, dar aş fi nerecunoscătoare să-ţi răspund cu o palmă la bunătatea pe care mi-ai arătat-

o.

George îşi înclină capul până ce fruntea i se atinse de a ei.

— Ar trebui să-mi permiţi o sărutare.

— Zău aşa?

În mod clar, şi ea dorea. Privirea care-l fixa curajoasă, nota răguşită din glasul ei, faptul că era complet concentrată asupra lui arăta că era fascinată de el.

Se apropie şi mai mult, centimetru cu centimetru, până ce buzele îi ajunseră chiar lângă ale ei, aproape atingându-le.

— Din câte ştiu, tradiţia cere ca un jurământ să fie pecetluit cu o sărutare.

Capitolul 15

La cum o privise, Isabelle se aştepta la un atac galant care să rivalizeze cu intensitatea experienţei din ajun. Însă George o sărută uşor şi tandru, într-un simplu schimb de atingeri dulci ale buzelor sale de ale ei. Un dans, dar nu un vals. Nu, mai degrabă un dans vesel şi iute, cu întâlniri şi îndepărtări ale celor doi parteneri, un continuu du-te-vino. Nu dominator, însă excitant. Ispititor, pentru că acum ştia de ce era în stare bărbatul acesta.

Dar apoi George se retrase pentru a o cuprinde într-o îmbrăţişare. Îşi lipi palma de ceafa ei şi o ghidă către scobitura gâtului său. Obrazul ei se lipi de pielea lui încă umedă.

Isabelle îi inspiră aroma bogată a trupului, ascultând ritmul constant al ploii căzând pe acoperiş. Focul care ardea trosnind în cămin ţinea la distanţă umbrele serii şi frigul de afară. Însă principala sursă de căldură din

încăpere era el. Valul de fierbinţeală trecea dincolo de materialul subţire al cămăşuţei ei şi-i făcea trupul să se înfioreze. Îşi simţea sânii grei, lipiţi de el, plini, rotunzi şi sensibili, aproape la fel cum fuseseră pe vremea când era însărcinată.

George trase aer în piept şi mâna îi porni, uşor, peste gâtul ei, mângâind-o cu măiestrie în drumul către talie. Isabelle se cutremură. Bărbatul îşi schimbă uşor poziţia, iar Isabelle îşi înălţă capul şi descoperi că era pierdut în contemplarea ei. Lumina focului se reflecta în ochii lui, potenţând foamea din adâncurile lor. Aerul dintre ei deveni dintr-odată dens, iar buzele femeii se întredeschiseră. Trupul lui îi oferise sprijin şi alinare, însă acum atmosfera dintre ei era încărcată cu un cu totul alt gen de energie.

O energie care-i făcea pulsul să gonească şi respiraţia să devină sacadată şi superficială. O energie care-i poruncea să-şi atingă vârful limbii de punctul acela de la baza gâtului său, să simtă gustul sărat al pielii lui. O energie care-i îndemna mâinile să exploreze întinderea vastă a muşchilor care-i brăzdau pieptul, să caute locurile a căror atingere avea să declanşeze un geamăt, un şuier, o cutremurare…

— Isabelle, rosti el în şoaptă, dacă nu-ncetezi să te uiţi aşa la mine, nu mai răspund pentru faptele mele.

— De ce, cum ţi se pare că mă uit?

Întrebarea ei se voise a fi o provocare, însă îi zbură de pe buze sub forma unui murmur seducător. Aproape că simţea gustul răsuflării lui.

— Ca şi cum ai fi gata să mă devorezi pe loc.

O, Doamne, chiar nu putea să-şi mascheze gândurile?

— Crede-mă, draga mea, că mie, unul, nici că mi-ar plăcea ceva mai mult pe lume.

Bărbatul elimină distanţa dintre buzele lor pentru un timp mult prea scurt, trecându-şi uşor buzele peste ale ei. Isabelle încercă să-l urmeze, încercă să prelungească

sărutul, însă el se retrase.

Un fulger scăldă pentru o clipită întreaga încăpere în lumină, urmat de mârâitul gros al unui tunet.

— Se pare că, vrem, nu vrem, vom mai rămâne aici o vreme.

Din nou, glasul ei era străbătut de dorinţă. De ce nu putea să-şi ţină capul pe umeri în prezenţa lui? De ce trebuia să se joace cu focul ori de câte ori el se apropia de ea? N-ar mai fi fost vorba de o cădere în ispită, ci de un salt într-un hău plin de flăcări. Deja simţea sub picioare marginea prăpastiei.

— Da, chiar aşa.

Isabelle se întinse către el, îi prinse buzele sub ale ei, însă – din nou – George se retrase înainte de a fi atras într-un sărut propriu-zis.

— Înainte de a merge prea departe, adăugă George, am nevoie de ceva din partea ta.

— Ce?

— Consimţământul tău. O sărută uşor pe tâmplă. Încrederea ta. O altă atingere fugară a buzelor lui, de data aceasta pe frunte. Cer destul de mult, vezi şi tu, dar nu mai mult decât eşti pregătită să-mi dai.

Isabelle îşi lăsă ochii în jos, pârjolită de intensitatea privirii lui. O dorea, asta era cât se poate de clar. Glasul îi era impregnat cu note seducătoare, însă acestea erau amestecate cu altceva – poate cu precauţie. Poate disponibilitatea de a se opri, în caz că ea avea să i-o ceară. Şi îi arăta asta acum, înainte ca dorinţa să-şi înfigă colţii în ei dincolo de limitele suportabilului, înainte ca pasiunea să le întunece judecata şi să-i mâne tot înainte.

Ciudat, dar faptul că ştia toate acestea făcea să îi fie şi mai greu să se decidă. George îi oferea toată puterea, îi permitea să conducă în acest dans. Era o ocazie unică, într-o viaţă întreagă în care destinul îi fusese dictat de decizii venite din exterior – din partea rudelor, ale

societăţii şi ale circumstanţelor.

Când se întâlnise pe ascuns cu tatăl lui Jack, nu ştiuse la ce pericole se expunea decât atunci când fusese prea târziu. Acesta o ghidase până în punctul acela în care dorinţa fusese cea care lua hotărârile, iar apoi trupul ei preluase conducerea, răspunzând la apropierea lui încontinuu, până ce virginitatea şi reputaţia ei fuseseră aruncate cât-colo, la fel ca şi rochia aceea de bal, sfâşiată.

Dar acum lucrurile stătea cu totul altfel. *George* era altfel. Pe parcursul ultimelor zile, pline de necazuri şi griji, o sprijinise necondiţionat, fusese mereu acolo, se putuse baza pe el, pe faptul că făcea tot posibilul pentru a-i găsi fiul. Iar acum îi oferise acest dar, cu totul şi cu totul nepreţuit, ei – cea care odinioară avusese la dispoziţie orice lux.

Acum, că pierduse totul, Isabelle era conştientă de valoarea tuturor acelor lucruri pe care pe-atunci nu le preţuise. Şi mai ştia un lucru: ar fi renunţat bucuroasă la tot pentru a-şi recupera copilul, îi era datoare lui George.

Însă n-ar trebui să facă asta din recunoştinţă. Ar trebui să o facă pentru că-şi dorea. Pentru că nutrea anumite sentimente faţă de el şi… cum ar fi putut fi altfel? Îi era drag pentru tot ce-i oferise, da, însă şi din alte motive. Pentru farmecul, pentru inteligenţa, pentru nonşalanţa lui, pentru faptul că era dispus să nu ia în seamă, ba chiar să respingă părerea tuturor celorlalţi. Ah, cât ar fi vrut să aibă şi ea acest curaj!

Iar toate acestea erau numai lucruri de suprafaţă. Omul acesta avea o anumită profunzime sufletească, pe care o ascunsese foarte bine de ceilalţi, însă pe care ea reuşise să o vadă în noaptea aceea, în sala de bal, când el se aşezase la pian şi lăsase muzica să-i curgă prin tot corpul. În noaptea aceea, George o primise în inima lui şi îi împărtăşise o parte tainică a fiinţei lui, pe care nu o mai arătase nimănui. Nici măcar prietenilor din copilărie.

Bărbatul îi prinse bărbia în căuşul palmei, lipindu-şi degetele răsfirate de pielea caldă. Inima ei gonea în continuare nebuneşte, întârziase cam mult cu răspunsul.

Iar el avea să se retragă din clipă în clipă. Urma să o lase aşa, neatinsă, şi când ploaia avea să se oprească, fiecare urma să se întoarcă în lumea lui – ea în casa ei goală, din sat, iar el în conacul plin de oameni, unde se simţea atât de singur. De unde venise gândul acesta? Se materializase dintr-odată în mintea ei, însă instinctul îi spunea că era complet adevărat. Bărbatul acesta spiritual şi fermecător, care era mereu înconjurat de rude, prieteni, cunoştinţe, care trecea prin viaţă cu zâmbetul pe buze, şi care avea mereu pregătită cine-ştie ce replică isteaţă era, în fond, singur pe lume, pentru că nimic din toate acestea nu reprezenta adevărata sa natură. Nimic din faţada pe care o prezenta în faţa aristocraţiei nu era real. Era o armură, un scut care să-i protejeze adevărata fiinţă de ridicol.

— Aşteaptă puţin, şopti Isabelle.

— Asta fac, aştept să-mi dai un răspuns.

Femeia înghiţi în sec, apoi rosti:

— Da. Răspunsul meu este „da”.

Acest cuvânt atât de simplu îi proiectă ca o străfulgerare în tot corpul. Isabelle îl simţi cutremurându-se, lipit de ea.

— Da ce?

Era în continuare precaut. În continuare, era pregătit să se retragă înainte să fie luaţi de val. Isabelle *voia* să se lase purtată de pasiune – împreună cu el. Numai cu el.

— Da, ai consimţământul meu. Se lăsă spre el şi-şi lipi buzele de ale lui. Apoi completă: Ai încrederea mea. Un alt sărut, mai prelung, mai insinuant. Şi mă ai pe mine. Pentru cât timp îţi vei dori să fiu a ta.

Cu un geamăt, George o prinse mai strâns în braţe şi o sărută, flămând, aproape lăsând-o fără suflare. Limba lui

se strecură printre buzele ei întredeschise, iar ea răspunse bucuroasă acestei atingeri. Prea mult timp. Prea mult timp trăise ca amorţită. Ce bucurie să redescopere aceste senzaţii, chiar mult mai intense decât îşi amintea să fi fost. Fiecare mângâiere a limbii lui, fiecare atingere a degetelor sale pe gâtul ei, pe tâmple, pe ceafă îi stârneau o pulsaţie de plăcere care se asemăna cu ceea ce simţise cu o noapte înainte.

De undeva din gâtul lui răzbătu un mârâit, stârnindu-i un fior adânc în pântec. Nu era suficient de aproape. Nici măcar acum, când între ei nu se afla decât materialul subţire de bumbac al cămăşuţei, aproape neglijabil. Voia să-i simtă pielea pe pielea ei. Toată. Voia să-l cuprindă cu braţele şi cu picioarele şi să-l tragă în interiorul ei. Voia să fie umplută, să se unească cu el complet, astfel încât să înceteze a mai exista ca entităţi separate.

Presiunea insistentă pe care mâinile lui o exercitau asupra şoldurilor ei o făcea să se zvârcolească şi, cumva, reuşi să ajungă în poala lui fără ca buzele lor să se separe. Degetele ei se afundară în părul lui şi, sub posteriorul ei, lungimea dură a erecţiei lui pulsa insistent prin materialul pantalonilor. Miezul fiinţei ei vibra, răspunzându-i, tânjind după el. Isabelle îşi strânse coapsele, într-o încercare zadarnică de a alina acel disconfort delicios dintre ele, iar el gemu fără să-şi desprindă gura de a ei.

Într-un final, îşi retrase cu greu buzele de peste ale ei, lăsându-le umflate şi sensibile. Respira greu şi fierbinte, atât de aproape, încât fiecare expiraţie îi mângâia obrajii.

— Dacă te tot mişti aşa, reuşi să îngaime, cu un glas înăsprit de pasiune, o să înnebunesc.

Isabelle zâmbi larg. Nu se putea abţine. Dorinţa brută din spatele acelor cuvinte declanşase în ea un impuls jucăuş, aproape maliţios. Încet, conştient, îşi undui şoldurile.

— Poate că vreau să te fac să înnebuneşti.

Respiraţia lui se transformă într-un şuier, şi păru să dea ochii peste cap pentru o clipă. În secunda următoare, o prinse de şolduri şi o răsuci până ce Isabelle ajunse cu faţa la el. Cumva, reuşi să i poziţioneze genunchii de-o parte şi de alta a coapselor sale, astfel încât umflătura aceea dură şi delicioasă o apăsa exact în locul acela care tânjea să fie atins.

— Atunci, hai s-o facem cum trebuie, nu?

Îşi mişcă uşor şoldurile, sub ea, împingând, astfel că, din mugurele acela sensibil se reverberă o undă de plăcere în stare pură care-i cuprinse tot pântecele. Valuri de căldură îi invadară membrele. Automat, Isabelle îşi înfipse unghiile în umerii lui goi, cu ochii închişi şi spatele arcuit.

— O, Doamne, cât de frumoasă eşti, murmură el, cu glas gâtuit. Exact ca azi-noapte.

Îşi lipi buzele de locul acela de la baza gâtului ei şi o strânse mai aproape. Prin pânza subţire a cămăşuţei, sfârcurile ei se semeţiră la contactul cu pieptul lui. Din trupul lui se revărsa forţă şi căldură.

Sub atingerea degetelor ei, muşchii umerilor lui se contractară. Buzele lui George îşi croiră drum de-a lungul gâtului ei, lăsând vârful fierbinte al limbii să ajungă în locul acela, unde pulsul îşi făcea simţită zbaterea nebunească. O muşcă uşor, iar trupul ei se cutremură, împingându-se într-al lui. Această mişcare declanşă un geamăt şi o altă descărcare electrică undeva adânc în vintre. Muşchii ei interiori se contractară în gol, iar nevoia ei de a-l simţi în ea deveni chinuitoare.

Dumnezeule mare, ar fi fost atât de uşor să-şi desăvârşească unirea. Doar câteva mişcări simple, care să permită pantalonilor să se lase în jos… eliberându-l. O ridicare uşoară şi apoi l-ar fi putut simţi în ea, lăsându-şi propria greutate să amplifice senzaţia delicioasă de a fi umplută de el. Şi era complet pregătită. O, Doamne, era pregătită să-l primească în ea.

Se frecă de umflătura aceea care pulsa şi simţi cum se umezeşte. Repetă mişcarea, suspinând când simţi încordarea de dorinţă care-i încleştă pântecele. Îşi aduse aminte de valul acela minunat de extaz pe care i-l declanşase cu ajutorul limbii şi al degetelor implântate adânc în ea. Era acolo, pândea undeva în interiorul ei, ascuns, dar fiecare mişcare o aducea mai aproape de eliberarea sa.

— Te rog!

Îşi ascunse faţa la pieptul lui, inhalându-i mirosul şi gâfâind. Pielea lui era acoperită cu un strat fin de sudoare, care o lipea de el. Isabelle închise ochii şi se lăsă pradă senzaţiilor. Trăirilor. Se lăsă scăldată în fiinţa lui. În George.

Toate acestea nu semănau nicidecum cu împreunarea grăbită într-un salon întunecat, cu mişcări furişate şi urechile ciulite la orice sunet venit de-afară, de teamă să nu fie prinşi din moment în moment. Acum, numai ei doi existau, pe când lumea întreagă se retrăsese undeva departe, şi în scurt timp fiinţele lor, ca bărbat şi femeie, aveau să dispară într-o contopire totală.

— Te rog, te rog…

Mâna lui se strecură de-a lungul coapsei ei. Isabelle trase aer în piept, cu un şuier de anticipaţie a atingerii lui *chiar în locul acela.* Da, acolo. O, da! O, Doamne, da! Degetele sale îşi croiră drum, explorând, până ce degetul mare trecu uşor chiar peste punctul acela.

Isabelle îşi întoarse chipul, sprijinindu-se de umărul lui şi lipindu-şi buzele de pielea fierbinte, savurându-i gustul. Trupul lui se mişca la unison cu al ei, degetul mângâind tainicul mugur de carne, sub care pulsa erecţia lui, într-un simulacru al împreunării lor totale. Plăcerea se abătu peste ea, un val puternic care se înălţa din ce în ce mai mult, după care se sparse, copleşind-o. Gustul său sărat îi invadă gura. Îi smulse aerul din plămâni şi o lăsă

pradă unui ţipăt dezarticulat de bucurie într-atât de puternic că, de atotcuprinzătoare, încât ar fi putut să-i provoace moartea.

De fapt, o parte din ea chiar pieri în momentul acela. George îi preluase temerile, nevoia, iar acum îi luase o parte mult mai importantă din fiinţa ei. Bucuria, plăcerea şi durerea se combinară într-o ofrandă instinctivă. Isabelle îi dărui bucuroasă o parte din ea, pe care să o păstreze cât avea să dorească.

Şi erau, în continuare, oarecum îmbrăcaţi. Tânăra deschise ochii. Avea gura lipită de umărul lui, deschisă, cu vârful limbii gustându-i pielea… şi ceva roşiatic. Sânge. Imediat, îşi smuci capul în sus.

— O, Doamne! Te-am muşcat.

Râsul lui reverberă în tot pieptul său.

— Aşa ai făcut, dar cred că o să te revanşezi. Îi luă mâna şi i-o lipi de locul unde inima lui bătea cu putere şi rapiditate. Ba chiar mai mult de-atât, îi şopti. Să nu-ţi iei mâinile de pe mine.

Inflexiunea aspră a glasului său, apăsarea insistentă a mădularului său între picioarele ei îi aminti că încă nu terminaseră. Nu şi în seara aceasta. Acum n-avea să se mulţumească doar să-i ofere ei plăcere. Urma să-şi ceară drepturile.

Un tremur de dorinţă reaprinsă îi vibră prin tot corpul. O, da, plăcerea lui avea să fie şi a ei, extazul o să fie împărtăşit şi dublat. Privi pe sub pleoapele pe jumătate închise cum degetele ei se plimbau pe suprafaţa tare a pieptului său, zbârlind firele de păr împrăştiate pe el.

Respiraţia lui deveni neregulată. Isabelle îşi ridică privirea şi descoperi că avea ochii închişi. Mâinile lui îi frământau talia, ţinând-o nemişcată în poala lui în timp ce-i explora corpul. Cu o unghie, Isabelle trecu peste sfârcul lui, iar mâinile lui o cuprinseră mai strâns. Încercui piscul mititel, minunându-se cât de moale era pielea de acolo. Îl

simţi cutremurându-se sub forţa unui fior care trecu şi prin ea, zguduind-o până în miezul fiinţei, acolo unde erau lipiţi într-un mod atât de intim. Îşi aduse aminte ce senzaţii îi trezise limba lui pe propriile sfârcuri cu o noapte înainte, când le trăsese pe rând în gură şi le supsese uşor. Ah, ce plăcere intensă! Bătu uşurel cu buricul degetului în vârful acelui muguraş. „Ce-ar fi dacă?…”

Înainte ca mintea ei să ducă la capăt întrebarea, se aplecă şi linse uşor. Tot corpul lui se smuci sub atingerea ei, iar de pe buze îi ţâşni un geamăt. Sărută din nou locul acela, lăsându-şi limba să înconjoare centrul acela de plăcere, să-l guste, să simtă savoarea moscată a excitaţiei lui. Degetele lui George i se îngropară în păr, ţinând-o acolo, în timp ce ea tachina carnea sensibilă cu dinţii. Respiraţia lui se transformase într-o serie de gâfâieli precipitate, ca şi cum ar fi alergat la maraton.

Încurajată de reacţia lui, îşi lăsă palmele să exploreze în continuare, coborând de-a lungul muşchilor tari ai abdomenului şi urmărind linia aceea de păr care-i cobora până la buric şi mai jos.

De fapt, dispărea sub betelia pantalonilor. Două mişcări scurte – doar de atâta ar fi fost nevoie pentru a-l elibera din strânsoarea lor. Se puse în mişcare cu totul, o tortură dulce atât pentru miezul ei sensibil, cât şi pentru mădularul tare de sub ea, declanşând încă un geamăt în el. Mâna ei se lăsă în jos, către nasturele din stânga, însă ar fi avut nevoie de prea multă concentrare pentru a-l desface, mai ales că degetele îi tremurau de nerăbdare.

George scoase un mormăit şi se încordă. Îşi îndreptă coloana – cumva, se lăsase moale, sprijinindu-şi spatele de marginea mesei. Era de-a dreptul miraculos cum de nu se prăvăliseră pe podea. Palma lui îi cuprinse încheietura mâinii.

— Stai puţin, rosti el, cu un glas înăsprit. Cred că o să ne simţim mai bine în dormitor. Iar tu meriţi ceva mai

bun decât o tăvăleală pe o bancă de lemn.

Isabelle se concentra asupra degetelor lipite aflate chiar deasupra dosului palmei ei.

— Nu e ca şi cum ar fi prima oară pentru mine.

Mâna lui George se retrase de pe ceafa ei, cuprinzându-i maxilarul. Degetul mare îi mângâia curbura obrazului.

— Nu este vorba de prima, a zecea sau a suta oară. E vorba de ce meriţi.

— Ce merit? repetă ea. Avea tot ce merita, într-o căsuţă dintr-un sat uitat de lume, din Kent. După ce-şi acoperise de ruşine rudele, acestea nu catadicsiseră să-i ofere nici măcar atât. N-avea cum să merite mai mult – o bancă tare, o masă grosolană din lemn sau, cel mult, o saltea din paie, cu cearşafuri cu iz de mucegai.

— Meriţi cele mai fine aşternuturi, o saltea din puf, cuvertură şi baldachin cu perdele de catifea. George ridică dintr-o sprânceană: Şi heruvimi pe stâlpii baldachinului?

— A, nu, heruvimi nu.

Isabelle îşi reprimă impulsul de a chicoti în urma acestei replici spontane şi pline de fantezie.

— Foarte bine. Mă-ndoiesc că o să avem parte de heruvimi dincolo. Dădu din cap în direcţia uşii de pe peretele opus. Dar o să găsim un pat destul de bun.

O prinse de talie şi o ridică în picioare. Isabelle simţi podeaua sub tălpile goale.

— Am putea să ne folosim de ce avem la dispoziţie, continuă bărbatul.

Femeia se clătină uşor, simţindu-şi genunchii moi. Dispoziţia lui se schimbase atât de repede, de la întunecată şi pasională la jucăuşă, în doar câteva clipe, cât rostise acele câteva cuvinte. Privindu-l cum se ridica, îi cercetă expresia. Foamea aceea scăpăra în continuare în profunzimile ochilor săi, însă făcuse un efort să o înăbuşe. Să o controleze.

Apoi înţelese, dintr-odată. Se pregătea să se oprească, până şi acum. Chiar după ce ea se cutremurase în braţele lui, fără să-i promită că avea să-l răsplătească în acelaşi mod. Era dispus să o lase să se retragă… în cazul în care se temea în continuare de consecinţele plăcerii din seara aceea, ar fi lăsat-o să dea înapoi, cât încă nu riscase nimic. Înainte de a se fi expus pericolului de a rămâne grea din nou.

Din nou, îi permitea să aleagă. Îi dădea putere, iar această putere, la rândul ei, îi dădea curaj. Impulsionată de acest curaj, îşi lipi palma de muşchii văluriţi de pe abdomenul lui, răsfirându-şi degetele pentru a-l cuprinde cât mai bine. Îşi lipi mâna de pielea lui, ca şi cum ar fi putut să-l marcheze pentru veşnicie cu modelul palmei ei, şi se ridică pe vârfuri să-l sărute chiar sub linia inferioară a maxilarului. Atinse cu vârful limbii suprafaţa aspră a bărbii care crescuse uşor, în timp ce mâna de pe abdomenul lui porni în jos.

Degetele ei se aventurară pe sub betelie. De pe buzele lui se desprinse un sunet slab, un geamăt aproape insesizabil. Se clătină către ea, de-a dreptul, ca şi cum şi lui i-ar fi venit greu să-şi menţină echilibrul.

Era un bărbat atât de puternic, de vânjos, dar ea-i făcea genunchii să se-nmoaie cu o simplă atingere. În secunda următoare, simţi cum podeaua i se înclină sub tălpi, însă braţele lui o cuprinseră, susţinând-o, ridicând-o şi îmbrăţişând-o strâns în timp ce o duse în cealaltă parte a încăperii. Lovi cu piciorul uşa dinspre dormitor şi o făcu să se deschidă, lovindu-se de perete. Isabelle abia zări imaginea unei cuverturi albe înainte de a ateriza chiar în mijlocul patului. Salteaua scoase un zgomot chinuit când el se lăsă lângă ea, cu un zâmbet ştrengăresc şi plin de promisiuni păcătoase.

Un chicotit i se ridică din piept, iar Isabelle îl lăsă să iasă la suprafaţă. Sunetul răsună în dormitor, ascuţit,

tineresc şi plin de bucurie. Imediat, o senzaţie de uşurătate o cuprinse într-atât încât avu impresia că ar putea să plutească pe curenţii de aer din încăpere, pornind spre tavan.

George se întinse lângă ea, încălzind cu trupul său aerul rece din încăperea până atunci pustie. Ridică mâna către ea, însă atingerea lui se abătu întâi asupra tâmplei ei, dând pe spate cârlionţii rebeli de pe fruntea uşor umedă. De acolo, porni de-a lungul feţei ei, cu atingeri uşoare ca un fulg, aproape adoratoare: îi mângâie sprâncenele, pometii, buzele, bărbia… Atâta tandreţe, cu totul neaşteptată.

Ghidându-se după experienţă, Isabelle se pregătise pentru un atac, pasional ce-i drept, însă un atac în toată regula. Cumva, însă, aceste mângâieri pline de veneraţie se potriveau cu schimbarea de dispoziţie pe care o observase la el. Nu însemnau că se înfrâna şi mai mult, că încă se îndoia de hotărârea ei de a continua, şi în niciun caz că ar fi avut vreun atac de timiditate adolescentină. Poate că şi el avea aceeaşi senzaţie de uşurătate a trupului, bucuria aceea, emoţia exaltantă şi necunoscută care se învolbura, dulce-amăruie, în inima ei. Căci da, era dulce, insuportabil de dulce, însă şi amară, căci timpul pe care avea să-l petreacă împreună cu el era limitat. Odată ce petrecerea de la conac se sfârşea, urma să se întoarcă în vârtejul monden al Londrei. A, ar fi putut să-şi petreacă toamna într-un şir de vizite, de la o moşie la alta, dar într-un final avea să se întoarcă în capitală, în timp ce ea urma să-şi reia traiul în căsuţa ei din sat.

Cu puţin noroc, poate că avea să-l vadă o dată pe an, timp de vreo săptămână, până ce el îşi vedea de viaţa lui, întâlnind cine ştie ce demoazelă. Sau poate că asta avea să fie pedeapsa ei supremă, ca el să se întoarcă din când în când la ea, amintindu-i ce nu putea avea niciodată. Tandreţea aceasta, zi de zi. Nişte braţe puternice care să o

cuprindă mereu şi să o aline. N-ar fi trebuit să pornească pe această cale, care n-avea să-i aducă altceva decât suferinţă, însă nu s-ar fi ridicat din patul acela pentru nimic în lume. Nu când o atingea atât de reverenţios. Nu când o înfierbânta cu fiecare atingere, nu când o trăgea sub el. Nu când îi captura buzele într-un sărut pasional.

Cu gura mişcându-i-se peste a ei, cu greutatea lui ţintuind-o de saltea, cu mâinile înflăcărându-i trupul, coborând de-o parte şi de alta, apucându-i coapsele şi tivul cămăşuţei, bărbatul acela o făcea să lase deoparte orice gând raţional şi să se înece într-o mare de senzaţii pure. Mirosul lui moscat o învăluia, anulând totul cu excepţia apăsării buzelor lui pe ale ei, şuieratul rapid al respiraţiei lor şi valul de aer rece care se repezi între ei când George îi îndepărtă şi ultimul strat de pânză care-i acoperea corpul.

Din camera alăturată răzbătea o lumină pâlpâitoare, schiţând dormitorul în nuanţe de gri, suficient pentru ca George să-i distingă expresia de pe chip, odată ce ochii i se obişnuiră cu întunericul. Şi oare cât putea vedea din trupul ei gol? Isabelle roşi, în timp ce un val de fierbinţeală născut undeva în piept i se urcă de-a lungul obrajilor, pierzându-i-se dincolo de frunte. Nu fusese niciodată atât de expusă în faţa unui bărbat, atât de vulnerabilă.

Şi nici atât de vie.

George trase aer în piept cu putere, iscând un sunet aspru şi puternic care reverberă în aerul întunecat. Se aplecă şi-şi atinse vârful limbii de sânul ei, trăgând piscul dornic în gură. Isabelle îşi arcui spatele, desprinzându-se de pat şi năpustindu-se spre atingerea lui… spre el. Se apucă de umerii lui goi, ca şi cum ar fi căutat un punct de sprijin, iar el deveni singurul său reper într-o lume care se învârtea nebuneşte.

Genunchiul lui alunecă peste ai ei, atingerea aspră a pantalonilor lui oferind un contrapunct vremelnic faţă de

plăcerea brută pe care i-o dăruiau palmele sale. Palmele acelea fine şi moi, care nu cunoscuseră nicicând munca, acele mâini care nu fuseseră frecate decât de contactul cu frâiele vreunui cal, la adăpostul oferit de mănuşile din piele.

Atât de diferite faţă de cum ajunseseră acum mâinile ei. Isabelle îşi plimbă palmele peste spatele lui, savurând mişcările muşchilor lui sub stratul de piele catifelată. Bătăturile din palmele ei se frecau de pielea lui, în expediţia lor de explorare. Mâinile îi coborâră până pe talia lui şi chiar mai mult, împlântându-şi degetele sub marginea pantalonilor, frământând curbura feselor tari.

Cu un mormăit, George se ridică în genunchi. Degetele sale desfăcură cu iuţeală nasturii rămaşi neatinşi, după care îşi aruncă pantalonii cât-colo – ultima barieră dintre trupurile lor. Isabelle îl trase din nou spre ea, căutându-i buzele. Mădularul lui îi apăsa burta, cu vârful umezit. Genunchii lui se strecurară între ai ei. Isabelle îşi deschise coapsele pentru el şi se întări pentru acel disconfort pe care şi-l amintea ca fiind legat de momentul în care un bărbat îi invada corpul. Îşi trecu palmele de-a lungul spatelui său, căutându-i fesele, încercând să-l împingă în ea în timp ce strângea din dinţi.

George îşi smulse buzele de pe ale ei.

— Nu, nu încă.

Isabelle expiră prelung.

— Poftim?

— Nu încă. Relaxează-te…

Să se relaxeze? Cum să se relaxeze când el era atât de aproape, pe punctul de a se împlânta în ea? De a-i provoca durere, pentru o secundă-două? Însă era dispusă să îndure această neplăcere trecătoare pentru a-şi potoli foamea trupului. Dorinţa era atât de mare, încât devenise o durere fizică, îl dorea aşa cum nu-l dorise nicicând pe tatăl lui Jack. Şi aşa cum n-avea să dorească niciun alt bărbat

vreodată.

— Relaxează-te, insistă el. Gândeşti prea mult. Simte, pur şi simplu!

Se aplecă spre ea şi-i luă buzele prizoniere sub ale lui. Era un sărut blând, uşor şi tandru, dar dincolo de el tot trupul lui tremura, sub efortul de a-şi înfrâna impulsurile. Muşchii îi vibrau sub degetele ei, clocotind de o energie sălbatică pe care el o ţinea în frâu. Ca plăcerea pe care o scosese la iveală din corpul ei de două ori.

Gândindu-se la acea izbucnire de bucurie, muşchii ei interiori se contractară, tânjind să-l simtă. Tot corpul îi era consumat de flăcările posibilităţii de a simţi din nou acelaşi lucru, numai că, de data aceasta, avea să-l poarte şi pe el pe culmile extazului. Cine era ea, să-i refuze asta, după tot ce-i oferise el?

Îi răspunse la sărut, dar în acelaşi timp îşi lăsă palma peste pielea lui, peste şold. Degetele îi trecură uşor peste părul aspru până ce întâlniră carnea întărită. Trase aer în piept când îşi potrivi palma în jurul lui. Îl putea simţi pulsând, dincolo de pielea aceea atât de fină şi de moale care învăluia rigiditatea aceea delicioasă. Atât de puternic, atât de tare. Dumnezeule mare, probabil că era un chin pentru el.

Îşi lăsă palma să-i exploreze lungimea, iar el scoase un geamăt, lăsându-şi capul moale pe umărul ei, mângâindu-i pielea cu şuviţele sale ca de mătase. Se cutremură brusc şi începu să-şi împingă şoldurile înspre palma ei, respirând sacadat şi aspru.

— Opreşte-te, gâfâi. Opreşte-te până nu mă laşi fără putere!

Isabelle nu-şi putea închipui una ca asta. Cum să fie cu putinţă ca el să nu mai fie ceea ce era: un bărbat puternic şi adevărat? Bărbatul ei. Al ei!

— Atunci, vino la mine! Aceste cuvinte îi năvăliră instinctiv din gât – din inimă – cu o ferocitate animalică.

Nevoia de a-l simţi depăşea cu mult orice rămăşiţă de teamă, orice îndoială. Acesta era momentul lor, poate chiar singurul de care aveau să aibă parte, dar intenţiona să profite de el, voia să trăiască din nou pentru puţin timp, cu toată pasiunea şi impulsivitatea care duseseră la compromiterea ei.

Nu conta. Făcuse penitenţă timp de şase ani. Era momentul să recapete o fărâmă din bucuria de a trăi pe care şi-o pierduse.

— Uşurel. Nu vreau să te doară…

— N-ai cum să-mi provoci o durere mai mare decât am simţit deja.

Isabelle îşi strânse uşor degetele peste lungimea lui şi-şi înălţă şoldurile. Vârful mădularului atinse intrarea ei, iar Isabelle strânse din dinţi pe măsură ce el începu să o pătrundă, încet… prea încet. Trupul ei se întinse pentru a-l primi, într-un efort deloc dureros, deloc inconfortabil. Nu, senzaţia aceea de umplere îi părea complet firească. De-a dreptul minunată. Îl prinse de umeri şi-şi trecu picioarele peste şoldurile lui.

„Ah, perfect!” George se împlântă cu totul în ea – cu uşurinţă, ca şi cum trupul ei ar fi fost creat special pentru a-l primi pe bărbatul acesta. Isabelle se întinse sub el, îşi ridică uşor gâtul şi-şi lipi buzele chiar sub maxilarul lui. El tremura, iar ea resimţi asta în ea, în jurul ei, sub palme şi în locul acela tainic pe care el îl umpluse.

— Te rog! Şoapta ei aspră îi răsună în urechi. Ştia ce urma. Dacă n-avea să se mişte în curând, urma să înnebunească de-a dreptul. Te rog… Nu-i nevoie să mă laşi să mă obişnuiesc.

Doar Dumnezeu ştia că tatăl lui Jack nu o făcuse. Inima i se umplu de bucurie, dându-şi seama că George îi oferea ceea ce nu primise prima oară – consideraţie. Chiar şi acum, punea mai presus nevoile ei. Un alt fior îi străbătu corpul, înflăcărându-i şi ei trupul.

— Poţi să rezişti dacă mă mişc cu-atâta forţă încât o să facem gaură în saltea? Glasul lui răzbătu în şoaptă, însă fiecare cuvânt era pătruns de încordare. Numai Dumnezeu ştie cât de mult vreau s-o fac, şi dacă mă mai rogi o singură dată…

— Te rog!

George scoase un geamăt şi se mişcă, retrăgându-se aproape complet. Apoi o umplu din nou cu o zvâcnire puternică, făcând-o să geamă, însă nu de durere, ci datorită extazului pur al unei posedări atât de complete. Bărbatul se avânta acum în ea, rapid, iar fiecare împingere parcă o ridica mai mult şi mai mult. Isabelle scoase un ţipăt şi îşi arcui spatele, lăsându-se devorată de pasiunea lui.

În mod miraculos, trupul ei reuşea să ţină pasul cu al lui. Îşi împinse şoldurile într-ale lui, înfigându-şi unghiile în umerii lui, cu aceeaşi sălbăticie cu care dinţii ei îl înfieraseră mai de vreme. De-atâta plăcere, respiraţia lui George se redusese la un şuierat sălbatic, în ton cu chipul său contorsionat într-o expresie animalică.

Ceva din mintea ei se mira că nu i se părea deloc urât într-o asemenea postură, ci avea impresia că emana o frumuseţe sălbatică. Să-l vadă aşa – dezgolit de toate, atât de aproape de adevărata sa natură – nici nu avea cum să fie altfel. Şi, cel mai probabil, chipul ei oglindea expresia lui.

Bărbatul se ridică puţin, sprijinindu-se pe coate şi retrăgându-se din ea. Trupul lui îi umplea tot câmpul vizual. Cu această mişcare, unghiul penetrării se schimbă. Ochii ei se deschiseră şi mai tare. Cu fiecare împingere, atingea un loc nou în ea, dându-i senzaţii dureros de plăcute.

„Da!” Respira greu, cu efort. Gemea, scâncea şi implora pe măsură ce ritmul creştea şi tot creştea. „O, da!” Mai tare şi mai tare. Cu fiecare avântare a trupului lui, o

ducea mai aproape de culme… „Ah, da!”

Cumva, aceasta era mai sus decât înainte. Se înălţa către ea şi, de fiecare dată, părea că piscurile se îndepărtau. Iar când avea să le atingă, urma să se prăbuşească de la înălţimea lor. „Ah, Doamne, te rog… mai repede!”

Apoi, pe neaşteptate, se trezi că plutea, zbura ca o pasăre în timp ce trupul îi era cuprins de convulsii. O umplea de extaz, iar tot corpul i se cutremura în jurul lui. Undeva, departe, auzi strigătul lui, drept răspuns, şi imediat se retrase din ea.

Capitolul 16

George trăgea aer în piept cu nesaţ, în timp ce inima îi revenea încet-încet la bătăile fireşti, iar membrele sale îşi recăpătau greutatea. Treptat-treptat, deveni conştient de trupul moale pe care-şi sprijinea trunchiul.

Isabelle. Se ridică, susţinându-şi greutatea pe coate, şi îi contemplă chipul îmbujorat. Părul ei auriu, răvăşit într-o aură de cârlionţi. Buza ei inferioară, arcuită într-un zâmbet uşor. Umflată, aproape inflamată de sărutările lui. Conturul acela plin îl ispitea să o muşte uşor, să o trezească la viaţă cu mângâieri şi să o ia de la capăt.

Avea sânii lipiţi de pieptul lui, care se împingeau şi se retrăgeau cu fiecare respiraţie. La un moment dat, Isabelle scoase un suspin, o reflectare perfectă a unei mulţumiri depline. Un sunet plin de satisfacţie, aşa cum rar îi fusese dat să audă de la amantele sale.

O căldură plină de mândrie îi încălzi sufletul, iar pe chip îi apăru un zâmbet larg. Mai bine că Isabelle plutea încă, undeva departe de realitate. Mai mult ca sigur l-ar fi certat pentru aroganţă imediat ce ochii aceia de catifea

maronie i-ar fi descifrat expresia. Dar, la naiba, chiar se simţea plin de sine. Şi chiar merita mândria asta.

Se lăsă pe-o parte, ca să nu o zdrobească sub greutatea lui. Trupul ei era mititel în comparaţie cu al lui, delicat, cu oasele mici. Nu-şi putea închipui cum de reuşise să reziste unui asemenea asalt… Dar o făcuse. Rezistase şi îl savurase la maximum. Dumnezeule mare, entuziasmul cu care-i răspunsese îl înnebunise de-a dreptul şi, când atinsese plăcerea supremă, când trupul ei începuse să vibreze în jurul lui, cuprinzându-l cu forţă… O, Doamne, fusese cât pe-aci! Fusese cât se poate de aproape să se elibereze în ea.

Cu o mână, Isabelle îl căuta orbeşte, iar degetele îl prinseră uşor de încheietură, ca şi cum nu avea încă suficientă putere pentru a-l strânge bine. George ştia ce urma. Acesta era momentul în care amantelor sale le plăcea să se alinte, să se pisicească şi să se cuibărească. Şi acela în care el voia să aţipească, însă acum, dintr-un motiv necunoscut, ultimul lucru pe care şi-l dorea era să doarmă. De fapt, fiecare terminaţie nervoasă din trupul lui îl îmboldea insistent să o rupă la fugă.

Nu i se întâmplase niciodată să fugă de vreo femeie, însă acum trecuse cu Isabelle prin ceva… ceva ce nu mai trăise nicicând. Era invadat de o tandreţe cu o profunzime insondabilă. Mai mult de-atât, acest sentiment îl copleşea şi îl îneca aşa cum apele Ca naiului Mânecii încercaseră să îl înece pe Jack. Simţea cum pământul îi fugea de sub picioare şi cum curenţii îl trăgeau la fund. Putea să se zbată sau să se înece, căci malul nu se mai vedea de mult la orizont.

Degetele ei urcară spre antebraţul său şi se lipiră de pielea goală.

— Minunat, mormăi femeia, pe jumătate adormită.

Cel mai probabil, era cea mai coerentă replică pe care i-o putea adresa sub influenţa acelei toropeli ostenite,

însă acest singur cuvânt exprima atât de multe! Isabelle nu ştiuse cât de delicioasă putea să fie unirea dintre un bărbat şi o femeie. Măcar atâta putea să-şi dea seama cu uşurinţă. La naiba, *nici el* nu ştiuse că putea să fie aşa – atât de intimă, de intensă, de sălbatică şi de profundă –, iar el se bucurase de serviciile mai multor curtezane extrem de talentate. Însă priceperea şi experienţa nu erau la fel de importante ca abilitatea de a răspunde la nivel senzorial.

Cu toată experienţa lui, nu întâlnise niciodată o femeie ca Isabelle. Numai cel mai mare ticălos ar fi dat bir cu fugiţii acum şi-ar fi lăsat-o singură, mai ales după jurământul pe care i-l făcuse, jurământul care dusese la tot. Aşa că se apropie de ea şi o trase în braţele sale. Femeia îşi sprijini capul pe umărul lui, iar cârlionţii ei rebeli ajunseră să-i gâdile nasul. Cu o mişcare, George îi aranjă uşor, dându-i pe spate.

Lucy avea în serviciu o fată în casă care îi ondula cu nişte cleşti părul blond-roşcat. Cârlionţii lui Isabelle se formau de la sine, sălbatici, rebeli, neîmblânziţi. Asemenea ei înşişi, părul ei avea o voinţă proprie şi refuza genul acela de supunere umilă de care era nevoie pentru cele mai multe coafuri la modă.

— Cum se poate ca, după atâţia ani, să dea norocul peste mine chiar aşa? murmură Isabelle somnoroasă, cu buzele aproape lipite de gâtul lui.

— Chiar, cum se poate?

Nu reuşi să spună mai mult. Ce naiba era cu el? Putea măcar să născocească o remarcă glumeaţă despre cât de special era el, ceva care s-o facă să râdă, să-i dea o palmă în joacă şi să-l ferească de orice afirmaţie serioasă. Avea o experienţă vastă în ceea ce privea duelul verbal care avea loc între amanţi în astfel de momente. Nu iubiţi, ci persoane care nu căutau decât plăcerea fizică. Însă, cu Isabelle, se afla pe un teritoriu total necunoscut.

— Nu regreţi nimic, nu?

De data aceasta, cuvintele ei trădau o doză mai mică de toropeală. O, Doamne, iată că se ajunsese la asta – tocmai de aceea prefera amantele şi curtezanele. Femei care nu aveau alte aşteptări pe lângă plăcerea pe care o puteau dărui şi primi. Doamne care nu l-ar fi obligat să-şi examineze sentimentele. Nu că ar fi avut ceva sentimente… Sau, cel puţin, nu pentru vreo femeie care să nu poarte numele de Isabelle. La dracu', era pierdut!

— Ce te face să spui una ca asta? întrebă precaut.

— Mi se pare că nu poţi să te relaxezi.

Tonul ei nu trăda nimic. George îşi înclină capul, pentru a-i zări faţa, aşteptându-se să descopere că ochii ei căprui-închis erau aţintiţi asupra sa. Analizându-l. Studiindu-l. Străpungând orice zid de apărare ar fi vrut să ridice între ei. Însă pleoapele ei erau închise, nu ca şi cum ar fi dormit, ci ca şi cum ar fi făcut un efort mare să ignore lumea din jur, realitatea.

— De ce ţii ochii închişi?

— Pentru că nu vreau să pierd momentul ăsta.

Răspunsul ei îl făcu să regrete că îi pusese întrebarea. În loc să schimbe subiectul, reuşise să îl scoată şi mai bine în prim-plan. Ca o cameristă care intra într-o odaie la amiază pentru a trage draperiile ca să lase înăuntru lumina unei zile pe care cel care stă în pat nu doreşte să o înfrunte. Un val de lumină după o noapte de petrecere care, invariabil, se solda cu o durere cruntă de cap. O lumină care-i scotea la iveală barba crescută şi umbrele de sub ochi. Nu făcea decât să-i sublinieze defectele.

— Dar n-ai de ce să-l pierzi. Poţi să-l păstrezi în amintire pentru totdeauna.

Poftim! Asta fusese o replică suficient de sentimentală.

— Da, şi, până săptămâna viitoare, n-o să am decât o amintire.

În gura unei alte femei, acest răspuns ar fi fost încărcat de nostalgie. Isabelle însă pur şi simplu făcea o constatare, deşi cu o inflexiune care arăta că încerca să se convingă pe sine de acest lucru.

— Isabelle…

— Opreşte-te! Nu rosti vreo promisiune goală, care să mă convingă că nu va fi aşa.

George o sărută uşor, chiar pe linia dintre frunte şi păr.

— Dormi!

Încercă şi el să facă întocmai, însă mintea sa refuza să se lase pradă somnului. La naiba, chiar voia să facă asemenea promisiuni. Mai mult, voia ca ele să aibă substanţă. Voia să le rostească, la fel de mult cum voise să facă jurământul acela de mai devreme. Iar înţelegerea acestui fapt îl speria teribil.

*

Isabelle se trezi tremurând. Dormitorul era plin de umbre, iar ploaia răpăia ritmic în acoperiş. Locul de lângă ea era rece.

— George?

Singurul răspuns pe care-l primi fu tăcerea. Se scutură de ultimele rămăşiţe ale somnului şi se ridică în capul oaselor, simţind o durere uşoară între coapse, care-i amintea de ce se întâmplase în camera aceea. În minte îi năvăli un amalgam de imagini explicite – mâinile, buzele, limba şi întregul lui trup storcând din ea plăcere până la ultima picătură.

Simţi un fior pe şira spinării şi întinse mâna după cămăşuţă. Materialul subţire, din bumbac, nu era suficient pentru a o proteja de frig.

Şi George de ce plecase, când şi-ar fi putut împărtăşi din căldura trupului pentru a ţine la distanţă răceala şi

umezeala nopţii? Se duse în picioarele goale să cerceteze cealaltă încăpere. Goală. Focul se stinsese, lăsând în urmă doar cenuşă, dar ei i se părea că nu dormise mai mult de o oră.

Al naibii bărbat! Ar fi putut măcar să aştepte până dimineaţă. Ar fi putut să-i ofere câteva iluzii, măcar o noapte întreagă, înainte de a-i răpi visul în care se cufundase. Ce vis? Că ar putea găsi un bărbat dispus să aibă grijă de ea, cu care să împartă sarcina de a-şi creşte fiul, să-i uşureze viaţa măcar un pic? Cineva care să-i ofere cuiva bucurie, câteva hohote de râs şi, da, ceva iubire?

Nu se-nvăţase minte de prima oară că nu se putea baza pe un bărbat? De fiecare dată, acesta îşi satisfăcea poftele şi apoi o părăsea. În mod clar, George Upperton nu era cu nimic mai bun decât tatăl lui Jack, chiar dacă, din afară, părea un exemplar mai reuşit. Slăbiciunea ei pentru farmecul masculin şi replicile spirituale avea s-o distrugă de tot, într-un final.

Se duse către cămin şi-şi adună rochia încă umedă de lângă vatră. Bineînţeles, hainele lui George dispăruseră. Se chinui să-şi lege şireturile corsetului şi-şi scutură bine jupoanele înainte de a-şi trage materialul umed pe piele. Trase de porţiunile în care corsajul i se lipea de piele până ce rochia ajunse să se drapeze pe corp, într-un mod inconfortabil. Oricum ar fi fost, trebuia să se mulţumească cu atât. Până ce ajungea la căsuţa ei, avea să fie într-o stare şi mai mohorâtă. Fiecare picătură de apă care-i udase rochia trebuia să-i servească drept amintire a acestei lecţii, să fie liantul armurii cu care avea să se acopere. Niciodată nu trebuie să ai încredere în bărbaţi!

Îndreptându-şi umerii, se duse către uşă, trase de ea… şi se ciocni de trupul dur al unui bărbat. Îşi înăbuşi un ţipăt şi făcu un pas înapoi. Silueta se întoarse şi, dintr-odată, Isabelle fu inundată de un val de uşurare care, în loc să o încălzească, îi înfierbântă ceafa, în timp ce pumnii

îi rămaseră ca de gheaţă.

— Ce făceai acolo, în ploaie? O să te-alegi cu o răceală soră cu moartea.

Expresia lui George era întunecată. Mai bine. Dacă avea de gând să-i facă vânt, prefera să se mişte rapid şi fără prea mare gălăgie – ca lama unei ghilotine.

— Credeam c-o să apuc să mă întorc înainte să te trezeşti. Îşi trecu degetele peste braţul ei, o atingere uşoară, dar care se voia liniştitoare. N-am vrut să te trezeşti singură.

— Şi-atunci de ce nu ai intrat?

— Încercam să găsesc o soluţie. Îşi feri privirea de a ei, iar Isabelle aproape că şi-l putea închipui pe când era doar un băieţel, cu mâinile împreunate la spate, trasând o linie în pământ cu degetul mare de la picior. Exact aşa cum făcea Jack, când făcea ceva demn de laudă.

— Ce soluţie? întrebă ea.

— Da, păi… speram să-mi vină vreo idee genială sau măcar ca un fulger să-mi lumineze mintea, dar se pare că furtuna a trecut. Aveam iluzia asta absurdă că aş putea să-mi dau seama ce s-a întâmplat cu Jack. Şi nu voiam să intru până nu găseam un răspuns.

— Ah. Inima ei începu să bată de două ori mai repede. Iar ea se îndoise de el, chiar şi după jurământul acela rostit din inimă! Ăăăă… Se apropie de el, ieşind de la adăpostul oferit de cadrul uşii. Picăturile de ploaie îi udau faţa şi hainele, dar nici că-i păsa de ele. Dacă stăteai aici să te gândeşti, înseamnă că ai primit ceva veşti.

— Din păcate, nimic. Tocmai de-aia ideea mea era absurdă. Voiam să-l prind pe Revelstoke înainte să se culce şi să aflu dacă a aflat ceva de la oamenii pe care i-a trimis să cerceteze.

— Şi?

— Exact cum mă temeam: şi dacă ar fi existat ceva indicii, ploaia a şters orice urme.

— Dar mă gândesc că, mai mult ca sigur, au întrebat pe la hanuri şi aşa mai departe. George îi spusese deja răspicat că nu avea nicio informaţie nouă, dar Isabelle nu-şi putuse reprima ruga. Adăugă: Aşa cum am făcut şi noi.

— Din păcate, vremea a îngreunat şi asta. Niciunul dintre cei plecaţi în căutare nu a ajuns prea departe. Din nou o atinse uşor, ca şi cum ar fi crezut-o în continuare fragilă. Sau poate că nu era vorba de ea, ci de ce exista între ei acum. Cel mai probabil, o să treacă o zi întreagă până ce-o să mai putem primi vreo informaţie, îmi pare rău!

— Nu e vina ta.

— Şi totuşi, îmi pare rău pentru suferinţa ta.

Isabelle întinse mâna şi-l strânse uşor de braţ, sperând că această mişcare putea să-i transmită ceea ce ea nu ştia exprima.

George îi prinse mâna şi-şi împleti degetele cu ale ei, strângând-o şi el. Cumva, acest gest i se păru la fel de intim ca unirea trupurilor lor.

— Mulţumesc pentru tot. Nu… Ceva părea să o sugrume, blocând restul cuvintelor. O, Doamne, totul părea ca un rămas-bun. Nu ştiu cum aş fi rezistat astea două zile dacă n-ai fi fost tu.

Nu trecuseră decât două zile? Două zile cât două vieţi – cea a lui Biggles şi cea a lui Jack.

— Oricât ar dura, să ştii că nu renunţ până nu găsesc un răspuns. George îi ţinea în continuare mâna şi, prin atingerea aceea, Isabelle simţi sinceritatea din spatele acestor cuvinte.

Trase în piept aerul încărcat cu umezeală şi mirosul mării aflate nu departe de acolo. După ce-o să plece el, viaţa o să devină insuportabilă. Cum îşi permisese să se ataşeze atât de mult de omul acesta, într-o perioadă atât de scurtă? Şi totuşi, nu putea să-şi smulgă această afecţiune din suflet, chiar dacă îi cunoştea consecinţele.

— Te-aş săruta, dar sunt iarăşi ud-leoarcă, îi zise el, cu un zâmbet.

— Atunci hai în casă, nu mai sta în ploaie. Isabelle îi urmă exemplul şi adoptă un ton mai relaxat, deşi simţea în continuare o povară pe umeri, ca şi cum ar fi purtat o pelerină imensă. Adăugă: Ca să nu mai spun că ai o poruncă de îndeplinit.

Imediat, zâmbetul lui deveni şi mai larg, plin de promisiuni păcătoase. Îşi dusese deja la îndeplinire aceste promisiuni o dată, însă Isabelle simţi totuşi ca şi cum toate măruntaiele i s-ar fi topit dintr-odată. În sfârşit înţelegea ce putea să atragă o femeie la un bărbat. Nu era pur şi simplu posibilitatea ca acesta să-i ofere un copil în pântece. Era plăcerea actului în sine – asta dacă era vorba de bărbatul potrivit.

— Te gândeşti la ceva anume? Dorinţele tale sunt ordine pentru mine.

Ah, cât de mult ar fi vrut să profite de o asemenea ofertă! Ispita o îmboldi imediat. Ar fi putut cere sărutări. Ar fi putut să-i ceară să o ducă din nou în pat. Sau să-i arate ceva nou. Şi totuşi…

— Ştii bine care ţi-e porunca. Aseară te-am păsuit. Dar acum a venit ceasul plăţii. O să-mi cânţi la pian.

— Dar asta înseamnă să ne întoarcem la conac.

— Ştiu. Îmi asum riscul.

Şi-apoi, la cât de târziu era, ceilalţi oaspeţi ar fi trebuit să fie de mult în paturile lor. Degetele lui se strânseră peste palma ei:

— Spune-mi… o luăm la fugă până acolo?

Isabelle ieşi în urma lui în ploaia potolită. Picăturile se îmbibau în rochia şi în cămăşuţa ei, deja umede, însă nici că-i păsa. Simpla prezenţă a lui George şi rămăşiţele senzaţiilor delicioase ale unirii lor o încălzeau suficient. Străbătură peluza în fugă, până la conac. Ferestrele întunecate străjuiau întinderea de iarbă, asemenea unor

ochi goi. Fără să ia în seamă ploaia, George ocoli clădirea. Ajuns în dreptul unei uşi mai ferite, se opri.

— Putem să intrăm pe uşa din spate. Camera mea nu e prea departe de scara pentru servitori.

Isabelle îşi încrucişă braţele pe piept şi se sprijini de un perete din piatră nefasonată.

— Să înţeleg că ai un pian la tine în cameră?

— Ăăă, nu, dar am haine uscate şi un pat destul de confortabil.

— Porunca pe care ai primit-o nu implica nicidecum vreun pat. George îşi puse mâinile de-o parte şi de alta a capului ei şi se apropie suficient de mult încât Isabelle să simtă căldura emanată de trupul lui.

— Ar putea, dacă ai schimba-o.

— Nu schimb nimic. Se lăsă în jos, ieşind din îmbrăţişarea lui. Deocamdată. Dacă vrei s-o schimb, va trebui să mă convingi.

Capitolul 17

Schimbat în haine uscate şi ţinând în mână un sfeşnic, George se strecură în sala de bal.

— Hai, nu e nimeni.

Întreaga casă era cufundată în întuneric: lumânările fuseseră de mult stinse, iar focurile reduse la nişte tăciuni. Chiar şi servitorii se vârâseră în aşternuturi, iar George străbătuse coridoarele cu paşi silenţioşi, ca nu cumva să trezească vreun valet.

Isabelle intră şi ea cu paşi uşori în urma lui. În această încăpere, ca şi în dormitorul lui George, în şemineu se zărea o lucire slabă, graţie jarului muribund. Ghemuindu-se în faţa grătarului, bărbatul împunse cărbunii cu vătraiul până ce reuşi să resusciteze cărbunii

cât de cât.

Îşi ridică privirea, descoperind că Isabelle stătea în picioare chiar în spatele lui.

— Să ştii că, şi acum, tot aş putea să-ţi împrumut ceva haine uscate.

— N-o să mă plimb prin casa asta îmbrăcată în straie bărbăteşti, chiar dacă toată lumea doarme. O să mi se usuce rochia, într-un final.

Isabelle făcu semn către pianul întunecat care domina partea din spate a încăperii:

— Porunca ta.

— Da. Tu stai aici, să te usuci, în timp ce eu…

Se lăsă uşor pe spate, după care se ridică şi se aventură în umbrele din partea cealaltă a sălii de bal. Pe scaunul pianului se afla ceva ce părea a fi o partitură abandonată de cineva. Vreo compoziţie? Luă foile şi aruncă o privire pe ele – conţineau mai multe schiţe. Fără îndoială, îi aparţineau domnişoarei Abercrombie, cea care vedea tot.

Cu mişcări leneşe, le frunzări. În prima o regăsi pe domnişoara Marshall, glacială şi cu o ţinută cât se poate de formală. Cu doar câteva tuşe de cărbune, domnişoara Abercrombie reuşise cumva să surprindă privirea rece şi superioară a modelului ei. Pe următoarea pagină, Leach rânjea mitocăneşte, cu nişte dinţi vădit măriţi de imaginaţia artistei. În mână avea un pachet de cărţi, însă din mânecă îi ieşea îndrăzneţ un as.

— Aici a greşit, îşi zise în barbă George. Dacă ar trişa, sigur ar câştiga mai des.

Cu un foşnet, trecu la următoarea foaie. Domnişoara Abercrombie îi surprinsese pe Julia şi pe Revelstoke într-un moment în care se crezuseră neobservaţi. Copiile lor în cărbune se priveau ochi în ochi, purtând una dintre conversaţiile lor mute, extrem de intime. Artista redase schimbul tacit de idei pe hârtie.

Altădată – cu nicio săptămână în urmă, chiar – George şi-ar fi rugat un prieten să-i curme suferinţa înainte de a ajunge să se uite aşa la o femeie, tandru şi vrăjit. Acum însă, nu se putea gândi decât la Isabelle. Oare ea se uitase la vreun bărbat cu o expresie atât de îndrăgostită? Oare zâmbise aşa prosteşte cu gândul la ta tăi lui Jack? Gândul îi întoarse stomacul pe dos. Iar dacă s-ar li uitat la el aşa, el cum ar fi reacţionat? În trecut, ar fi luat-o la sănătoasa în direcţia opusă din prima clipă în care o femeie l-ar fi fixat cu ochi strălucitori, însă dacă Isabelle l-ar fi privit cu o asemenea expresie pe chip…

Inima începu să-i bată mai repede, însă, cu un efort, îşi izgoni această imagine din minte. Avea să se gândească la această posibilitate altă dată, cel mai bine când nu era ea de faţă. Mai ales că posibilitatea ca acest lucru să se întâmple cu adevărat era foarte mică.

În graba cu care dădu pagina, aproape că rupse hârtia pe care era schiţa cu Julia şi Revelstoke. Dar apoi, când văzu ce urma, îşi dori să nu o fi făcut. Se trezi nas în nas cu propriul portret.

— Cine a desenat asta are talent cu carul.

Fără să vrea, George tresări. Isabelle reuşise să se strecoare prin spatele lui, fără ca el să o simtă.

— Da, are. „Chiar neliniştitor de mult”, completă în gând.

— Aşa te îmbraci când eşti în capitală?

Ca şi în cazul celorlalte portrete, domnişoara Abercrombie exagerase câteva detalii de o anumită importanţă. În cazul lui, îi modificase hainele. Cumva, reuşise să-i facă cizmele să strălucească atât de tare, că soarele ar fi pălit de invidie. Marginile gulerului îi erau neverosimil de sus, aproape încadrându-i chipul. Nodul de la eşarfă era absurd de complicat, iar părul…

Cu un gest absent, îşi duse mâna în creştet, să verifice. Da, exact aşa cum îşi închipuise. Nimeni nu-şi

purta părul în modul acela ridicol, nici măcar Beau Brummell înainte să cadă în dizgraţie. Şi, în mod clar, nu George Upperton. Deci aşa îl vedeau cei din jur? Nimic altceva decât un dandy inutil, petrecând în fel şi chip vara şi toamna, până ce lumea mondenă se întorcea în Londra şi putea reveni la programul său de nopţi albe petrecute în tripouri şi somn în timpul zilei. Dar exact aşa voia tatăl lui să devină. Superficial. Libertin, dacă nu de-a dreptul depravat. Cu un asemenea mentor, George se dovedise un învăţăcel sârguincios. Îşi drese glasul.

— Nu chiar aşa. Nici nu-mi vine-n minte cineva care să se îmbrace în aşa fel.

— Mie da. Înainte ca George să-i ceară să spună exact la cine se referea, Isabelle arătă către schiţă: Persoana care a desenat asta ştie de pasiunea ta pentru muzică?

Privirea pătrunzătoare a domnişoarei Abercrombie îi sesizase adevărata natură. Îl desenase stând în picioare, exact aşa cum pozase pentru ea, în grădină, însă în mod clar nu trasase fundalul decât mai târziu, când el îşi trădase taina fără să vrea. Adăugase corpul pianului în spatele lui şi, prin poziţia lui stângace, reuşise să dea impresia că persoana din portret încerca să ascundă instrumentul de ochii privitorilor.

— Bravo, domnişoară Abercrombie!

— Să ştii că-mi pare că tragi de timp, îl împunse Isabelle. Dacă aş avea pe ce să pun pariu, aş face-o mizând pe faptul că nu vrei să-ţi duci la capăt porunca.

*

Degetele lui încremeniră, iar ultima notă, de o puritate absolută, se pierdu în noapte. Nişte degete atât de pricepute, fie că se mişcau pe claviatură sau pe trupul ei! La acest gând, Isabelle îşi muşcă uşor buza inferioară.

Pe când era Isabelle Marshall, cunoscuse mai mulţi dandy, cum era portretizat George în schiţa aceea. Bărbaţi care petreceau ore întregi ca să decidă ce haină se potrivea cu o anumită pereche de pantaloni, bărbaţi care-şi scoteau din minţi valeţii până ce aceştia reuşeau să le lege eşarfa exact aşa cum visau ei. Nişte fanfaroni grandomani! Bărbaţi pentru care cea mai bună prietenă era o oglindă cu ramă bogat ornamentată. Însă Upperton avea ceva care-o făcea să creadă că el nu era aşa. La el, accentul pus pe înfăţişare era doar o faţadă. Era doar o aparenţă în spatele căreia îşi ascundea adevărata natură – un om mult mai profund, cu preocupări, şi poate suferinţe, mult mai complexe.

Ochii lui se deschiseră, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-o transă de un ceas încheiat.

— Tu ştii să cânţi la pian?

Această întrebare o luă pe nepregătite.

— Nu ca tine.

— Sigur ai învăţat. Nu ţine de educaţia standard a unei lady şi de capacitatea de a interpreta câteva cântece la pian? Aceste cuvinte fură articulate pe un ton critic, iar accentul căzu pe titulatura de „lady”. Ceea ce o irită. George adăugă: La mine în familie aşa stau lucrurile.

— Eu mă pricepeam mult mai bine la broderie.

Bărbatul se ridică de pe scaunul pianului.

— Hai aici! Ia loc!

— Dar n-am nicidecum talentul tău. Asta ca să nu spună că nu mai atinsese un pian de ani întregi. Îşi strânse degetele în pumn.

— Eu m-am dat în spectacol în faţa ta. Iar acum aş vrea să o faci şi tu.

Tonul lui nu lăsa loc de contraziceri. În acelaşi timp, Isabelle simţi un flux lichid încălzindu-i pântecul. O parte din ea şi-ar fi dorit ca el să se dea în spectacol aşa cum o făcuse în căsuţa de pe moşie. Aşa cum o făcuse în

bucătăria ei. Din nou, da, din nou.

Poate că, dacă accepta, această toană ciudată a lui avea să se transforme în ceva mai plăcut. Isabelle luă loc în faţa claviaturii, lăsându-şi un răgaz pentru a-şi netezi fustele sub ea şi a-şi aşeza mâinile aşa cum fusese învăţată – degetul mare de la mâna dreaptă pe de, iar degetul mic de la stânga cu o octavă mai jos.

— N-am mai cântat de-o veşnicie. Sinceră să fiu, nici nu cred că-mi mai aduc aminte cum se face.

Ultima dată când se aşezase la pian şi cântase în faţa cuiva fusese înainte de debutul ei în societate – doar o altă fetişcană inocentă, îmbrăcată în alb, care-şi arăta calităţile în faţa aristocraţiei. Pentru ca familia ei să fie mândră de ea.

— Ce să cânt?

George se mişcă până ce ajunse să stea chiar în spatele ei. Lui Isabelle i se părea că respiraţia lui îi unduia firele de păr din creştet.

— *Eine Kleine Nachtmusik.*

— Asta e o serenadă pentru instrumente cu coarde.

— Există şi un aranjament pentru pian.

— Dar… Mozart? Îşi lăsă mâinile în poală, adăugând: Ai milă de mine!

— Sora mea, Henrietta, măcelăreşte piesa asta cu o regularitate uluitoare. Tonul îi era plin de o amărăciune surprinzător de muşcătoare. Nu prea ai cum să te descurci mai rău de-atât.

Isabelle aproape că-şi puse în aplicare impulsul de a se întoarce să se uite la el, dar îşi aminti la timp cum stătea el în spatele ei. Nu s ar fi cuvenit să se trezească cu faţa într-o poziţie stânjenitoare.

George se aplecă peste ea, cu pieptul lipit de spatele ei şi obrazul lângă al ei. Mirosul de ţigară de foi, brandy şi trup de bărbat îi sensibiliză nările. George îşi puse mâna stângă pe clape şi îi poziţionă arătătorul drept pe sol.

— Măcar cântă notele temei.

Isabelle eliberă presiunea de pe clape, tot crescând şi descrescând cu pauze primele câteva măsuri, permanent conştientă de faptul că George era chiar în spatele ei, aproape îmbrăţişând-o cu un braţ pe măsură ce acompaniamentul oferit se transformă într-un contrapunct. Isabelle mai intonă stângaci câteva note, după care se opri cu totul. Mâna lui stângă continua să traseze un ritm nemilos de allegro. Chiar şi pe vremea când exersa mereu, Isabelle n-ar fi avut cum să ţină pasul cu el. Bărbatul continuă, fredonând încet melodia, până ce muzica alunecă spre ceva de-a dreptul necunoscut. Păstrase acordurile potrivite, însă schimbase ordinea notelor. Improviza, aşa cum se spunea că făcuse şi compozitorul. Pierdut complet în muzică, George nici măcar nu observase că ea îşi împreunase mâinile în poală.

— Dacă voiai neapărat Mozart, ai fi putut alege una dintre operele sale, remarcă ea. Aş fi putut măcar să încerc partea de voce.

Degetele lui se opriră pentru o secundă. Braţul său drept se strecură pe după ea, prinzând-o complet, luând-o prizonieră între corpul lui şi cel al pianului. Apoi apăsă cu putere pe clape, scoţând câteva note grave. Abia când instrumentul lansă o serie de note delicate, care aduceau aminte de un râs batjocoritor, Isabelle recunoscu pasajul de început din *Flautul fermecat.* Această operă fusese gândită, bineînţeles, pentru o orchestră întreagă, însă el reuşea să-i redea esenţa cu un singur instrument muzical.

— Sper că nu te aştepţi ca eu să fiu Regina Nopţii.

Din pieptul lui ieşi un hohot răsunător, în timp ce degetele salo struneau notele acute ale celebrei arii.

— Nu-ţi plac provocările?

— Aş zice că tu eşti o provocare suficientă pentru mine.

Degetele lui se opriră dintr-odată.

— Ce vrei să spui cu asta? Doar mi-ai văzut portretul. Îmi plac băuturile tari, pariurile pe mize îndrăzneţe şi femeile… Mâinile lui se desprinseră de pe clape pentru a-i cuprinde sânii. Îşi lipi obrazul de al ei şi o muşcă uşor: Şi femeile dispuse să mi se dăruiască.

Isabelle trase aer în piept, simţindu-şi sfârcurile întărindu-se.

— Nu eşti chiar aşa de simplu, nu atâta timp cât ascunzi partea asta a fiinţei tale faţă de restul lumii. Ar trebui să fii în Londra, să dai un spectacol pentru rege.

— Ba ar trebui să dau un spectacol pentru tine.

— Şi ai făcut-o. Ceea ce a fost o adevărată revelaţie.

— Dar n-am terminat. Îi strânse uşor sânii şi-şi trecu vârful limbii peste lobul urechii ei. Asta n-a fost decât încălzirea.

— Uite, iar te ascunzi.

— Ceea ce încerc eu aici – îi muşcă jucăuş pielea de pe gât – e să trec la nişte activităţi mai interesante, acum că m-am achitat de porunca primită.

Ah, dar ce convingător era! Convingător, seducător, o adevărată fiinţă senzuală. O altă cădere în ispită i se pregătea în viitorul apropiat, iar ea era mai mult decât dispusă să se arunce în gol. Dar nu încă. Îşi înclină capul şi se feri:

— Încerci să-mi distragi atenţia de la ce discutam.

— Adică nu discutam despre ce gust divin are pielea ta, exact aici? Îşi lăsă capul în jos, să o sărute, însă Isabelle îi evită din nou atingerea.

— Subiectul era Mozart. Ştii tu… compozitorul. Copilul-minune.

George se trase înapoi, iar spaţiul dintre ei se umplu cu o tensiune de o cu totul altă natură.

— Eu nu sunt un copil-minune.

George rosti fiecare silabă cât putu de răspicat. Să nu fie nicio îndoială în mintea ei – sau a lui. Oare încerca

să se convingă pe sine?

— Nu e absolut nicio ruşine în aşa ceva.

— Spune-i asta tatei!

Picioarele lui loviră podeaua cu o serie de bufnete scurte, îndepărtându-se. Nici sfeşnicul, nici licărirea dinspre vatră nu erau suficient de puternice pentru a alunga umbrele din celălalt capăt al încăperii. Dar Isabelle şi-l putea închipui, cu spatele drept, umerii rigizi şi chipul încruntat.

— Muzică, scuipă el cuvântul. Ocupaţie de femei. Frivolă. Nedemnă de un bărbat.

Isabelle se ridică şi se duse după el.

— Nu-i adevărat.

— E o ruşine.

— Ba nu.

— Ba aşa era, în ochii tatei. George îşi trecu o mână prin păr, transformându-l într-o masă ţepoasă şi dezordonată. Ai idee cum e să ai… *chestia* asta în tine? Doamne, uneori am impresia că e o fiinţă vie. Flămânzeşte şi vrea să iasă la lumină. Dar e o parte din tine, parte din esenţa ta. N-o să scapi nicicând de ea, dar trebuie să-i negi existenţa. Trebuie să ascunzi cine eşti cu adevărat, pentru că nu te-ar accepta ceilalţi ca atare. Ştii cum e?

Stătea cu spatele la ea, iar Isabelle îşi dori să-i poată vedea expresia, deşi şi-o putea imagina destul de bine. Tonul lui chinuit trăda o durere profundă. O parte din ea ar fi vrut să-l ia în braţe, să-i rezeme capul pe umărul ei şi să-i mângâie părul pentru a-l linişti.

Dar cealaltă parte a minţii ei îi aduse aminte de ultimii ani, pe care îi trăise într-un colţ de lume, în totală dizgraţie. „Trebuie să ascunzi cine eşti cu adevărat.” Da, chiar aşa. Această frază o făcu să-şi încrucişeze braţele pe piept şi să bată din picior.

— Da, cred că ştiu.

*

George închise imediat gura. La naiba, nu avusese de gând să-şi dezvăluie sufletul într-atât, nici talentul său şi nici durerea de a fi nevoit să-l ascundă. Nu se aşteptase să-l înţeleagă cineva. însă Isabelle nu numai că îl înţelegea, dar ceea ce îndurase în ultimii ani depăşea cu mult presiunile pe care le exercitase tatăl lui asupra sa. Cu o singură carte, Isabelle lua toate punctele şi primea toată miza. Iar cartea aceea era Jack[7].

— O, Doamne, sunt un măgar.

— Uneori. Isabelle se apropie cu paşi uşori de el. Dar ai o inimă bună. Nu-mi vin în minte prea mulţi oameni cu poziţia ta socială dispuşi să-mi sară în ajutor fără să se aştepte la vreo recompensă.

George îşi drese glasul şi zise:

— Hai să nu vorbim despre aşteptări şi recompense, da? Mă tem că acţiunile mele recente n-or să mai pară atât de nobile examinate mai îndeaproape.

— Te referi la cele de acum sau la cele de mai devreme? Isabelle se oprise în faţa lui, însă George nu putea să-i vadă expresia, în întunericul aproape total. Tonul ei nu trăda nicio emoţie. Măcar dacă l-ar atinge – i-ar fi suficient să-i simtă vârfurile degetelor pe braţ ca să ştie că era totul în regulă între ei.

— La cele de noaptea trecută. De azi, mai devreme. La cele de acum. La tot.

Isabelle încremeni pentru suficient de mult timp, încât o broboană de sudoare să se scurgă pe tâmpla lui George. Singurele sunete din încăpere erau răsuflarea ei şi un foşnet de pânză, dar măcar ştia că nu se îndepărta de el – sau nu-şi ridica mâna, să-l pălmuiască.

— Aseară nu m-ai sedus. Mi-ai oferit alinare.

---

7 Joc de cuvinte. În eng., Jack este denumirea pentru cartea de joc cunoscută în română sub numele de valet, (n.tr.)

— Şi acum?

— Ar trebui să mă aştept să încerci din nou, dacă tot ai reuşit o dată. Nu asta fac toţi bărbaţii?

A, da, bărbaţii! Tatăl său îl educase în aşa fel încât să devină exact genul acesta de bărbat.

— Dar de data asta nu ai reuşit, continuă Isabelle, nu-i aşa? Pentru că nu te-am lăsat. Încă.

Câte promisiuni se aflau în spatele unui singur cuvânt! George întinse mâna către ea, însă degetele sale întâlniră numai materialul poalelor ei, înainte ca Isabelle să se strecoare mai departe de el.

— Nu-mi uşurezi deloc situaţia.

— Asta pentru că abordezi problema greşit.

Din nou, o urmă de promisiune – care-i punea în valoare cuvintele ca o notă suplimentară.

Şi ce altă abordare ar mai fi?

— Răbdarea. Lasă-mă să vin eu la tine!

— Răbdarea n-a fost nicicând punctul meu forte.

— Şi nu mai folosi seducţia ca metodă de a evita subiecte pe care ai prefera să nu le discuţi, continuă ea, ca şi cum el nu ar fi zis nimic. Poate că în seara asta ar trebui să-ţi întorc serviciul şi să te alin eu pe tine.

Ce naiba spunea acolo? Cu o seară înainte, fusese de-a dreptul înnebunită de dispariţia lui Biggles şi a fiului ei. El nu putea să pretindă nici măcar că ar fi fost furios sau rănit. Ei bine, nu *într-atât* de furios, nu *într-atât* de rănit. N-avea niciun drept să simtă aşa ceva. Ea îi arătase asta prin doar patru cuvinte cât se poate de simple.

— Deci, domnule Upperton…

— După ce s-a întâmplat noaptea trecută, nu crezi c-ar fi mai bine dacă mi-ai spune George?

— Domnule Upperton – de data aceasta sesiză zâmbetul gurii care rostise acest nume – ce-ar fi să-mi spui despre ea?

Bărbatul dădu nedumerit din cap, fără rost, pentru ea

n-avea cum să-l vadă.

— Despre cine?

— Ce e chestia asta din tine cu care tatăl tău nu era deloc de acord?

— Ţi-am arătat deja. E muzica. Restul lumii nu ştie… bine, nu ştia. Acum vor afla cu toţii.

— Şi cui crezi c-o să-i spun eu?

— Nu tu. Ieri am făcut o imprudenţă. Am venit aici, în plină zi, să cânt şi m-am pierdut cu firea. Aşa mi se întâmplă. Mă face să uit unde sunt. Când m-am trezit, aveam o turmă de admiratoare.

— Până acum, nu prea îţi argumentezi bine cauza, nu pari a avea nevoie de alinare.

Ritmul acela neîncetat era dat de piciorul ei care bătea în podea?

— Dar toate domnişoarele alea îmi ştiu taina acum. O ştie şi *maică-mea* şi, dacă ai impresia că n-o să mă tot cicălească să cânt în public, te înşeli amarnic.

— Nu faci deloc progrese cu pledoaria.

Femeia asta ar fi putut fi o judecătoare pe cinste.

— Şi cum rămâne cu amicii mei de la cluburi? Ei ce-or să zică?

— Aş zice c-o să poţi suporta.

George îşi putea închipui clar cum stătea, cu braţele încrucişate, fixându-l cu o expresie de severitate prefăcută şi cu buzele încercând să reziste atacului unui zâmbet amuzat. Da, o judecătoare chiar ademenitoare.

— După cum am spus, sunt un măgar.

— Dar ce te deranjează *de fapt?*

Această întrebare era mult prea incisivă. N-ar fi trebuit să-i răspundă, nu sincer, însă o parte din el voia să o facă. Îl auzise cântând, în fond, lucru cu care cel mai vechi prieten al său nu se putea lăuda. Sau oricine altcineva, căci ea fusese prima care-l ascultase. Ce putea fi rău în a-i spune o parte din povestea lui? Putea să-i dea

măcar atât, atâta timp cât nu dezvăluia prea multe.

— Nu s-a pus niciodată problema să iau lecţii de pian. Profesorul de muzică a fost adus la noi în casă pentru surorile mele.

— Dar voiai să înveţi.

— Mai mult decât orice. George ştia că n-avea să poată nicicând descrie în cuvinte acea nevoie pe care o simţise. Le ascultam încercările şi ştiam că pot să mă descurc mai bine decât ele. Prin minte îi străfulgeră o amintire din vremea când era doar un băieţel. Oare câte după-amiezi îşi petrecuse pândind la uşă, în timp ce surorile sale îşi repetau, stângace, gamele, mâncându-l degetele să le arate cum se făcea? Profesorul le cânta câte o piesă nouă, iar eu nu trebuia să o aud decât o singură dată. Noaptea mă dădeam jos din pat, mă strecuram jos şi o cântam până ce o învăţam la perfecţie.

— Înseamnă că nu dormeai prea mult.

— Îmi lua mai puţin decât ai crede. Lăsă să-i scape un hohot de râs, cu o tonalitate bizar de goală. Mama mereu spunea că surorile inele erau adevărate minuni, numai că se intimidau când aveau public. Acum stau şi mă întreb dacă nu cumva mă auzea noaptea şi-şi închipuia că Henny era cea care cânta.

— De ce te ascundeai?

— La început, l-am rugat pe tata să pot lua şi eu lecţii. Iar el mi-a comunicat cât se poate de clar că asemenea preocupări erau pentru fete, şi că fiului său n-avea să-i fie permis să fie interesat de un domeniu atât de puţin masculin. Se opri. Nu era cazul să spună mai mult de-atât.

— Şi apoi?

A naibii femeie, cu mintea ei ageră!

— Într-o noapte, tata a venit de la club şi m-a prins asupra faptului.

Îşi amintea şi-acum ce piesă repeta. Bach. *Toccata şi*

fuga în re minor. S-o înveţe după ureche fusese pentru el cea mai mare provocare cu care fusese confruntat până atunci. Exersase de nenumărate ori temele complicate, care se împleteau unele cu altele, după care trebuise să accelereze totul, pentru a duce melodia la ritmul ei firesc. Şi aproape că reuşise să o cânte de la cap la coadă fără cusur.

Bineînţeles, se pierduse din nou. Muzica îl prinsese sub farmecul ei, ca o vrăjitoare, făcându-l să piardă noţiunea timpului. Aşa că se trezise cu tatăl lui intrând cu paşi clătinaţi pe uşă, beat-turtă.

„Băiatul meu n-o să ajungă un sodomit!” Nu voia să repete aceste cuvinte în faţa ei. La momentul respectiv, nu le înţelesese decât vag. Aşa cum zisese şi Jack, „afurisenie”.

Aproape că rosti cuvântul cu voce tare. Văzându-i degetele poposind pe antebraţul său, îşi ţinu în frâu accesul de vulgaritate. Atingerea ei înaintă uşor spre umăr, fără să fie încă o îmbrăţişare în toată puterea cuvântului, dar amenințând să se transforme în aşa ceva.

— Şi ce-a făcut când te-a prins?

— Ce se pricepea cel mai bine – a tunat şi-a fulgerat. Pedeapsă destul de uşor de ignorat, însă ceea ce se întâmplase a doua zi nu mai fusese la fel. Îşi continuă povestea: Numai că nu era într-atât de beat încât să uite. A doua zi dimineaţă, a jurat că face el bărbat din mine. Şi m-a dus la clubul lui de box. George îşi trecu o palmă de-a lungul maxilarului. Eu am o bănuială că spera c-o să-mi rup vreun deget sau aşa ceva.

Isabelle se aplecă mai aproape de el – suficient ca el să simtă adierea mirosului ei de levănţică, suficient cât să simtă pătrunzându-i prin piele căldura ei.

— Dar nu s-a întâmplat aşa.

— Nu. Învăţase să se ferească. Învăţase să-şi epuizeze adversarii prin anduranţă fizică, învăţase să le

distragă atenţia vorbindu-le. Orice, numai să-şi cruţe mâinile. Iar, când trebuia să lovească, învăţase să lovească cu consecinţe devastatoare. Dar nu-mi puteam permite riscul ca, într-un final, planul lui să dea roade. El m-a transformat în ceea ce ai în faţa ochilor. Un bărbat simplu care joacă pe mize prea mari, bea prea mult şi se bucură de favorurile prea multor doamne, dincolo de laţul căsătoriei.

Ce existenţă goală reflectau aceste cuvinte! Iar acum îşi dădea seama din proprie experienţă ce consecinţe avea acest stil de viaţă, dar nu-i putea spune ei asta.

— Ba să ştii că eşti mai mult de-atât, declară ea. Mult mai mult de-atât. Ştiu sigur că eşti.

Isabelle nu-i lăsă timp să răspundă. Şi-i înfrână orice posibil protest cu un sărut.

Capitolul 18

La început, atingerea buzelor ei fu şovăielnică. Nesigură, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase între ei. George n-ar fi cerut nimic din ce ea n-ar fi fost dispusă să dăruiască din proprie iniţiativă. O lăsa să descopere propria putere, propriile mijloace de convingere. O lăsa să ceară, când urma să fie pregătită. Odată ce îşi dădea seama de ce avea nevoie.

Isabelle mai degrabă îi sorbea gura decât să bea fără reţinere, însă avea să ajungă sila asta, odată ce urma să se fi dezbărat de nesiguranţă. George îşi petrecu mâna pe după talia ei, ţinând-o uşor. Degetele ei trasau linii care parcă ardeau pe umerii, pe ceafa, pe gâtul lui, căutându-i pielea sub haine. Curând… O, Doamne, să fie curând! Sărutările ei inocente erau o tortură, cu dulceaţa lor insinuantă.

O prinse mai tare şi o ridică, lipită de el. Sânii ei mici se lipiră de pieptul lui. O, Doamne, ar fi vrut să-i cuprindă în palme, să-i guste, să le simtă mugurii tari sub limbă. Din nou, îşi apăsă mâinile pe trupul ei, de data aceasta îmbrăţişându-i trupul tare, nepermiţându-i să se topească sub atingerea lui. Nu încă. Nu încă, dar curând…

Isabelle se trase în spate şi deschise ochii. Respiraţia îi năvălea printre buzele întredeschise, răspândindu-se ca o adiere pe obrajii lui.

— Nu aici, zise George, răguşit. Servitorii se vor trezi mai devreme, să aprindă focurile şi, dacă o să pierdem noţiunea timpului, or să dea de noi aici. Hai în camera mea!

Isabelle clipi, şovăind chiar în ciuda a tot ce se întâmplase între ei. Camera lui, da. Reprezenta un pas în teritoriul lui, să facă dragoste pe cearşafurile în care dormise până atunci, poate chiar să aţipească amândoi şi să se trezească îmbrăţişaţi. O, Doamne, chiar ar trebui să ezite.

Şi de ce naiba permitea aşa ceva? Niciodată nu-şi aducea femeile în spaţiul lui personal. Dar ea nu era ca niciuna dintre ele, ba era chiar unică pe lume. Putea să facă o excepţie de data asta.

Corpul lui i-o poruncea.

— O să fie mai confortabil în patul meu. Se aplecă şi îi sărută uşor pielea de sub ureche. Pulsul ei se zbătea dincolo de suprafaţă. Mai plăcut. Atinse locul acela cu vârful limbii. Văzând-o că inspiră cu zgomot, zâmbi, fără să se îndure să-şi depărteze buzele de gâtul ei, adăugând: Putem să nu ne grăbim.

O făcu să simtă apăsarea dinţilor lui – doar o muşcătură uşoară. Isabelle se agăţă de umerii lui şi se lăsă moale în îmbrăţişarea lui, potrivindu-şi trupul zvelt pe contururile lui, ca şi cum ar fi fost creată special pentru asta.

La naiba, chiar că era un gând care să-l readucă cu picioarele pe pământ, să îl sperie şi să-l pună pe fugă! Însă o parte din el voia să rămână pe loc, să examineze mai atent ideea asta. Ca atunci când privea o furtună puternică pe mare, gândul acesta îi stârnea şi spaimă, şi uluire, într-atât încât să-l determine să îi cerceteze desfăşurarea, dar şi să-şi simtă pielea ca de găină.

— Dar tot ar putea să intre careva peste noi.

George îşi permise un rânjet jucăuş:

— Riscul face lucrurile să fie distractive, dar dacă asta te deranjează, n-ai decât să ai grijă să nu scoţi niciun, dar niciun, sunet.

Iar el avea de gând să-i smulgă cât mai multe ţipete de plăcere cu putinţă. O eliberă din strânsoarea sa şi o apucă de mână.

— O să ne strecurăm pe scara servitorilor.

Dumnezeule, degetele ei se încleştară pe mâna lui şi îl urmă. Câtă încredere avea în el! Ce-i drept, exact asta îi ceruse, însă în minte îi veniră cuvintele pe care ea le rostise chiar înainte de sărutul lor. „Ba să ştii că eşti mai mult de-atât.” El nu era chiar atât de sigur de asta, acum că se comporta exact ca un libertin pentru a o face să cadă în păcat.

Iar dacă i-ar promite ceva mai mult, n-ar mai fi vorba doar de seducţie. Zău aşa, gândul ăsta era chiar înspăimântător. Şi-apoi, nu avea cum să-l transpună în fapte. Ce ar putea să-i ofere? Condiţii de trai mai bune, poate chiar o poziţie mai bună în societate, însă aristocraţii n-aveau nicicând s-o accepte în cercurile lor. Şi-apoi mai era şi inima lui. Ar putea să i-o ofere pe tavă, însă ce ştia el despre dragoste? Dintr-odată, râsul tatălui său îi răsună în urechi. Dragostea romantică, încă un domeniu exclusiv feminin, ca şi mătăsurile, dantelele, pictatul în acuarelă, ca şi poezia şi romanele. Şi ca şi muzica.

Cel mai bun lucru pe care putea să-l facă era să-i

readucă fiul acasă – şi acesta era un jurământ pe care deja i-l făcuse.

*

Isabelle îşi simţea inima bătându-i nebuneşte în piept. Societatea o considera o femeie decăzută, însă acum, pentru prima oară, se comporta ca atare. Cu îndrăzneală şi neobrăzare, se aruncase în braţele lui George, iar acum îl lăsa să o conducă în odaia lui, unde avea să se bucure de ispita reprezentată de corpul lui.

Şi era mai mult decât dispusă s-o facă. Bărbatul acesta îi dăruise plăcere, iar acum ea avea să-i întoarcă favoarea. Voia să i se dăruiască şi să şteargă imaginea aceea a unui băieţel trist, pe care o văzuse cu ochii minţii atunci când George îi povestise despre frustrările pe care le trăise în copilărie. Ştia prea bine cum era să fii obligat să te potriveşti într-o formă prefabricată, într-un rol trasat de aşteptările familiei – să respecte regulile acelea care necesitau păstrarea unei faţade perfecte. Şi cu câte răni deschise te alegeai, în timp. Şi cum, într-un final, ea însăşi ajunsese să se răzvrătească.

Scara servitorilor se afla în partea din spate a casei, golaşă şi şubredă. Fiecare scârţâit al treptelor reverbera în noapte. Când ajunseră pe holul de la etaj, aproape că se aştepta să fie întâmpinaţi de vreun ocupant al casei, dornic să le spună vreo două pentru că făcuseră gălăgie.

— Chiar crezi că e o idee bună? întrebă într-o şoaptă speriată.

— Chiar excelentă. George îi răspunse pe un ton jos, iar căldura glasului lui o cuprinse într-un val de senzualitate. Vezi? Am ajuns deja la uşă.

Roti mânerul şi împinse uşa pentru a lăsa la vedere dormitorul său întunecat. Lumina sfeşnicului pe care-l ţinea în mână puse pe fugă umbrele, forţându-le să se

refugieze prin colţuri. Linia dreaptă a peretelui opus era tulburată de o fereastră boltită. Partea stângă era dominată de un pat mare, cu baldachin şi draperii de un albastru oţel, care se asortau cu dungile tapetului.

— E-aproape la fel de mare cât toată casa mea, murmură Isabelle. Mai devreme, când George îşi schimbase hainele cu unele uscate nu se uitase prea atent în jur. Şi câtă piatră! Cred că e de-a dreptul imposibil de încălzit pe timp de iarnă.

George îi cuprinse ceafa cu palma.

— Mie, unul, îmi vin chiar acum în minte câteva metode de încălzire. Degetele lui îi cuprinseră gâtul, trăgând-o mai aproape. Ce zici? Două trupuri, sub plapumă… cred că n-ar avea probleme cu frigul.

O cuprinse într-o îmbrăţişare, aplecându-şi capul către ea. Îi sărută febril buzele, obrajii şi fruntea. Dar nu era de-ajuns. Isabelle nu venise aici cu el pentru câţiva pupici, ca şi cum ar fi fost nişte copii ascunşi după o tufă. Cu un geamăt, Isabelle îi apucă partea din faţă a cămăşii şi îl trase către ea. Buzele ei le întâmpinară pe ale lui într-un sărut imperios.

Lăsase în urmă orice reţineri. El trezise aceste trăiri în ea, această poftă, această senzualitate şi, măcar acum, avea să li se supună. Poate că n-avea să mai aibă niciodată un prilej ca acesta. Degetele i se pierdură în părul lui, sânii i se lipiră insistent de pieptul acela tare, iar şoldurile simţiră contactul cu o umflătură fierbinte, care devenea din ce în ce mai tare.

O, da, voia să simtă carnea aceea în mâini, între coapse, alunecând în ea şi ridicând-o pe culmile nebuniei. Împingându-şi sânii, şoldurile şi coapsele, se lăsă purtată de dorinţa de a se uni cu bărbatul de lângă ea.

George îşi desprinse cu greu buzele de ale ei, respirând greoi.

— Mai încet, iubire. Mai avem câteva ore bune până

dimineaţă.

— Nu cred că vreau să o luăm încet. Nu acum. Poate mai încolo.

Bărbatul îşi lăsă capul în jos, sprijinindu-şi fruntea de a ei.

— Vrei să vezi cât rezist?

Zâmbetul care se întinse pe faţa ei era de-a dreptul maliţios.

— Pare o idee destul de distractivă.

— Distractivă, hm! George lăsă să-i scape un hohot scurt. O să-ţi arăt eu distracţie! Vino-ncoace!

O ridică la piept, lăsându-şi buzele să treacă uşor peste locul din spatele urechii ei. Vârful limbii îşi lăsă urma caldă şi umedă peste pielea ei. Lipindu-şi palmele de omoplaţii ei şi le coborî până la curbura taliei şi mai jos chiar.

Isabelle se lăsă pradă acestor atingeri, lăsându-se purtată de senzaţii. Ce experienţă diferită faţă de o pipăială pe ascuns, într-un hol întunecat! Mult mai savuroasă, mult mai profundă, mult mai puţin impregnată cu frică. Şi o făcea să se simtă mult mai vie. Cu câteva zile în urmă, George îi ceruse să aibă încredere în el, iar ea făcuse întocmai. Chiar dacă nu era decât un străin, îi sărise în ajutor fără ezitare. Îi oferise afecţiune când nimeni altcineva nu se arătase dispus să facă asta. Refuzase să o lase să rămână o paria. Iar, când era cu el, nici nu se mai simţea aşa.

George trezea în ea sentimentul că locul ei era lângă el, o trăire de care nu mai avusese niciodată parte. Chiar şi înainte ca rudele ei să o repudieze, mereu se simţise ţinută la distanţă. Familia

Marshall urmărea doar profit – putere, bani, nu conta. Puneau stăpânire pe orice voiau, iar nimeni nu îndrăznea să le conteste acţiunile. Iar nesăbuita care avea îndrăzneala să se elibereze din matriţa rigidă a

aşteptărilor familiei devenea dintr-odată o proscrisă.

Şi, dacă stătea să se gândească bine, ar fi putut să-şi dea seama mai devreme că nu se integra deloc printre ei. Nu cu adevărat. După cum îşi dădea seama acum, tânjea după apropierea de o altă persoană. *Avea nevoie* de aşa ceva.

Între ea şi George erau prea multe haine, prea multe straturi de bumbac, pânză şi lână. Îşi strecură mâinile între corpurile lor şi găsi nasturii din corn ai vestei lui. Privindu-l în ochi şi zâmbind, îi desfăcu rapid şi descheie materialul fin. Acum, între ea şi pieptul lui nu se mai afla decât un strat de pânză subţire. Îi trase cămaşa din betelia pantalonilor, îi deznodă eşarfa şi îi desfăcu şnurul de la gât. Apoi prinse în pumni pânza apretată, îi scoase cămaşa şi o aruncă deoparte.

Cine şi-ar fi închipuit câtă plăcere i-ar putea da simplul fapt de a dezbrăca un bărbat? Îi plăcea la nebunie întinderea aceea de piele, aurită de lumina lumânării, pe care o descoperea astfel. O savura cu o bucurie imensă. Voia să guste fiecare centimetru din el.

Punctul de la baza gâtului lui o atrăgea ca un magnet. Îşi lăsă capul spre el şi îşi trecu limba pestea scobitura aceea. Mâinile lui îi găsiră talia şi o strânseră puternic, în timp ce ea îşi continua explorarea. Isabelle îi gusta pielea cu limba, i-o săruta, i-o muşca uşor, înregistrând fiecare schimbare în respiraţia lui din ce în ce mai agitată, atentă la gemete şi împingându-l spre pat, pas cu pas şi atingere cu atingere.

George se prăbuşi pe saltea şi rămase întins, cu braţele sub cap, relaxat, cuprinzând-o cu privirea. Luase în stăpânire patul acela prin simplul fapt că-şi întinsese corpul pe el. Mădularul îi împungea faldurile pantalonilor. Mai avea de desfăcut câţiva nasturi, şi-i putea simţi duritatea de catifea în palme.

În minte îi năvăliră o mulţime de imagini fierbinţi.

Bărbatul acesta o sărutase în cele mai intime locuri. Oare îndrăznea să facă şi ea acelaşi lucru? Un impuls pervers o îmboldea să încerce o asemenea desfrânare, însă nesiguranţa o făcea să ezite. Ce-o să creadă despre ea, dacă îndrăznea să-l guste?

— Stai puţin. George îi întâlni privirea şi i-o susţinu, cu o intensitate fascinantă. Vreau să te văd dezbrăcându-te.

Isabelle îşi simţi inima tresărindu-i în piept şi zvâcnind precipitat dar, cu toate acestea, îşi ridică mâinile pentru a-şi desface corsajul. Purta o rochie uzată, în stil vechi – cu nasturi pe umeri, pentru pieptar, şnur în partea din faţă şi poale care se drapau în voie până la glezne. Putea să şi-o dea jos în doi timpi şi trei mişcări, să o lase deoparte şi să se bage în pat, lângă el.

— Fă-o încet, adăugă el.

Fierbinţeala din privirea lui îi arăta că voia să savureze momentul, iar acest gând îi făcu degetele să tremure în timp ce îşi desfăcea primul nasture. Îşi muşcă buza de jos.

— O, da! Îmi place cum îţi stă aşa. E amestecul perfect de inocenţă şi de siguranţă de sine.

— Nu mă simt deloc sigură pe mine. În momentul acela, chiar aşa era. Se simţea ca şi cum ar fi fost în vitrină. În toată viaţa ei, nu se mai dezbrăcase decât în faţa servitoarei şi a croitoresei, care nu văzuseră în asta ceva deosebit. În mod clar, nicidecum în faţa unei persoane care voia să o privească după bunul plac. Simţindu-i privirea ca pe o atingere, ca şi cum ar fi mângâiat-o cu degete reverenţioase. O mai văzuse goală, dar faptul că se dezbrăca acum în faţa lui era parcă altceva, fiind un act conştient de dăruire.

Sfârcurile i se semeţiră pe sub cămaşă când materialul uzat din bumbac se lăsă grămadă în jurul gleznelor ei. Şi totuşi, el se uita lung la ea, ca şi cum ar fi

purtat mătăsuri şi panglici din cele mai fine.

— Acum corsetul.

Mâna lui alunecă spre betelia pantalonilor. Cu mişcări leneşe, desfăcu primul nasture.

Cu gâtul uscat, incapabilă să-şi desprindă privirea de la locul acela dintre picioarele lui, Isabelle îşi duse mâna în spate, trăgând de şiretul corsetului. Arcuindu-şi spatele astfel, sânii i se ridicară.

— Nici că e ceva mai frumos de-atât, rosti el lent, continuând să-şi desfacă pantalonii, decât o femeie care se pregăteşte să intre în patul meu.

Ah, ce obrăznicie! Şi nu terminase. Isabelle privi fascinată cum îşi eliberă membrul şi îl cuprinse în mână. Palma sa mângâie ferm, de la bază la vârf şi înapoi.

Femeia îşi dădu seama că nu mai fusese nicicând mai conştientă de propria piele – de felul în care-i acoperea corpul, de felul în care o furnica, de felul în care o încălzea. Fiecare mişcare a mâinii lui îi declanşa o pulsaţie adânc, adânc în pântece, într-un ritm care o făcea să se topească şi, în acelaşi timp, să vibreze supusă unei tensiuni din ce în ce mai mari. Se simţea străbătută de o fierbinţeală lichidă şi îşi strânse coapsele, ca nu cumva aceasta să se verse.

Nu-şi putea desprinde ochii de la mişcările lui. Degetele o mâncau din dorinţa de a le înlocui pe ale lui. Limba îi ţâşni printre dinţi, pentru a-i umezi buzele. Ochii lui se îngustară, fixând-o concentraţi. Pe ea. Da, spusese „o femeie”, ca şi cum ar fi fost vorba de oricine, dar se referise strict la ea. Isabelle!

Cu degete tremurânde, tânăra trase de şiretul care pornea din partea de sus a coloanei ei. Parcă nu putea să-şi dea jos corsetul îndeajuns de repede.

— Acum vino încoace!

Isabelle îl privi în ochi şi se apropie cu paşi înceţi şi măsuraţi, simţind că el voia să prelungească anticiparea,

să crească tensiunea la maximum. Ajunse la marginea patului, iar el se ridică uşor pentru a-şi trece palmele peste coastele ei, pornind în sus, încet-încet, până ce-i cuprinse sânii în căuşul palmelor. O trase către el, lipindu-şi buzele de un sfârc întărit, umezind mugurele de carne prin pânza cămăşuţei. Închizând ochii, Isabelle îşi arcui spatele şi scoase un geamăt, un sunet profund, din gât.

— Eşti pregătită pentru mine atât de repede?

Nu-i dădu prilejul să-i răspundă verbal, ci supse mai tare până ce respiraţia ei deveni un şuierat precipitat. Palmele lui se strecurară pe sub cămăşuţă, urcând uşor pe coapse. Isabelle se cutremură, abia aşteptând să simtă degetele lui în ea, sondând locul sensibil până ce smulgeau din ea acel val de plăcere supremă. Se cufundă în ea şi scoase un geamăt.

— Dumnezeule mare, eşti atât de receptivă!

— La tine.

Isabelle n-ar fi trebuit să recunoască una ca asta, însă cuvintele se formară de la sine.

— Ridică-ţi mâinile!

Femeia se supuse, iar el îi smulse ultima haină.

— Acum vino aici şi arată-mi cât de receptivă eşti.

Nota de poruncă din tonul lui îi declanşă un fior plăcut care se cuibări chiar în miezul fiinţei ei. Se urcă pe saltea lângă el, iar George o trase în jos, într-un sărut nebunesc. Contactul dintre pielea lui goală şi a ei îi inflamă instantaneu terminaţiile nervoase. Lăsându-şi pantalonii în jos, George se trase peste ea. „Acum! Da! Acum!”

Îi prinse partea exterioară a coapsei, chiar lângă şold, suficient de tare încât Isabelle simţi apăsarea degetelor în carne. S-ar putea ca a doua zi să aibă o vânătaie acolo. Însă pasiunea din spatele acelei presiuni o făcea să se topească.

Avea nevoie de el, ah, avea atâta nevoie de el! Nu mai simţise niciodată o dorinţă atât de profundă. Nici nu

bănuise că avea o astfel de latură sălbatică, ca şi cum pasiunea lui trezea în ea o forţă identică. Se întinse după el, înfăşurându-se în jurul lui, apăsându-i fesele şi spatele. Orice, numai să-l aducă mai aproape. Orice, numai să se unească într-o singură fiinţă.

Se împlântă în ea cu o singură mişcare fluidă, iar Isabelle se agăţă de el. N-avea să-l lase să o abandoneze. Nu şi de data asta. Cu fiecare mişcare, bărbatul acela minunat o umplea într-un ritm frenetic, ca şi cum niciunul din ei nu şi-ar fi potolit foamea cu doar câteva ceasuri în urmă.

— O, Doamne! Isabelle îşi împingea şoldurile într-ale lui, răspunzând la fiecare împingere. O, Doamne, da!

Urca din ce în ce mai mult, pe o spirală de încordare, de plăcere. Undeva, paradisul o aştepta. Undeva aproape. Şi-avea să-l găsească în curând. Tot ce trebuia să facă era să-l tragă spre ea.

George îi prinse şoldurile, după care-şi strecură mâinile sub ea, ridicând-o în întâmpinarea lui. Respiraţia i se transformase într-o serie de gâfâieli aspre, iar chipul îi era dominat de o expresie concentrată şi pasională. Privirea lui o străfulgeră, într-o rugă mută, sau poate o poruncă.

Isabelle îşi inhala aroma, amestecată cu mireasma moscată a împreunării lor, apăsându-şi sânii de pieptul lui. Unghiile îi apăsau tare muşchii din partea superioară a braţelor. Mai aproape, da, mai aproape! Nu putea fi nicicând prea aproape, nu când era vorba de el şi de valul de extaz care se ridica dinspre el.

— Da, te rog! Încă puţin…

Bărbatul îşi lăsă capul în curbura gâtului ei şi o sărută uşor, repetat, într-un fel de contrapunct blând la mişcările sale puternice. Isabelle îşi petrecu braţele în jurul lui, îl strânse cât mai aproape şi lăsă furtuna să-i poarte departe pe-amândoi.

*

Cu inima bubuindu-i în continuare în urechi, George se ridică în coate. Sub el, Isabelle încă mai fremăta, pierdută în extaz. Nici că-şi putea aminti vreo partidă de amor mai reuşită, nici că-şi putea aminti să savureze mai mult satisfacţia unei partenere cum se bucura de a ei. Ah, cum îl prinsese în ea, fierbinte şi strâmtă! Cum pulsase în jurul lui când ajunsese la punctul culminant… Val după val, vibrând în jurul lui până ce nu mai reuşise să-şi întârzie eliberarea.

Eliberarea? Drăcie! Un junghi de oroare îi îngheţă sângele în vine şi se întoarse de pe ea. Penisul său, moale acum, ieşi uşor din corpul ei. Dumnezeule mare, terminase în ea.

Nici prin gând nu-i trecuse că avea să-şi piardă controlul aşa. Intenţionase să se retragă înainte de momentul crucial, *ar fi trebuit* să se retragă când simţise arsura la baza coloanei. Doar nu mai era vreun băieţandru cu caş la gură, iar ea oricum nu-şi luase vreo măsură de prevedere, chiar dacă ar fi ştiut cum.

Nu plănuiseră nimic din toate acestea. În ciuda atracţiei aceleia afurisite care exista între ei, tot n-ar fi putut prevedea că în acea noapte urma să aibă parte de cea mai fenomenală partidă de amor din viaţa lui. Ar fi putut măcar să-şi dea drumul pe cearşaf, ca orice domn respectabil.

Isabelle scoase un scâncet şi se făcu ghem pe o parte, ca şi cum ar fi simţit lipsa căldurii lui. George îşi simţea inima bătându-i cu putere în piept, încet acum, fiecare bătaie răsunându-i puternic în urechi, fiecare bătaie adăugând încă un strat la nodul de spaimă din stomacul lui.

Isabelle nu merita una ca asta. Nu când reuşise atât

de greu să-i câştige încrederea. Şi ce-i oferise în schimb? Doar riscul de a se trezi din nou cu burta la gură şi fără vreun soţ alături care să-şi asume creşterea copilului, care să o protejeze şi să-i ofere cele necesare? Avusese de gând să o ajute să-şi găsească fiul, să o aline când eforturile de căutare se dovediseră neproductive şi, în loc de asta, o trădase.

Privea mişcările încete şi regulate ale pieptului ei în timp ce dormea, fără să ştie nimic. Genele lungi i se revărsau peste obrajii rozalii. Corpul acela zvelt nu îşi trăda prin nimic adevărata putere. De două ori îi suportase greutatea fără să se plângă. Ba chiar savurase avântul lui violent. Îl savurase şi chiar îi ceruse să nu se oprească.

Încercă să şi-o închipuie însărcinată – cu copilul lui – să şi-o închipuie ţinând un bebeluş în braţe şi simţi… Nu era sigur ce anume simţea, dar putea să identifice clar ce nu simţea. În niciun caz repulsie, în niciun caz iritare şi nici dezgust. Şi nu era furie, că se trezea cu încă o cheltuială pe lista lungă care-i punea greu la încercare finanţele. Nu era un impuls de a-şi goli pe loc toată provizia de băuturi spirtoase. Pe scurt, era un sentiment complet opus celui pe care-l avusese când Lucy îl anunţase că avea să devină tată.

O, Doamne… Lucy! Ce-avea să facă cu ea? Şi, mai important de-atât, ce-avea să facă în legătură cu Isabelle? În ceea ce o privea pe ea, prin minte i se învârteau nebuneşte tot felul de soluţii. Soluţii acceptabile în faţa lumii… ba chiar să-şi facă datoria. Să obţină o dispensă. Mintea sa conştientă le accepta cu totul, fără nicio ezitare, le accepta drept ceea ce era corect şi moral. Dumnezeu să-l ajute!

Capitolul 19

Jack! Cu un fior, Isabelle deschise ochii într-o încăpere necunoscută. Încet, trase aer în piept. Visase că fugea, alerga după fiul ei care parcă dispărea la fiecare cotitură. Aşa cum continua să fie în realitate.

Prin fereastra de pe peretele opus se strecura lumina slabă a zorilor, schiţând decorul din jur în nuanţe monotone de gri. Salteaua pe care stătea era mult prea confortabilă, cearşafurile în care era cuibărită erau mult prea fine… Când reuşi să-şi alunge pânzele de păianjen ale somnului din minte, aceasta fu invadată de imagini din noaptea trecută. George sărutând-o sălbatic, umplând-o mereu şi mereu, pasional şi animalic.

Se întoarse şi îl găsi întins lângă ea, cu mâinile sub cap, uitându-se lung la tavan. Nu avea deloc experienţă în a se trezi alături de un bărbat, dar nu mai era o copiliţă. Ceva nu era în regulă. N-ar fi trebuit să o ţină în braţe toată noaptea, respirând la unison cu ea, cu capul pe aceeaşi pernă? N-ar fi trebuit să o trezească sărutând-o blând, sau vreo mângâiere îndrăzneaţă, în cine ştie ce loc scandalos? Ar fi preferat oricare dintre aceste posibilităţi, numai să nu-l găsească nemişcat şi tăcut, ca o stâncă – dacă ar exista asemenea stânci care să emită unde pline de tensiune prin toţi porii.

Întinse mâna către braţul lui, însă pe la jumătatea distanţei îşi pierdu curajul.

— N-ai dormit deloc?

— Nu.

Un singur cuvânt, glacial, după tot ce se petrecuse între ei!

— Oh! Fără să vrea, îşi duse mâna la baza gâtului, apăsând. Am înţeles.

Încercă să-şi păstreze tonul neutru, dar bănuia că George sesizase tremurul de la final.

— Chiar înţelegi?

Până aici! Dacă înainte încercase să fie rece, acum în niciun caz nu se mai putea. Ar fi fost imposibil ca el să nu simtă vulcanul de furie care erupea în ea. Dintre toţi ticăloşii aroganţi şi nesuferiţi, se încurcase cu cel mai nemernic dintre toţi! Şi doar ştia ce-nsemna un om arogant şi nesuferit. Crescuse înconjurată de asemenea personaje. Ba chiar adoptase şi ea aceste însuşiri. Familia ei se aşteptase să se mărite cu un bărbat cu un temperament asemănător şi să transmită această atitudine de superioritate urmaşilor lor, astfel încât să perpetueze iluzia că erau cu mult superiori restului omenirii doar pentru că avuseseră norocul să se nască în familia potrivită.

Ei bine, nu era deloc un noroc, nu când aceste însuşiri deveneau arme, atunci când ceilalţi nu se ridicau la înălţimea aşteptărilor lor. Aşa cum se întâmplase cu ea.

— O, da. Calmul netulburat al cuvintelor ei nu trăda nimic. Îşi strângea pumnii atât de tare, încât unghiile i se înfipseseră în carne. O, da, înţeleg. Ai obţinut ce-ai vrut de la mine şi acum îmi faci vânt.

George îşi smuci capul spre ea:

— Ce vrei să spui cu asta? Se întoarse, pentru a fi cu faţa la ea. Dintr-odată, Isabelle se trezi că umerii lui îi acopereau tot câmpul vizual. În primul rând, nici prin cap nu mi-a trecut să-ţi fac vânt.

Fiecare silabă fu rostită sec. Isabelle îşi reprimă impulsul de a se retrage către perete. Nu trebuia să dea înapoi, nu trebuia să se facă mică în faţa lui. Nu acum. Niciodată nu-i plăcuseră mironosiţele din lumea bună, care leşinau doar când li se sugera uşor că nu fuseseră pe placul cuiva. Ea n-avea să facă una ca asta, n-avea să joace astfel.

— Dacă aşa stau lucrurile, să ştii că ai o modalitate foarte ciudată de a te manifesta. Ce Dumnezeu ar fi trebuit să cred, văzându-te aşa?

— Poţi să crezi ce vrei, bineînţeles. Credeam că am depăşit problema asta a lipsei de încredere. Lăsă să-i scape un hohot aspru. Nu-i aşa că-i tare? Se pare că ai dreptate, oricum. Când vine vorba de tine, nu sunt demn de încredere.

Isabelle inspiră prelung, pe nas, încercând să pună cap la cap cuvintele lui nebuneşti. Cumva, cât timp ea dormise sub efectul unirii lor, el reuşise să înnebunească. Singura ei experienţă cu nebunii era legată de unchiul ei Erasmus, însă acesta reacţiona bine de obicei dacă îi vorbeai calm şi-i ofereai un pahar de tărie. Puse o mână pe braţul lui George:

— Nu vrei să discutăm despre ce e vorba?

Bărbatul clătină din cap.

— Nu vreau. Nu aici, unde nu am nimic de băut. Îşi trecu antebraţul peste frunte şi zise: O, Doamne, chiar am nevoie de nişte brandy.

Minunat! Acum mai-mai că-i spusese că-l făcuse să aibă nevoie de alcool. Dacă ar fi avut prin apropiere o sticlă cu brandy, ar fi fost ispitită să i-o spargă în cap.

— E aproape dimineaţă. Nu poţi să bei brandy la micul dejun.

Umerii lui se lăsară în jos, iar ea interpretă această mişcare drept semn că se mai potolise, însă apoi George se întoarse pe spate, cu un braţ îndoit, peste ochi.

Isabelle îşi muşcă buza de jos. Ce Dumnezeu ar fi trebuit să înţeleagă din felul în care se purta? Încă încerca să-şi dea seama ce să-i spună când George îşi trecu palma pe faţă, până la bărbie şi o privi în ochi. Nu-şi feri ochii.

— Îţi dai seama că trebuie să te cer în căsătorie.

Isabelle rămase cu gura căscată şi nu reuşi să o închidă preţ de câteva secunde.

— Nu e cazul să ajungem la aşa ceva, răspunse cu un glas slab. Nu sunt vreo domnişorică pe care s-o fi compromis.

— Nu, dar eşti de familie bună.

— Nu mai sunt.

George ridică o palmă, iar Isabelle îşi înghiţi restul protestele.

— Poate că-ţi duci zilele în condiţii mai austere, dar lucrurile nu au stat întotdeauna aşa. Se vede clar de ce educaţie ai avut parte, fie că-ţi dai seama sau nu. Felul în care ţii ceaşca de ceai. Felul în care stai pe scaun exact aşa cum cer legile etichetei, cu spatele drept. Felul în care te apleci uşor şi eşti atentă la oricine îţi vorbeşte, chiar dacă te plictiseşte cu detalii despre pasiunea vreunui văr de gradul patru pentru hieroglife. Nici măcar mama nu are o postură atât de elegantă ca a ta.

Isabelle simţi un val de căldură în ceafă şi prinse cearşaful în pumni.

— Indiferent de obârşia mea, domnule, n-aş avea motive să mă aştept la o cerere în căsătorie din partea ta. Ce s-a petrecut între noi nu are importanţă.

— Şi dacă rămâi grea din nou?

Ochii lui nu se dezlipiră de ai ei nicio clipă. Isabelle îşi frecă palmele de coapse.

— E un risc pe care ni l-am asumat.

Sau pe care ea şi-l asumase. Ea se vârâse în patul lui, perfect pregătită să facă faţă consecinţelor, chiar dacă acestea însemnau încă un copil. O, Doamne, nu orice copil, ci copilul *lui.* Închise ochii pentru a scăpa de imaginea unui băieţel cu ochi strălucitori şi zâmbetul lui jucăuş. Fiul lui George sigur ar face de două ori mai multe pozne decât Jack.

— Eu n-am vrut să ne asumăm acest risc. Nu cu tine. Mi-am… mi-am pierdut controlul. N-am vrut să… îşi schimbă poziţia şi îşi drese vocea: Oricum, ar trebui să-mi fac datoria faţă de tine.

Isabelle trase aer în piept. O asemenea ofertă ar fi trebuit să o flateze. Era mai mult decât obţinuse de la tatăl

lui Jack. Dar ceva lipsea din ecuaţia aceasta. Rostise toate cuvintele potrivite, însă acestea erau lipsite de convingere. Propunerea făcută izvora dintr-un simţ al datoriei şi poate dintr-o dorinţă de a se revanşa pentru situaţia în care era ea acum. Indiferent dacă avea sau nu legătură cu ei doi. Iar astea nu erau de ajuns – sigur nu erau de ajuns pentru Isabelle Marshall.

Chiar dacă trăia în condiţii modeste, nici lui Isabelle Mears nu-i părea că erau de-ajuns. Se descurcase destul de bine de una singură. Şi-aşa avea să facă şi de acum încolo. Fără George Upperton.

— Nu trebuie să faci asta. Îţi sunt cu mult inferioară. Ce-ar zice familia ta?

George ţâşni din pat, în continuare gol şi asta era suficient cât să-i distragă atenţia lui Isabelle.

— La naiba cu cei din familia mea! Nu au niciun cuvânt de spus în problema asta.

Femeia clătină din cap, strângându-şi cearşaful în jurul trupului şi ridicându-se în şezut.

— Iartă-mă, dar e o naivitate din partea ta să spui aşa ceva.

George îşi lăsă capul pe spate şi lăsă să-i scape un hohot de râs.

— Naivitate? Ei, asta-i bună! Nu cred că mi-a mai spus nimeni că-s naiv, din primul an la Eton. Dacă stau să mă gândesc, nici atunci nu mi-a zis nimeni c-aş fi vinovat de-aşa ceva.

— Poate că ai impresia că eşti trecut prin viaţă în ceea ce priveşte majoritatea domeniilor, dar aici discutăm despre unul în care cred că eu am mai multă experienţă.

George traversă încăperea până la ea şi o prinse de umeri:

— Chiar crezi? Poate că ar trebui să facem o comparaţie. Ce aşteptau ai tăi din partea ta şi ce aşteaptă ai mei. Şi o să vedem care stă mai bine.

Iată deci, bărbaţii trebuiau mereu să transforme chiar şi cel mai prostesc subiect într-o competiţie. Ei bine, n-avea să-i accepte provocarea. Dacă refuza să intre în jocul lui, poate că urma să înceteze cu nebuniile acestea.

George continuă:

— Hai! Să vedem. Unghiile lui îi apăsau pielea braţului. Hai să începem cu tine. Pot să-mi dau seama destul de uşor cum stăteau lucrurile. Voiau să faci o partidă strălucită, care să le mărească influenţa în societate.

Doar moştenitorul unui ducat. Amintindu-şi de fiul cel mare al ducelui de Amherst, Isabelle se cutremură. Dacă s-ar fi conformat rolului care i se impusese şi s-ar fi măritat cu el, s-ar fi condamnat la o serie fără sfârşit de petreceri, vizite şi serate, aşa cum o cereau uzanţele. O viaţă cu totul şi cu totul previzibilă. Un trai confortabil, luxos, acceptat de societate, dar în esenţă total steril.

Buzele i se întinseră uşor, însă se temea că expresia ei nu era decât o imitaţie proastă a unui surâs.

— Nici nu-ţi trebuie prea multă minte ca să deduci una ca asta. Acelaşi lucru poate fi spus despre orice fată de familie bună. Oricum, cred că o să fii de acord că am eşuat într-un mod cât se poate de spectaculos.

— Ai putea să-mi spui cum s-a întâmplat?

Din nou, Isabelle remarcă în ce dispoziţie bizară era bărbatul din faţa ei. Sărea de la un subiect la altul şi dădea bir cu fugiţii dacă ea reuşea să-i înţeleagă procesul de gândire.

— Chiar vrei să-ţi dau toate detaliile sordide? Şi asta după ce m-ai cerut de nevastă?

George tresări, ca şi cum cineva l-ar fi înjunghiat.

— Nu, fără detalii sordide, nu. Mă întreb numai cum de s-a întâmplat aşa ceva când, în mod clar… îi prinse câteva şuviţe în pumn şi trase uşor. Doar că… în ochii lumii, erai o domnişoară de cea mai înaltă sorginte.

— Da, aşa le şi plăcea să creadă rudelor mele.

— Dar… tu nu crezi asta.

— Ştiu sigur că nu e aşa. Eu *am trăit* în lumea aia. Poate că nu voiam să-mi petrec tot restul vieţii în universul acela. Se lăsă pe spate şi îşi îndreptă privirea către partea de sus a baldachinului. Draperiile acestuia erau din catifea groasă, albastră, aranjată cu minuţie. Nici nu mai ştiu, dar poate de-aia m-am lăsat păcălită. Era destul de convingător, să ştii, şi nu în modul la care te gândeşti tu. Avea un talent de a-şi exprima gândurile… Cred că-şi închipuia că se putea scoate din orice bucluc vorbind, că putea face orice bazându-se pe asta. Aşa a şi reuşit să îmi fie prezentat, când familia mea n-ar fi acceptat în veci să mă vadă stând de vorbă cu un om ca el. Aşa…

— Şi-aşa, cu vorbe, a reuşit să se strecoare sub fustele tale.

— Da. Isabelle lăsă recunoaşterea să plutească între ei, golaşă în simplitatea ei. Iar acum am făcut acelaşi lucru, adăugă ea.

George o prinse de umăr, obligând-o să se întoarcă şi să-l privească în ochi.

— Cum poţi să spui aşa ceva, când tocmai ţi-am propus să ne căsătorim?

— Nu era nicidecum o propunere serioasă.

Isabelle flutură din mână, ca şi cum ar fi vrut să gonească ideea aceea din preajma sa şi, în aceleaşi timp, să-l convingă să-i dea drumul – ca să se acopere. Dar acest gest nu dădu rezultatele scontate. Ba strânsoarea lui deveni şi mai intensă.

— Eu am vorbit cât se poate de serios.

— Bine. Isabelle oftă, apoi spuse: Hai să presupunem, pentru o secundă, că aşa e. Îmi pare rău să-ţi spun că rudele mele nu te-ar considera demn de mine. Sau că nu te-ar fi considerat demn. Pe-atunci.

— Asta o ştiu, mormăi el. Un bărbat fără titlu nobiliar

ar fi fost inacceptabil?

— Pentru ai mei? Nici c-ar fi acceptat pe cineva care să nu fie din înalta aristocraţie, preferabil un duce sau un marchiz. Mă tem că m-am dovedit o mare dezamăgire pentru ei.

George îşi feri privirea preţ de câteva secunde bune.

— O dezamăgire, da, repetă încet. Chiar, hai să vorbim despre dezamăgiri!

— Dacă o să mă prezinţi rudelor tale, sunt convinsă că o să înţelegi exact la ce mă refer. Se retrase din strânsoarea lui, sub impresia unui gând nou. Un gând deranjant, asemenea unui duş rece, îi traversă mintea. Şi de-aia mi-ai propus să ne căsătorim, nu? Familia te presează să te însori.

— Mama mă tot ameninţă cu tot felul de fetişcane, şi mi-a făcut la prezentări de mai am un pic şi-nnebunesc, da, însă… Scutură din cap, ca şi cum ar fi vrut să şi-l limpezească. Preciză: Dar nu de-aia ţi-am propus să ne căsătorim.

— Ei bine, sigur n-ai făcut-o pentru că m-ai compromis. Glasul ei tremură la ultimul cuvânt. La naiba, şi reuşise atât de bine să-şi ţină emoţiile în frâu! De ce trebuia să dea greş tocmai acum, când trebuia să îl refuze? Doar nu eşti singurul care s-a folosit de mine…

— Să mă folosesc de tine? Braţul lui făcu o mişcare bruscă spre saltea. Asta crezi tu că s-a întâmplat între noi? Eu nu-mi aduc aminte să te fi forţat câtuşi de puţin.

O bătaie uşoară la uşă o salvă pe Isabelle de la a-i da un răspuns. Şi tocmai bine, căci gâtul i se blocase într-atât, încât sigur n-avea cum să mai articuleze niciun cuvânt. Din nou, urma să fie prinsă.

*

— Indiferent cine-o fi, îi fac vânt, mormăi George.

Discuţia asta nu a luat sfârşit.

Ah, ce sincronizare afurisită! Aşteptă până ce Isabelle îşi adună hainele şi se retrase într-un colţ al camerei, după care îşi luă şi el cămaşa de noapte din dulap. Apoi se duse la uşă şi o întredeschise.

Pe coridor se afla sora lui, complet aranjată pentru ziua ce tocmai începuse.

— Aha, iată-te! Nu te-a mai văzut nimeni de ieri încoace.

Numai Revelstoke, când se dusese să afle dacă avea veşti, dar nu intenţiona să-i spună asta Henriettei.

— Dacă te-a trimis mama să-mi aduci aminte de îndatoririle mele sociale, să ştii că n-ai nimerit deloc într-un moment potrivit.

Henrietta făcu un pas înainte, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca el să o invite să intre.

Aducându-şi aminte de atitudinea doamnei Cox, George se postă ferm, chiar în prag.

— Dacă e nevoie de mine, o să cobor la micul dejun.

— Nu asta-i problema. Ochii ei, suspect de roşii, se îngustară. Ai pe cineva înăuntru?

— Nu e treaba ta. Şi nici n-ar trebui să ştii despre lucrurile astea.

Henrietta îşi ridică ochii spre tavan. Dacă se uita atent, şi nasul parcă îl avea oarecum umflat.

— Am douăzeci şi cinci de ani şi mi-au ajuns la urechi destule bârfe. Zău aşa, George. Sper că n-ai ademenit-o pe vreuna dintre domnişoare la tine în cameră.

— Şi să-i dau mamei prilejul să mă împingă în faţa preotului? Zău aşa! Aproape că tresări la ideea că Isabelle auzea fără să vrea această discuţie, mai ales având în vedere de ce se certaseră până atunci. Ia zi, cine ţi-a băgat prostiile astea în cap? Dacă este individul ăla… Leach, o să-l rog pe Revelstoke să-mi servească drept secund.

Chipul ei căpătă o expresie bizar de absentă.

— Nimeni nu l-a mai văzut pe Leach de două zile încoace. Mă gândeam că poate ştii tu ceva de el. De exemplu, dacă aş şti că ajută la căutarea băieţelului aceluia, m-aş simţi un pic mai bine.

George întinse şovăielnic mâna şi o bătu uşurel pe umăr.

— Gata, gata! Individul e, în mod clar, un idiot. Să ştii că meriţi ceva mai bun. Doar dacă… Se întrerupse, căci chiar atunci o idee nouă prinse contur în mintea sa. Dumnezeule mare, ai zis că lipseşte de două zile?

— Da, ce-i cu asta? Nici tu n-ai fost de găsit tot de vreo două zile.

Două zile. Potrivirea era mult prea convenabilă. Jack, Biggles şi acum Leach.

— Ba nu-i aşa. Pe mine m-ai găsit. Leach încă lipseşte – în mod suspect, aş zice.

Henrietta expiră un pic mai tare, într-o mişcare prea anemică pentru a fi considerată un suspin.

— Hai, capul sus! Parcă te hotărâseşi să nu te măriţi.

— Aşa e. Iar asta nu face decât să lămurească problema definitiv. Totuşi, fetelor le place să ştie că un bărbat le găseşte atrăgătoare.

— Asemenea griji nu-şi găsesc locul decât când o să găseşti un bărbat demn de tine.

Iar Leach în niciun caz nu se încadra în descriere. Nu dacă bănuielile din ce în ce mai mari ale lui George se dovedeau cât de cât întemeiate. Deşi nu-şi putea da seama nici în ruptul capului ce legătură putea avea un idiot care zâmbea mereu cu gura până la urechi cu dispariţia unui băieţel.

Henrietta îşi îndreptă umerii.

— Ai grijă să-ţi faci apariţia la micul dejun. Dacă ai pe cineva în cameră, în niciun caz nu vrei să te trezeşti cu mama peste tine.

George bătu darabana pe cadrul uşii până ce poalele

roz ale rochiei pe care o purta Henrietta dispărură după colţ. Făcu un efort să tragă ivărul cu grijă înainte de a se întoarce pentru a da ochii cu Isabelle. Aceasta stătea în continuare în colţul opus al încăperii, complet îmbrăcată şi ascunsă de draperiile baldachinului.

— Cât ai auzit din ce-am discutat?

— Să ştii că nu obişnuiesc să trag cu urechea la conversaţiile altora.

Era atât de rigidă şi de politicoasă! Aproape că şi-o putea închipui pe domnişoara care fusese înainte de scandalul compromiterii ei, îmbrăcată într-o rochie albă de bal, ca oricare dintre fetişcanele care tocmai îşi făcuseră debutul în societate, însă cu o atitudine mai regală.

— Ar fi trebuit să te întreb asta acum două zile. Sunt un mare idiot pentru că nu mi-a venit ideea mai devreme.

Ocoli capătul patului pentru a se posta în faţa ei.

— Ce? Isabelle îl măsură precaută, ca şi cum ar fi ştiut deja că n-avea să-i placă răspunsul pe care urma să-l primească.

— Cu cine trebuia să te întâlneşti în noaptea aia, în grădină?

Din obrajii ei deja destul de palizi dispăru orice urmă de culoare.

— Nici… nici nu ştiu. Am primit un bilet, dar nu era semnat şi nici nu am recunoscut scrisul.

George îşi frecă bărbia plină de ţepi.

— Ce şanse ar fi? mormăi ca pentru sine.

— La ce şanse te referi?

— Din ce mi-a spus soră-mea, a mai dispărut cineva. Nu cunoşti cumva un individ pe nume Reginald Leach, nu?

Isabelle clătină din cap.

— Nu, sigur nu.

— Jack a dispărut, Biggles a plecat – îi număra pe fiecare pe degete – iar acum şi Leach. Plus că în seara aia ai fost acostată de un bărbat pe drum.

Numai că maimuţoiul pe care-l atacase George era mult mai masiv decât Leach. Şi îmbrăcat sărăcăcios. De fapt, dimensiunile bărbatului şi felul în care era îmbrăcat îi aduceau aminte de cineva: de bărbatul care-l bătuse în iatacul lui Lucy. Fratele ei – după cum îi fusese prezentat. Ceea ce nu avea nicio logică. Ce legătură avea incidentul acela cu ce se întâmplase aici?

Pe de altă parte, Isabelle primise un bilet, iar George avea încă asupra lui poliţa lui Leach. Merita să încerce. Se duse până la ea şi îi puse mâinile pe umeri:

— Nu cumva mai ai biletul acela?

— Nu, l-am aruncat în foc.

— Bine atunci… îşi trecu palmele de-a lungul braţelor ei într-un gest care, spera el, trebuia să fie unul liniştitor. Păcat că asupra lui nu avea niciun efect. Îşi reluă ideea: Aşa deci. Va trebui să sperăm că o să găsim alt indiciu.

Pe hol se auzi zgomot de paşi din ce în ce mai tare, apoi parcă se îndepărtară. Începuse o nouă zi. Din moment în moment se puteau trezi cu o servitoare la uşă, care să ceară permisiunea să intre pentru a aprinde focul. Trebuia să o scoată pe Isabelle de-acolo înainte de una ca asta. Ar fi fost total nepotrivit să o expună unui alt episod de ţipete scandalizate din partea doamnelor de la conac, care oricum vedeau peste tot scandaluri şi imoralitate.

— Deocamdată, cel mai bine ar fi să te conduc acasă.

Poate că George învârtea în minte cine ştie ce plan, dar poate că era în acelaşi timp recunoscător pentru tot ce intervenise pentru a nu relua discuţia lor aprinsă de mai devreme. Îi ascundea ceva. Isabelle îşi putea da seama clar de asta, aşa cum ştia mereu când Jack făcuse vreo poznă. Fiul ei avea un zâmbet anume, prea larg şi prea nevinovat pentru a fi sincer. „Dumnezeule mare, Jack!” Oare când avea să afle ceva despre băiatul ei? „Dă, Doamne, să fie azi.” Din câte se părea, George avea şi el aceeaşi expresie. Poate că era un lucru specific reprezentanţilor sexului

tare.

*

Îmbrăcaţi cum se cuvine, străbăteau drumul principal din sat. George sporovăia despre tot felul de nimicuri şi zâmbea ca un idiot. Oare chiar se aştepta să o ducă de nas?

În mod clar, da. În fond, în rest reuşise şi o făcuse să i se dăruiască fizic. Imagini din urmă cu o noapte îi străfulgerară prin minte. Imagini fierbinţi, carnale, însoţite de o senzaţie de fierbinţeală în miezul fiinţei. O, da, ar fi căzut din nou în ispită, dacă era provocată într-un fel cât de mărunt.

Bărbatul acesta trezise ceva în interiorul ei, ceva insinuant şi poruncitor precum talentul lui, numai că la ea era o foame de fiinţa lui. Dacă închidea ochii, îi putea vedea contururile şi muşchii pieptului. Iar degetele ei îşi aminteau textura acelor muşchi. Limba ei îşi amintea gustul pielii lui. Da, era o foame, însă una care avea nevoie să fie satisfăcută de toate simţurile.

Toate simţurile, tot corpul, toată fiinţa ei. Ar fi fost o netoată dacă ceda din nou. Dar ar fi făcut-o. Foamea aceasta poruncitoare depăşea puterea ei de a-i rezista.

Când deschise uşa, biletul o aştepta pe prag. O foaie împăturită în formă de pătrat, de un alb imaculat. Acelaşi tip de hârtie. Pulsul îi vibra cu putere în gât. Sigur biletul conţinea ceva informaţii. Trebuia.

Dacă vrei să-ţi mai vezi băiatul, o să aduci o mie de lire la răscrucea unde aleea de la conacul Shoreford se întâlneşte cu drumul către Londra. Mâine-seară. Să vii singură!

Isabelle clipi, însă biletul acela sec conţinea aceleaşi

lucruri şi la a doua citire. Dintr-odată, picioarele parcă i se transformară în gelatină şi toată lumea păru să se încline. Două mâini puternice, cu degete lungi, o strânseră de talie şi o ajutară să-şi recapete echilibrul. George. Aproape că uitase că era şi el acolo.

— Dă-mi să văd! Ce scrie?

Fără un cuvânt, Isabelle îi întinse bucata de hârtie.

— O mie? Strânse foaia în pumn, furios. Dumnezeule mare!

— Nu am o mie de lire, răspunse ea mecanic. Era greu să respiri când tocmai primiseşi un pumn în stomac. Sau poate fusese mai degrabă lama unei securi. Nici în seara asta, nici peste un an.

— Am eu.

— George, nu! Se întoarse către el: Nu pot să-ţi iau banii. Nu după ce s-a întâmplat azi-noapte. M-aş simţi ca şi cum m-ai plăti pentru favorurile acordate.

Bani pentru favoruri… Şi totuşi, ar face orice pentru fiul ei. Oare ar putea să renunţe la mândrie şi să-şi vândă trupul? Ce contau demnitatea şi orgoliul ei în comparaţie cu viaţa copilului?

George o cuprinse, degetele lui lungi transformându-se în cătuşe care îi strângeau braţele. Isabelle avu impresia că ar fi putut să-i zdrobească oasele fragile dacă şi-ar fi pus în minte aşa ceva.

— Orice s-a întâmplat între noi, răpirea lui Jack n-a avut nicio legătură cu asta. Ce-am… O, Doamne!

Expresia de pe chipul lui o ului de-a drept. Nici măcar în visurile ei de adolescentă despre cum va fi pretendentul ei nu-şi închipuise că poate exista atâta intensitate a trăirii, atâta solemnitate amestecată cu emoţie în stare pură. Căldura din ochii lui parcă-i lichefia irişii ca de oţel. Privirea lui o făcu să încremenească, iar în interior i se aprinse un foc pe măsura celui din privirea lui.

— Lasă-mă să fac asta!

Chiar şi cuvintele sale aveau greutatea emoţiilor pe care le nutrea. Dumnezeule mare, cu o voce ca asta, bărbatul ăsta putea să facă şi un înger să cadă în păcat!

— Trebuie să aflu de ce.

Isabelle n-avea să ştie niciodată cum de reuşise să vorbească pe un ton atât de calm. Pe dinăuntru, tremura toată. George vârî mâna în buzunarul hainei şi scoase o pungă. Era umflată bine. O aruncă pe masă, unde se lovi de blatul din lemn cu un bufnet greu.

— Eu am banii necesari. Iar tu, nu.

O, Doamne, bărbatul acesta avea la el sume mari de bani şi le scotea imediat la bătaie, ca şi cum ar fi fost vorba de câţiva bănuţi. Isabelle îşi puse mâna pe locul unde inima ei se zbătea nebuneşte.

— Aveai din întâmplare o mie de lire asupra ta?

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet tensionat.

— Mă-ndoiesc că sunt măcar cinci sute acolo, dar e un început… Şi nu, nu am obiceiul de a avea atât de mulţi bani asupra mea. Flutură din mână, într-un gest de o aparentă nonşalanţă. Pe chip i se instală o mască de tensiune ciudată, care-i încordă muşchii obrajilor. Am câştigat la cărţi.

— Trebuie să fii conştient că nu am cum să-ţi dau banii aceştia înapoi.

*

O, Doamne, cât de încordat era! Cu doar câteva secunde înainte, aproape că-şi declarase sentimentele, ca o muiere isterică. De-a dreptul ridicol! Poate că ţinea la ea, poate că era gata să o apere cu orice preţ, poate că voia să-şi petreacă fiecare clipă alături de ea… Drace, chiar *voise* ca ea să-i accepte cererea în căsătorie. Nu pentru că îşi vărsase sămânţa în ea, ci din cauza blestematelor astea de sentimente. Iar ea refuzase să îi ia cuvintele în serios.

Oricum, bărbaţii nu recunoşteau lucrurile de genul acesta. Le exprimau prin daruri, sacrificii şi prin plăcerea oferită. O ceruse de nevastă, la naiba! În cel mai disperat caz, putea să se exprime prin muzică, dar… prin cuvinte?

— Nu am nevoie să mi-i dai înapoi. Pentru mine, e suficient să te ştiu fericită.

Bărbia ei se încreţi şi, în secunda următoare, Isabelle scoase un suspin gâtuit, lăsându-se pe pieptul lui, cu umerii ridicându-i-se şi coborându-i necontrolat. George îşi lipi palmele de spatele ei, modelându-i conturul omoplaţilor înainte să alunece în sus, pentru a se cufunda în părul ei.

Ce mincinos neruşinat era! Se minţea chiar şi pe sine. La naiba cu sentimentele! Ce se învolbura acum în inima lui nu putea fi descris drept un simplu sentiment. Doar în câteva zile, femeia aceasta îşi făcuse loc în inima lui cu amestecul ei unic de curaj şt de vulnerabilitate. Crescută să fie o doamnă desăvârşită, tăcută şi demnă, nu se ofilise sub povara unui trai dus la limita sărăciei.

Cercetă camera austeră – vatra din piatră, masa rustică şi băncile din lemn, buchetele de ierburi atârnate de tavan, dulapurile fără uşi, pline cu fiole fel de fel. Asta era tot ce avea pe lume, şi nici măcar nu era proprietatea ei de drept. El îi putea oferi ceva mai bun, să o ia de-aici şi să-i ofere măcar ceva care să semene cu viaţa pe care o dusese odinioară.

Asta îi şi propusese, iar ea mai că îl refuzase. Era aşa de mică, lipită de el, dar reuşea totuşi să-i umple inima toată. Isabelle se mişcă, însă în loc să se cuibărească mai aproape, îşi înălţă capul. Din reflex, braţele lui se încordară, însă ea i se opuse şi trupul acela până atunci moale deveni dintr-odată suficient de rigid cât să-l avertizeze.

Îi era recunoscătoare, dar nu se predase complet în braţele lui. În ochi îi scăpărau lacrimi nevărsate, dar în loc

să-i îmblânzească ochii, aveau chiar efectul opus. Isabelle a lui nu era nicidecum o căprioară speriată.

— Urăsc asta!

Femeia se desprinse brusc de el, cu gura aceea ademenitoare redusă la o simplă linie plină de furie.

— Ce anume?

— Că sunt pusă în situaţia de a lua tot timpul, fără să dau nimic înapoi.

Se întoarse uşor, astfel că George îi vedea umărul şi curba lină a sânului. Isabelle îşi petrecu braţele pe după talie, îmbrăţişându-se, înlocuind alinarea atingerii lui cu propriile braţe. Mândră ca o prinţesă, îşi înălţă bărbia.

Da, şi-o putea închipui îmbrăcată într-o rochie de bal luxoasă, stând în lumina oferită de o sută de lumânări, asaltată de pretendenţi cărora nu le acorda nici măcar o privire. Dacă ar fi cunoscut-o pe atunci, n-ar fi avut nicio şansă să se apropie de ea.

— Nu ţin socoteala şi nici nu-ţi cer nimic în schimb.

— Nu e vorba de asta. Chiar dacă tu nu-mi ceri nimic, eu tot ştiu că-ţi sunt datoare, şi asta mă chinuie.

— Şi dacă… Bâjbâi în buzunarul vestei. Slavă Domnului! Avea la el poliţa lui Leach – şansele erau mici, dar tot era ceva. Şi dacă am putea să ne dăm seama unde e Jack şi nu ar trebui să plătim nici o răscumpărare?

Isabelle făcu ochii mari.

— Şi cum să facem una ca asta, îl întrebă cu un glas slab, când nu avem niciun semn de la cei care-l caută?

— Nu prea e cine ştie ce pistă, dar… Desfăcu bucata de hârtie şi continuă: Leach mi-a dat asta acum două zile şi, având în vedere că a dispărut…

George puse cele două hârtii una lângă cealaltă şi compară caligrafia. Ambele conţineau cuvântul *mie* şi aveau în comun o înfloritură în partea de sus a literei D, o prelungire caracteristică a liniei superioare din litera T… în mod clar, Leach fusese cel care trimisese biletele, dar n-

avea cum să fi fost cel care o atacase pe Isabelle pe drum.

— Ei, să fiu al naibii…

Isabelle îşi înălţă capul.

— Ce e?

— E acelaşi scris, şi totuşi… Se uită în ochii ei: Mi-ai zis că nu-l cunoşti pe Leach.

— Nu-l cunosc. Chiar crezi c-aş uita un nume ca ăsta[8]?

Nu, bineînţeles că n-ar putea. Nimeni n-ar fi în stare să-l uite.

— Dar n-are nicio logică. De ce ar răpi Leach un băieţel oarecare din sat? De ce ar crede că acest copil i-ar putea aduce o mie de lire? Trebuie să fi ştiut cine eşti. Aproape ca şi cum ar fi fost tatăl puştiului…

Corpul lui Isabelle deveni dintr-odată rigid.

— Tatăl lui Jack a dispărut din lumea bună cam în acelaşi timp cu mine.

— Deci zici că pe individul respectiv nu îl cheamă Reginald Leach.

— Asta dacă nu cumva nu şi-a luat un nume nou. Isabelle îşi feri privirea. Pe tatăl lui Jack îl chema Roger Padgett.

Capitolul 20

Padgett. Al dracului! Parcă omul ăsta era blestemat să fie mereu undeva în preajma lui George. Dar cine era adevăratul Padgett? George încercă să şi-l închipuie pe maimuţoiul care-l bătuse pe el drept un corupător de domnişoare de familie bună şi nu prea reuşi. Fanfaronul îmbrăcat excentric pe care îl cunoscuse la petrecerea lui Revelstoke, cel care o fermecase pe Henrietta, se potrivea

8 Referire la faptul că, în engleză, Leach înseamnă „lipitoare", (n.tr.)

mult mai bine unui asemenea rol.

„Lua-l-ar dracu', să nu cumva să se fi atins de Hetty!"

— După ce faţă ai făcut, s-ar zice că-l cunoşti.

Obrajii lui Isabelle se făcuseră trandafirii şi ochii ei nu păreau prea dornici să-i întâlnească pe ai lui. Da, chiar ar fi trebuit să-i fie ruşine. Ar fi putut să-şi găsească un individ mult mai bun de-atât.

— Deşi nu înţeleg cum de e cu putinţă, adăugă ea.

Nu că George ar fi putut să-i spună care era legătura. „E fratele amantei mele" – sau aşa presupunea el, luându-se după nume. Da, o explicaţie care ar fi fost primită fără probleme. „Nu, Doamne, în niciun caz!" Un fior iscat dintr-odată îi acoperi palmele cu o peliculă de transpiraţie rece, iar un alt element al enigmei îşi găsi locul în tablou. Nici nu era de mirare că nu dăduseră de Jack în sat. Padgett şi sora lui nici nu l-ar fi ţinut acolo, nu când l-ar fi putut duce în Londra, în casa aceea scumpă din Bedford Street pe care Lucy voise cu tot dinadinsul ca el să i-o ia cu chirie.

— Te simţi bine? Eşti palid.

— Sunt bine.

Scutură din cap, pentru a-şi pune în ordine haosul de gânduri care i se învârteau prin minte. Putea să rezolve totul. Putea să-i recupereze fiul – atâta timp cât reuşea să o facă să nu vină cu el.

Dar cum să o lase singură aici, fără să ştie nimic despre ce avea să facă? La naiba, ce încurcătură!

— Vreau să-mi spui cum de ai ajuns să-l cunoşti pe Padgett. Sigur nu frecventează aceleaşi cercuri ca tine.

— Când l-ai cunoscut tu, avea cumva o pasiune pentru jocurile de noroc?

Asta când nu seducea tinere inocente, adică.

— Da, juca, aşa cum făcea orice gentleman.

— Da, păi… acum s-ar putea să-şi câştige existenţa din asta. A reuşit să pună mâna pe câteva dintre poliţele mele. Da, poliţele, cum era cea din hârtia semnată în

favoarea lui Barnaby Hoskins. Iar dacă Leach era, de fapt, Padgett, ticălosul se aflase de faţă când George primise mesajul cu pricina. Probabil că râsese în sinea sa şi, în acelaşi timp, continuase să flirteze cu Henrietta.

George îşi trecu o mână prin păr. La naiba, va trebui să-şi dea pe faţă suspiciunile privind locul unde se afla Jack. Totuşi, dacă era atent, mai avea o şansă să salveze aparenţele. Al naibii de atent. Căci avea s-o înfurie la culme pe Isabelle.

— Având în vedere aceste descoperiri – articulă cuvintele încet, ca să amâne cât putea mărturisirea de la final – cred că pot rezolva în aşa fel situaţia, încât să-l recuperăm pe Jack fără să plătim răscumpărarea.

Trupul lui Isabelle deveni dintr-odată rigid – o schimbare cât se poate de vizibilă – după care fu cuprins de un tremur vag. Încet-încet, Isabelle îşi desprinse braţele de pe propria talie şi le lăsă pe lângă corp.

— Ştii unde e Jack.

George îşi drese vocea. Ah, dacă ar fi putut să tacă la infinit! Ah, dacă ar putea să dea timpul înapoi şi să o ţină în braţe o dată… Căci, imediat ce-i va răspunde, Isabelle avea să-şi îndrepte voinţa ei de fier împotriva lui. Şi s-ar putea să nu-l ierte niciodată.

În zadar întârzia. Cu cât prelungea tăcerea, cu atât mai dureroasă avea să fie reacţia ei. Încuviinţă cu un gest din cap.

— Da, am o bănuială destul de întemeiată.

*

Într-un acces de exuberanţă, Jack se izbise o dată direct de burta ei. Forţa cu care o lovise cu capul îi golise instantaneu plămânii de aer. Senzaţia aceea arzătoare că nu putea trage aer în piept nu era nimic în comparaţie cu ce simţea acum. Făcu un efort să respire, în ciuda durerii.

— Poftim? Cum?

În ciuda haosului de întrebări care i se înghesuiau pe limbă, nu reuşi să articuleze ceva mai coerent.

— Pentru că ştiu cine e Roger Padgett, răspunse George lent, ca şi cum n-ar fi vrut să recunoască un asemenea lucru.

— Ai mai zis asta. Ceva legat de datorii la cărţi…

— Nu, ştiu mai mult de-atât. L-am întâlnit în carne şi oase.

— Când? Când să te fi întâlnit tu cu el?

Obrajii lui căpătară o nuanţă de roşu palid.

— Da, păi… bună întrebare.

Ce Dumnezeu voia să-nsemne un asemenea răspuns? Isabelle îşi încrucişă braţele pe piept şi insistă:

— E vreunul dintre tovarăşii tăi de petreceri?

Dar… nu, n-avea cum să fie aşa, căci altfel sigur l-ar fi cunoscut pe George în fosta ei viaţă.

— Nu mi-e tovarăş de distracţii, nu. Se uită în altă parte şi-şi trecu o mână prin păr, făcându-l să stea în sus, formând ţepi de culoarea nisipului. Aş prefera să nu te tulbur cu detaliile acestei legături, dar sora lui Padgett e fosta mea amantă.

Auzind acest ultim cuvânt, Isabelle fu străbătută de un fior, care-i făcu pielea ca de găină pe braţe.

— Am înţeles.

N-ar trebui să-i pese. În mod clar, n-ar trebui să simtă nimic care să semene cât de cât cu gelozia. Talentele sale în dormitor, pasiunea clară pentru trupul feminin n-aveau cum să fi răsărit din neant. Şi totuşi, această menţionare bruscă a unei foste amante fu ca o lovitură de pumnal care pătrunse surprinzător de adânc şi nicidecum rapid. Ca un cuţit insuficient ascuţit, îi pătrunse în piept, implântându-se cu greu în carne, prin os şi muşchi, şi lăsă în urmă o cicatrice, alături de cea cauzată de Padgett.

N-ar trebui să se lase afectată, n-ar trebui să arate

cât de mult o rănea. Pe lângă jurământul de a-l readuce pe Jack acasă, George nu-i făcuse nicio promisiune. Nu încercase să-i câştige afecţiunea cu declaraţii false. Dumnezeule mare, îi ceruse *şi ei* să-i devină amantă în urmă cu nicio săptămână. Într-adevăr, îi propusese şi să se mărite cu el, dar asta numai pentru că-şi pierduse controlul în braţele ei. Nu o minţise. Cea care o trădase, din nou, era propria minte. Îi permisese să-şi clădească din nou un vis, unul care să-i permită să se dăruiască unui alt bărbat.

Până aici. Urma să-şi recupereze fiul şi, de acum înainte, n-avea să mai lase vreun bărbat să se folosească de ea pentru plăcerea lui. „Dar şi tu ai avut parte de plăcere.” Mai mult decât simplă plăcere, fusese de-a dreptul paradiziac.

Împinse acest gând deoparte, alungându-l din minte aşa cum Dumnezeu îi izgonise pe Adam şi pe Eva din Rai. Ca şi ei, nici ea nu-l merita.

— Am înţeles, rosti din nou, ridicându-şi bărbia şi adoptând un ton mai hotărât. Putea să facă asta. Putea să se controleze, în cele din urmă, sentimentele pe care el le trezise în inima ei aveau să se estompeze. Într-un final, avea să uite că aproape îşi permisese să se îndrăgostească. Adăugă: Nu-mi pasă de fosta ta amantă, şi nici de cea actuală.

— Nu există nicio amantă actuală.

Privirea lui se abătu asupra ei, sfredelind-o.

— Vreau să-mi recuperez băiatul, rosti ea, fără să ia în seamă înţepăturile de stânjeneală. Dacă ştii unde e, ţi-aş fi recunoscătoare dacă mi-ai spune şi mie.

Poftim! Îi vorbise suficient de rece. Măcar atât învăţase de la rudele ei, să se ascundă în spatele unei faţade de politeţe.

— Am o bănuială că Jack e în Londra, răspunse el băţos. Pot să iau trăsura familiei şi până mâine ţi-l aduc.

— Iei trăsura? A, nu. Mă iei şi pe mine cu tine.

George nu răspunse imediat. În loc de asta, deschise gura de câteva ori, ca şi cum se hotărâse de fiecare dată care era cel mai potrivit răspuns, dar o închisese imediat de fiecare dată. Isabelle îi aruncă o privire fioroasă.

— Doar nu te aşteptai să rămân aici cu braţele în sân, ca o mironosiţă săracă cu duhul.

Umerii lui se înălţară o dată, în vreme ce inspiră profund.

— Nu, cred că nu. Dar trebuie să te avertizez c-o să mergem la casa fostei mele amante.

Dumnezeule mare, se putea ca lucrurile să fie mai rele de-atât? Dacă avea în continuare adresa amantei sale, înseamnă că nu trecuse atât de mult de când pusese capăt legăturii. De fapt, probabil că femeia locuia în continuare în casa pe care i-o pusese la dispoziţie chiar el. Şi dormea în continuare în patul în care se distrase cu el.

Isabelle închise ochii, pentru a scăpa de imaginea unei frumuseţi voluptuoase care se zvârcolea sub atingerile lui pricepute. Stomacul i se îngreună dintr-odată, ameninţând să i se lase până în tălpi. Oare această fostă amantă a lui George ştia că era o „fostă”, sau îi aştepta întoarcerea în capitală? Iar Jack se afla în casa acestei femei.

„Ai încredere în mine!” Da, George o implorase să se încreadă în el până ce îi cedase. Isabelle avusese încredere şi în Padgett, doar pentru a se trezi părăsită imediat după ce obţinuse ceea ce urmărise. Ei bine, George îi obţinuse şi corpul, şi încrederea.

Inima îi tremura în piept, gata-gata să se spargă într-o mie de cioburi. Nu. Nu, nu, nu! Avea să-şi recupereze fiul, să-şi păstreze inima doar pentru el şi să lase în urmă acest episod. Singură.

*

Înainte de apus, trăsura înainta hurducăind pe străzile din Mayfair. Zgomotul roţilor reverbera în urechile lui George, nefiresc de tare, ca şi cum ar fi încercat să compenseze tăcerea din cabină. Dacă Isabelle era supărată acum, cât de tare avea să se înfurie când urma să se afle faţă în faţă cu Lucy?

Voise mai presus de orice să evite ca ele două să se cunoască, dar conştiinţa nu l-ar fi lăsat să întârzie fie şi cu o clipă întoarcerea lui Jack în braţele mamei sale. A naibii conştiinţă, mereu îl băga în bucluc! De ce nu putea să ignore pur şi simplu ce nu-i era pe plac şi să facă tot ce dorea? De ce trebuia să se implice atât?

Faţă în faţă cu el, Isabelle se uita absent pe fereastră, la înşiruirea de locuinţe dichisite. Cu fiecare zdruncinătură a trăsurii, cu fiecare oprire şi repornire pe drumul către ceea ce cândva fusese lumea ei, Isabelle se învăluia cu încă un strat de gheaţă. Ca o perlă construită din gheaţă, poate, însă gheaţa era un material de protecţie destul de fragil. O singură lovitură puternică ar fi putut să-i fărâme imediat stratul protector.

Într-un final, trăsura se opri zgâlţâindu-se pe Bedford Street, în faţa casei lui Lucy. Nu era chiar în Mayfair, dar suficient de aproape încât locuinţele vecine să aparţină unor negustori bogaţi. Dinspre stradă, în spatele grilajelor din fier forjat se vedea o faţadă de gresie deschisă la culoare. O casă demnă de cine ştie ce neguţător prosper. În mod clar, chiria unui asemenea imobil îi aducea un venit frumuşel proprietarului.

Isabelle aruncă o privire la gardul din fier forjat care separa clădirea de trotuar. Această clădire era incomparabil mai mare, mai confortabilă şi mai luxoasă decât căsuţa ei din sat. Dumnezeule mare, ce era în mintea ei? Ea merita ceva mult mai bun chiar şi decât casa aceasta. În mod evident, în copilărie avusese parte de

condiţii mult mai bune şi, totuşi, îşi îndurase decăderea fără să se plângă.

Trăsura se clătină când vizitiul sări de pe capră pentru a lăsa în jos scăriţa. George coborî primul şi îi oferi mâna. Ea strânse din buze cu severitate şi abia îl atinse când coborî pe trotuar.

— N-am mai fost în capitală de şase ani, murmură uşor. Şase ani şi, când în sfârşit mă întorc, e pentru a-i face o vizită unei curtezane. Îşi scutură poalele cenuşii şi decolorate ale rochiei. Şi mai sunt şi îmbrăcată ca o servitoare.

Ar fi putut rosti asemenea comentarii cu o notă de ciudă în ton. În mod clar, Lucy aşa ar fi făcut, în locul lui Isabelle. Însă glasul acesteia din urmă nu trăda altceva decât stânjeneală şi o doză de tristeţe. Obrajii îi erau uşor îmbujoraţi.

— Ai prefera să aştepţi în trăsură? îndrăzni George să întrebe.

O, Doamne, fă-o să zică „da”! Mai mult ca sigur, Lucy avea să o măsoare imediat din priviri, şi apoi urma să-i sară direct la jugulară.

— Dacă aş fi vrut să aştept, aş fi rămas în Kent.

Răspunsul ei fu sec, da, însă era clar că se retrăsese din nou în spatele zidului de gheaţă. Oricum, urma să aibă nevoie de el. George urcă treptele şi lăsă ciocănelul să se lovească o dată de suprafaţa uşii, tare. Imediat, uşa se întredeschise.

— Domnişoara Padgett nu primeşte vizite, cu excepţia… Servitoarea lui Lucy se întrerupse brusc şi făcu ochii mari: Vai de mine!

George ridică dintr-o sprânceană, într-o expresie îndelung exersată de afectare plictisită.

— Da, chiar aşa.

— Mi-a zis că n-o să mai veniţi pe-aici, domnule. V-a făcut în toate felurile, zău aşa.

— Îmi închipui. George îşi cerceta atent unghiile. Şi totuşi…

— Asta-nseamnă că v-aţi răzgândit? La fel de obraznică precum stăpână-sa, fetişcana asta. Nici nu era de mirare că nu găsea de lucru într-o casă mai respectabilă.

— Vreau să-i fac o vizită domnişoarei Padgett şi, înainte să-mi spui că nu e acasă… e nevoie să-ţi aduc aminte cine te-a angajat pe acest post?

Nu numai că o angajase, dar şi trecuse cu vederea nişte referinţe cam îndoielnice.

— Dumneavoastră, domnule. Orice altă servitoare ar fi zâmbit şi ar fi roşit. Bessie îl privi direct în ochi, iar obrajii ei îşi păstrară nuanţa gălbuie pe care o aveau în mod normal.

— Mă bucur că n-ai uitat.

George făcu un pas, încercând să treacă de ea.

— Nu puteţi să intraţi, domnule, zise Bessie, imediat.

— De ce?

George începu să bată darabana pe suprafaţa de marmură a unui heruvim aflată chiar dincolo de prag. Ce dracu'? Oare când cumpărase Lucy monstruozitatea asta? Şi, mai important de-atât, cui îi fusese livrată factura?

— E ocupată cu un alt gentleman?

Ar fi fost o adevărată mană cerească să afle că Lucy îşi găsise un alt protector. Numai că… oare cât avea să reuşească să-l mai ţină în mrejele ei, odată ce pântecul avea să înceapă să crească?

— Cam aşa ceva, domnule.

Cam aşa ceva?

— Da, păi… aş zice că şi eu sunt un gentleman. Lasă-mă să intru!

— Domnule Upperton!

La naiba, glasul lui Isabelle avea acea notă de scandalizare pe care-ai fi auzit-o la o matroană din

aristocraţie care-şi găsise singura fiică într-un tête-à-tête cu un libertin notoriu. Sau cu el, dacă era să spunem lucrurilor pe nume, deşi el făcea tot posibilul să evite fetişcanele inocente.

— Dacă fiul meu a fost expus la… comportamente indecente, niciodată n-o să vă…

Se întrerupse şi îşi feri privirea. Fără îndoială, fusese cât pe-aci să spună că n-o să-l ierte niciodată, numai că-şi adusese aminte că el nu era vinovat de dispariţia lui Jack. Nu conta, erau o groază de alte lucruri pentru care n-avea să-l ierte nicicând. Se întoarse către ea

— Sunt convins că Jack e teafăr şi nevătămat.

Lucy avea o latură oarecum răutăcioasă, dar mai mult ca sigur nu i-ar fi făcut niciun rău unui băieţel nevinovat, chiar dacă era cam poznaş.

— Vreau să mă conving singură de asta. Isabelle îşi croi drum pe după el, pe lângă Bessie – care era atât de şocată, încât nu apucă să reacţioneze… şi pătrunse în antreu.

— Ce e cu…

La naiba! Toată agitaţia asta o făcuse pe Lucy să iasă din camera unde se ascunsese până atunci.

— Cine eşti şi ce crezi că faci, dând buzna aşa de pe stradă?

Vocea lui Lucy mustea de condescendenţă. George pătrunse în antreu, unde le găsi pe cele două femei măsurându-se din priviri. Buza superioară a lui Lucy se arcui batjocoritor, în timp ce studia hainele nou-venitei.

— Intrarea servitorilor e la subsol, dar poţi să pleci de-acum. Momentan nu caut s-angajez pe nimeni.

Isabelle îşi înălţă bărbia şi privi lung la femeia din faţa ei.

— Unde l-ai ascuns pe fiul meu?

Dacă Isabelle şi Lucy s-ar fi întrecut în dovezi de dispreţ, George n-ar fi ştiut pe cine să parieze.

— Ce te face să crezi că m-ar interesa un plod din popor?

— Până aici, Lucy.

George înaintă pe parchetul lăcuit.

— Tu! Lucy păli sub stratul generos de fard din obraji. O, Doamne, chiar că ai decăzut!

Bărbatul ignoră înţepătura.

— Ştim că Jack e la tine. Biletul de răscumpărare e semnat de frate-tău. Asta era o minciună, dar ce conta o minciună când aveai de-a face cu răpitori şi şarlatani? Continuă: Am decis pur şi simplu să schimbăm condiţiile schimbului. Buf, buf, buf! Cizmele sale loveau parchetul într-un ritm constant şi, cu fiecare bufnet, faţa lui Lucy devenea din ce în ce mai străvezie. Ştii cum se pedepseşte răpirea? Mă-ntreb cât de bine o să mai arăţi după un an-doi la Newgate.

— Nu a fost ideea mea, protestă Lucy. Roger a plănuit totul.

— Înseamnă că ştii unde e băiatul.

În loc să răspundă, Lucy îşi duse dosul palmei la frunte, scoase un suspin melodramatic şi se lăsă moale pe parchet, cu naturaleţea unei actriţe de la Covent Garden.

Isabelle îşi mută privirea de la grămada de mătăsuri a rochiei ei la George.

— Ce convenabil!

— Da, mereu a ştiut să găsească momentul oportun.

George încercă să schiţeze un zâmbet, dar se temea că nu reuşise decât să schiţeze o grimasă.

Bessie se apropie de stăpâna ei în vârful picioarelor, ca şi cum i-ar fi fost frică să nu o trezească:

— Poate că femeia aia, cu leacurile ei din plante, ştie cum s-o aducă în simţiri.

— Lasă prostiile, zise George. Se preface. Ia dă-i o pereche de palme şi…

— Ce femeie cu leacuri din plante?

Glasul lui Isabelle era încărcat de speranţă, în ciuda a tot. Oare era cu putinţă? Bessie dădu aprobator din cap.

— Coniţa a auzit de ea, că era în nu ştiu ce sat, şi a adus-o aici. Are-un nume ciudat… Nu Bingham sau Bingley, sau ceva ce-ai mai auzit.

— Biggles?

— Da, exact aşa.

Isabelle întinse o mână tremurândă.

— Şi Jack e aici? Unde? Te rog din suflet, du-mă la el.

Bessie îşi muşcă buza de jos, pusă în încurcătură.

— Mă tem că nu i-a prea priit…

Exact aşa cum se întâmplase cu Lucy mai devreme, Isabelle păli, numai că efectul fu cu totul diferit. Acea expresie de spaimă îi făcu inima lui George să înceapă să bată nebuneşte. Iscă impulsul de a se duce la ea, să o ia în braţe şi să o apere de toate relele de pe lume. Asta dacă ea i-ar fi permis una ca asta…

— Ce are? Vocea îi tremura la fel de tare ca şi corpul, căci el nu se îmbolnăvea niciodată. Ah, du-mă la el!

— E la etaj. Bessie indică direcţia cu bărbia. Se face bine într-o zi-două. Coniţa a vrut să-l facă să stea cuminte şi i-a dat tot soiul de dulciuri. Cre’ că a mâncat prea multe, atâta tot.

Isabelle porni către scara ce ducea la etaj.

— În cazul ăsta, slavă Domnului că s-a gândit s-o aducă pe Biggles.

Bessie porni în urma ei, zicând:

— A, coniţa n-a chemat-o pe Biggles pentru băiatu’ dumitale. Voia pe cineva priceput la… Servitoarea aruncă o privire iute către George, după care îi şopti lui Isabelle ceva la ureche. Bărbatul prinse din zbor ceva despre reluarea sângerărilor. Apoi, servitoarea adăugă: Voia să fie sigură că nu toarnă vreun plod.

Cât fusese la şcoală şi la clubul de box, George încasase destui pumni în stomac. Cuvintele lui Bessie îl

izbiră într-un mod bizar de asemănător – o lovitură în forţă, care-i goli plămânii de aer, urmată de senzaţia de arsură dată de efortul pentru a respira din nou. Ar fi trebuit să fie uşurat că fosta sa amantă nu făcea tot posibilul pentru a-i pune în cârcă povara unui copil, iar o parte din el se bucura destul de tare că n-avea să întreţină odrasla lui Lucy pentru următoarele două decenii sau pe-acolo.

Dar din altă parte a inimii sale se iscă impulsul de a sparge ceva, preferabil ceva preţios şi fragil, cum era heruvimul acela oribil care împodobea acum antreul.

În loc de asta, îngenunche pe parchet, îşi înfrână furia şi o bătu uşurel pe obraz pe femeia prăbuşită acolo. Aceasta deschise ochii imediat.

Normal. Leşinul fusese doar teatru.

— Aveai de gând să mă anunţi şi pe mine cândva în viitorul apropiat de schimbarea intervenită în situaţia ta? o întrebă, printre dinţii încleştaţi. Sau intenţionai să vezi cât ai fi putut să mă duci de nas?

Lucy se ridică în capul oaselor, în acelaşi timp dându-se înapoi. Bine. Oricum, el nu s-ar fi înjosit niciodată să lovească o femeie, dar era bine că îşi făcea griji în privinţa asta.

— N-a fost ideea mea! Roger a pus la cale totul.

— Dar şi tu ai fi avut de câştigat dacă-i cântai în strună, nu? Se aplecă spre ea. Latura sa colerică ieşise la iveală şi îl cuprinsese ca într-o menghină. Nu-i aşa?

— Bineînţeles, răspunse femeia atât de calm încât ai fi crezut că nu făcea altceva decât să-i spună modistei ce rochie nouă voia. „Bineînţeles, să fie de mătase. Factura să-i fie trimisă domnului Upperton.”

— Bineînţeles, îi întoarse el replica, muşcător. Nu mişti niciun deget dacă nu-ţi iese şi ţie ceva.

Lucy ridică din umeri.

— Banii-s bani.

— Ei bine, pe-ai mei n-o să-i mai vezi niciodată. Mă aştept să-ţi strângi bagajele până la sfârşitul săptămânii.

— Până la sfârşitul săptămânii? Dar cum să găsesc un nou protector atât de repede?

George îşi plimbă fără menajamente privirea pe corpul ei. Şi când te gândeşti că altădată i se păruse atrăgătoare! Acum nu i se părea decât vulgară.

— Sunt convins c-o să te descurci. Ţii destul de bine la tăvăleală.

— Şi presupun că, până vineri cel târziu, o s-o instalezi aici pe înlocuitoarea mea. Îşi ridică ochii în tavan, dând din cap. Sper numai că ai de gând să-i iei mai multe rochii decât mie.

— Sau poate că o să dea norocul peste tine şi-o să găseşti un fraier suficient de avut cât să preia contractul de închiriere al casei ăsteia. Aşa nici n-ar trebui să te muţi.

— Ea ţine la tăvăleală?

Dacă Lucy ar fi fost bărbat, George deja i-ar fi umplut faţa de vânătăi. Nu! Nu se putea coborî la nivelul ei. Una era o înfruntare verbală, şi cu totul alta una fizică. Niciodată! Îşi încleştă pumnii pentru a-şi stăvili impulsul de a o înşfăca de corsaj, de a o ridica şi de a o izbi de perete.

— Nu că ar fi treaba ta, dar nici nu se pune problema de tăvăleală cu ea.

Şi nici nu era vorba de o minciună aici. Se culcase cu Isabelle, dar ceea ce se întâmplase între ei nu avea nimic în comun cu vizitele lui în patul lui Lucy sau la amantele pe care le avusese înaintea ei. Cu Isabelle, trecuse dincolo de sălbăticia actului în sine. Lucy se ridică în picioare, provocându-l:

— Nu te cred!

— M-am plictisit de subiectul ăsta. Înţepăturile acestea fără sfârşit nu aveau niciun rost. Ce-ar fi să-mi spui unde e frate-tău, ca să-mi închei socotelile cu

amândoi?

Având în vedere cât de şifonat ieşise din ultima lor întâlnire, se aşteptă ca Lucy să-l ironizeze. Deşi… maimuţoiul ăla nu fusese Padgett, nu?

În loc de asta, Lucy îi întoarse spatele şi începu să-şi plimbe arătătorul de-a lungul buzei unei vaze de porţelan. Fără îndoială, calcula în minte cam ce preţ putea obţine pe ea.

— Aplecat în oraş.

— Ce potrivească convenabilă! George se ridică şi el în picioare. Şi cam pe la ce oră a zis că se întoarce?

Femeia cântărea în palmă o tabacheră din sidef. Cel mai probabil, casa avea să-i fie transferată noului chiriaş fără bunurile mobile din ea.

— Nu prea mă deranjează să-mi comunice asemenea detalii.

— A, nu, bineînţeles că n-ar face una ca asta. George făcu o pauză de câteva secunde. Ca şi atunci când lansai un croşeu devastator, într-un duel verbal totul era decis de momentul în care-ţi declanşai atacul: Ia spune-mi, eu l-am întâlnit vreodată pe fratele tău?

— Ce vrei să spui?

— A, nimic, doar că am aşa o bănuială… Bărbatul ăla care-a încercat să mă omoare în bătaie. Sigur îţi aduci aminte. Ca orice soră, erai foarte îngrijorată de siguranţa lui. Sau îngrijorarea asta avea motive mult mai josnice?

— Cum de… Pieptul lui Lucy se ridica şi se cobora agitat, iar pal mele i se încleştară de tabachera aceea afurisită. Cum îndrăzneşti să sugerezi aşa ceva? Nu ştii *nimic.*

— Eu aş zice că regina prea tăgăduieşte. George îşi studia concentrat unghiile, continuând: Vezi tu, maimuţoiul ăla a-ncercat să-mi zguduie creierii în cap, dar nu i-a prea ieşit. Aşa că ai putea măcar să recunoşti. M-ai atras într-o capcană.

— Aşa e, dar n-a fost ideea mea. Roger n-a vrut să rişte să-l recunoşti, din moment ce urma să fie printre oaspeţii de la conacul unde aveai să fii şi tu. Aşa că a plătit un bătăuş.

— Aha, deci adevărul iese la iveală, până la urmă! Acum nu mai trebuie decât să-l aştept să se întoarcă pentru a-i întoarce serviciul. N-are cum să întârzie mai mult de zorii zilei de mâine, în fond, ar fi trebuit să-l ducă pe Jack înapoi în Kent.

— Dar nu poţi să te autoinviţi pur şi simplu aici până atunci.

George îi smulse tabachera din mână şi o puse la loc, pe mobilă.

— E casa mea. Eu am plătit chiria. Pot să rămân aici cât poftesc.

— Ai de gând să rămâi? Aici? Ajunsă la jumătatea scărilor, Isabelle îi vorbi cu un dispreţ glacial. Îl ţinea în braţe pe Jack, moale şi cam verde la faţă. Biggles venea şi ea în urma ei.

— Numai până ce-o să-mi închei socotelile cu fratele ei.

George urcă treptele şi întinse braţele, să-l ia pe băieţel. Isabelle strânse şi mai tare copilul.

— Am de gând să mă întorc în Kent cât mai repede. Nu vreau să mai am ceva de-a face cu locul ăsta.

George încremeni, simţind un val de gheaţă invadându-l. Nu se înşelase în privinţa tonului ei. Era distant şi poruncitor, la fel ca şi atitudinea pe care o avusese pe tot parcursul drumului către Londra. „Nu vreau să mai am nimic de-a face cu locul ăsta” putea să însemne la fel de bine „nu vreau să mai am nimic de-a face cu tine”.

Nu. N-avea să renunţe la ea aşa uşor. Putea să-şi încheie socotelile cu Padgett mai târziu, însă refuza să o lase pe Isabelle să se întoarcă acasă cât timp lucrurile dintre ei nu erau lămurite.

— Nu poţi să pleci acum. Drumul e prea periculos după lăsarea întunericului.

— Eu în niciun caz nu rămân aici.

— Că bine zice fata. Biggles respiră greu şi adăugă: Nu pot să zic că ai cine ştie ce gusturi în materie de femei uşoare.

— Ce femei uşoare? ţipă Lucy. Cum îndrăzneşti să…?

George îi ignoră izbucnirea şi-şi concentră privirea asupra lui Isabelle. „Uită-te la mine! Înţelege.”

— O să vă duc în casa familiei mele. Înainte ca Isabelle să protesteze, invocând principiile decenţei, adăugă: Având în vedere că mama şi surorile mele sunt la Shoreford, momentan acolo nu-s decât servitorii. Puteţi să plecaţi spre Kent dimineaţă. Se îndepărtă de baza scărilor, pentru a le lăsa loc să treacă. I se adresă lui Lucy: Noi o să plecăm. Dacă fratele tău se hotărăşte că vrea să vină după răscumpărare, o să fiu de-a dreptul încântat să-l primesc în vizită.

Da, avea să-i plătească tot. Cu directe şi croşee. Iar dacă laşul ăla încerca să scape înşirându-i vrute şi nevrute, avea să i-o reteze imediat. N-o să-l menajeze, ba chiar o să-şi folosească furia pentru suferinţele lui Isabelle ca să-şi impulsioneze atacul.

Capitolul 21

Isabelle îi îndepărtă lui Jack părul de pe frunte. Băiatul tresări în aşternutul impecabil, însă ochii îi rămaseră închişi. Avea pielea mai rece şi mai uscată, semn că, în curând, prichindelul acesta urma să se ţină din nou de tot felul de pozne, iar ea trebuia să găsească o modalitate de a nu-l mai scăpa de sub observaţie.

— O să fie bine, o liniştise Biggles, însă Isabelle ţinea

neapărat să vadă cu ochii ei asta.

Slavă Domnului! Slavă Domnului că băiatul ei avea să fie din nou un ştrengar vesel, când lucrurile ar fi putut să se sfârşească mult mai rău. Din câte se părea, Lucy nu-l expusese pe Jack la niciun comportament scandalos. Pe parcursul ultimelor câteva zile, fosta amantă a lui George făcuse tot posibilul să-l ignore pe băieţel, iar când Jack ţinuse morţiş să-şi facă simţită prezenţa, îl momise cu dulciuri ca să-l facă să tacă. Isabelle trebuia să se concentreze asupra acestor lucruri, care fuseseră reale, şi să nu se gândească la ce-ar fi putut să se întâmple – sau la dezgustul care-i întorcea stomacul pe dos ori de câte ori se gândea la ceea ce se petrecuse între George şi femeia aceea.

Dintr-odată se auzi o bătaie în uşă. Ştia cine era înainte de a o deschide. Biggles nu se formaliza niciodată, iar ea nu le ceruse nimic servitorilor. La naiba, chiar nu voia să dea ochii cu George. De ce insistase să o aducă în casa familiei lui, când mai mult ca sigur servitorii aveau să bârfească? Odată întorşi acasă, rudele lui urmau să afle imediat că fusese aici – asta dacă nu cumva chiar mai devreme de-atât. George plecase de la conacul Shoreford fără să anunţe pe nimeni. Mai mult ca sigur, la întoarcere avea să fie asaltat cu întrebări.

Şi ar fi putut ajunge deja mai aproape de casă până la ora aceasta. Cu cât scăpa mai repede de George, cu atât mai repede avea să înceapă să uite, poate… atât plăcerea pe care o trăiseră împreună, cât şi ceea ce aflase azi despre adevăratul lui caracter.

— Isabelle, se auzi glasul lui, estompat de panoul gros de lemn care se afla între ei. Ştiu că eşti acolo.

Cu un oftat greu, Isabelle străbătu podeaua acoperită cu un covor gros până la uşă. Trecuseră şase ani de când nu mai călcase pe o asemenea suprafaţă. Şase ani de lemn dur şi pantofi incomozi, îşi alungă acest gând, etichetându-

l drept o plângere puerilă. Se adaptase şi putea să continue să trăiască aşa. Întredeschise uşa.

— Să nu vorbeşti tare. Jack a adormit.

— Bine.

George avusese ocazia să facă o baie, să se bărbierească şi să-şi schimbe hainele. Acum stătea în faţa ei cu o expresie controlată şi impenetrabilă, îmbrăcat cu o redingotă neagră şi o vestă verde-închis. La gât avea o eşarfă apretată. Ca să vezi! Haine de seară – nici mai mult, nici mai puţin decât catifea şi brocart – ca şi cum ar fi avut de gând să iasă în oraş.

— Înseamnă că putem vorbi fără ocolişuri. Azi-dimineaţă nu mi-ai dat un răspuns, continuă bărbatul.

O, Doamne! Cererea în căsătorie. După tot ce se întâmplase în ziua respectivă, pe el îl interesa oferta aceea de a o lua de soţie, făcută dintr-un sentiment al datoriei, pentru a-şi potoli povara vinovăţiei.

— Da, aveam de gând să refuz.

— Să mă refuzi? Chiar şi după ce ai avut timp să te gândeşti bine?

Lui Isabelle îi venea să-i închidă uşa în nas. Ba nu, s-o trântească de-a dreptul, dar avea să înceapă să bată din nou în ea şi ar fi insistat să discute. Pentru a evita să-şi trezească fiul, păşi peste prag şi închise uşa în urma ei.

— Răspunsul meu e „nu”, acum mai mult decât oricând.

George deschise gura, să răspundă. Dumnezeule mare, chiar voia să vină cu argumente în favoarea propunerii lui? Era cazul să tragă de timp.

— Ia spune-mi, amantei tale i-ai propus să o iei de nevastă? George clătină uşor din cap, ca şi cum n-ar fi fost sigur că o auzise bine.

— Cum s-o cer în căsătorie pe Lucy? De ce Dumnezeu să fac una ca asta?

— Era însărcinată, nu? Isabelle bătea darabana pe

propriul şold. Ia zi, nu era?

— Da, dar…

— Stai puţin, să văd dacă am înţeles bine. Îşi măsura cu grijă cuvintele, o misiune dificilă având în vedere că îi venea să ţipe văzând incapacitatea lui de a înţelege. Cum de nu vedea că situaţia lui Lucy era asemănătoare cu a ei? Mie mi-ai propus să ne căsătorim în ideea că aş putea rămâne însărcinată, în timp ce o altă femeie *chiar era* grea cu copilul tău?

— Nu e acelaşi lucru. Era vorba de o curtezană. Ştia cum să se păzească de asemenea lucruri.

— Cum nu e acelaşi lucru? Amândouă am avut acelaşi rol.

— Ba nu. George îşi prinse între degete baza nasului. Ba nu, repetă. Nici măcar să nu-ţi treacă prin cap să te compari cu scorpia aia.

— Scorpie, zici? Era însărcinată cu copilul tău.

— N-a avut nicicând intenţia de a duce sarcina la termen. Întinse mâna către ea, însă Isabelle se retrase, lipindu-se de uşă.

— Ai auzit-o pe servitoarea ei. A adus-o pe Biggles la ea ca să scape de copil.

Biggles, da. Dacă Lucy ar fi stat în satul lor chiar şi o singură zi, sigur ar fi auzit de Biggles şi de talentele ei.

— Şi nu ai fi avut cum să afli asta, dacă nu ai fi venit în Londra chiar azi.

George expiră prelung, iritat, şi preţ de câteva secunde privi de-a lungul coridorului.

— Asta pentru că Lucy încerca să stoarcă de la mine cât mai mulţi bani cu putinţă.

Bine, atunci. Dacă refuza să înţeleagă, nu avea de ales… trebuia să-i explice clar.

— Asta nu schimbă faptul că ştiai că era însărcinată şi, totuşi, ai părăsit-o. Asta înseamnă că nu eşti cu nimic mai bun decât Padgett. Iar eu nu pot să mă mărit cu un

bărbat care e în stare de aşa ceva.

*

Tripoul duhnea a fum de ţigări de foi şi a brandy, acele arome care, după cum îi spusese sora lui, erau specifice sexului tare, însă în aer mai plutea încă un miros, mai înţepător, de trupuri nespălate dar parfumate excesiv. George îşi croi drum printre mesele de joc, cu hiaturile lor acoperite cu o aba uzată şi decolorată, la care mai mulţi juni cu părul şi hainele în dezordine îşi pariau banii de cheltuială, sperând că zarurile aveau să fie de partea lor.

Prin fumul gros, îşi zări ţinta – un grup de bărbaţi tineri, bine îmbrăcaţi, aşezaţi la o masă de faro. Probabil nişte fazani numai buni de jumulit. Echivalentul indigen al unui valet, un individ soios îmbrăcat în haine uzate din stofă ţesută în casă, îi ieşi în cale pentru a-i oferi o sticlă de brandy. Ah, avantajul de a fi cunoscut! Totuşi, George îi făcu semn să dispară. Voia să aibă mintea cât se poate de limpede în seara aceea.

În plus, dacă era să cedeze ispitei de a bea, ar fi lăsat garda jos şi şi-ar fi permis să se gândească la Isabelle. Şi-ar fi amintit felul în care îi pusese la îndoială onoarea şi, dacă se gândea la asta, ar fi trebuit să înfrunte adevărul spuselor ei. În locul ei, în minte îi apăru un portret – Julia şi Revelstoke, privindu-se în ochi ca şi cum lumea începea şi se sfârşea acolo. Dintr-un motiv misterios, expresia de adoraţie de pe chipul Juliei îi făcu gâtul să i se contracte dureros. După gafa pe care o făcuse, Isabelle n-avea să-l fixeze nicicând cu o astfel de expresie.

La naiba dacă nu-şi dorea şi el exact ce văzuse în portretul acela, chiar dacă însemna să se facă de râs şi să se uite la ea ca un viţel îndrăgostit. Pe toate cazanele cu pucioasă din iad, dacă nu era cel mai mare şi mai afurisit idiot de pe lume! Îşi permisese să se îndrăgostească şi nu-

şi dăduse seama de asta decât prea târziu. Cu un efort, alungă departe acest gând, împreună cu sentimentul la care făcea referire. Singurul adevăr pe care avea să-l înfrunte în seara asta era să parieze cu măsură la faro până ce urma să convingă un astfel de „fazan” să se lanseze cu el într-un joc mult mai uşor de controlat.

La pichet, victoria depindea mai mult de priceperea jucătorului decât de hazardul care juca un rol atât de important la faro. Dacă avea grijă cum îşi folosea banii din punguţă, putea să-i înmulţească de câteva ori. Putea câştiga suficient cât să plătească datoriile lui Summersby, precum şi pe cele proprii. Acum, că Isabelle îi întorsese spatele, venise vremea să se achite de misiunea sa de a recâştiga demnitatea prietenului său şi, poate, în acelaşi timp, şi o parte din a sa.

Atent la orice mişcare bruscă, se apropie de grupul de jucători din fundul camerei. Într-un asemenea loc, în care băutura şi jocurile pe mize mari formau un amestec exploziv, niciodată nu puteai să fii prea precaut. Avea un pumnal în carâmbul cizmei, pentru orice eventualitate, atât pentru a se apăra de obişnuiţii tripoului, cât şi de tâlharii care stăteau la pândă pe străzile întunecate. Din câte se părea, jucătorii aceştia erau nişte dandy. Coafurile lor umflate şi pomădate, precum şi redingotele rafinate duhneau a bani. Ceea ce se putea spune şi despre ţinuta lui.

— Bună seara, domnilor. Seară? Ce glumă bună! Era aproape două dimineaţa. Se poate să joc şi eu la masa voastră?

Unul dintre jucători dădu deoparte un pahar pe jumătate golit şi îl măsură din cap până în picioare. Estimându-i averea, fără îndoială. George se îmbrăcase în seara aceasta cu la fel de multă grijă ca bărbatul care-l studia. Avea o redingotă din catifea, nu mai puţin de trei lanţuri de ceas care-i atârnau de la buzunarul vestei din

brocart, astfel că era mai dichisit decât oricare dintre aceşti tineri. Ca să se asigure că avea să fie primit cu braţele deschise, îşi scoase punga din buzunarul interior al redingotei şi o cântări în palmă. Monedele din interior zăngăniră, lovindu-se unele de altele.

Bărbatul care-l cercetase îl înghionti pe amicul său şi dădu aprobator din cap. Cu atât mai bine. N-aveau decât să creadă că era o pradă uşoară. Luă loc la masă şi întinse mâna:

— Apropo, mă cheamă Upperton. Îşi plimbă privirea în jurul mesei. Ceilalţi trei erau mai tineri decât el, dar bărbatul din dreapta îi părea vag cunoscut. Îl întrebă: Nu cumva ai fost la Eton?

— A, da. Mă cheamă Matthews.

George scoase din pungă câteva guinee, pe care le schimbă pe jetoane. Deocamdată doar câteva. Trebuia să-şi păstreze cea mai mare parte a fondurilor pentru mai târziu, când avea să-l ademenească pe unul dintre noii săi parteneri de joc la o partidă privată.

— Mi s-a părut mie că te mai văzusem undeva.

Matthews se aplecă şi îşi împinse grămada de jetoane pe regele de pică. O singură privire la „bancher” îi confirmă bănuiala că această mişcare era una ciudată. Trei dintre cei patru popi ieşiseră deja în joc. Fie individul era total depăşit de situaţie, fie se prefăcea a nu înţelege deloc jocul.

— Şi pe prietenii tăi? îl îmboldi George. Întinse mâna celor din jurul mesei, ascultându-le numele: Andrews, Williams şi Roberts – bărbaţi care ar fi avut nevoie de nişte nume de familie în toată puterea cuvântului, nu doar de nişte prenume generice oarecum deghizate.

— Ei au fost la Harrow, zise Matthews. Şi Padgett, la fel.

— Padgett? George se lăsă pe spătarul scaunului, iar drăcia aceea aproape că se răsturnă. Nu se putea una ca

asta! Pur şi simplu nu se putea! George n-avea niciodată atâta noroc. Din toate tripourile din Londra, se nimerise chiar în cel în care era Padgett. Dacă ar fi vrut să dea de el, i-ar fi trebuit cel puţin o săptămână. E şi el pe-aici? întrebă.

Roberts rânji.

— S-a dus la etaj puţin.

La etaj se aflau târfele care erau la dispoziţia clienţilor dispuşi să-şi cheltuiască o parte din câştiguri.

— Doar puţin? Aş zice că e mai bărbat de-atât.

— Ei, lipseşte de ceva timp, spuse Williams.

George dădu aprobator din cap, atent să nu lase să se vadă cât de mult îşi dorea să dea ochii cu Padgett. La această mişcare, scaunul pe care stătea se cutremură. O porcărie ieftină! Fără îndoială, fusese folosit ca armă în vreo câteva încăierări, iar contactul cu ţestele tari îi slăbise încheieturile.

— Mie, unul, mi se pare că-i risipă de timp, când ai putea să câştigi serios.

— De unde-l cunoşti pe Padgett? întrebă Matthews. Nu s-a întors în ţară de mult. A trăit pe continent în ultimii câţiva ani.

— Ne-am întâlnit totuşi, pe ici, pe acolo. Îşi ţinea ochii aţintiţi asupra persoanei care împărţea cărţile. Aveţi de gând să puneţi ceva bani în joc?

Dacă reuşea să-şi plaseze mizele prost de vreo câteva ori, aşa cum o făcuse şi Matthews, avea o şansă să-i atragă în capcană. Orice, numai să nu li se pară că atârnă la masa lor înainte ca Padgett să-şi facă apariţia.

La a treia mână pierdută, scoase un hohot plin de autocritică:

— Ehei, se pare că mi-am ieşit din mână. Mereu m-am priceput mai bine la *whist.*

Ideea unei partide de *whist* îi trezi automat amintiri despre cum jucase în doi cu Isabelle. Îşi goni din minte

imaginile acelea, dar nu înainte de a se trezi săgetat de un junghi ciudat. La naiba, acum trebuia să se concentreze mai mult decât oricând, pentru că odată ce avea să câştige suficienţi bani şi-şi va fi reglat conturile cu Padgett, urma să scape complet de tot ce avea legătură cu Isabelle.

Şi-apoi avea să poată porni pe drumul lung şi anevoios care să-l ducă la uitare. Într-un final, peste vreo câteva decenii sau aşa ceva.

Deloc surprinzător, niciunul dintre ceilalţi nu se legă de aluzia făcută pentru a sugera să schimbe jocul. În fond, puteau să joace *whist* la orice petrecere din lumea bună. Dar el trebuia să aibă grijă să nu mai piardă prea mult, căci altfel s-ar fi trezit într-o gaură din care i-ar fi venit apoi foarte greu să iasă. De fapt, cel mai bine ar fi fost să stea deoparte la următoarea mână.

— Eu iau o pauză.

— Scuze de întârziere, băieţi, răsună un glas vesel din spatele lui George. Doamna a insistat pentru un bis.

George încremeni în scaun, care se clătină din nou, ameninţător. Da, vocea aceea, intonaţia, felul acela de a vorbi care sugera o serie de gesturi dramatice din mâinile cu manşete din dantelă. Individul care în Kent i se prezentase drept Leach, dar care era, de fapt, fratele lui Lucy. Tatăl lui Jack.

Se întoarse în scaun, aproape dezechilibrându-i grav picioarele suferinde, pentru a se convinge dincolo de orice îndoială. Îşi aminti de portretul făcut de domnişoara Abercrombie – zâmbetul larg, prostesc şi asul ieşindu-i perfid din mânecă. Acum înţelegea ce însemna acel detaliu. Padgett nu era un trişor, dar era un şarlatan.

George se ridică repede, imitând zâmbetul acela din portret. Nu fusese nicicând genul de bărbat care să caute confruntările, dar ah, cât de nerăbdător era acum să vadă lucrurile punându-se în mişcare, după regulile lui. Îşi închipuise cum ar fi fost să-l întâlnească pe tatăl lui Jack şi

să-l strângă de gât pe nemernic, dar acum avea în minte ceva care să-i dea mult mai multă satisfacţie. Dacă-şi juca mâna aşa cum trebuia, putea să-l distrugă, aşa cum ticălosul acela îi distrusese viaţa lui Isabelle.

— Bună seara. Îi întinse mâna: George Upperton. Pe tine cum te cheamă?

Padgett făcu un pas înapoi şi îl măsură din cap până în picioare. Zâmbetul aproape că i se transformă într-un rictus.

— Dumnezeule mare, ce cauţi aici?

— Joc faro cu amicul meu Matthews, aici de faţă. Destul de prost, dacă vrei să ştii. Ceilalţi mi-au povestit nişte lucruri cum nu se poate mai ciudate. Se pare că au venit aici cu un individ pe nume Padgett. Dar tu nu-l cunoşti, nu-i aşa?

Rânjetul lui Padgett se ofili şi coborî tonul:

— Pot să discut ceva cu tine între patru ochi?

George se aşeză din nou, ţinându-şi picioarele uşor depărtate, pentru a preîntâmpina orice clătinare a scaunului.

— Sunt convins că orice-ai vrea să discuţi cu mine poate fi spus în faţa tovarăşilor noştri. Aceştia se uitau la George şi la bărbatul nou-venit aşa cum s-ar uita un gurmand la o prăjitură înaltă până la tavan. Cum ziceai că te cheamă? insistă George.

— Padgett. Bărbatul scuipă efectiv numele, ca şi cum ar fi fost un blestem, ceea ce, după George, reprezenta intonaţia perfectă cu care putea fi rostit acest nume.

— Joci cu noi? George îşi împrăştie jetoanele pe mai multe cărţi. Venise vremea să recurgă la altă strategie. Trebuie să recunosc, e o coincidenţă dintre cele mai bizare… Deocamdată îl ignoră pe Padgett şi i se adresă lui Matthews: Tocmai m-am întors de la o petrecere dată la un conac din Kent. Unul dintre oaspeţi arăta exact ca Padgett al nostru. Aceeaşi înălţime, aceeaşi faţă, acelaşi glas. Zici

că era geamănul lui, pe onoarea mea!

Williams îl înghionti pe Padgett cu cotul:

— Roger, nu ne-ai zis că ai un frate geamăn.

— Doar o soră, adăugă Roberts.

Şi ce-ar fi spus ceilalţi dacă George le dezvăluia că respectiva soră îi făcuse toate poftele în pat, în ultima jumătate de an?

— A, nu, respectivul n-avea cum să fi fost geamănul lui Padgett. S-a prezentat drept Reginald Leach.

— Leach?

Matthews se opri brusc din stivuit jetoane.

— Da, confirmă George, chiar aşa îl chema. Ia ziceţi, aţi auzit vreodată un nume mai ridicol? Oricum, individului ăstuia – Leach – îi plăcea să se audă vorbind. Cu totul diferit faţă de amicul nostru Padgett, aici de faţă. Eşti foarte tăcut, zău aşa. Eşti sigur că te simţi în stare de câteva mâini?

— Poate că s-a sforţat prea tare, interveni Matthews.

Ceilalţi chicotiră.

— Ce-ar fi să-ţi închizi fleanca şi să-ţi pui pariul odată? mârâi Padgett. Sau ţi-e frică să nu te-alegi şi cu alte datorii? Parcă am auzit una-alta despre tine.

— Ţin bucuros orice pariu ai dori să faci. Am putea să jucăm unu la unu. Cu un gest degajat, George scoase un pachet de cărţi din buzunarul redingotei şi i-l întinse lui Matthews, să-l cerceteze pentru a confirma că nu era măsluit. Pichet, dacă doreşti, adăugă.

Vorbele lui George erau pline de bravadă, însă nu îi păsa. Ştia destule dintre secretele murdare ale bărbatului care stătea în faţa lui. Putea să-l zgâlţâie bine pe Padgett cu o ironie bine ţintită. Totul era să-şi aleagă bine momentul, exact ca în ringul de box. Nu avea nevoie decât de clipita aceea în care adversarul său îşi lăsa garda jos şi *buum* – îl izbea cu croşeul acela de stânga care devenise specialitatea sa. Ce conta că, în cazul acesta, croşeul era

unul verbal?

— Şi de unde să ştiu că eşti solvabil? îl întrebă Padgett, dispreţuitor.

— Ba eu îmi fac griji mai degrabă pentru tine. Vezi tu, săptămâna trecută am jucat cu Leach.

— Ia stai un pic, interveni Andrews. Cine dracu' e Leach ăsta?

— Dumnezeu ştie! Dacă e să mă-ntrebi pe mine, pare un nume fals. George mai amestecă pachetul de cărţi pentru ultima oară. Trecem la lucruri serioase, domnilor? Ca miză de început, ce-aţi zice de suma de pe poliţa aceea?

*

George ţinea în mână ultima carte, ştiind clar că era mai bună decât orice-ar fi avut Padgett. Tocmai asta era frumuseţea pichetului. Un jucător nesăbuit îşi putea da pe faţă cărţile din faza de declarare, ceea ce însemna că era cu atât mai uşor de învins.

De cealaltă parte a unui munte de jetoane, Padgett se strâmbă. Era ultima mână, iar pe masă erau suficienţi bani pentru a-i plăti lui Redditch datoriile lui Summersby şi îi mai şi rămâneau, exact aşa cum plănuise.

— Hai, rosti Padgett, dă-mi lovitura de graţie.

George îşi permise un zâmbet.

— Poate că prefer să savurez momentul.

— De ce? Ştii bine că ai câştigat.

Nu numai că era câştigător, ci îşi adjudecase toate punctele jocul acesta – obţinuse un *capot.* Această victorie ar fi trebuit să-l umple de o bucurie imensă. Prin simplul fapt de a pune o carte jos, avea să scape de datorii, atât de cele personale, cât şi de cele ale lui Summersby, însă l-ar fi lăsat pe adversarul său să ia tot potul dacă aşa ar fi putut-o avea pe Isabelle.

Împinse uşor un teanc de jetoane care valorau cel

puţin o sută de lire în direcţia lui Padgett.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş da şansa de a-ţi mai recupera din pierderi înainte să pun jos ultima carte?

Ochii înceţoşaţi de băutură ai lui Padgett se făcură dintr-odată mai mari.

— De ce Dumnezeu ai face una ca asta?

— Vreau răspunsuri. George îşi trânti ultima carte pe masă, cu faţa în jos. De ce ai părăsit-o pe Isabelle?

Chipul lui Padgett se mişcă uşor într-o parte şi în cealaltă – pentru a verifica reacţia amicilor săi. Aceştia îi priveau într-o tăcere deplină, complet fascinaţi de ce se desfăşura în faţa lor. La fiecare lovitură verbală, capetele li se mişcau dintr-o parte în alta, ca şi cum ar fi urmărit traiectoria unei mingi de crichet. Având nişte martori atât de atenţi, George putea fi sigur măcar că nimeni n-avea să-l acuze că ar fi trişat.

— Nu ştiam că era într-o stare delicată.

George luă un jeton din teancul lui Padgett.

— Ei, hai acum… Dar ai ştiut să iei legătura cu ea înainte să dispari în noapte cu băiatul ei.

— Iniţial *n-am ştiut.*

— Isabelle mi-a zis că ai dispărut imediat după ce ai sedus-o.

— Aveam motivele mele. Padgett aruncă o privire la jetoane, ca şi cum i-ar fi fost teamă ca George să nu îi mai ia câteva. Era suficient de grav că o compromisesem. Numai că n-am fugit suficient de departe, astfel că prietenii tatălui ei m-au prins din urmă şi mi-au spus şi de restul, că o lăsasem însărcinată. Şi că voia să repar lucrurile.

— Aşa că, în loc să te achiţi de datoria ta morală, ţi-ai continuat fuga.

— Hai să fim serioşi, omule! Tu ai idee ce fel de om e contele de Redditch? Padgett renunţase de mult la faţada jovială şi, în locul ei, afişa un soi de disperare sumbră.

George văzuse o expresie similară pe chipul lui Summersby. Continuă: Bineînţeles că am fugit. M-am gândit că n-are cum să pună gheara pe mine dacă mă refugiez pe continent. Şi adevărul e că i-a luat ceva vreme să dea de mine.

— Şi-atunci de ce te-ai întors?

— Mi-a venit în minte un plan să-l bat pe nemernic cu propriile arme. Padgett îşi întinse buzele într-un simulacru de zâmbet la fel de diferit de surâsul lui obişnuit ca rânjetul înfricoşător al unui craniu. În loc să plătesc eu, el avea să fie cel care să mă plătească pe mine să-mi ţin gura în ceea ce o privea pe fiică-sa.

George fu nevoit să-şi înăbuşe un val de furie.

— Şi chiar trebuia să amesteci copilul în asta?

— Aveam nevoie de băiat ca să obţin atenţia lui Redditch. Isabelle nu putea să achite răscumpărarea, dar taică-său da. Nu că ar mai conta acum, nu-i aşa?

Doamne sfinte, ce risc prostesc! La cât de nepăsător se arătase faţă de propria fiică, era clar că n-ar fi dat niciun sfanţ pentru a-şi salva nepotul. Nu, Redditch avea inima într-atât de rece, încât i-ar fi lăsat pe amândoi să moară fără să ridice vreun deget.

Jocul se sfârşise. Întoarse ultima carte, se ridică şi îl apucă pe Padgett de revere:

— Deci erai dispus să o distrugi din nou, doar pentru că aşa ţi s-a năzărit ţie?

Padgett îşi mişcă umerii, eliberându-se din strânsoarea lui George:

— Era oricum distrusă. Dar ce-ţi pasă ţie?

Robert şi Matthews se ridicară, însă George trecu printre ei fără prea mari menajamente şi fără să întâlnească vreo rezistenţă. Ocoli masa, ridică mâna şi îl izbi pe Padgett direct în faţă. La contactul cu pumnul lui George, nasul i se zdrobi cu un zgomot îngreţoşător, capul i se dădu pe spate şi scaunul i se răsturnă. Masa aceea

grea parcă îl ademenea. Lui George i-ar fi plăcut la nebunie să o răstoarne şi pe aceea, peste el, însă nu era dispus să-şi piardă astfel banii câştigaţi cu greu.

— Nu eşti decât un laş demn de milă, mârâi către corpul inert al lui Padgett.

Îşi culese câştigurile de pe masă şi se duse direct să preschimbe jetoanele în bani peşin. Cu fiecare pas pe care-l făcea, cu fiecare bufnet al cizmelor sale pe podea, îşi simţea furia scurgându-i-se din corp, în timp ce-n minte îi răsunau ultimele cuvinte: *„un laş demn de milă”.* Această etichetă i se potrivea de minune şi lui însuşi.

*

Trăsura familiei Upperton se opri cu scrâşnet metalic în mijlocul străzii pline de praf. După ore întregi în care fusese nevoit să stea nemişcat, Jack se zbătu, evadând din braţele lui Isabelle, evident dornic să-şi dezmorţească picioarele luând-o la goană. Imediat ce scăriţa fu coborâtă, ţâşni spre libertate.

— Să nu te depărtezi de casă, îi porunci mustrător Isabelle, coborând şi ea.

— Oooof, mami!

— A stat atâtea zile închis în casă, fără altă ocupaţie decât să se îndoape, îi aminti Biggles. Lasă-l să alerge!

— Poate să alerge cât pofteşte în grădina noastră.

Era hotărâtă să nu-l mai scape nicicând din ochi. Biggles îi puse o mână durdulie pe umăr:

— N-o să poţi să-l ţii lângă fustele tale pentru totdeauna.

Isabelle ştia asta. O, Doamne, sigur că ştia asta. Dar mai ştia şi că, în zilele următoare, urma să se lupte cu o spaimă de moarte ori de câte ori n-avea să-l vadă pe Jack pe lângă ea.

— Hai în casă! Biggles o strânse uşurel de mână, s-o

mai liniştească. Aprind mintenaş focul şi îţi fac nişte ceai.

Isabelle se opri în prag. Biggles trecuse peste un cartonaş crem, aflat pe podea. Îl ridică, foarte curioasă. Era o carte de vizită de calitate, cum avea şi ea pe vremuri. Cu un fior coborându-i de-a lungul coloanei vertebrale, întoarse cartonul. Şi văzu numele şi titlul tatălui său. Cerneala neagră folosită era atât de groasă, încât literele erau în relief. O chemare. Tatăl ei o chema acasă, după atâţia ani de când o izgonise. Dar de ce?

— Ce e ăla?

Îşi ridică imediat privirea, însă ochii lui Biggles erau aţintiţi către colţul de lângă vatră. Isabelle strânsese rămăşiţele picnicului scandalos cu George, însă coşul rămăsese în colţul camerei. Văzându-l, în minte îi năvăliră o mulţime de amintiri care acum erau dureroase, însă refuză să le dea atenţie.

— Am primit nişte daruri de la conac. Printre care şi nişte ciocolată. Am putea să facem din ea o băutură caldă pentru Jack.

Sprâncenele lui Biggles se împreunară într-o încruntătură.

— Băiatu' a mâncat oricum mai multe dulciuri decât îl poate duce burta. După cât de rău i-a fost, sigur n-o să vrea nici să guste.

Aceste cuvinte îi provocară o durere aproape la fel de mare ca şi aceea declanşată de orice amintiri despre George pe care le putea dezgropa creierul ei. Generozitatea din spatele darului trimis de Julia o impresionase profund. Ideea că, în sfârşit, putea să îi ofere băieţelului ei o delicatesă fusese o încântare pentru ea, iar acum se trezea că şi această bucurie îi fusese răpită. Lucy se interpusese în viaţa lui şi îi stricase plăcerea. Acum, nu mai putea avea parte nici măcar de satisfacţia măruntă de a vedea cum Jack făcea ochii mari de plăcere pentru prima oară când simţea ciocolata catifelată alunecându-i pe

limbă.

— Afurisita, mormăi ea, încleştându-şi degetele pe cartea de vizită a tatălui ei.

Ghemuită lângă vatră, Biggles îi aruncă o privire peste umăr:

— Ce-ai zis?

— Ăăăă…

Isabelle simţea că nu putea să-i rostească numele, dar nici nu putea să găsească un adjectiv potrivit ca să o descrie. Cu toate acestea, Biggles înţelese imediat.

— Boarfa aia? E dată dracului, da, da' n-ai de ce să te-njoseşti să vorbeşti aşa.

Isabelle ştia şi ea asta. Nici măcar pe verişoara ei n-ar fi gratulat-o cu astfel de cuvinte, dar Lucy… Lucy îi răpise băieţelul, şi George… Nu, nu, nu trebuia să se gândească la el. George nu fusese nicicând al ei. Şi nici n-avea să fie vreodată.

„Ar fi putut fi al tău. Ai fi putut accepta." Poate că da, însă cu ce preţ? Era mai bine că n-avea să afle nicicând răspunsul la această întrebare.

— Vrei să-mi spui ce s-a petrecut pe-aici cât am fost plecată?

— Din nou, m-am lăsat dusă de nas de farmecul unui bărbat. Măcar atât putea să spună fără să avanseze prea mult pe gheaţa subţire. Măcar atât putea să spună fără ca mintea să i se concentreze pe ceea ce ar fi putut să fie. Ai fi crezut că m-am învăţat minte după ce-am păţit prima oară.

— Bărbaţii sunt făcuţi să cucerească femei, iar noi, ca femei, suntem slabe şi cădem în ispită. E-n firea lucrurilor.

Isabelle rămase cu privirea în gol, în timp ce Biggles împungea cu vătraiul focul abia făcut.

— Tu n-ai fost niciodată slabă şi nesăbuită.

— Nesăbuită? Biggles întinse mâna după ceainic. Poate-am fost. Dar am avut şi noroc. Nu s-a prins nimeni.

Bineînţeles că nu, şi chiar dacă s-ar fi trezit că rămăsese grea, ştia exact ce să ia ca să scape basma curată.

— Nu vrei să-ţi pun şi ceva busuiocul cerbilor în ceai?

— Nu. Răspunsul îi veni pe buze automat. Poate că era şi mai nesăbuită să refuze o cale de scăpare în cazul în care ar fi rămas însărcinată cu copilul lui George, dar nu putea să se descotorosească de el aşa cum nu putuse să o facă atunci când fusese vorba de Jack. Îşi ridică ochii şi se trezi că Biggles se uita atentă la ea. Îi susţinu privirea şi îşi reluă răspunsul: Nu.

— Ţi-a căzut cu tronc, hm?

Isabelle închise ochii, pentru a se feri de cercetarea necruţătoare a lui Biggles.

— Nu contează. Orice s-ar întâmpla, nu am ce să-i cer. Dacă e să am copilul lui în pântece, el n-o să afle niciodată.

Biggles deschise gura să răspundă, însă o bătaie în uşă o opri.

— Hait, nici că te lasă să-ţi tragi sufletu', mormăi bătrâna. Cre' că stătea' toţi cu nasu' lipit de geam, să ne vadă când ne-ntoarcem.

— Da, iar acum au venit să vadă ce pot să scoată de la noi, răspunse Isabelle pe un ton sumbru.

Biggles strânse din buze, dându-i dreptate, şi deschise uşa.

— Ca să vezi, doamna Weston!

Soţia vicarului stătea în cadrul uşii, cu o expresie controlată, sau poate că era mai degrabă hotărâtă. Isabelle se ridică şi începu imediat să se caute în buzunare. De aproape trei zile purta la ea legăturica cu ierburi luată de la doamna Cox, deşi poate că nu mai era într-o stare prea bună, după ce hainele ei fuseseră ude leoarcă.

— Peter e bolnav iar?

— N-am venit în legătură cu Peter.

Tonul doamnei Weston avea o inflexiune oţetită care îi dădu lui Isabelle fiori de rău augur de-a lungul şirei spinării. Mai avusese parte o dată de tonul acela rigid – din partea propriilor rude.

— Şi-atunci, de ce aţi venit? Tocmai ne-am întors, l-am adus din nou pe Jack acasă.

— Ştiu asta. Nevasta vicarului rămase în faţa pragului, ca şi cum ar fi prins rădăcini acolo şi ca şi cum aerul din căsuţă ar fi fost cumva impur. Cu toate acestea, îşi înălţă uşor capul şi cercetă din ochi toate colţurile camerei, apoi adăugă: Cu o trăsură destul de elegantă. Şi cu cai frumoşi şi puternici.

Avea un aer de superioritate cât se poate de senin, şi era perfect stăpână pe sine. Tatăl lui Isabelle o tratase la fel – un gentleman până în măduva oaselor, chiar şi când o anunţase că nu mai avea ce să caute sub acoperişul casei sale. Biggles îşi încrucişă braţele peste pieptul ei generos.

— Ai venit încoa’ cu treabă sau doar-doar de-oi prinde vreo bârfă?

— Parohia mi-a dat nefericita sarcină de a o informa pe domnişoara Mears că nu mai este bine-venită în acest sat.

— Ce zici mata acolo?

Doamna Weston continuă de parcă Biggles n-ar fi scos niciun cuvânt:

— Eram dispuşi să închidem ochii că aveam un bastard în sat. Oricine poate să facă o greşeală, dar asta numai dacă e urmată de căinţă, cu discreţie şi hotărâre să nu cazi din nou în păcat. Ei bine… Femeia flutură din mână, ca şi cum ar fi alungat o muscă. Dar n-o să tolerăm un comportament care ar putea duce la naşterea altor bastarzi. Dincolo de faptul că comportamentul dumitale reprezintă un exemplu inacceptabil, nu considerăm că e cazul să dăm pomeni când o moralitate mai fermă ar fi putut preveni ivirea pe lume a…

Volanele bonetei lui Biggles se zguduiră bine când aceasta îşi îndreptă spatele.

— Ce tupeu, să începi cu moralitatea şi-alte alea când Isabelle mai-mai că n-a dat colţu' de grijă pentru băiat. Dar chiar n-ai inimă-n mata? Pun pariu că n-ai ridicat nici măcar un deget s-o ajuţi să-l caute.

— Băiatul *meu* era bolnav.

— N-ar fi mai tot timpul bolnav dacă te-ai îngriji să mănânce cum trebuie. E-un răsfăţat şi jumătate odoru' matale!

Isabelle ar fi trebuit să reacţioneze într-un fel sau altul până atunci, însă emoţiile copleşitoare din ultimele câteva zile se pogorâră asupra sa, întemniţând-o într-o amorţeală totală. Ar fi putut foarte bine să meargă printr-un râu îngheţat care-i ajungea până la talie. Gata! După ce-i dispăruse fiul, după ce stătuse faţă în faţă cu Lucy, după tot ce se întâmplase cu George, după toţi anii în care se luptase să fie acceptată aici, nu mai avea nici cea mai mică dorinţă să lupte. Societatea o înfrânsese. Aşa că o lăsa să-şi pecetluiască victoria.

Strânse pumnul, boţind cartea de vizită a tatălui ei, ale cărei margini rigide i se implântară în carne. În fond, avea la dispoziţie o alternativă.

— E-n regulă, Biggles. Eu şi Jack o să plecăm mâine-dimineaţă.

Capitolul 22

Majordomul lui Redditch îl conduse pe George într-un salonaş, în mod clar, această cameră nu era cea în care stăpânul lui îşi primea vizitatorii mai distinşi, însă mobilele din lemn lăcuit şi tapisate cu mătase, precum şi tapetul cu modele în relief făceau ca încăperea să fie bine aleasă

pentru primiri. Avea o eleganţă discretă care arăta clar că proprietarul era putred de bogat.

Traversă încăperea până în dreptul unui tablou, cu paşii înăbuşiţi de covorul luxos. O ramă bogat împodobită, cu marginile aurite, încadra portretul unui bărbat cu un aer îngâmfat, care purta o perucă albă, avea obrajii daţi cu roşu şi o mână aşezată decorativ peste piept şi dispărând sub pulpana unei redingote turcoaz. La gât şi la mâneci i se revărsau valuri de dantelă. Cealaltă mână se sprijinea într-un baston. George îşi permise un zâmbet sumbru. Redditch ţinea atât de mult la decenţă, sau cel puţin la păstrarea unei aparenţe de decenţă, însă strămoşul său nu fusese decât un macaronar”.

Dinspre coridorul vast de dincolo de uşă auzi zgomot de paşi, iar George se întoarse într-acolo, deşi ritmul lor rapid arăta că picioarele respective erau prea scurte ca să fie vorba de un adult. În cameră se năpusti Jack.

— Mi s-a părut mie că tu erai!

George făcu un efort să îşi revină din uimirea care i oprise răsuflarea pentru o clipă. Ce Dumnezeu căuta Jack aici? Şi de ce era îmbrăcat aşa? Băiatul purta pantaloni verde-închis şi o redingotă din acelaşi tip de catifea din care observase că erau croite hainele valeţilor. Adică în livrea. Redditch îşi transformase nepotul într-un servitor.

George îngenunche, pentru a ajunge cu faţa la acelaşi nivel cu al copilului.

— Ce e cu hainele astea?

Jack se uită la hainele pe care le purta şi făcu o grimasă.

— Eastwicke zice că trebuie să le ţin pe mine. Dar nu-mi prea plac. Mă mănâncă pielea de la haina asta şi pantofii mă strâng.

— Şi ce te-au pus să faci, costumat aşa?

George nu-şi închipuia ce treburi i s-ar fi putut încredinţa unui băieţel de vârsta lui. Era prea mic să

muncească la grajduri, şi nici nu avea încă forţa fizică necesară servitorilor care lucrau într-o casă de nobil.

— Mă pregătesc să ajung fecior de casă. Numai că Eastwicke zice că trebuie să învăţ să mă port şi să vorbesc mai frumos.

George se ridică repede în picioare şi se duse glonţ la fereastră. Fecior de casă! Să golească oalele de noapte ale servitorilor şi să lustruiască încălţările stăpânului. Când avea să fie un pic mai mare, poate că urma să avanseze la onoarea de a aprinde focul de la bucătărie. Cum de putea permite Isabelle una ca asta? Cum era cu putinţă să creadă că asta era o viaţă mai bună decât cea pe care o duceau în Kent?

— Îţi place să fii fecior de casă?

Făcu un efort pentru a folosi un ton relaxat.

— Merge. Nu-mi plac hainele astea, dar bucătăreasa îmi dă câtă carne de vită pot să mănânc.

Ei, da, măcar nu flămânzea, dar… fecior de casă!

— Şi mămica ta ce părere are despre noua ta ocupaţie?

Înainte ca Jack să apuce să-i răspundă, pe hol răsună un glas:

— Ah, ştrengarul ăla! Unde s-o fi dus?

Jack făcu imediat ochii mari şi zise:

— Trebuie să plec.

Ieşi în goană înainte ca George să mai poată adăuga ceva. Mai bine, poate. Îi venea să spargă ceva. Ochii i se opriră pe portretul filfizonului cu perucă.

— Zău c-ar trebui să te scap de această posteritate ridicolă.

Nu că s-ar fi simţit mai bine dacă sfâşia pânza aceea cu pumnul. Aşa cum nu l-ar fi făcut nicidecum să intre în graţiile lui Redditch. Trebuia să înceapă această întrevedere în termeni amabili. Iar distrugerea tablourilor cu înaintaşii unui om nu prea isca o asemenea atmosferă.

Şi Isabelle unde anume era, în monstruozitatea asta de casă? Mai avea măcar vreun cuvânt de spus în educaţia lui Jack acum, că se întorsese în casa familiei ei? Oare o acceptaseră din nou ca pe una de-a lor, sau îşi ducea şi ea zilele ca servitoare? Scutură din cap, ca şi cum ar fi vrut să se descotorosească de aceste gânduri despre ea. Totul se terminase. Isabelle nu putea să-l ierte. Iar el trebuia să accepte asta şi să uite totul. După ce avea să scape de Redditch – adică după întrevederea de azi – va rupe şi ultima legătură cu lumea ei. Şi-apoi nu avea să mai aibă niciun motiv să se gândească la ea, să viseze noaptea la dulceaţa minunată a trupului ei.

Alţi paşi, mai grei de data aceasta, anunţară că o nouă persoană se îndrepta spre el. George îşi încleştă pumnii, apăsându-şi unghiile de podul palmei, pentru ca această durere uşoară să-i aducă aminte că trebuia să-şi păstreze sângele-rece. Gândul că Jack era tratat ca un servitor dintre cei mai umili îi făcea sângele să-i gonească prin vene, în torenţi clocotitori.

Dar avusese tot timpul ca emoţiile să i se decanteze în cele câteva săptămâni cât aşteptase ca Redditch să se întoarcă în capitală.

Planul său s-ar fi dus pe apa sâmbetei dacă ajungea să fie dat afară pentru obrăznicie sau, şi mai rău, pentru acte de violenţă.

— Da, cu ce pot să vă fiu de folos?

Redditch nu avea nicio urmă din frumuseţea eterică şi trăsăturile delicate ale fiicei sale. Cu excepţia faptului că nu avea nişte haine prea bătătoare la ochi, semăna izbitor de mult cu filfizonul acela din tablou, cu excepţia nasului, pe care îl avea mai lung şi mai subţire. Mai potrivit pentru a supraveghea de sus munca şerbilor.

— Am făcut cumva cunoştinţă?

Tonul contelui era pe măsura aerului său glacial şi distant. Când voia să-şi afişeze dispreţul, Isabelle era şi ea

la fel. Ultimele cuvinte pe care i le adresase lui George fuseseră la fel de condescendente.

— Majordomul nu v-a dat cartea mea de vizită? Niciun răspuns, nici măcar o clipire din partea ochilor de un cenuşiu oţelit. Nu contează, domnule, am venit să reglez nişte probleme financiare.

Redditch îşi înălţă bărbia.

— Aveţi probleme financiare de reglat cu mine?

— În numele lui Adrian Summersby, da. George se aşteptase ca menţionarea acestui nume să trezească o reacţie cât de mică.

— Şi-ar trebui să ştiu cine este această persoană?

Omul ăsta era de gheaţă? Chiar şi dacă era aşa, furia incandescentă a lui George avea să-l topească de tot pe conte, şi asta cât de curând. Deja sângele aproape că-i fierbea în vene.

— Să înţeleg din această întrebare că hăituiţi atâţia oameni până-i determinaţi să-şi ia zilele, încât nici nu le mai ţineţi minte numele?

George îşi vârî în buzunar o mână tremurândă şi scoase o punguţă umflată şi grea.

— O să mai primiţi pe lângă aceştia. E vorba de o primă tranşă, dacă vreţi să-i spunem aşa. Am venit să vi-i dau pentru a spăla onoarea prietenului meu.

Redditch îl privi drept în ochi.

— Vă place să vă bateţi cu morile de vânt?

— Ce dracu’ vreţi să spuneţi cu asta?

— Vreţi să restabiliţi onoarea unui sinucigaş. Redditch lăsă să-i scape un hohot urât de râs. Ce mai urmează? O să faceţi cerere către Biserică să-i facă o înmormântare decentă, şi apoi la tribunal, pentru ca bunurile sale să le fie transferate urmaşilor?

George îşi lăsă pieptul să se umfle cu aer în repetate rânduri, pentru ca impulsul de a arunca punguţa spre capul lui Redditch să se mai atenueze.

— Aveţi idee cum arată un om – un prieten drag –, care şi-a vârât pistolul în gură şi a apăsat pe trăgaci? Eu da, să ştiţi. Deloc plăcut.

Obrajii palizi ai lui Redditch căpătară o nuanţă uşoară de roz.

— Nu puteţi da vina pe mine dacă respectivul a fost prea laş pentru a-şi onora obligaţiile.

— Era disperat, şuieră George. Nu-şi permitea să ridice tonul, n-avea să cedeze nevoii de a-l apuca pe ticălosul acesta de revere şi să-l lovească până ce urma să-i vină mintea la cap. Lacheii dumneavoastră l-au hăituit până ce n-a mai văzut altă cale de scăpare. Şi pentru ce? Pentru un profit murdar. Nu mi se pare că aveaţi aşa mare nevoie de banii aceia. Flutură din mână către filfizonul de pe perete, adăugând: Zău aşa, dacă aţi vinde un tablou-două, aţi obţine tot cam pe-atât.

— Ei, ia ascultaţi…

George ridică punguţa. Aceasta atârna greu în palmă, dar mai mult ca sigur nu la fel de grea ca povara care-l apăsase pe Summersby în ultimele sale zile de viaţă. Şi mai mult ca sigur nu într-atât cât aveau să-l împovăreze îndatoririle pe Jack, peste ani. Jack!

Dintre cei doi, numai unul era viu. Numai unul din ei avea să fie nevoit să suporte concepţiile acestui om despre dreptate şi decenţă. Iar Jack era prea mic. Aveau să treacă ani şi ani până ce urma să se poată salva din situaţia în care era – asta dacă avea să o facă vreodată. Iar George nu putea să condamne un copilaş la o asemenea viaţă. Avusese suficientă experienţă cu rude care te îngrădesc într-un rol care să se potrivească cu ideile lor. Cât despre văduva lui Summersby… avea suficienţi bani cât să-i asigure şi ei traiul.

— Da, înţeleg acum. Îşi strânse pumnul peste punga cu monede: M-am răzgândit. N-o să vă dau niciun penny în contul datoriilor lui Summersby. Să vă rămână-n gât!

Redditch deschise gura, fără îndoială pentru a chema un majordom şi eventual vreo doi lachei care să-l convingă să plece.

— Orice s-ar întâmpla, adăugă George înainte ca Redditch să poată scoate vreun sunet, pe Summersby nu mai am cum să-l aduc înapoi, şi trebuie să mă gândesc mai degrabă la cei vii. O să pun banii aceştia într-un fond fiduciar… deschis pentru nepotul dumneavoastră.

Îmbujorarea din obrajii contelui se preschimbă în două pete roşii, urâte.

— Eu n-am niciun nepot! mugi furios.

— Văd că preferaţi să-l renegaţi, din moment ce în momentul de faţă vă e fecior de casă.

— Nu ştiţi *nimic* despre familia mea! Nimic!

— Presupun că şi pe fiica dumneavoastră aţi ascuns-o pe undeva pe-aici. Poate că o să pot da de ea la bucătărie.

— Eastwicke!

— S-ar putea să vă răzgândiţi înainte de a chema brutele. Cunosc o grămadă de secrete de-ale familiei dumneavoastră, numeroase lucruri despre care sunt sigur că aţi prefera să rămână secrete. George frământa punga în palmă, ca şi cum ar fi numărat monedele: Sigur am aici de-ajuns cât să tipăresc câteva pamflete.

Majordomul îşi făcu apariţia în cadrul uşii.

— M-aţi chemat, domnule?

— Din greşeală. Nu am nevoie de nimic. Redditch aşteptă până când Eastwicke se întoarse la postul său de câine de pază la porţile iadului, înainte de a continua: Dacă scoţi pamflete, o să te dau în judecată pentru calomnie.

— Ideea asta prezintă o singură problemă, milord. George îşi permise un zâmbet: Dacă tot ce scrie acolo e adevărat, nu se pune problema de calomnie.

— Cum îţi permiţi să mă ameninţi, tinere?

— Aş prefera să nu o fac, dacă putem ajunge la o înţelegere. Aş prefera de departe să cheltuiesc banii ăştia

pe ceva care să merite, cum ar fi să-i aranjez lui Jack înscrierea la Eton.

— La Eton? Redditch izbucni în râs. Iar mori de vânt, ca să vezi! La Eton nu sunt primiţi bastarzii.

— La Harrow, atunci. Nicio grijă, o să găsesc o şcoală publică unde să fie primit.

— N-o să fie primit niciodată în lumea bună, chiar dacă ar avea o educaţie potrivită pentru aşa ceva. Ba chiar, odată ce va începe şcoala, ceilalţi băieţi or să-i aducă aminte în fiecare zi de felul în care a ajuns pe lume.

George încuviinţă. Ah, cât de bine cunoştea mecanismele infernale ale şcolilor publice englezeşti! El le supravieţuise, şi aşa avea să facă şi Jack.

— Am de gând să mă asigur că o să aibă nişte profesori particulari pricepuţi. Atât pentru latină, cât şi pentru box.

*

Un smiorcăit venit chiar dinspre uşa salonului de dimineaţă o făcu pe Isabelle să devină dintr-odată foarte atentă. Lăsă jos cârpa de praf şi se întoarse către sursa zgomotului. Jack stătea abătut pe hol, chiar dincolo de prag. După expresia din ochi, se vedea de la o poştă că se simţea vinovat pentru ceva. Ah, băiatul ăsta, mereu făcea o boroboaţă!

— Ce cauţi aici? îl întrebă. Ştii bine că Eastwicke nu o să vadă deloc cu ochi buni că ai plecat de la locul tău.

— Nici că-mi pasă ce crede el.

Răspunsul copilului fu aspru şi trist.

— *Trebuie* să te intereseze să-i intri în graţii. De câte ori îi repetase asta, în ultimele câteva săptămâni? Aşa o să-ţi poţi păstra postul, ca să-ţi câştigi traiul, ca un bărbat în toată firea.

— Nu vreau să-mi mai câştig traiul aici. Înaintă câţiva

paşi în cameră şi spuse: Vreau să ne întoarcem la Biggles, să stăm cu ea.

Isabelle îşi încrucişă braţele peste corsajul gri-închis al rochiei sale şi începu să bată darabana pe cot. Nemulţumirea lui Jack privind situaţia lor actuală nu era nicidecum o noutate, însă în ultimele câteva zile nu se mai plânsese de nimic. Crezuse că începea să se obişnuiască, în sfârşit.

— Eastwicke te-a certat iar?

Muşcându-şi buza de jos, Jack clătină din cap. Aruncând o privire către coridor, nu zări niciun majordom sau lacheu care să se îndrepte spre ei. Poate că avea timp să-l convingă să se întoarcă la locul lui. Îngenunche şi îşi petrecu un braţ pe după umerii lui. Copilul tresări sub atingerea ei, o mişcare care însă nu era menită să-l facă să se îndepărteze. Nu, era mai degrabă un spasm, îşi ţinea mâna dreaptă ascunsă la spate. Ciudat…

— Mi-ai adus ceva? întrebă Isabelle, cu atenţie, însă el scuturã din nou din cap. Şi-atunci ce ascunzi acolo?

Instinctul îi spunea că nu era ceva de bine. Văzând că Jack refuza să-i răspundă, întinse mâna către braţul lui. Încăpăţânat până în pânzele albe, copilul îşi ţinea braţul rigid. Când reuşi, într-un sfârşit, să-şi lase mâna la vedere, Isabelle trase aer în piept, uluită şi speriată. Pe podul palmei se umflau cu rapiditate mai multe dungi roşii şi dureroase.

— Eastwicke a făcut asta?

Îşi reduse vocea la o şoaptă pentru a nu-şi trăda tulburarea. Nu avea rost să-l sperie şi mai mult pe băiat. Oricum era ea suficient de tulburată pentru amândoi. Jack încuviinţă, iar ea îl trase într-o îmbrăţişare plină de căldură. Simţea o arsură în spatele ochilor, iar degetele îi tremurau, apăsate pe părul aspru al fiului ei. „La dracu’ cu toate astea! Eastwicke, nătângul ăla înfumurat!” N-avea să tolereze una ca asta.

Poate că Jack nu avea altă poziţie în casa asta decât cel mai umil dintre servitori, însă ea n-o să plece capul şi să permită să fie tratat cu brutalitate.

— Asta n-o să rămână aşa, rosti răspicat, o asigurare pentru fiul ei şi, în acelaşi timp, o promisiune pentru ea însăşi. O să discut cu tata şi-o să vedem…

Îi dădu drumul şi se ridică în picioare, trecându-şi automat palmele peste rochie. Nu avea cine ştie ce motive să aranjeze poalele unei rochii atât de sărăcăcioase, dar tot mai avea suficientă mândrie cât să-şi înfrunte părintele cu o ţinută decentă şi bărbia sus. Jack o trase uşor de şorţ.

— Mami?

— Ce e, dragule?

— Nu eram la locul meu.

— Da, ştiu. Îi ciufuli uşor părul. Şi nici acum nu eşti.

— Dar, mami… a venit George.

— George? Ce Dumnezeu? Pulsul i se acceleră. Adică domnul Upperton, îl corectă.

— Da, George.

Cerule mare, glasul lui Jack era plin de speranţă, ca şi cum George ar fi putut să-l salveze din nou! Băiatul continuă:

— De-aia nu eram la locul meu. Eastwicke l-a condus în salonaş, iar eu a trebuit să mă asigur că era chiar el.

Inima parcă îi sări dintr-odată în gât. Îşi duse vârfurile degetelor la baza gâtului, ca şi cum aşa i-ar fi putut calma bătăile rapide. De data asta, nu putea spera să fie salvată. „Ce Dumnezeu o fi căutând aici?” La naiba, nici n-ar trebui să-i pese. Şi nici nu intenţiona să-şi permită una ca asta. N-avea să se vindece niciodată dacă nu putea să-şi controleze reacţia la simplul gând că el era aproape.

Avea să facă asta. Cu sau fără George, urma să dea ochii cu tatăl ei şi să-i comunice cât se poate de clar lucrurile pe care nu avea să le tolereze.

Îl trimise pe Jack la locul lui şi porni pe coridor,

nereuşind să-şi pună zăgaz amintirilor. George ieşind din valuri cu Jack în braţe. Momentul când intrase pe ascuns în conac şi îl surprinsese cântând la pian. Când se adăpostiseră în cabana pădurarului ca să scape de potopul neaşteptat. George întinzând-o pe masă, pentru a-i arăta ce extaz putea aduce intimitatea dintre un bărbat şi o femeie. Căutătura întunecată şi oţelită a amantei lui. Da, trebuia să se concentreze în primul rând pe imaginea asta. Restul nu erau altceva decât detalii înşelătoare. Excesiv de plăcute, dar tot menite să-i abată atenţia de la ceea ce conta cu adevărat.

Auzind zvon de glasuri ridicate venind dinspre unul dintre saloanele mai mici, se opri imediat. Dumnezeule mare, de ce s-or fi certând? Ceva legat de nişte pamflete, decenţă şi judecata societăţii, însă cuvintele i se amestecau în minte. În momentul următor, auzi pomenindu-se şi numele fiului ei. Bineînţeles. George ştia că Jack era aici. Se văzuseră.

Instantaneu, se simţi invadată de valuri-valuri de ruşine. George văzuse cu ochii lui cât putea să decadă pentru a putea avea un acoperiş deasupra capetelor lor şi mâncare decentă pe masă. Mai ales pentru Jack. Dar se terminase cu asta! Refuza să mai accepte umilinţa de a-şi vedea băieţelul lustruind încălţări.

Într-un fel sau altul, avea să găsească un trai mai bun, dar nu aici. Îndreptându-şi umerii, pătrunse în salonaşul de unde se auzeau vocile.

George stătea în picioare, la nici jumătate de metru de silueta familiară a tatălui ei. Cei doi se priveau cu furie în ochi. George îşi strângea pumnii pe lângă corp, iar umerii i se ridicau şi coborau, din cauza respiraţiei precipitate. Chipeş ca întotdeauna, îi părea că domină tot spaţiul salonului. Detalii înşelătoare. Clipi de câteva ori, pentru a scăpa de această imagine.

— Ce vrei? întrebă poruncitor tatăl ei.

George îşi întoarse capul spre uşă. Îi întâlni privirea şi nu şi-o mai desprinse de la ea. O sclipire de dor se iscă din profunzimile cenuşii ale ochilor lui. Ah, cât ar fi vrut să îşi lase pleoapele în jos, pentru a se proteja de expresia lui, dar ceva o forţa să înregistreze totul, ca şi cum privirea lui s-ar fi impus în faţa voinţei ei. „Acestea sunt sentimentele mele, dezgolite în faţa ta, iar tu *trebuie* să le vezi. Trebuie.”

Dumnezeule mare, nici că-şi putea închipui cum era cu putinţă ca un bărbat să aibă o expresie atât de deschisă… decât dacă era îndrăgostit. Forţa acestei iubiri îi străpunse pieptul, ca o suliţă, şi se împlântă adânc în carnea ei până ce îşi simţi genunchii înmuindu-se. Apoi însă, ochii lui coborâră şi îi cercetară corpul. Imediat, obrajii lui Isabelle luară foc. Doamne, se uita lung la rochia ei uzată, de lucru, care era în totală neconcordanţă cu reşedinţa atât de luxoasă a tatălui ei. Nu o văzuse niciodată gătită în rochii scumpe, însă acest lucru nu contase până atunci.

Tânărul se întoarse din nou către tatăl ei.

— Ce vreau mai presus de orice nu aveţi cum să-mi oferiţi dumneavoastră.

Contele Redditch se întoarse şi el, să verifice de ce se uitase oaspetele său în direcţia respectivă.

— Nu acum, Isabelle.

— Ba se poate discuta şi acum. Furia clocotind în spatele cuvintelor lui George îl făcu să îşi îndrepte atenţia din nou asupra lui. Tânărul continuă: Nu credeam că o să vă pot dispreţui mai tare decât deja o făceam. Această întrevedere a luat sfârşit.

Înainte ca Isabelle să poată spune ceva, înainte ca tatăl ei să poată reacţiona, George îşi pregăti pumnul şi îl izbi pe bătrân cu o lovitură devastatoare. Capul acestuia fu proiectat în spate, după care corpul acela acoperit de haine impunătoare se prăbuşi pe podea.

George trecu pe lângă ea fără să-i adreseze vreun cuvânt, iar paşii lui grei se îndepărtară treptat, îndreptându-se spre foaier. Şi-aşa, iată că ieşea din nou din viaţa ei. Numai că, de data aceasta, nu ea fusese cea care-l gonise.

Tatăl ei se ridică într-un cot şi îşi scutură capul, ca un câine ieşind din apă. Un sentiment de datorie filială adânc înrădăcinat în sufletul ei o făcu să se ducă lângă el.

— Eşti teafăr?

Bătrânul îşi pipăi cu cealaltă mână umflătura din ce în ce mai roşie de lângă bărbie.

— Se pare că am toţi dinţii la locul lor. Apoi îşi lăsă mâna în jos şi o cercetă atent: Dar ce legătură are individul ăsta cu tine?

— Niciuna. Isabelle înghiţi în sec şi aruncă o privire fugară peste umăr, ca şi cum George ar fi putut cumva să îşi facă din nou apariţia şi să demaşte minciuna din răspunsul ei. Ce Dumnezeu te-ar face să crezi că aş avea vreo legătură cu el?

— Zice că vrea să-ţi trimită băiatul la Eton.

Isabelle făcu un pas înapoi.

— Poftim?

— Ai auzit ce-am zis. Vrea să-l înscrie la Eton, imaginează-ţi, dintre toate şcolile… De ce să-i vină o asemenea idee dacă nu este tatăl lui?

— Nu e tatăl lui Jack, în niciun caz. Şi-ar fi dorit ea să fi fost. Ţi-am spus atunci cine e tatăl lui Jack. Nu te-am minţit.

Nu era sigură cum reuşise să articuleze acest răspuns. Gâtul i se contractase într-un mod ciudat. Jack la Eton! Nici măcar nu putea concepe aşa ceva. Câtă generozitate din partea lui George, dar şi câtă aroganţă. Ca şi cum ar fi putut să intre în paşi de dans în viaţa lor şi să-i ia fiul. Câtă îndrăzneală!

— Jack… ce nume comun!

Isabelle nu luă în seamă zeflemeaua. Alesese numele într-adins pentru faptul că era comun. Când se născuse fiul ei, nu voia să mai aibă nimic de-a face cu aristocraţia care o îndepărtase – şi care şi acum o ţinea la distanţă.

— Întâmplător, am venit să vorbesc cu tine tocmai în legătură cu Jack. N-o să tolerez felul în care se poartă Eastwick cu el.

Tatăl ei se ridică cu greu în picioare.

— Ştiam eu! Nu poţi să stai deoparte şi să-l laşi să înveţe care e locul lui pe lume. Dacă-l cocoloşeşti…

— Eastwick l-a lovit la palmă cu un băţ, strigă Isabelle, acoperindu-i cuvintele. La naiba cu manierele! Cum te-aştepţi să-şi ducă la îndeplinire sarcinile dacă are palma plină de vânătăi? Eu n-o să accept aşa ceva. Ba chiar am luat o hotărâre: din momentul de faţă, Jack n-o să mai fie în slujba ta.

— N-o să plecaţi de-aici. Îţi interzic una ca asta!

Exact. Se aşteptase la aşa ceva. Nu o chemase acasă decât pentru a se asigura că n-avea să mai pună în continuare familia într-o lumină proastă. Fără îndoială, Emily îi spusese unde îşi putea găsi fiica rătăcitoare.

— Nu poţi să mă opreşti. O să strâng tot ce e al nostru şi într-o oră am plecat.

Cât despre ce avea să facă apoi… într-un fel sau altul urma să găsească o modalitate de a-l duce pe Jack înapoi în Kent. Dacă doamna Weston insista că nu era bine venită în sat, urma să apeleze la Julia, care n-avea să tolereze o asemenea nedreptate. Totuşi, înainte de a pleca din Mayfair, trebuia să facă o vizită.

Capitolul 23

Se terminase totul. George stătea lipsit de vlagă pe

fotoliul din biroul lui, trecându-şi degetele peste suprafaţa sticlei cu brandy. În mod normal, ar fi golit-o pe jumătate până acum – pentru a sărbători, bineînţeles – dar simpla idee de a bea îi întorcea stomacul pe dos. Până la urmă, nu realizase nimic. Redditch nu avea să-şi schimbe purtarea, iar Isabelle…

Gândurile îi fură întrerupte de o tuse discretă.

— George, cred că ar fi cazul să vii până în foaier.

Îşi ridică privirea şi descoperi că Henrietta stătea chiar în faţa lui. Cum de intrase în bârlogul lui fără să facă vreun zgomot?

— Ce mai e acum?

Era într-o dispoziţie la fel de neagră ca atunci când se întorsese de la reşedinţa lui Redditch. După ce-i văzuse pe Jack şi pe Isabelle trataţi ca nişte servitori într-o casă care ar fi trebuit să fie căminul lor! Iisuse Hristoase! Deşi n-ar fi trebuit să fie surprins… Redditch era un nemernic care ţinea morţiş la respectarea principiilor aşa-zisei decenţe a aristocraţiei.

— Hai, vino!

George se încruntă. Henrietta parcă avea răsuflarea tăiată, dar de ce să aibă o asemenea reacţie la ceva legat de el?

— Repede, până nu-i goneşte Sanders de-aici.

— Pe cine să gonească?

— Vino şi-ai să vezi, repetă sora lui.

Cu un efort, se ridică în picioare. Încă mai simţea nişte pulsaţii de durere în mâna dreaptă, în urma impactului cu falca lui Redditch. Se părea că ticălosul acela blestemat nu avea numai capul tare, ci şi mandibula. Îşi urmă sora în foaier, unde Sanders stătea în faţa uşii, astfel că nu putea vedea nimic din ce era dincolo de prag din cauza lui.

— Zău aşa, domnişoară, insist să…

„Domnişoară? Ce dracu’?!”

— O secundă, interveni el, ce se petrece aici?

Sanders se întoarse către el.

— Am încercat să-i explic femeii acesteia că nu sunteţi acasă, dar ea refuză să… O siluetă mărunţică trecu rapid pe lângă el, întrerupându-l. Ia stai, băiete!

— Bună ziua, George!

Da, un trup mărunţel – scund, blond şi cu un chip foarte cunoscut. Jack! Ar fi trebuit să-şi dea seama. Măcar nu mai era îmbrăcat în livrea. Iar, dacă Jack era aici, nici Isabelle nu putea fi prea departe. Dumnezeule, n-avea dispoziţia necesară să dea ochii cu niciunul din ei.

— Nu mai avem nevoie de tine, Sanders.

Cu un mers rigid şi un aer insultat, majordomul se retrase, iar Isabelle pătrunse în foaier.

— Scuze de deranj, însă…

George o scrută cu privirea. Purta şi acum rochia aceea gri, uzată, iar boneta nu îi era nici ea mai de soi. Nici nu era de mirare că Sanders refuzase să o lase să intre. Într-o mână strângea o traistă mare de pânză, care probabil conţinea tot ce avea pe lume. Cu un băieţel de şase ani de mână, arăta exact ca o cerşetoare. Dar de ce să vină la uşa lui, când îi spusese foarte clar că nu mai voia să aibă nimic de-a face cu el?

— De ce ai venit aici?

Refuza să ţină cont de schimburile uzuale de amabilităţi, nu după înfruntarea cu tatăl ei, şi în niciun caz cu ea.

— Noi doi avem ceva de discutat.

Din câte se părea, tonul ei arăta că nici ea nu voia să ţină cont de amabilităţile convenţionale. Probabil că aşa îi vorbea şi fiului ei, când îl prindea că nu se achitase de sarcinile încredinţate şi că fusese pe-ascuns pe plajă.

— Putem să mergem în salonul din faţă. Măcar putea să procedeze mai bine decât Redditch, şi să o conducă în salonul de primire destinat oaspeţilor de seamă. Porni

înaintea ei, conştient de aerul oarecum sărăcăcios din reşedinţa din Londra a familiei sale. Poate că familia Upperton locuia tot în Mayfair, la fel ca familia Marshall, dar diferenţa de avere se vedea după tapetul uşor decolorat, covoarele mai subţiri şi materialele uşor deşirate cu care erau tapisate mobilele.

— Poate că sora ta ar trebui să-l ducă pe Jack la bucătărie? sugeră Isabelle.

Auzind o idee într-atât de scandaloasă, Henrietta îşi duse mâna la gură.

— Ce-ar spune mama dacă ar şti că v-am lăsat singuri?

— La naiba cu ce-ar zice mama! Plus că n-o să-ţi zică nimic, pentru că n-o să afle despre asta. George îi aruncă o privire impunătoare surorii sale: Nu-i aşa?

— Ştii bine că eu n-o să zic nimic, dar servitorii… Sanders sigur o să-i spună.

— Dacă o face, o să îl dau afară. Asigură-te că ştie asta – dacă nu cumva m-a şi auzit, din greşeală, bineînţeles. Acum du-l pe Jack la bucătărie şi dă-i tot ce pofteşte. Indiferent ce doreşte mama lui să discute cu mine, n-o să dureze mult. Aşteptă până ce Henrietta pornise cu băiatul către scara care cobora spre bucătărie, pentru a pune următoarea întrebare: Unde plecaţi? Arătă din cap către traista din mâna lui Isabelle.

Tânăra deschise gura să-i răspundă, însă o închise fără să scoată niciun sunet. Apoi rosti:

— N-ar trebui să-ţi spun.

— De ce nu? Ai venit aici. În mod evident, consideri că ai ceva lucruri de rezolvat cu mine.

— Da, iar aceste lucruri sunt tocmai motivul pentru care n-ar trebui să-ţi spun. Tocmai îşi dădea jos boneta, însă se opri. Un val de cârlionţi blonzi i se revărsă pe umeri. Ce planuri ai cu Jack?

George îşi frecă buricele degetelor unele de altele,

pentru a înlătura senzaţia de mâncărime. Cât de bine îşi amintea moliciunea acelor cârlionţi! Ce n-ar fi dat să-şi mai poată trece mâinile prin ei! Ceva îi făcu pieptul să se strângă, golindu-i plămânii de aer. Inima asta afurisită!

— Cine spune că am aşa ceva?

Isabelle făcu încă un pas spre el, o cută marcându-i spaţiul dintre sprâncene.

— Tata. Spune că vrei să-l trimiţi pe Jack la Eton.

— S-ar putea să fi spus ceva despre asta, da. Îşi încrucişă braţele pe piept şi îşi sprijini şoldul de speteaza unui fotoliu, adăugând: Sau o şcoală publică, oricum, dacă la Eton n-or să-l primească.

Pe chipul ei apăru o grimasă în toată regula.

— N-ai niciun drept. E fiul meu! N-ai niciun drept asupra lui.

— Nici nu m-am gândit că mi-aş exercita vreun drept. Doar că… Oare cum să-i explice asta? Mă gândeam să-i dau o şansă.

— Ce şansă?

— O şansă de a avea o viaţă mai bună. Nu poţi să-mi spui că-ţi place să-l vezi servitor în casa propriului bunic.

— Bineînţeles că nu. De-aia am şi plecat.

— De-aia aţi plecat? Nici n-ar fi trebuit să vă întoarceţi acolo. Dumnezeule mare, propriul tată să te trateze ca pe o servitoare şi pe tine!

Se opri brusc, dându-şi seama că aproape strigase ultimele cuvinte. Trebuia să poată duce la capăt această întrevedere fără să facă o scenă. Cu un sânge-rece de admirat, Isabelle nici măcar nu tresări văzându-l atât de furios. Mai mult, parcă îl privea cu şi mai multă semeţie.

— Am fost chemată.

George îşi înăbuşi un val enervant de admiraţie. Nu-şi mai avea rostul.

— Cum adică ai fost chemată? După ce te-a gonit? Şi tu te-ai supus?

— Da. Îşi duse căuşul palmei la gură şi se uită peste umărul lui preţ de câteva clipe. Nu voiam să mă întorc în casa lui, îi spuse în şoaptă. Pur… pur şi simplu nu mi s-a părut că am de ales. Când m-am întors, doamna Weston mă aştepta. Mi-a zis că eu şi Jack nu mai eram bine-veniţi în sat.

— După tot ce ai făcut pentru băiatul ei, când a fost bolnav? Parcă i se aprinsese ceva în stomac şi flăcările tot urcau, ameninţând să-i pună un văl roşu peste ochi. În condiţiile în care al tău dispăruse? Ah, ce…

Se opri înainte de a-şi exprima opinia sinceră despre caracterul nevestei vicarului.

— Considera că reprezint o influenţă morală nesănătoasă, având în vedere faptele mele recente. Isabelle îi adresă o căutătură dură. Da, fuseseră văzuţi. Fără îndoială, doamna Weston observase că George îşi petrecuse noaptea în căsuţa lui Isabelle. Încă un păcat de adăugat pe răbojul lui.

— Întorcându-mă la tata, aş fi avut un acoperiş deasupra capului şi mâncare bună pentru Jack, continuă tânăra. Iar el voia să mă aibă din nou în casa lui, chiar dacă nu-mi puteam arăta chipul în lume.

— Dar de ce, după atâta timp cât te-a lăsat să te descurci de una singură?

Ah, ce uşor era să se concentreze asupra greşelilor lui Redditch în locul propriilor erori!

— Nu ştia unde mă dusesem. Sunt convinsă că Emily i-a spus unde locuiam. Se opri, înghiţind în sec şi încercând, fără îndoială, să-şi controleze emoţiile puternice, după care spuse: Când a aflat că eram însărcinată, m-a dat afară într-o criză de furie. Cred că, dacă s-ar fi oprit să cântărească bine lucrurile, ar fi vrut să mă ţină cumva mai aproape. Ca să nu-mi pun familia într-o lumină proastă, dacă înţelegi ce vreau să spun…

— Să nu-i faci de ruşine, da. O, Doamne, oare putea

să-l dispreţuiască mai mult de-atât pe tatăl ei? Ciudat mod de a te ţine aproape, tratându-te ca pe o servitoare.

— Ce rost are să porţi rochii frumoase dacă n-are cine să le vadă, iar cele vechi ar fi la fel de bune? Cumva, parcă aceste vorbe nu voiau să-i iasă din gât. Plus că am crezut că Jack o să-şi accepte mai uşor soarta dacă mă vedea şi pe mine făcând acelaşi lucru.

— Soarta, soarta. George bătea darabana pe spătarul fotoliului, încercând să-şi înfrâneze o revărsare de compasiune. Ştia foarte bine cât de mândră era. Cât de greu trebuia să-i fi fost să se întoarcă în casa aceea drept fiica rătăcitoare şi să vadă cum era tratat fiul ei! Dar nu-şi putea permite să aibă asemenea sentimente în legătură cu ea. Femeia aceasta deja îi răpise inima. Şi ai acceptat pur şi simplu una ca asta? Nu vrei să încerci să-i croieşti un drum mai bun?

— Nu, n-o să accept nici în ruptul capului. Îşi şterse rapid colţul ochiului. Nu când îi învineţesc palmele pentru că s-a abătut de la obligaţiile sale. De-aia am şi plecat.

— Nu ţi-ai închipuit că se va ajunge la aşa ceva?

Era o remarcă rece din partea lui, dar dacă nu menţinea un fel de barieră între ei, zăgazul emoţiilor sale s-ar fi fărâmat, aşa cum aproape că se întâmplase în faţa lui Redditch. Oricum, Isabelle îi văzuse emoţiile dezvăluite când li se întâlniseră privirile. În clipa aceea, nu reuşise să-şi păstreze faţada de indiferenţă. Dacă nu era atent, avea să i se întâmple din nou – urma să fie iarăşi deschis şi vulnerabil.

Din nou, Isabelle îşi îndreptă umerii.

— Sperasem ca Eastwick avea să ţină cont de originea lui Jack.

— Se pare că exact asta a făcut, numai că a preferat linia paternă.

Isabelle îi aruncă o privire furioasă.

— Nu am venit să discut cu tine despre asta.

— Aha, dacă tot am ajuns la asta… De ce ai venit aici?

— Ţi-am spus. Nu vreau să-l trimiţi la Eton.

— De ce?

— Pentru că nu vreau să-ţi rămân îndatorată.

Din nou, mândria ei blestemată!

— Dar ai permite-o ca pe o scuză?

— O scuză? Pentru ce?

— M-am purtat urât cu tine în Kent. Ar fi trebuit să dau dovadă de mai multă stăpânire de sine şi de mai multă discreţie. N-am nicio scuză pentru felul în care m-am comportat. Pur şi simplu nu m-am putut abţine…

Faţada de indiferenţă începea să se subţieze. Îşi încleştă degetele pe speteaza fotoliului până ce acestea protestară dureros.

— Nu-mi eşti dator cu nimic.

— Ai fi zis acelaşi lucru dacă te-aş fi lăsat însărcinată? Trase aer în piept şi puse întrebarea cea mai importantă, cea care-l chinuia: *Te-am* lăsat însărcinată?

— Nu.

George se simţea ca şi cum s-ar fi trezit din nou în apa Canalului Mânecii, bâjbâind după Jack. În jurul lui, totul era rece şi plin de disperare. O senzaţie neaşteptată se ridică în el, cuprinzându-l ca un val, o senzaţie surprinzător de asemănătoare cu deznădejdea. Dar de ce să se simtă dezamăgit? Ar fi trebuit să se bucure. Nu voise niciodată vreun alt fel de legătură cu o femeie decât una carnală. Numai că… în ceea ce-o privea pe Isabelle lucrurile stăteau altfel. Voia să o aibă în viaţa lui, în viitorul lui, împreună cu orice ar fi implicat acest lucru. O casă. Jack. Copiii lor. Urmaşul lui.

— Ei bine, sunt… Cum era? Uşurat?

Într-un fel, da, pentru că nu voia să o împovăreze cu încă un copil, când de-abia reuşea să îşi ducă zilele cu primul. *Bucuros?* Doamne, câtă nepăsare din partea lui,

chiar şi afişând indiferenţa asta! De asemenea, în mod clar nu era bucuros, iar acest gând îl speria până în măduva oaselor.

— E mai bine aşa, zise în cele din urmă.

Isabelle se întoarse către uşă.

— Doar de-aia ai venit?

Nu credea că reuşise să-şi cureţe tonul de nuanţele de speranţă. Tânăra îl privi circumspectă, peste umăr.

— Am venit să-ţi spun că nu vreau să-mi trimiţi fiul la Eton. Şi asta am făcut.

O, Doamne, ce ton mândru! Din nou, vedea în ea înrudirea cu Redditch. Da, crescuse dând ordine servitorilor şi aşteptându-se ca toţi ceilalţi să i se supună fără să-i pună la îndoială cuvintele.

— Chiar i-ai refuza şansa de-a avea o viaţă mai bună?

— Nu vreau să-l iei de lângă mine.

— Dar n-am zis că aş face una ca asta. Vârî mâna în buzunarul redingotei de dimineaţă şi scoase punga cu care voise să-şi încheie socotelile cu tatăl ei. Nu am vrut decât să-i ofer ceva mai bun.

Isabelle se uită lung la pungă, iar el putea vedea exact cum calcula câtă carne ar fi putut cumpăra cu banii aceia, câţi metri de pânză pentru haine noi, câte luni de chirie ar fi putut achita cu ei. Calcule practice. În situaţia ei, toate acestea aveau prioritate faţă de educaţia lui Jack.

— Dacă preferi, zise el pentru a rupe tăcerea, ţi-i dau ţie, ca să-i cheltuieşti după cum crezi de cuviinţă.

Isabelle păru că se îneacă, scoţând un sunet care semăna suspect de mult cu un suspin. O clipă mai târziu, îşi compuse o expresie severă.

— Nu poţi să mă cumperi.

— Nici nu vreau să fac asta.

— Şi-atunci spune-mi, te rog, ce vrei?

Aceeaşi întrebare pe care o rostise şi tatăl ei, cu nicio oră în urmă. Isabelle ştia deja răspunsul, era sigur, dacă

nu conştient, atunci măcar inima ei îl cunoştea. George nu reuşise să-şi mascheze dorinţa pură atunci când ochii li se întâlniseră.

— Vrei să-ţi răspund direct? O parte din el spera că Isabelle avea să zică „nu”. Asta pentru că, şi dacă-şi deschidea inima în faţa ei, tot l-ar fi refuzat.

Îi cercetă chipul, căutând vreun indiciu în privinţa a ceea ce gândea. Sub ochii lui, Isabelle îşi muşcă buza inferioară, şi un junghi de nevoie în stare pură îl pătrunse, amintindu-şi felul în care buza aceea plină şi moale se mişcase sub gura lui. În acelaşi timp, în piept îi apăru o rază de speranţă. Dacă ezita atât, însemna că sentimentele ei le reflectau pe ale lui. Şi că şi ea se temea de durerea respingerii.

— Bine. Răspunsul ei era de o seninătate înşelătoare, însă avea un substrat dur care sugera că răspunsul lui era important, ba chiar foarte important.

— Vreau să te măriţi cu mine.

— Mi-ai mai cerut-o o dată. Şi te-am refuzat.

Mereu îi fusese extrem de uşor să dea răspunsuri spirituale – apelând la jocuri de cuvinte atent dozate. Şi-atunci de ce acum, când conta cu adevărat, nu reuşea să-şi găsească vorbele potrivite? Dar tocmai asta era esenţa problemei. Răspunsul pe care trebuia să i-l dea *conta* mai mult decât orice. Dacă dădea greş, totul se termina. Era ultima şansă. Nu, nicio presiune! Nicidecum! O, Doamne, ar fi preferat să se urce pe scenă în faţa întregii nobilimi, inclusiv a familiei regale, şi să dea un concert.

— Acum lucrurile stau altfel. Stătea în continuare sprijinit de spătarul fotoliului, cu trupul încordat. Nu te cer în căsătorie din obligaţie. Te cer pentru că, de când te-am cunoscut, nu pot să mi te scot din minte. Eşti… eşti ca muzica din mine. Oricât aş vrea, e vorba de ceva ce nu pot să scot din suflet. Eşti parte din mine.

— Vrei să mă scoţi din inima ta, deci?

— Nu. La naiba cu totul! Putea foarte bine să-l respingă, însă n-avea de gând să-şi mai ascundă sentimentele. Traversă încăperea şi o cuprinse de braţe. Mai degrabă mi-aş scoate inima cu totul din piept!

O lacrimă se scurse din colţul ochiului ei şi trasă o dungă umedă de-a lungul obrazului. Ei, drace! George nu reuşise niciodată să rămână pe poziţie în faţa unei femei care plângea. Ridică mâna şi luă picătura cu vârful degetului. Pe chipul ei se întipări o grimasă şi, în secunda următoare, Isabelle se lipi de el. George o prinse într-o îmbrăţişare atât de puternică, încât ar fi putut să o zdrobească.

— Isabelle?

Îşi lipi palma de coloana ei, masând-o dinspre gât spre talie şi înapoi. Mireasma ei unică, de levănţică şi de trup de femeie, îi gâdilă nările, iar el se minună, din nou, de cât de bine se potrivea trupul acesta minion cu al lui. Nicio altă femeie nu se potrivise atât de bine. Tânăra îşi lăsă capul pe materialul redingotei lui, tremurând, însă mâinile îi rămaseră pe lângă corp.

— Isabelle! George îşi puse mâinile pe umerii ei, cu blândeţe, după care le ridică şi mai mult, până ajunseră să îi cuprindă faţa. Îi cerceta privirea, expresia, atitudinea, căutând răspunsuri şi găsind doar confuzie. Nu ai niciun răspuns pentru mine?

Femeia îşi lăsă ochii în jos, iar el se întări pentru refuzul ei. În mod evident, Isabelle nu intenţiona să treacă niciodată peste modul în care se purtase cu Lucy, iar el nici n-avea cum să-i reproşeze asta. Fusese un adevărat ticălos, cu nimic mai bun decât Padgett. Însă nicio scuză pe care ar fi putut-o invoca n-avea să schimbe acest lucru.

Îşi lăsă braţele pe lângă corp şi făcu un pas înapoi. Lipsa unui răspuns din partea ei era ca o lovitură în plex. Ba ca o serie de lovituri, de fapt. Era ca şi cum ar fi fost din nou la şcoală şi toată clasa a şasea s-ar fi coalizat

împotriva lui, iar câţiva băieţi îl loveau unul câte unul, în timp ce restul îl ţintuiau la pământ.

— Am înţeles. Te rog… ia banii! O să-ţi trimit şi restul, imediat ce-o să-mi dai adresa, dar n-o să vin să-i predau personal. Nu e nevoie să mă mai vezi vreodată.

Într-un fel sau altul, avea să treacă peste asta. Poate că, peste un an-doi, o să-i facă pe plac mamei sale şi o să se însoare cu vreo fetişcană, cu cât mai proastă, cu atât mai bine. Cu oricine, atâta timp cât avea să fie total diferită de Isabelle. În mod clar, n-avea să mai găsească pe nimeni ca ea. Dar pe cine încerca el să păcălească aici? N-avea s-o uite niciodată! Chiar era o parte din inima lui, la fel ca şi muzica.

— N-am putut să mă abţin, să ştii, rosti el, încercând să umple vidul lăsat de tăcerea ei. Să mă îndrăgostesc de tine a fost la fel de simplu ca a respira. Cât priveşte relaţia cu Lucy… O, Doamne, de ce aducea vorba de asta? Nu făcea decât să-şi bată singur cuie în coşciug. Ştiu că nu pot spune nimic care să-mi justifice faptele în ochii tăi. E o curtezană. Şi-a înţeles de la început că nu era vorba decât de afaceri. Atât pentru ea, cât şi pentru mine. Nu sunt mândru să recunosc una ca asta, dar nu m-aş mai fi atins de ea. I-aş fi oferit cele necesare traiului.

Să-i ofere cele necesare traiului… Totul suna atât de steril şi de indiferent. Gol. Şi nu reflecta deloc ceea ce voia să facă pentru Isabelle. Deja parcă îşi săpase groapa şi, cu fiecare cuvânt, parcă şi-o făcea mai adâncă. Dumnezeule, ar fi putut ajunge de cealaltă parte a Pământului până ce termina ce avea de spus!

— Ştiu. Numai Dumnezeu mai putea să o ajute acum, că recunoscuse asta, dar nu mai putea să-şi reţină cuvintele, aşa cum nu putea să-şi oprească sângele să-i circule prin vene, aşa cum nu putea să oprească reverberaţiile cuvintelor lui de mai devreme în mintea ei.

„Mai degrabă mi-aş scoate inima cu totul din piept.”

Cum răsunase adevărul, în acele câteva silabe!

— Eu… poftim?

— Ştiu. Ştiu că i-ai fi oferit tot ce avea nevoie. Isabelle făcu semn către punguţa aceea plină cu bani. Care pentru ea reprezenta totul: libertate şi dreptul de a alege. Continuă: Eşti gata să-mi dai toţi banii aceia. N-ar trebui să-i iau, dar nu pot să nu mă gândesc că ne-ar putea oferi un nou început.

— Atunci ia-i şi pleacă! N-o să vă mai întunec vieţile.

Răspunsul lui era impregnat cu durere şi resemnare. Isabelle îşi strânse degetele pe punga cu monede şi o împinse înapoi către el.

— Nu pot s-o accept.

— Este un dar, şi o să vă dau mai mult. Cu o expresie impenetrabilă, George rosti precipitat: Aş vrea să-ţi ofer tot ce meriţi, tot ce ţi-a răpit familia ta. Dacă m-ai accepta, ţi-aş dărui fiinţa mea întreagă.

Isabelle simţi o arsură în spatele ochilor şi un nod în gât. Deşi trecutul o învăţase să-şi creeze o barieră între gânduri şi emoţii, nimic nu putea zăgăzui valul care se înălţa în sufletul ei acum. Nu putea să-i facă asta, nu putea să stea pur şi simplu cu braţele încrucişate când el suferea. Făcuse câteva greşeli, da, dar stătuse alături de ea când nimeni altcineva n-o mai făcuse. Şi-acum era iarăşi alături de ea, indiferent de ce decizie lua. Iar alegerea îi aparţinea. Iar felul cum o cuprinsese în braţe adineauri… nimic în lumea asta nu i se păruse la fel de potrivit.

— Nu vreau banii tăi! Păstrează-i pentru cineva mai demn de ei. Vederea i se înceţoşă, aşa că-şi înălţă privirea către tavan pentru a scăpa de lacrimi. Şi eu ţi-am greşit. Când m-ai trimis acasă după ce l-am găsit pe Jack. Şi chiar mai devreme. Plus că nu ţi-am mulţumit pentru tot ajutorul pe care mi l-ai dat pentru a-l recupera pe Jack.

Se aplecă spre el, dorind să-l sărute pe obraz, însă George o întâmpină la jumătatea distanţei. Îi luă în

stăpânire gura, cucerind-o fără drept de apel. Braţele i se prinseră în jurul corpului ei, lipindu-i cu înverşunare trupul de al lui. Slavă Domnului că o susţinea astfel, căci genunchii ei se înmuiaseră de tot. Isabelle se agăţă de umerii lui ca şi cum ar fi fost singurul ei sprijin până când, într-un final, sărutul luă sfârşit. Cu mari eforturi, Isabelle încerca să-şi revină. Respiraţia lui i se revărsa în valuri calde în gură, viaţa lui amestecându-se cu a ei. Aşa cum şi trebuia să fie.

Când George se îndepărtă puţin, în ochi îi strălucea o rază de speranţă, o lumină care-i făcu inima să i se umfle în piept, apăsându-i dureros coastele.

— Să mă ierţi, îi spuse el în şoaptă. N-am avut nicicând înclinaţii către poezie şi cuvinte frumoase. Aşa că-ţi spun de-a dreptul: Te iubesc. Nu m-aş fi gândit c-o să-i spun vreodată aşa ceva unei femei, dar tu nu eşti o femeie oarecare. S-ar putea oare ca răspunsul tău să-mi dea speranţa că şi tu o să simţi cândva acelaşi lucru pentru mine?

Isabelle îşi apăsă degetele tremurânde pe buze. De când viaţa ei se schimbase total, nu se mai aşteptase s-audă asemenea cuvinte din partea unui bărbat.

— Nu cândva. Acum.

— Atunci, o să te mai întreb o dată, pentru ultima oară: Vrei să te măriţi cu mine?

Singurul răspuns pe care putea să i-l dea fu oferit cu buzele lipite de-ale lui, cu trupul dăruit cu totul trupului lui, în aşteptarea unei contopiri mult mai profunde. Iar apoi, nu mai fu nevoie de alte cuvinte.

Epilog

Isabelle se întoarse încet, plutind, de pe culmile

plăcerii, ajutată să revină la realitate de sărutul tandru al lui George. Se cuibări în îmbrăţişarea lui, frecându-şi obrazul de părul aspru de pe pieptul lui. Sub urechea ei, inima lui îşi încetini şi ea bătăile, revenind la normal.

Era foarte neconvenţional din partea lor să doarmă în fiecare noapte în acelaşi pat, dar dacă moda cerea să-şi petreacă acele ceasuri întunecate separaţi, preferau să o declare învechită şi să-şi vadă de viaţă.

Patul pe care stăteau era mare, salteaua groasă, iar cearşafurile apretate sub corpul ei gol. Peste mirosul curat al bumbacului de calitate se simţea aroma moscată a împreunării lor. George se mişcă uşor sub ea, lăsându-şi capul în jos pentru a-i săruta uşor fruntea, chiar sub linia părului, după care se ridică.

— Mmm, chiar trebuie să pleci? murmură ea.

Râsul lui răguşit şi senzual vibră prin trupul ei.

— N-au trecut nici două luni de la nuntă şi deja ai devenit leneşă?

Cât de mult se schimbase viaţa ei în aceste două luni! Evident, aristocraţii n-aveau s-o accepte în veci în rândurile lor, însă Isabelle n-avea nevoie de ei. Nu când îi avea pe George şi cercul lor de prieteni. Sophia şi Julia, soţii lor şi restul familiei se adunaseră în ziua nunţii lor, pentru a-şi arăta sprijinul. Chiar şi mama lui George se îmbuna, treptat-treptat, schimbare încurajată, indubitabil, de o discuţie lungă purtată între patru ochi cu fiul ei. Isabelle nu ştia ce îşi spuseseră cei doi, dar soacra ei ieşise din biroul acela palidă la faţă, strângând din buze şi aparent pocăită.

Isabelle se ridică într-un cot, îndepărtându-şi cârlionţii rebeli din ochi.

— În mod normal, eu mă scol înaintea ta.

— Dă-mi voie să te corectez, draga mea. Te dai jos din pat înaintea mea, dar nu te scoli niciodată prima.

Isabelle trase aer în piept, scandalizată. Chiar făcuse

aluzie la… Da, chiar aşa.

— Libertinule, zise cu un zâmbet care se transformă într-un chicotit de fetişcană.

Era total necaracteristic ei, însă George reuşea mereu să o înveselească. Bărbatul se dădu jos din pat, cu trupul gol scăldat în lumina dimineţii, şi-şi trase pe el un halat din catifea verde.

— Îmi pare rău să-ţi spun asta, dar s-ar putea să doreşti să te acoperi şi tu cu ceva.

Isabelle se întinse pe saltea, moale şi satisfăcută, zâmbind în timp ce el îi admira corpul.

— Doar nu-ţi faci griji c-o s-o scandalizez pe servitoare.

— Pe servitoare? Nicidecum! Dar ai uitat cumva ce zi e azi?

— Azi? Ah! Imediat, Isabelle începu să-şi caute cămăşuţa, dezbrăcată în grabă cu o seară înainte.

Bineînţeles, George avea dreptate. Jack ar fi putut da buzna în dormitorul lor dintr-un moment într-altul, gata îmbrăcat şi poruncindu-le să ia micul dejun cât mai repede. George îi promisese că-l duce înapoi în Kent, în vizită la Revelstoke.

Dar adevăratul motiv pentru care George îi oferise o pauză de la lecţiile particulare, şi mai ales de la matematică, era planul lor de a-i alege un ponei. În curând, Jack avea să înceapă să ia lecţii de călărie în Hyde Park, iar toate acestea reprezentau pregătiri pentru ziua în care avea să plece la şcoală.

Gândindu-se la toate acestea, Isabelle îşi lăsă capul în jos. Odată ce avea să plece la internat, ea era nevoită să accepte că nu-l putea vedea decât o dată la câteva săptămâni. Era nevoită să se mulţumească cu scrisorile primite, dar ştiind cât de mult îi plăcea lui Jack să scrie, acestea aveau să fie la fel de dese ca dinţii găinilor, după cum ar fi spus Biggles. Mai erau câţiva ani până atunci,

însă bănuia că aveau să treacă la fel de repede cum o făcuseră primii şase ani din viaţa băiatului. Biggles mereu se minuna de asta.

— Gata, gata! George îi ridică uşor bărbia. Nu te-apucă din nou melancolia, nu?

— Puţin, recunoscu ea. Nu peste mult timp, băiatul meu o să fie mare şi-o să plece de-acasă.

— Nu are decât şase ani.

— Doar şase, şi e mult prea înţelept pentru anii lui. Îşi vârî braţele pe mânecile de bumbac al cămăşuţei. Parcă ieri abia învăţa să meargă şi trebuia să fiu mereu cu ochii pe el, să nu se răstoarne în vatră. Iar acum vrei să-l urci pe un cal?

— Doar pe-un ponei. Îşi trecu palmele peste braţele ei. E cel mai bine să înveţe de mic, ca să nu ajungă ca mine.

— Cum adică?

— Incapabil să-i fac faţă lui Buttercup şi semenilor săi.

Isabelle nu era prea sigură cine era Buttercup asta, dar presupunea că era vorba de o iapă, însă refuză să se lase distrasă de această problemă.

— O să-l laşi să alerge în galop şi să sară peste obstacole de un metru şi jumătate.

— Dacă o să vrea să facă asta, oricum n-ai putea să-l opreşti.

Isabelle flutură din mână, ca şi cum ar fi vrut să-l îndepărteze.

— Nu mă ajuţi deloc. Ar trebui să-mi spui că o să fie bine, nu să mă sperii de moarte.

George o prinse de talie şi o trase aproape.

— O să fie bine, şi cu obstacolele alea cu tot. Dacă n-aş şti sigur că Jack o să dea buzna aici, te-aş duce înapoi în pat.

— Şi la ce m-ar ajuta una ca asta?

George schiţă un zâmbet larg – o adevărată ispită pentru orice femeie, printr-o simplă arcuire a buzelor. În mod clar, pentru ea aşa era, şi era privilegiul ei, căci niciodată nu vedea această expresie în afara dormitorului. Era a ei şi numai a ei, şi mereu îi înmuia genunchii.

— Ar trebui să mă simt insultat că e nevoie să-mi susţin vorbele prin fapte, însă tentaţia de a o face e prea mare. O trase la el, lipită de trupul lui, şi-şi atinse buzele de pielea sensibilă de sub lobul urechii ei, zicându-i: Fii foarte atentă… La asta folosesc raporturile conjugale. Îi muşcă uşor urechea: Deturnarea atenţiei. Nu ai cum să-ţi faci griji dacă te fac să te gândeşti la cu totul şi cu totul altceva.

— Mmmm!

Tactica lui dădea deja roade, mult prea bine chiar. Cerule mare, ai fi crezut că nu se atinsese de ea de aproape o săptămână, la cum reacţiona corpul ei.

— Seducţie. Cu vârful limbii, trasă o dungă de foc pe gâtul ei. Eşti mult mai receptivă la sugestii în felul ăsta.

— Sugestii? suspină ea, lăsându-şi capul pe spate. Ce-ai putea să-ţi mai doreşti de la mine?

George chicoti, cu buzele lipite de pielea ei, iar vibraţiile se reverberară prin corpul ei, în care dorinţa se trezea din nou.

— Dă-mi ceva timp de gândire şi-o să vin cu tot felul de idei. Dar acum îmi deturnezi atenţia, draga mea, şi nu se poate una ca asta.

Îşi ridică uşor palma de pe talia ei pentru a-i cuprinde sânul. Sfârcul se întări automat la contactul cu palma fierbinte. Masa tare a erecţiei lui îi apăsa abdomenul. Abia ce se bucurase de el şi tot voia mai mult.

— Ultima soluţie… o sarcină.

— Sarcină?

Cum de ghicise? Abia începuse să-şi pună şi ea câteva semne de întrebare…

— Dacă-ţi dăruiesc alt copil, o să fii prea ocupată ca să-ţi mai faci atâtea griji pentru Jack.

— Mai degrabă o să am de două ori mai multe griji, dar presupun că o să aflăm peste câteva luni.

Bărbatul îşi puse mâinile pe umerii ei şi se retrase, pentru a-i cerceta chipul.

— Chiar aşa?

— Cu fiecare zi care trece, sunt din ce în ce mai sigură.

Pe trăsăturile lui apăru un alt fel de zâmbet. Nu jucăuş, nu promiţându-i plăceri, dar la fel de seducător, în felul lui. Aşa arăta chipul lui cuprins de o bucurie atât de pură, încât îi iscă un fior în pântec. Nu de fierbinţeală, ci un fel de mulţumire care-o făcu să zâmbească şi pe ea atât de larg, că o dureau obrajii.

— Dacă fiul tău o să-ţi semene, adăugă ea, senină, cred că o să am parte de şi mai multe griji.

Zâmbetul lui nu se clinti.

— Ai putea să te rogi să avem o fetiţă.

— Băiat sau fetiţă, trebuie să-mi promiţi ceva.

— Orice.

Un singur cuvânt, lipsit de orice rezervă, de orice ascunzişuri. Chiar putea să-i ceară orice, iar el avea să facă tot ce-i stătea în puteri să-i ofere lucrul respectiv.

— Dacă acest copil dă semne că ar avea vreo înclinaţie muzicală, să nu i-o înăbuşi.

— O promisiune foarte uşor de respectat. Îşi puse palmele de-o parte şi de cealaltă a feţei ei, după care-şi trecu uşor buzele peste ale ei. Copiii mei nu vor trebui să-şi ascundă vreodată adevărata natură a fiinţei lor.

Căldura din sufletul lui Isabelle radia. Un jurământ, exact ca acela pe care-l făcuse atunci când Jack fusese răpit, exact ca acela făcut în ziua nuntii lor.

— În cazul ăsta, o să-mi fac oarecum mai puţine griji.

— Doar oarecum mai puţine?

— Există posibilitatea să vrea să ia lecţii de box.

Zâmbetul lui George deveni năzdrăvan.

— Sau de seducţie.

Isabelle încercă să se strâmbe la el, dar nu era deloc sigură de cât de bine îi reuşise. Buzele ei voiau să reflecte zâmbetul de pe ale lui.

— Îmi pare rău, va trebui să pun piciorul în prag la una ca asta.

— N-o să aibă nevoie. Dacă seamănă cu taică-său, o să vină de la sine.

— Ticălosule!

Isabelle îl lovi uşor în umăr şi încercă să se desprindă din îmbrăţişarea lui, însă el o prinse de talie. Scoase un icnet, însă el o trase înapoi spre el, căutându-i buzele.

De pe coridor se auzi zgomotul unor paşi plini de avânt tineresc, anunţând iminenţa unei întreruperi. George se retrase din sărutul lung, dar îşi lăsă palmele în continuare lipite de spatele ei.

— Mă tem că va trebui să reluăm această discuţie mai târziu, dacă eşti dispusă.

Isabelle îşi lăsă capul pe umărul lui, savurând ultimele clipe de linişte.

Sfârşit

Într-o societate condusă de aparențe, două inimi îndrăgostite arată lumii întregi că doar dragostea contează

Cu ani în urmă, când încă mai era o domnișoară tânără și prea mândră, Isabelle Mears și-a sacrificat inocența de dragul unui bărbat lipsit de onoare. Deși compromisă și alungată din înalta societate, a muncit din greu pentru a-i oferi un acoperiș deasupra capului fiului său ilegitim, Jack. Jurând să nu mai aibă vreodată de-a face cu vreun bărbat, Isabelle nu este pregătită pentru fiorul de dorință care îi străbate trupul atunci când un străin chipeș îi salvează fiul zvăpăiat de șase ani din apele învolburate ale oceanului.

George Upperton este un gentleman care are probleme din pricina datoriilor, a femeilor și a unei familii care se amestecă tot timpul în treburile sale. Din toate punctele de vedere, el este ultimul bărbat de pe pământ de care Isabelle să fie atrasă. Dar singurătatea este un partener de viață dur, iar precauția este învinsă de dorință... deși Isabelle este convinsă că fericirea nu poate fi găsită în brațele unui libertin neîmblânzit. Însă în clipa în care Jack este răpit, Isabelle descoperă adâncimile nebănuite ale devoțiunii lui George... și cât de departe va merge un om bun în lupta pentru femeia a cărei iubire contează mai mult decât orice pe lume.

Ashlyn Macnamara și-a făcut debutul literar cu *O propunere scandaloasă*, care a ajuns rapid în topul de bestselleruri din *New York Times*. Romanele care au urmat i-au confirmat succesul în rândul criticilor și al cititorilor.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-0344-9
9 786063 303449
Alma